DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

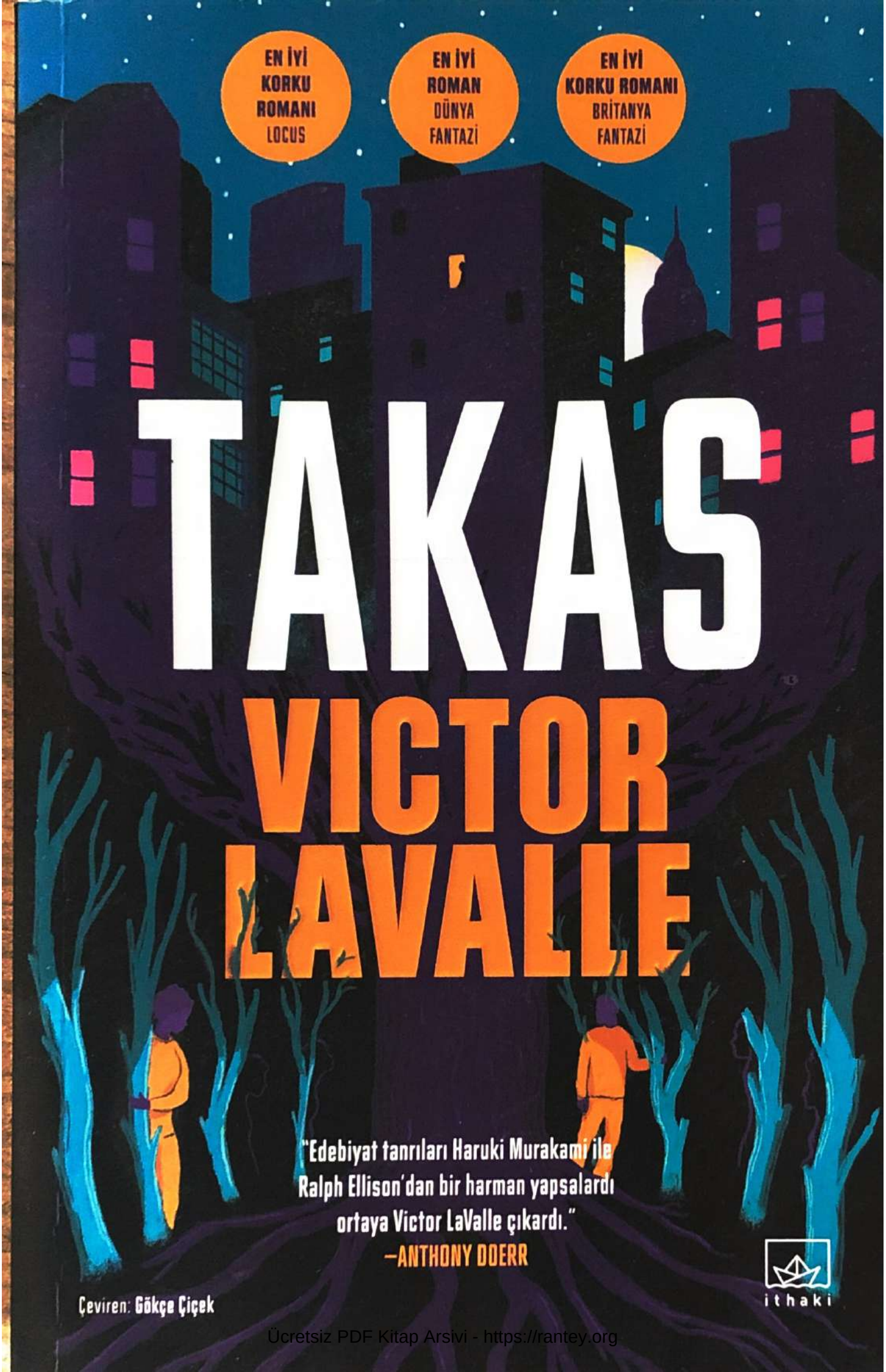
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Victor LaValle

1972'de doğdu. Queens, New York'ta büyüdü. *Takas*'la birlikte *The Ecstatic, Big Machine, The Devil in Silver* başlıklı romanları, *Siyah Tom'un Baladı*'yla birlikte *Lucretia and the Kroons* başlıklı bir novellası ve *Slapboxing with Jesus* başlıklı bir öykü kitabı bulunuyor. LaValle eşi ve çocuklarıyla Washington Heights'ta yaşıyor ve Columbia Üniversitesi'nde ders veriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Takas
Victor LaValle
Orijinal Adı: *The Changeling*

İthaki Yayınları - 2058

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Ömer Ezer*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ocak 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8475-75-3

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Gökçe Çiçek, 2022
© İthaki, 2022
© Victor LaValle, 2017

Bu eser, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla, Penguin Random House LLC'nin bir departmanı olan Random House'un alt markası Spiegel & Grau ile yapılan sözleşmeyle yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VICTOR LAVALLE

TAKAS

ÇEVİREN
Gökçe Çiçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üstün Ekibimin Üyeleri
Emily, Geronimo ve Delilah için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anlamadığın şeylere inandığın vakit acı çekersin.
–Stevie Wonder, "Superstition"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1
Önce aşk gelir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Bu masal 1968'de, bir çöp grevi sırasında başlıyor. Şubat ayında New York City belediyesinin temizlik işçileri tam sekiz gün boyunca çöp toplamayı reddetti. Kaldırımlarda biriken yüz bin ton çöp sokaklara döküldü. Sıçanlar sabah koşucuları arasında fink atıyordu. Çöp yangınları havayı kaynatıyordu. Beş ilçedeki hayattan umut kesilmişti. Yine de havada çatırdayan bir büyü vardı çünkü Lillian ile Brian o dönemde tanışmıştı. İkisi de çok uzaklardan gelmiş ve Queens'te birbirlerini bulmuşlardı. İkisi de âşık olmanın yaratacağı çılgınlığı tahmin edemez durumdaydı.

Lillian Kagwa, Uganda'dan göç etmişti, Brian West ise birazcık daha az yabancı olan Syracuse bölgesindendi. Bu Doğu Afrika kızıyla New York taşrası çocuğu, Kuzey Bulvarı'ndaki niteliksiz bir modellik ajansında tanıştı. İkisi de ajansın müşterisi değildi.

Lillian, çöp grevi haftasında ajansta sekreter olarak işe alınmıştı, danışmada ziyaretçileri karşılıyordu. Bir haftalık çöplerle kaplı kaldırımlarda yürüyenler için hoş bir görüntü oluşturuyordu. Bir şartlı tahliye memuru olan Brian ise ajansın dolandırıcılıktan dört yıl hapis yatmış ve sonunda şartlı tahliye edilmiş olan sahibi Pavel Aresenyev'i ara sıra ziyaret ediyordu. Brian, Pavel'in meşru bir yaşam sürmeye başladığına inanmıyordu. Fakat o hafta Brian'ın odağı Bay Aresenyev'den, içeri girdiğinde onu karşılayan yeni sekretere doğru kaymaya başladı. Onunla tanışmak, çöp sahasında yetişen bir gül bulmak gibiydi. Brian o hafta modellik ajansına dört kez uğradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Brian onu görür görmez cazibesine kapılmış olsa da, Lillian Kagwa'nın soyadını yanlış telaffuz etmek gibi bir alışkanlığı vardı; Lillian ise Brian'ı diğer beyaz adamlarla karıştırıyordu. Kısmet denemezdi buna. Yine de –kısa boylu, tıknaz ve ısrarcı biri olan– Brian West vazgeçmeyi reddediyordu. Ve oraya uğramadığı günlerde Lillian kendini bile şaşkınlığa uğratarak onu özlüyordu.

Lillian Kagwa, Uganda'nın Britanya'dan kurtulması ve sonunda kendi yetiştirdiği Milton Obote tarafından yönetilmeye başlanması süresince yaşadığı, ülkenin ikinci büyük kenti Jinja'dan gelmişti. Obote ülkeyi yönetmek için orduyu ve kendine ait olan Genel Servis Birimi adlı gizli polis servisini kullanıyordu. Bu kişiler gittikleri her yere kötülük saçıyordu.

1967 yılında Lillian ve üç kuzeni başkent Kampala'ya giderken GSB ajanları olduklarını iddia eden üç adam tarafından kenara çekildiler. Dört kuzen sessizce otururken ajanlar onların kimliklerini kontrol etti ve sonra aralarındaki tek erkeğin –Arthur'un– dışarı çıkıp bagajı açmasını emretti. Lillian ile kız kardeşlerini yalnız bırakmak istemeyen Arthur tereddüt etti. O anda ajanlardan biri arabanın içine eğilerek Arthur'u gelişigüzel bir biçimde karnından vurdu.

Lillian ile kuzenleri silah sesinden dolayı geçici olarak sağırlaşmış, namlunun kıvılcımından kör olmuşlardı fakat Lillian yine de silahı ateşleyen ajanın anahtarları çıkarmak için arabanın içine uzandığını hissetti. Direksiyonda oturan Lillian arabayı vitese taktı ve duyuları daha dönmeden süratle harekete geçip çift şeritli yolda sarhoş bir sürücü gibi zikzaklar çizmeye başladı. Ajanlar arabaya ateş açtı ama onu takip edemediler; kendi araçlarının benzini bitmişti. Uygun bir araç çalabilmek için trafikte bir kontrol noktası oluşturmuşlardı ve başka bir aracın gelmesini bekleyeceklerdi.

Lillian yol boyunca hız yaparak yarım saat içinde Kampala'ya vardı. Arthur oraya varmadan çok önce ölmüştü. Böyle bir olay pek de haber değeri taşımıyordu. Uganda bir bütün olarak kontrolden çıkmış durumdaydı ve Lillian Kagwa oradan kurtulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istiyordu. Bir yıl sonra Lillian, Birleşik Devletler vizesi almayı başardı.

Lillian 1968 yılında New York'a geldi. Yirmi beş yaşındaydı ve kimseyi tanımıyordu, fakat Uganda'nın Britanya egemenliği altında olması nedeniyle zaten anadili gibi bir İngilizce konuşuyordu ve bu da geçiş sürecini kolaylaştırdı. Bay Aresenyev'in onu modellik ajansında işe almasının nedenlerinden biri, kızın İngilizceye ondan çok daha hâkim olmasıydı. İşletmenin ciddi ve yasal görünmesini sağlıyordu, ancak Brian'ın şüpheleri doğruydu: ajans bütünüyle sahteydi. Lillian işi kabul ederken bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, işin eyaletteki asgari ücret miktarı olan saatlik üç doların iki katını ödediğiydi. Uganda'da hiçbir iş bulamamıştı, bu yüzden bulduğu işe sevinmişti. Ayrıca, devlet onaylı cinayetin yanında çöp grevi de neydi ki?

Glamour Time adlı ajans, lüks moda merkezlerinin tümünden uzakta olan ama Queens'in modellik yapmaya can atan işçi sınıfını içine çekmek için merkezi bir yer sayılacak Queensboro Meydanı'nın yakınlarında, ikinci kattaki penceresiz bir ofisten yönetiliyordu. Potansiyel müşteriler, birer vesikalık fotoğrafları olduğu sürece ajansa katılabiliyordu. Neyse ki Bay Aresenyev'in hemen ajansta küçük bir stüdyosu vardı ve belli bir ücret karşılığında fotoğrafları kendisi çekebiliyordu. Belli bazı genç kadınlara ise fotoğrafları mesai sonrası, baş başa çekmeyi öneriyordu. New York sokakları toplanmamış çöplerle kaplıydı fakat Glamour Time kendi kötü kokusuna sahipti. İşletmenin tek dürüst yanı danışmada telefonlara bakan Doğu Afrikalı kadındı.

Bay Aresenyev'in işletmesi bir süreliğine sorunsuzca ilerleyebilir, umutlu genç kadınları yıllar boyunca soğurabilirdi, tabii eğer şu kör olasıca şartlı tahliye memuru ofisin danışma bölümünü ikinci evi olarak bellememiş olsaydı. Bir polis memuru iki günde bir ofisinize uğrarken nasıl düzgün şekilde dolandırıcılık yapabilirdiniz ki? Brian West, işler açısından çok kötü bir unsurdu. Ayrıca Lillian'a vurgun olması, Lillian Kagwa'nın da işler için kötü olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden Bay Aresenyev onu kovdu. Çok da zekice bir plan sayılmazdı fakat Bay Aresenyev

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de zaten zeki biri değildi. Bundan sonra iyiden iyiye Onondaga İlçesi'nin Müfettiş Javert'i* kesilen Brian, Pavel'i acımasızca takip etmeye başladı. Vesikalıklar için para almak yasadışı değildi fakat izinsiz bir fotoğraf stüdyosu işletmek şartlı tahliyenin ihlali sayılmaya yeterdi. Pavel Aresenyev tekrar hapse girdi. Brian West takdir aldı. Lillian Kagwa'nın ise yeni bir işe ihtiyacı vardı.

Lillian, Manhattan'ın merkezinde bulunan bir hukuk firmasında idari sekreterlik yapmaya başladı. Yeni işinin maaşı daha azdı. Daha küçük bir daireye taşındı. Brian'la olan tüm iletişimini kopardı. Onun yüzünden iyi bir işi kaybetmişti ve şehir merkezine gidip gelmek, toplu taşıma süresine her iki yönde de yarımşar saat ekliyordu, bu yüzden hayır, Brian'la akşam yemeği yemek ve sinemaya gitmek istemiyordu. Her neyse, gençti ve Jinja'ya oranla eğlenecek çok daha fırsatın bulunduğu New York City'de yaşıyordu. 1968'de tanıştılar ama ilk gerçek randevularına sekiz yıl sonra çıktılar.

Brian West, Lillian'a alan tanıdı ve onun bir ilçe uzağına gitti; Staten Island'da bir yer kiraladı ama kendini onu düşünmekten alamıyordu. Neden? Lillian'da ne vardı? Tam olarak açıklayamıyordu. Kadın sanki ona büyü yapmış gibiydi.

Brian West kesinlikle romantik olmayan iki sarhoşun tek çocuğuydu. On iki yaşında Elmwood Tiyatrosu'nda şeker satma işine başlamıştı. Kazandıklarını gururla babası Frank'e gösterme hatasına düştü. Sırtının sıvazlanmasını, tebrik sözleri duymayı bekliyordu, fakat bunun yerine kendi evinin oturma odasında yaşadığı bir gasp olayıyla karşılaştı. Babası o parayla gidip bir kasa Genesee birası aldı. Annesiyle birlikte, daha yatma vakti bile olmadan biraları bitirdiler. Böyle bir ev ahalisi sizi ya yıldırır, ya da güçlendirirdi. Belki ikisi birden. Babanızın sizi dövüp ilk maaşınızı çalmasının karşısında, bir kadının sizi affetmesini beklemenin lafı mı olurdu?

1976'nın sonlarında nihayet oldu. Brian West ve Lillian Kagwa randevuya çıktı. Çöp grevi haftasında tanıştıklarında ikisi de

* *Sefiller*'deki polis müfettişi. –*yhn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yirmi beş yaşındaydı fakat artık otuz üç olmuşlardı. Lillian arada geçen yıllarda birçok erkekle tanışmış ve bu mukayese Brian'ın işine yaramıştı. Çalışkandı, içki içmiyordu, parasını biriktiriyor ve borçlarını ödüyordu. Lillian'ın artık böyle özelliklere bu kadar değer veriyor olması komikti. Tek aksaklık akşam yemeğinde, Brian çocuk sahibi olmayı, bir koca ve baba olma fırsatını ne kadar çok istediğinden söz ettiğinde yaşandı. Onu Glamour Time'da gördüğü anda Lillian'ın harika bir anne olacağını hissettiğinden söz etti. Konuşması bittiğinde Lillian ona nazikçe bunun ilk randevuları olduğunu hatırlattı. Belki de evlilik planlarını en azından sinema sonrasına bırakabilirlerdi? Brian'ın hakkını vermek gerekirse, bu sözler karşısında kırgın ya da öfkeli davranmadı; yalnızca güldü. Brian bunu bilmiyordu ama Lillian işte o anda ona gerçek anlamda âşık oldu.

Brian onu Rocky filmine götürdü. Lillian olsa bunu seçmezdi ama filmin yarısına geldiklerinde keyif almaya başladı. Hatta kendini ekranda bile gördü. Azılı bir hayalperest. Filmin konusu buydu. Tam da Lillian değil miydi bu? Öyle olduğunu düşünmek hoşuna gitmişti. Belki de Brian o yüzden Lillian'ı bu filme getirmişti. Asla sözcüklere dökemediği bir yanını ona göstermek için. Kadına, babası tarafından soyguna uğrama hikâyesini anlatmıştı, Lillian da ona Arthur'un arabada vurulduğunu anlatmıştı ve şimdi birlikte Times Meydanı'ndaki karanlık bir sinema salonunda oturuyorlardı. Beraber. Bir çift felaketzede. Olan biten her şey –yaşananların onları bu noktaya sürüklemesi– neredeyse bir efsane kadar olasılık dışı görünüyordu. Brian karanlıkta Lillian'ın elini tuttu. Sevişmelerine daha üç saat olsa da, ilk çocuklarının –tek çocuklarının– rahme orada düştüğünü söylemek yanlış olmaz. Bir düşünce, bir fikir, ortak bir düş; ebeveynlik iki insanın birlikte anlatmaya başladığı bir hikâyedir.

Nisan 1977'ye gelindiğinde Lillian'ın karnı belli olmaya başlamıştı. Brian onlara Jackson Heights'ta iki oda bir salon bir daire buldu. Oğulları eylülde doğdu. Brian yarı siyah bir çocuğa Rocky adını vermenin tuhaf kaçacağını düşündü, bu yüzden ona Apollo adını koydular. Brian yeni doğmuş bebeğini dirseğinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iç tarafında taşımayı, ona, "Sen tanrı Apollo'sun. İyi geceler, küçük güneşim," diye mırıldanmayı çok seviyordu. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. En azından birkaç yıl için.

Apollo'nun dördüncü doğum gününde Brian West yoktu.

Brian başka bir kadınla kaçmamış, Syracuse'a geri dönmek için şehri terk etmemişti. Adam resmen mevcudiyetten silinmişti sanki. Ardında ne bir iz ne de bir kredi kartı fişi bıraktığı için kesinlikle bulunamadı. Yoktu. Yok olmuştu. Yerinde yeller esiyordu.

Apollo doğduğunda Brian ile Lillian hikâyelerinin sonuna ulaştıklarını düşünmüşlerdi ama yanılıyorlardı. Çılgınlık daha yeni başlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Brian ortadan kaybolduktan hemen sonra oğlan sürekli tekrarlanan bir rüya görmeye başladı. Daha dört yaşında olduğu için Lillian ayrıntılardan pek bir şey anlamıyordu. Bildiği çoğu şey gece korkarak uyanan bir çocuğun uzun ve aceleci gevezeliğinden çıkardıklarıydı fakat anlayabildiklerini birleştirmişti. Evin kapısını çalan bir adam vardı. Apollo kapının kilidini açtığında adam onu iterek içeri giriyordu. Apollo'nun önünde diz çöküyordu. Bir yüzü vardı ama o yüzü çekip çıkarıyordu. Alttaki yüz, babasının yüzüydü. Brian West ağzını açıyor ve ağzından bir bulut dökülüyordu. Apollo sisin yuvarlanarak babasının gırtlağından çıkışını izliyor ve ağlamaya başlıyordu. Sis daireyi kaplıyor ve sonunda oğlan hiçbir şey göremez hâle geliyordu. Babası onu kucağına alıyordu. Sonra da bir şelale kadar gürültüyle çağlayan suların sesi dolduruyordu içerisini. Apollo'nun babası onu kucağında taşıyarak sisin içinden geçiriyordu. Sonra da nihayet onunla konuşuyordu. Apollo tam o anda çığlıklar atarak uyanıyordu.

Çocuk bu kâbusu haftalar boyunca her gece gördü. Apollo artık uyumak istemiyordu ve Lillian da bir noktada dört yaşındaki oğlunun dehşetler içinde kalacağını bildiğinden gözüne uyku girmiyordu.

Benimle geliyorsun.

Brian rüyasında Apollo'ya işte böyle söylüyordu.

Lillian onu avutmaya çalışırken, bu sözcüklerin neden onun korku içinde uyanmasına sebep olduğunu sordu. Oğlunun ceva-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bını duyunca ta içi cız etti. Haykırmasının nedeni korku değildi. Özlemdi.

"Neden beni de götürmedi?" dedi Apollo.

Eninde sonunda kâbus geçti, ya da en azından, Apollo ondan bahsetmeyi kesti. Bu da yaşamın sıfırlanıp yeni normale dönüşmesine izin verdi: Lillian tam zamanlı çalışan, bir hukuk sekreteri olmak için cumartesi günleri ders alan, çocuğunu tek başına büyüten, hem zahmetli hem de cazip bir yaşam süren bekâr bir anne hâline geldi. Kitap düşkünü bir çocuk olan Apollo büyüyerek suskun ve dikkatli biri olup çıktı.

Sekiz yıl daha böyle yuvarlanıp gittiler. Apollo on iki yaşına geldiğinde Brian West'ten asla söz etmiyorlar ve geri kalan yaşamları boyunca da ondan söz etmeyi beklemiyorlardı fakat sonra bir öğle vaktinde Apollo'ya bir adamdan mesaj geldi. Bir armağan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Bu 1989 yılının sonbaharında oldu. Apollo Kagwa, Flushing mahallesindeki IS 237 lisesinde üçüncü sınıfa gidiyordu. Brian gidince Lillian kızlık soyadına geri dönmüş ve tabii ki oğlu için de aynı şeyi yapmıştı. Apollo yasal hükümle bir Kagwa olmuştu. West'i yaşamlarından silmişlerdi.

Apollo gibi suskun ve dikkatli bir çocuk bile bir tayfaya dahil olabilir. Apollo'nın iki tane yakın arkadaşı vardı ve Bay Perrault'ın Amerikan tarihi dersinde çok başarılıydı. Lillian bir hukuk sekreteri olmak için gereken derslerini vermiş ve Manhattan'ın merkezindeki bir hukuk firmasında daha iyi bir iş bulmuştu. Fakat yeni işi daha da uzun saatler boyunca çalışmasını gerektiriyor, bu yüzden bazen akşam sekize dek evde olamıyordu. Apollo için kullanılan terim evde bir başınaydı. Yetişkinler Donahue Şov'da bu yeni gerçeklikten yakınıp duruyordu. Geçimlerini sağlama ihtiyaçları yüzünden zavallı çocuklarına zarar veren çalışan anneleri azarlıyorlardı.

Apollo o gün öğle vaktini, derhal eve dönmek zorunda olmayan çocukların yaptığı şekilde geçirdi: birkaç metelik karşılığında Galaga oynamak için yakınlardaki bir lokantaya daldı, sonra meyve suyu ve cips almak için bakkala uğradı ve bir beyzbol oyununun oynandığı Colden Sokağı'nın köşesinden dolandı. Bir ya da üç saat boyunca oyun oynadı, sonra da yukarı çıktı. Duş almayalı –sahiden– bir iki gün olmuştu ve oyun yüzünden onun bile göz ardı edemeyeceği bir ölçüde kokmaya başlamıştı. Apollo suyu açmış ve yarı yarıya soyunmuştu ki dairenin diğer ucundaki kapının ağır bir şekilde tıklatıldığını duydu. Aldırmamaya karar verdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

–muhtemelen annesini arayan bir komşu falandı– ama ses daha da yükseldi. Duştaki sıcak su buhar oluşturmaya başladı. Apollo banyodan çıktığında sanki bir bulutun içinden çıkmış gibiydi.

Dairenin yarısına gelmişti ki ensesinde tüyler diken diken oldu. Kapı hâlâ tıklatılıyordu ama Apollo arkasında baktığında banyodan çıkan buharın sanki onu takip edercesine koridora süzüldüğünü gördü. Apollo işte tam o anda kendini sersemlemiş hissetti. Sanki bilmeden birisinin rüyasına girmiş gibiydi. Kendi rüyasına. Bunun idrakine vardığında âdeta sarsıldı. Küçükken geceler boyu bu rüyayı görürdü. Ne kadar küçükken? Üç ya da dört yaşlarındayken mi? Kapı tıklatılıyordu, suyun şırıltısı vardı, daire sisle kaplıydı ve...

Kapıya koştu. Oraya yaklaşır yaklaşmaz ses ansızın kesildi.

"Bekle beni," diye fısıldadı. Bunu söylerken kendini çok aptal hissetti. Tekrarladığında ise daha da aptal.

Babası kapının diğer tarafında değildi. Babası kapının diğer tarafında değildi. Babası değildi.

Ama Apollo yine de kilitleri bir hamlede açtı. Kendini küçülüyormuş gibi hissetti. O rüyada kapıyı nasıl açmıştı? Küçücük bir çocuk olmasına rağmen en üstteki kilide nasıl erişmişti? Rüyalarda her şey mümkündü. Peki ya şimdi? Belki de banyoda, küvette otururken uyuyakalmıştı ve beynindeki rastgele bir cereyan bu fantezinin yeniden ortaya çıkmasına yardım etmişti. Apollo umursamamaya karar verdi. Bir rüyada olduğunuzu bilmenin verdiği bir özgürlük vardı. Hiç değilse kapıyı açıp babasını görebilir ve adamın yüz hatlarını hatırlayabilirdi. Artık pek de iyi hatırlayamıyordu çünkü. Fakat kapıyı açtığında babası orada değildi.

Onun yerine kapı eşiğinde bir kutu duruyordu.

Apollo sanki rüya babasını belki de koridorun ilerisinde bir an için görebilecekmiş gibi dışarı doğru eğildi. Kimsecikler yoktu. Tekrar yerdeki kutuya baktı. Kalın mukavva kutunun kapağına siyah keçeli kalemle iki sözcük yazılmıştı.

Olasılıksızlık Yadigârları.

Apollo bir dizinin üzerine çömeldi. Kutuya kaldırdı –ağır değildi– ve onu içeri götürdü. Kutunun içindekiler kayıp tıkırdadı. Oturma odasındaki halının üzerine oturdu. Kapağı açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

"Bu babanın kutusuydu," dedi Lillian.

Apollo güneşin batmış olduğunu fark etmemiş, annesinin daireye girdiğini işitmemişti. Ancak annesi ensesine dokunduğunda diğer şeylerin farkına varabildi.

Lillian çantasını bırakıp onun yanına çömeldi. "Tüm bunları nereden buldun?" diye sordu.

"Biri kapıya bıraktı," dedi Apollo.

Apollo kutunun içinden çıkanları oturma odasının halısına sermişti. Bir çift sinema bileti, genç beyaz bir kadının vesikalık fotoğrafı, Jackson Heights'taki bir dairenin kira sözleşmesi, Times Meydanı'nın hemen yanındaki 9. Cadde'de bulunan bir otele ait bir gecelik konaklama faturası, paket yemek fişlerinden oluşan küçük bir yığın, Brian West ile Lillian Kagwa'nın evlilik cüzdanı ve bir çocuk kitabı.

Lillian koleksiyonu gözden geçirirken, "Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldadı. "Tanrım," dedi, daha da hafif bir sesle.

Apollo dönüp ona baktığında Lillian geri çekildi ve kendine gelmek için doğruldu. "Bana doğruyu söyle," dedi. "Dolabımda mıydı? Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Apollo dış kapıyı işaret etti. "Kapı sürekli tıklatıldı. Düşündüm ki..." Kendini durdurdu. "Kim olduğunu bilmiyordum. Duşa girmek üzereydim."

Apollo işte o anda hâlâ akan suyu algıladı. Ayağa kalkarak hızla banyoya gitti. Dairelerindeki su gideri yavaş aktığı için küvet taşmıştı ve banyonun zemini su birikintileriyle doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lillian ortalığın hâlini görünce, "Apollo!" diye bağırdı. Oğlunu itip geçerek suyu kapadı. Raftaki havluları çekip yere serdi. "Gidip Bayan Ortiz'in tavanında su sızıntısı var mı diye bakmam lazım."

Oturma odasındaki bu imkânsız kutuya rağmen hiçbir ebeveynin görmezden gelemeyeceği bazı durumlar vardı; mesela, Lillian'ın oğlu eskiden bu düşüncesiz çocuğa bakıcılık yapan nazik ve yaşlı alt komşu için büyük çaplı bir kazaya neden olmuş muydu? Ve Bayan Ortiz'in tavanını tamir ettirmek ona kaça patlardı?

Lillian banyodan çıktı ve Apollo onu takip etti. Lillian dış kapıya doğru giderken dönüp kutuya, halının üzerindeki eşyalara bir göz gezdirdi ve hızlıca onların yanına döndü. Eğilip bir kâğıt parçası aldı, döndü ve daireden çıktı. Apollo oturma odasına döndü. Lillian, Times Meydanı'nın oradaki otel faturasını almıştı. Oğlundan bir şey gizlediğini düşünüyordu ama önemi yoktu. Orada otururken her şeyi âdeta zihnine kazımıştı ve eşyaları annesiyle babası hakkında bildiği hikâyelerle bağdaştırmaya çalışmıştı. Emin olamadığı parçalardan biri, annesinin biraz önce doğruladığı şeydi.

Tüm bunları hâlâ saklayan bir adam karısıyla çocuğunu nasıl öylece terk edebilirdi? Ve tüm bu kanıtlar nasıl Apollo'nun kapısına kadar gelmişti? Tekrar kutunun kapağına baktı ve üzerine yazılmış sözcüğü okudu. Olasılıksızlık Yadigârları.

Annesinin bu eşyaların birçoğunu açıklaması gerekecekti, fakat bir tanesini kavramak kolaydı. Maurice Sendak'ın yazdığı *Dışarıda Bir Yerlerde** adlı çocuk kitabı. Apollo kitabı açtı. Babadan oğluna yazılmış özel bir not, bir tür ithaf, hatta yalnızca babasının el yazısına dair bir şeyler görmeyi bekledi. Bunların hiçbiri yoktu fakat sayfalar yıpranmıştı, her sayfanın üst sağ köşesi belli belirsiz lekelenmişti, kitabın sırtında ise çatlaklar görülüyordu. Yalnızca görünüş değildi bu; kitap daha önce birçok kez okunmuştu. Apollo, Brian West'in –belki de tam da bu kanepede otururken– kitabı çocuğuna yüksek sesle okuduğunu hayal etti. Şimdi kitabın ilk sayfasını yüksek sesle okuyan kişi kendisiydi.

"'Baba evden uzakta, denizdeyken,'" diye başladı.

---

* *Orj.* Outside Over There. *–çn*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesi pek okumazdı. Bütün o iyi özellikleri arasında bu yoktu. Lillian hayvan gibi çalışıyordu ve akşamları yalnızca oğluyla oturup televizyon izlemeye yetecek kadar enerjisi kalıyordu. Hatta birçok akşam oracıkta uyuyakalıyordu. Apollo buna aldırış etmiyordu. Annesi uyuduktan sonra onun ayakkabılarını çıkarıyor, peruğunu alıyor, televizyonu kapatıyor ve okumak için odasına gidiyordu. Sözcükleri hecelemeyi öğrendiğinden beri böyle olagelmişti. Elindeki kitap, evdeki tek okuyucunun kendisi olmadığı bir zamanın da olduğunu hayal edebilmesini sağladı. Okuma zevkini miras aldığına inanmaktan hoşlanıyordu. Belki de bu kitap, babasının onunla paylaşmayı planladığı birçok kitabın ilkiydi. Apollo'nun okuma iştahı, kitabı bulduktan sonra gittikçe daha da arttı.

Apollo yataktayken ve tuvaletini yaparken kitap okuyordu. Parka giderken kitaplarını da yanına alıyordu. Beyzbol oynarken karton kapaklı kitaplar okuyordu. Kitaplarını kaybediyor, üstlerine gazoz döküyor ve sayfalarında erimiş çikolata lekeleri bırakıyordu. En nazik kütüphaneciler bile ondan yenileme ücreti istemek zorunda kalıyordu. Lillian da bunun üzerine hukuk bürosundan eve kitap ve dergi getirmek gibi bir huy edindi. *Reader's Digest* ve *People*, *Consumer Reports* ve *Bon Appétit*. Apollo tümünü baştan sona okudu ama yine de daha fazlasını istiyordu. Lillian binanın diğer katlarındaki sekreterlerle arkadaş oldu ve hatta birkaç tanesini onun çalıştığı firmanınkilerden farklı dergilere abone olmaya ikna etti. Yolun karşısındaki bir dişçi muayenehanesi lobide müşterileri için piyasa kitapları bulunduruyordu ve Lillian danışmadaki kadını eski kopyaları atmaktansa ona vermeye ikna etti. Bunlar çoğunlukla aşk ve gerilim kitaplarıydı; en çok da gerçek suç kitapları vardı. Lillian Kagwa ciltleri pek incelemiyor, onları doğrudan bir plastik torbaya koyarak 7 numaralı trenle evine götürüyordu. Bu yüzden Apollo henüz onları anlayamayacak yaştayken Ann Rule'un *Yanımdaki Yabancı*'sını, Blanche Chenier'ın *Kaprisli Varis*'ini ve Clive Cussler'ın *Ejderha*'sını okudu. Yine de tümünü bitirdi. Bazı çocuklar için denetlenmeyen okuma materyalleri bir lütuf sayılırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lillian, oğlunun nasıl bir çocuk olduğunu anlamıyordu, ta ki ekim ayının başlarında bir cumartesi günü alt komşuları Bayan Ortiz daireye gelene dek. Bayan Ortiz, Lillian'ı değil oğlunu görmeye gelmişti. Lillian'ın ilk tahmini, Apollo'nun yanlış bir şey yaptığı yönündeydi fakat Bayan Ortiz yalnızca havada bir dolar sallayarak Apollo'nun ona kapağında o tatlı Julia Roberts'ın bulunduğu *People* sayısını vereceğine söz verdiğini ama henüz getirmediğini söyledi. Lillian birkaç dakika sonra afallama ve şaşkınlığından sıyrılarak, oğlunun onun eve getirdiği kitap ve dergileri sattığını anladı. O kadar sinirlendi ki Apollo'nun odasına gidip yerdeki yığınlardan birinin arasında sözü edilen sayıyı buldu ve onu Bayan Ortiz'e ücretsiz olarak verdi. Kapağında Barbara Bush'un bulunduğu daha yeni tarihli bir sayıyı da vermeye çalıştı fakat Bayan Ortiz kapaktaki kadını tanımıyordu.

Apollo gün batarken eve döndü. New York normalden sıcak bir dönemden geçiyordu, bu nedenle hava sıcaklığı ancak yirmi üç derece civarıydı. Apollo hava nihayet serinleyene dek arkadaşlarıyla birlikte Flushing Meadows Parkı'nda futbol oynamıştı. Eve geldiğinde üstü başı kir içinde ve yanakları kıpkırmızıydı. Lillian mutfakta onu bekledi. Öğleden sonrayı tüm dergiler ve piyasa kitaplarını çöp torbalarına doldurmakla geçirmişti. Masanın üzerinde akşam yemeği yerine o torbalar duruyordu. Daha Apollo bunun nedenini soramadan, Lillian ona Bayan Ortiz'in ziyaretinden söz etti.

"Onları okuyacağını düşündüğüm için sana bunca şey getirmekle uğraştım," dedi Lillian. Ağırlık nedeniyle homurdanarak torbalardan birini kaldırdı. "Ama eğer okumayacaksan, bunları doğruca çöp fırınına atabiliriz."

Apollo torbalardan birinin ağzını açarak içine baktı. "Okuyorum ki," dedi. "Hepsini. Ama bitirdikten sonra ne yapacaktım?"

"Çöpe atacaktın, Apollo. Başka ne yapacaksın?" Lillian torbanın ağzını tekrar bağladı.

"Ama Bayan Ortiz *People* okumayı seviyor, o yüzden–"

"O yüzden neden yaşlı bir kadından para almayayım, değil mi?"

"Bana bir çeyreklik ödüyor. Derginin fiyatı 1,95 dolar. Onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için süper kârlı oluyor ve derginin birkaç haftalık olmasına aldırmıyor. Bunda ne yanlışlık var?"

Lillian ona cevap vermek üzere ağzını açtı ama hazır bir cevabı yoktu. Torbalara göz gezdirdi. "Hepsini mi satıyorsun?"

"Satamadığım şeyleri atıyorum ama mahallede oldukça iyi satış yapıyorum."

"Sen on iki yaşındasın," dedi Lillian, kendini sandalyeye bırakarak. "Bunları yapmayı nereden öğrendin?"

Apollo bir an için sessiz kaldı, sonra da genişçe gülümsedi. "Senden, anne. Seni izleyerek öğrendim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Çok çalışıyorsun. Bunu görüyorum. Ve ben de senin oğlunum. Çalışmak kanımda var."

Lillian yanındaki sandalyeyi işaret etti ve Apollo oraya geçti. Lillian uzun bir an için onu izledi.

"Eğer iş yapacaksan kartvizitin olmalı," dedi. "Üzerinde adın ve bir telefon numarası yazmalı. Bence ev telefonunu yazabiliriz. Kartlarını ben yaptırırım. Ofisten ücretsiz olarak alırım."

Lillian sandalyesinden kalktı ve kısa süre sonra elinde bir daktilo kâğıdı ve bir tükenmez kalemle geri döndü. Büyük bir dikdörtgen çizerek birkaç satırlık bir şey karaladı:

Apollo Kagwa
Kullanılmış Kitap & Dergiler

İkinci satırın üzerini çizdi ve başka bir şey yazdı.

Uygun Fiyata Kitap & Dergiler

Bunu altına da evin telefon numarasını yazdı.

Sonra kaleminin ucunu dikdörtgenin tepesine, Apollo'nun adının hemen üzerine koydu. "İşletmen için bir isim bulman lazım." Kalemini indirmeden onu bekledi.

Apollo kalemi ondan alarak işletme adını kâğıda kendisi yazdı.

Olasılıksızlık Yadigârları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Apollo Kagwa, Carlton Lake adındaki adam olmasaydı üniversiteye gitmiş olabilirdi. Apollo, John Bowne Lisesi'nde son sınıfa gidiyordu ve notlarına bakılırsa mutlak surette ortalama bir öğrenciydi. Karnesi boydan boya B'ler ve C'lerden oluşuyordu. Dokuzuncu sınıftan beri böyleydi. Zekâsı ve hatta ders çalışmasına bakılırsa oldukça güvenilir bir çocuk olduğu için bu bazı öğretmenlerine sürpriz olmuştu ama Apollo'nun asıl hevesi okul değildi. Apollo Kagwa'nın umursadığı tek şey işiydi.

On yedi yaşına geldiğinde Olasılıksızlık Yadigârları'nı iyice geliştirmişti. Çocuk Queen'de, Manhattan'da ve Bronx'ta tanınıyordu. Nadir ve kullanılmış kitaplar satan sahaflar artık onu tanıyordu çünkü Apollo dükkânlarına çat kapı giderek onlarla meslektaş olduklarını, tesadüf eseri oralardan geçtiğini ve nezaketen şöyle bir uğramak istediğini söyleyerek daha sonra tekrar uğrayıp uğrayamayacağını soruyordu. Elbette, diyordu bu adaplı üslup karşısında şaşkına dönen sahaflar. Bu adamlar genellikle Emily Post tarzı görgü kurallarıyla tanınmazlardı. Ve sonra on beş yaşındaki siyah bir çocuk sırtında bir katırın belini bile bükebilecek kadar ağır bir çantayla pat pat yürüyerek içeri giriyor ve kendini Apollo olarak tanıtıyordu. Çocuğun gözlükleri o kadar büyüktü ki onları temizlemek için bir cam sileceğine ihtiyaç vardı.

Dükkânlara girip *The Connoisseur* ve *Highlights* gibi dergilerin eski sayılarını satmaya çalışıyordu. Bu girişimci ruhla katışıksız saflığın karışımı bu yaşlı sahaflardan bazılarının on beş yaşındaki gence vurulmasına yetiyordu. Apollo onlar sayesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok istediği eğitimi almayı başardı. Sahaflar ona bir kitabı nasıl değerlendireceğini, boşaltılan evlerden çıkan kitapları nasıl bulacağını ve bitpazarlarında tezgâh açmak için en iyi noktaların hangileri olduğunu öğrettiler.

Diğer kitapçılar ise Apollo'yu o kadar da iyi karşılamadı. Apollo onlara kitap satmak için elindekileri gösterdiğinde, onu çalıntı kitap bulundurmakla suçladılar. Bir mağazaya gizlice girip bulabildiğini yağmalamadığı ne malumdu. Bazı dükkânların –Manhattan'daki birkaç lüks kitapçının– girişlerinde ziller bulunuyordu. Bu, Bernhard Goetz'in altgeçitte siyah çocukları vurduğu dönemdi ve şehirdeki birçok beyaz onu destekliyordu. Cildinde fazla melanin bulunan tüm çocuklar insanların gözünde bir süperyırtıcı hâline geliyordu; hatta sırt çantası kitaplarla dolu olan gözlüklü bir siyah çocuk bile. Apollo bir mağazanın girişinde on beş dakikadır bekliyor olsa bile tezgâhtarlar onu fark etmemiş gibi yapabiliyordu.

Bu da yetmezmiş gibi Apollo ara sıra gerçekten de kendi babasını bile kaçırabilecek kadar korkutucu bir canavar olup olmadığını merak ederken buluyordu kendini. Bu kanaat, dünyanın canavarlığını doğruluyormuş gibi göründüğü böyle anlarda iyiden iyiye alevleniyordu. Eğer dikkatli olmazsa alevler onu yutabilirdi. Apollo bu aşağılanmalara, bu öznefret süpernovalarına katlanabilmek için bir mantra uydurmuştu –ya da belki de sözcükler eski bir anısından aklına gelmişti– ve öylece durup başkaları tarafından yargılanırken onu içinden tekrar ediyordu. *Ben tanrı Apollo'yum. Ben tanrı Apollo'yum. Ben tanrı Apollo'yum.* Bunu o kadar fazla tekrarlıyordu ki çok geçmeden kendini düpedüz ilahi bir varlık gibi hissediyordu. Fakat bu yine de dükkân sahiplerinin onu içeri aldığı anlamına gelmiyordu.

Apollo 1995 yılında lise son sınıftayken Queens Üniversitesi'ne kabul edildi fakat okul başlamadan önceki yaz tatilinde Apollo'ya akıl hocalığı yapan sahaflardan biri ona bir mezuniyet armağanı verdi: Carlton Lake adındaki bir adamın yazdığı *Bir Edebi Arkeoloğun İtirafları* kitabı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lake bu kitapta nadir ve değerli kitaplar, el yazmaları, müzik notaları ve hatta Napolyon devrinden kalma mektupların koleksiyonunu yaparak geçirdiği yaşamının öyküsünü anlatıyordu. Koleksiyoncu ve koleksiyonu görünüşe bakılırsa oldukça ünlü olurken, kitabın ilk bölümleri bu materyallere nasıl böylesine vurulduğunu anlatıyordu. Lake sıkı bir okur ve sahaf müdavimiydi. Gerçek anlamda kitap toplama –birkaç çeyreklikten fazla eden kitaplar toplama– zamanı geldiğinde, "ona çok yüz veren bir nine tarafından kışkırtılmış" olduğundan söz ediyordu. Diğer bir deyişle ninesi onu finanse etmişti. Ve çok geçmeden Carlton Lake on dokuzuncu yüzyıldan büyük Fransız şairlerinin eserlerini toplar olmuştu: Baudelaire, Verlaine, Rimbaud, Mallarmé. Bir süre sonra da New York'taki bir müzayedede ilk büyük alımını yaptığı sırada bir idrak ânı –kendi deyimiyle "aydınlanma"– yaşamıştı. Baudelaire'in *Kötülük Çiçekleri* eserini almış ve kitabın içinde, sayfa boşluklarına Baudelaire'in ta kendisi tarafından yazılmış düzeltmeleri bulmuştu. Bu keşifle birlikte, bir edebi arkeolog olmuştu. Lake için bu gerçek yaşam amacının başlangıcıydı. Bir kitap adamı olmuştu artık.

Apollo Kagwa bu anekdotu okumayı bitirdiğinde, sonbaharda Queens Üniversitesi'ne başlamayacağını biliyordu. Alımlarını finanse edecek bir nineye sahip olmamasına ve henüz Baudelaire ile Beatrix Potter arasındaki farkı bilmediği gerçeğine rağmen, kendisinin de bir kitap adamı olduğundan emindi. Eğer Carlton Lake bu boku becerebiliyorsa, o niye becermesindi ki? İki azılı hayalperestin oğlu olarak kendisi de bir azılı hayalperest hâline gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

"Mal varlığı satışı" gösterişli bir isim fakat Apollo için bu sömürge döneminden kalma Viktoryan bir evin bodrumundaki nemli kitaplarla dolu bir çöp torbasını incelemek için ta New Rochelle'e kadar yolculuk etmek anlamına geliyordu. Tabii aynı şekilde Sugar Hill'deki bir konakta mükemmel şekilde korunmuş ilk basımlarla dolu dört kitaplık da bulabilirdi. Apollo için bu merakta kalma hâli, bu sürpriz neredeyse kârın kendisi kadar önemliydi.

Apollo yaşam amacını çok erken yaşta bulmuştu ama sahadaki ilk büyük buluşu –kendi Baudelaire ânı– ta otuz dört yaşına dek gerçekleşmedi. On dokuz yaşındayken Lillian'ın dairesinden taşınmış ve Jackson Heights'ta bir stüdyo daire bulmuştu. Daire kitaplarla öylesine tıka basa doluydu ki tek kişilik bir yatak koyacak yeri zar zor bulmuştu. Kitap avlarına çıkıp tüm ülkeyi dolaşmıştı. Ara sıra manzarayı izlemek ya da bir kadınla randevulaşmak için kafasını kitapların baş sayfalarından ve kenar boşluklarından kaldırıyordu ama birkaç güzel andan sonra hep işine geri dönüyordu.

Fakat o büyük gün, Bronx'taki bir apartmanın bodrumunda yapılan bir mal varlığı satışında, kitaplarla dolu –ayakkabı kutularından süpermarkette bulunmuş eski bir portakallı süt kutusuna kadar değişen– kırk iki kutuda geldi. İçlerinde, Apollo'nun gördüğü en nadir büyü ve okült kitapları vardı. Sevgi dolu bir çift olan Bay ve Bayan D'Agostino birbirlerinden birkaç ay arayla ölmüş ve arkalarında dört çocukları ve on bir torunlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözünden kaçan bir koleksiyon bırakmışlardı. Apollo yaşlı çiftin bir kara büyü kitabının sayfaları arasına sıkıştırılmış eski bir fotoğrafını buldu. *Yukarı Bak* filmindeki yaşlı adam ve karısına benziyorlardı fakat Carl ve Ellie Fredrickson'ın bu versiyonu kara büyü kitapları biriktiriyordu. O yalın fotoğraf ve uhrevi koleksiyon birbirine öylesine aykırıydı ki Apollo ailenin önünde gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Hemen oracıkta kitaplara kelepir fiyat vererek bir teklif yaptı ve Güney Bronx'a gelmeyi kabul eden ilk sahaf olduğu için de kitaplar ona kaldı. O öğlen bir kamyonet kiraladı ve kitapları eve götürdü. Her şeyi kataloglayıp kitaplarla ilgili verileri internete girmesi bir hafta sürdü. Kitapları karıştırırken, orada burada sayfa boşluklarına iki farklı el yazısıyla karalanmış notlar buldu.

Kan Konseyi'nin Cadı Avcısı El Kitabı adlı ince ve ciddiyetsiz bir kitabın üçüncü baskısını incelerken, içinden D'Agostinolara gönderilmiş bir kartpostal düştü. Sade kartpostal Apollo'nun beklediği kadar sararmamıştı çünkü üzerindeki damgada yazan tarih 1945'ti. İmzası açıkça okunan göndericinin adı Aleister Crowley'ydi. İnternette yaptığı hızlı bir araştırma Crowley'nin 1900'lerin başında "tarihteki en aşağılık adam" olarak bilinen, tanınmış bir okültist olduğunu doğruladı. Crowley, satanizmle suçlanmıştı. Böyle şeylerin çöpçatanlık sitesi profillerinde yer almaktan ziyade skandal olarak görüldüğü bir dönemde uyuşturucu kullanan bir cinsel maceracıydı. Ozzy Osbourne 1981 yılında adam hakkında bir şarkı yazmıştı. Ve görünüşe göre Domenico ve Eliana D'Agostino ondan bir kartpostal almıştı. Apollo, Aleister Crowley'nin çifte yazdığı notu okudu.

Bazıları oğlancı doğar, bazıları oğlancılığa erişir, bazılarına ise oğlancılık yakıştırılır. İkiniz de aklımdasınız.

Eh, buna ne dersiniz? D'Agostino çifti tescilli birer sapkındı!

Bu vurgun kartpostalı bulmadan önce bile Apollo'nun çıkardığı en iyi işti. Fakat şimdi, eğer kartpostalın gerçekliğini doğrulayabilirse, bu keşif efsanevi olabilirdi. Carlton Lake, Baudelaire'in düzeltilmiş yazılarını bulmuştu; Apollo Kagwa ise Aleister Crowley'den gelen abazan bir kartpostal. Apollo kart-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

postalı yeniden okudu ve bir kahkaha attı. Bu şakayı başka biriyle daha paylaşmak için havaya kaldırdı ama oturma odasında tek başına oturuyordu. Yaşamının buluşunu yapmıştı ama bu haberi paylaşabileceği hiç kimse yoktu. Bunun üzerine farklı bir duyguya kapılarak şaşkına döndü.

Apollo Kagwa kendini fena hâlde yalnız hissediyordu.

Aileden satın aldığı kitaplara tekrar baktı; kartpostala göz gezdirdi. Görünüşe göre Bay ve Bayan D'Agostino bazı çılgınlıklar yapmıştı fakat bu okült maceralarında birlikte ilerlemişlerdi. Sayfa boşluklarında iki farklı el yazısı olması, karı kocanın bu ciltleri birlikte incelediğini, notlarını birbirleriyle paylaştıklarını ve on yılları kapsayan süreğen bir muhabbet içinde olduklarını işaret ediyordu. Apollo birdenbire, tüm bu kitapların yalnızca mükemmel bir maaştan fazlası olduğunu anladı. Birbirine geçmiş iki yaşamın kanıtıydı bunlar.

Otuz dört yaşındaki Apollo Kagwa, sabahın üçünde, tek odalı dairesinde, okült metinlerden oluşan küçük kütüphanesiyle çevrili bir hâldeyken, biyolojik saatinin çalmaya başladığını fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Apollo kütüphaneleri ya da sahafları mal varlığı satışları kadar sıklıkla ziyaret etmiyordu fakat zaten –sonuçsuz kalan bir satış için– Washington Heights'a gitmiş olduğundan New York Halk Kütüphanesi'nin Fort Washington şubesine şöyle bir uğradı.

Kütüphane satışları genellikle şubenin geri dönüştürmektense satmayı yeğlediği eski kitaplarla bölge sakinlerinin bağışladığı kitapların bir karışımından oluşurdu. Bir kütüphanede D'Agostino vurgunu gibi bir şey bulamazdınız ama bir kitabı elli sente satın alıp beş dolara satabilirdiniz. Neredeyse tüm küçük işletmeler böyle küçük kazançlarla başarılı olur yahut batardı. Pek romantik değildi ama gerçekler nadiren romantik olurdu. Apollo genellikle kütüphane satışlarına polisiye romanlarının büyük basımları gibi, onun internet sitesini bulup kitapların kendilerine gönderilmesini isteyen emeklilere sattığı türden şeyler için gelirdi. Bu kitapları satmak ona ilk iş modelini anımsatıyordu; C23 numaralı dairede oturan Bayan Ortiz'e *People* dergisi satmak.

Fort Washington şubesi üç katlıydı fakat satışlar bodrum katında, okuma odasının bir köşesinde yapılıyordu. Kütüphanecilerden biri hem satışı hem de masasını idare etmek zorundaydı. Apollo bodruma indiğinde kadını iki çocuklu bir annenin yıpranmış resimli kitaplarla dolu bir raftan kitap seçmesine yardımcı olurken buldu. Çocuklardan küçük olanı her üçüncü kitabı çekip yere düşürmek gibi yaşamsal bir görevi üstlenmişti. Anne onu fark etmemiş ya da fark etmemeye karar vermiş gibiydi, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzden kütüphanecinin artık üçüncü bir görevi daha vardı; temizlik işçiliği. Sonra okuma odasındaki bir adam yüksek sesle bağırdı. Ortam çok sessiz olduğu için adam sanki megafon kullanıyormuş gibiydi.

"Merhaba! Merhaba! Burada zor durumdayım!"

Kütüphaneci satış bölümünden hızla çıkarak, devasa bir adamın masasının başında dikildiği okuma odasına döndü. Adamın sırtında eski hantal bir sırt çantası vardı ve iki elinde de ağzına kadar dolu birer alışveriş torbası tutuyordu. Tek adamlık bir yük katırı.

"Çok acil!" diye bağırdı. "Tuvalete ihtiyacım var!"

Kütüphaneci adamın ve çantalarının etrafından dolanarak masasının diğer tarafına geçti. Kadının omuzları görece dar, kalçaları ise genişti. Adam ondan en az altmış santim daha uzundu. Uzaktan bakınca bir gulyabaniyle cüce bir perinin kavga vaziyeti aldığını düşünebilirdiniz.

Çoğu yaşlı olan diğer müşteriler başlarını gazete ve dergilerinden kaldırıp onlara baktı ama daha fazlasını yapmaya çekinir gibiydiler. Apollo onlara yanaştı; on adım daha atarsa yardımlarına gidebilirdi.

Kütüphaneci, koca adama, "Sesimi dinleyin," dedi. "Beni duyabiliyor musunuz?" Kütüphaneci bunları söylerken gülümsüyordu ama ses tonu ve duruşu daha buyurgan bir şeyler içeriyordu.

"Kulaklarım var herhalde, değil mi?" Adam sanki masanın üzerinden doğruca kadının üzerine fırlayacakmış gibi öne eğildi.

Kadın geri adım atmaksızın, "Eh, gördüğünüz gibi benim de kulaklarım var," dedi. "O zaman neden bağırıyorsunuz?"

Adam sanki elindeki torbalar ağırlaşmış gibi yalpaladı. Ya da belki yalnızca şaşkına uğramıştı. O boyutta bir adam azarlanmaya alışık değildi anlaşılan. Hem de boyu bir buçuk metreden ancak üç dört santim daha uzun olan bir kadın tarafından.

Kütüphaneci masasındaki çekmecelerden birini açtı ve ucuna bir sicimle tek bir anahtar iliştirilmiş olan altmış santimlik tahta bir cetvel çıkardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size lavabonun anahtarını verebilmem için herhangi bir kimlik görmem gerek," dedi.

Kadının gülümsemesi hiç silinmemişti ama artık herkes – koca adam bile– bu hanımefendinin hiç şakası olmadığını anlamıştı. Bir küskü kadar ince ama bir o kadar da sertti. Belki öylesine minik bir kadın, ihlal edilmek ya da görmezden gelinmeye karşı bir hayatta kalma tekniği olarak, erken yaşlarda hakkını aramayı öğrenmek zorunda kalmıştı. İşe de yaramıştı. Bodrum katındaki herkes büyülenmişti.

Artık utangaç bir tavra bürünen adam, "Kimliğim yok," dedi.

Kütüphaneci, cetveli bir çubuk gibi kullandı. "Torbalarınızı buraya, yanıma bırakın. Onları almak için geri döneceğinizi biliyorum."

Adam battal boy torbalardan oluşan yükünü bırakmak yerine kendine biraz daha yaklaştırdı. "Bunların içinde gizli şeyler var."

Kadın başıyla onayladı, çekmecesini yeniden açtı, cetveli içine bıraktı, çekmeceyi itip kapattı, kollarını göğsünde kavuşturdu, başını geri attı ve doğrudan adamın gözlerine baktı.

Adam torbaları bırakana dek Apollo ancak ona kadar sayabildi. Koca adam hipnotize olmuş gibiydi. "Sırt çantamı da mı?" diye sordu.

"Tüm çantalar," dedi kütüphaneci.

O anda kadın eğer Apollo'yu işaret etmiş olsaydı, Apollo da çantasını bırakırdı. Koca adam büyük çantayı diğerlerinin yanına bıraktı ve kütüphaneci çekmeceyi açarak anahtarı ona verdi.

Adam usulca, "Teşekkür ederim," dedi.

Kütüphaneci bu sefer içtenlikle gülümseyerek, "Benim için zevk," dedi.

Bütün okuma odası sessizlik içinde bekleyerek, anahtarın kilitte dönüşünü ve lavabonun tahta kapısının açılışını dinlemeye koyuldu. Kapı çarparak kapandığında okuma odasındaki herkes sanki bir rüyadan uyanmış gibi ürperdi. Çoktan masasının arkasından çıkıp Apollo'nun yanından geçmiş ve iki çocuklu annenin yanına dönmüş olan kütüphaneci dışında. Anne, bir dolar karşılığında dört kitap satın aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kütüphaneci daha sonra dili tutulmuş bir hâlde orada dikilen Apollo'ya döndü.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu.

Apollo biraz önceki adamın masanın yanına yığılmış torbalarını işaret etti. "O adam konusunda size yardım edecektim."

Kütüphaneci önce torbalara, sonra da Apollo'ya baktı.

"Ama siz kendiniz hallettiniz."

"Benim işim bu," dedi kadın.

Apollo onu akşam yemeğine davet etti ve kadın onun satın aldığı üç kitabı kasadan geçirdiği sırada bu teklifi nazikçe geri çevirdi. Bodrum katındaki kütüphane satışları her cuma günü düzenleniyordu, bu yüzden Apollo ondan sonraki hafta tekrar uğradı. Ve de ondan sonraki hafta. En sonunda kütüphaneci ona adını söyledi. Emma Valentine.

Tanışmalarından beş ay sonra Emma nihayet onunla randevuya çıkmayı kabul etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Emma'yı etkilemeye çalışan Apollo, onu Thompson Sokağı'ndaki minik bir suşi lokantasına götürdü ve oraya vardıklarında dışarıda bir sıraya girmek zorunda kaldılar. Mevsim –sonbahar sonu– kaldırımdaki bekleyişi bir buzdolabının içinde dikilmeye benzettiği için, nihayet bir masaya oturduklarında titriyorlardı. Masaya herhangi bir yiyecek gelmeden önce bir şişe sıcak sakenin dibini gördüler.

Apollo onun Virginia'da Boones Mill adlı küçük bir kasabada büyüdüğünü öğrendi. Kendisinden on bir yaş büyük olan Kim adında bir ablası vardı. Daha beş yaşındayken anne babasını kaybetmişti ama bu konuda daha fazla konuşmayı reddetti.

Kim on sekiz yaşına geldiğinde Emma'nın yasal vasisi olmuş, kasabada bir iş bulmuş ve Roanoke'de bulunan ve kabul edildiği Jefferson Sağlık Bilimleri Üniversitesi'ne gitmek yerine kız kardeşini büyütmüştü. Kim nihayet Jefferson'a hemşirelik okumaya gitmeden önce Emma'nın liseden mezun olmasını –ve Virginia Üniversitesi'ne kayıt yaptırmasını– beklemişti. Emma, ailesi öldükten sonraki hayatını yalnızca üç yerde geçirilen zaman olarak hatırlıyordu: ev, okul ve yirmi dakika uzaktaki Roanoke'de bulunan Güney İlçesi Kütüphanesi.

"Orada en sevdiğim kütüphaneci Bayan Rook adında bir kadındı," dedi Emma. "Yetişmeme en az Kim kadar yardımcı oldu."

Yemeklerinin yarısına gelmişler, ikinci sıcak sake şişesine geçmişler ve küçük ahşap masada birbirlerine doğru eğilmişlerdi. Müşteriler her yanı sarmıştı ve garsonlar yer bulmakta zorlandık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları için yanından her geçtiklerinde Apollo'ya çarpıyorlardı fakat Apollo farkına varmıyordu bile. O yalnızca Emma'yı dinliyordu.

"Eğer Kim gecikecekse Bayan Rook beni oturtup bir film açardı. Bu sayede kütüphaneyi kapatmaya başlayabilirdi. Ellerindeki tüm çocuk filmlerini izlemiştim. Sonra bir gün, on iki yaşındayken, öylesine bir film seçtim. Kapaktaki resim hoşuma gitmişti. Ellerinde mızrak taşıyan siyah, yarı çıplak insanlar."

Apollo, "Bu da filmi izlemek istemene mi sebep oldu?" diye sordu.

"Koca kütüphanede, kapağında siyahların bulunduğu tek film oydu. Elbette izlemek istedim! Filmin adı *Quilombo*'ydu. Brezilya filmi. Bayan Rook beni kolaçan etmeye geldi. Filmin oynadığını, benimse oyalandığımı gördü ve gidip işlerine devam etti."

Emma çoktan çakırkeyif olmuştu ve yüksek sesle gülüyordu.

"Bayan Rook'un, bunun Brezilya'daki köle ayaklanmaları hakkında bir film olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ya da filmde tonlarca Portekizlinin o köleler tarafından öldürüldüğünün! Çok tatlı bir kadındı, ona filmin konusundan asla söz etmedim. Yerin dibine gireceğini biliyordum ve hiçbir şey söyleyemeyecek kadar nazik bir çocuktum. Ama gerçekten hoşuma gitmişti. Artık izlemek istediğim tek şey o film olmuştu."

Emma bu noktada başını yana eğdi ve sırıtarak tavanı izlemeye koyuldu.

"Film Portekizceydi ve İngilizce altyazıları vardı. O dilin tınısını çok sevmiştim. Biraz zaman aldı ama sonraları Bayan Rook'un birkaç Brezilya filmi daha sipariş etmesini sağladım: *Hoşça Kal Brezilya*, *Yıldızlara Giden Altgeçit*, *Os Trapalhões e o Rei do Futebol*. Sonunda Bayan Rook film almayı bırakmak zorunda kaldı çünkü tek bir kızın Brezilya aşkı, kasetlerin maliyeti için yeterli bir gerekçe değildi. Fakat benim için yeterince çok şey yapmıştı zaten. Dünyanın ne kadar büyük olduğunu fark etmiştim. Boones Mill'den çok daha büyük olduğunu. Ve onu görmek istiyordum."

"Gözlerinin biri diğerinden daha büyük," dedi Apollo. Daha yeni fark etmişti. Aradaki fark zar zor belli oluyordu ama bu görüntü onu birçok kişiye oranla dünyaya daha derinden bakan birisi gibi gösteriyordu. Ya da belki Apollo yalnızca âşık oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emma başını eğerek büyük gözünü eliyle kapadı. Belki de bu gözlemi bir hakaret olarak algılamıştı. Apollo durumu düzeltmek için söylenecek bir şey olup olmadığından emin değildi, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söylemekle yetindi.

"Kızım ya da oğlum olmasını hiç umursamadım, biliyor musun? Yalnızca doğacak çocuklarım için hep iyi bir baba olmak istedim."

Bunu söylerken bile kulağa ne kadar rezil geldiğini biliyordu. İlk randevu için harika bir konu, Apollo! Neden birlikte otuz yıllık sabit faizli ev kredisine de girmeyi teklif etmiyorsun?

Emma elini indirdi ve kendine biraz daha sake doldurdu. Onu yavaşça yudumlayarak içti, bardağını masaya bıraktı ve konuşmaya başladı. "Bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde seni neden geri çevirdiğimi açıklamak istiyorum."

"Ve de sonraki beş sefer," diye ekledi Apollo.

"Ve de sonraki beş sefer," diye katıldı Emma.

Apollo öne doğru eğilirken Emma arkasına yaslandı.

"Reddettim çünkü Brezilya'ya taşınıyorum. Biletlerimi çoktan aldım bile. Salvador do Bahia'ya, kuzey tarafına gidiyorum."

Apollo, "Ne kadarlığına?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Apollo seramik sake şişesini kafasını dikerek içkiyi bitirdi. "O hâlde neden şimdi kabul ettin?" diye sordu.

Emma masaya bakarak sırıttı. "Kendimi cuma günkü satışları iple çekerken buldum, çünkü tekrar gelmeni umuyordum." Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Seni özledim."

Apollo onu sokağa götürürken Emma'nın elini tuttu. Sıkıca.

"Şimdi, şu Brezilya gezisine gelince," dedi Apollo.

Ben tanrı Apollo'yum, dedi kendi kendine. Ben tanrı Apollo'yum.

"Seni kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?"

Çakırkeyif olan Emma Valentine ona çarpık bir gülümseme gönderdi ve öpüştüler.

Emma dört hafta sonra Brezilya'ya gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Öyle bir geceden sonra başka kadınlarla buluşmayı bir deneyin. Apollo kesinlikle denedi. Ama kalbi kül yutmuyordu. Ya Emma Valentine, ya da hiçti. Zaten Brezilya'da daha ne kadar kalacaktı ki? Yazışıyorlardı, fakat Emma'nın internet bağlantısı sağlam değildi. Birkaç ay sonra Salvador'dan ayrılarak Manaus'a, sonra da Fortaleza'ya taşındı. Eninde sonunda Rio ve São Paulo'ya varacaktı ama henüz değil. Apollo kendini internette Brezilya haberlerini okurken buluyordu. *Quilombo*'nun DVD'sini buldu ama filmin konusu çok ciddi olsa da –zalim Portekizlilerle savaşan Afrikalı köleler– on iki yaşındaki Emma'nın Roanoke'deki bir halk kütüphanesinde bu filmi defalarca izlediğini hayal edince kahkaha attı. Emma'nın yokluğunda ona gitgide daha çok vuruldu.

Apollo tüm D'Agostino kütüphanesini parça parça sattı. Crowley kartpostalını sitesine koydu ve on dört saat sonra beş teklif aldı; sonunda onu üç bin dolara sattı. 2003'ün sonlarında Lillian'ın Queens'teki Springfield Gardens'ta bulunan sade bir müstakil evin peşinatını ödemesine yardım etti. Lillian oturup eve yüzde 20 yerine yüzde 30 peşinat verirse ne kadar tasarruf edeceğini hesaplayana dek Apollo'nun yardımını kabul etmemişti. Bu tür şeyler Apollo'nun zamanını ve zihnini meşgul etmesine yardım etti. Bir yıl sonra Emma ona yazıp Birleşik Devletler'e döneceğini haber verdi. Yazdığına göre uçağı gece geç saatte inecekti ve Apollo artık onunla görüşmeyi istemiyor bile olabilirdi ama eğer istiyorsa, havaalanındaki karşılama bölümünde ilk göreceği yüzün onunki olmasını çok isterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşam onda inmesi gereken uçak iki kez gecikti. Sonuç olarak Apollo geceyi JFK Havaalanı'nda geçirmek zorunda kaldı. Geliş terminalindeki aileler ve arkadaşlar oturdu, yığıldı, kıpırdandı, omuz silkti, hatta bazıları kavga bile etti. Gecikmeler uzadıkça Apollo'nun da aralarında olduğu herkes yerine daha bir yerleşti. Apollo gece yarısından sonra bir ara uykuya daldı.

Geciken uçaklar belirli aralıklarla gelmeye başladı ve görünen uyuşuk yolcular benzer şekilde uyuşuk sevdikleri tarafından karşılandı. Emma'nın uçağı nihayet yere teker koyduğunda dış hatlar geliş terminalinin büyük pencerelerinden içeri günışığı vuruyordu.

Emma'nın saçları uzamış ve kıvırcıklaşmıştı; artık kahverengilerin arasında belli belirsiz kızıllıklar vardı. Cildi koyulaşmıştı ve parlak renkli, ince kumaşlı giysileri serin bahar mevsimine hiç uymuyordu. Bavulunu geri getirmemişti, yalnızca bir omzuna astığı sırt çantası vardı. Daha fazlasıyla ayrılmış, daha azıyla dönmüştü. Yavaşça, görünüşe göre bitkin fakat aynı zamanda da acelesiz adımlarla hareket ediyordu ve Apollo'nun onu görmesinden önce o Apollo'yu gördü.

Apollo onun çantasını alırken Emma, "Bekledin mi yani?" diye sordu.

Bitkinlikten de olabilirdi tabii ama gözleri nemlendi ve titredi.

"Beklemişsin," dedi yeniden, usulca.

Dunkin' Donuts'ta bulabildikleri en güzel yiyeceklerin tadını çıkarmak üzere yemek bölümüne oturdular.

Yumurtalı peynirli sandviçlerinin paketlerini açtıkları sırada Apollo, "Amerika'ya hoş geldin," dedi. Sandviçini kaldırdı. "Yakında seni daha güzel bir yere götüreceğim."

Emma gömleğinin kollarını hafifçe yukarı sıyırdı. "Fique tranquilo," dedi. Gülümsedi. "Sürekli böyle yapmayacağım."

Apollo bıçak almak üzere tezgâha gitti çünkü sandviç tamamen kesilmemişti. Emma'nın sandviçini yemek üzere ağzına kaldırışını seyretti. Dönmüş olduğu gerçeğine hayret etmek için bir süre tezgâhın yanında durdu. Emma'nın bileğinde ince

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kırmızı bir ip vardı. Neden onun görüntüsü Apollo'nun kaskatı kesilmesine yol açmıştı? İçli bir görüntüsü vardı; Brezilyalı güzel bir oğlanın parası başka bir şeye yetmediği için Amerikalı bir kadının bileğine bağladığı türden bir şeye. Emma bir yıldır yoktu. Neden başkasına sevdalanmış olmasındı ki? Belki de yanında daha az eşya getirmesinin nedeni geri dönecek olmasıydı.

Apollo bu şekilde düşündükten sonra masaya plastik bir bıçak ve kaygıyla dolu bir karınla döndü. Yumurtalı peynirli sandviçini elinde döndürüp durdu ama hiç iştahı kalmamıştı. Emma da tüm yemeğini bitirene dek sessiz kaldı. Sonra da Apollo daha iyi görebilsin diye kırmızı ipin bağlı olduğu kolunu kaldırdı. İp biraz sertleşmişti. Kirliydi. Çok uzun zamandır kolunda duruyor olmalıydı.

"Salvador'a vardığımda Itapuã denen bir mahallede, bir ailenin yanında kaldım. Orada Lagoa do Abaete denen bir lagün var. Seninle yemek yerken bana şu yaşlı Satanist çiftten bahsettiğini hatırlıyor musun? Lagünü görünce aklıma sen geldin, çünkü güya perili bir yerdi. Portekizcem geliştikten sonra tanıştığım çamaşırcı bir kadın vardı. Yanında kaldığım aile o kadınla görüşmemi engellemeye çalıştı; onun bir cadı olduğunu söylediler ama ben kadını sevmiştim. Ondan korkmuyordum. Bana annemi hatırlatıyordu; eğer yaşasaydı öyle biri olurdu herhalde. Sert ve komikti ve diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyordu. Zamanla, o çamaşırlarını yıkarken lagünde yanı başına oturabilmek için, yanında kaldığım ailenin evinden gizlice kaçmaya başladım. Manaus'tan ayrılmamdan önce bana yaşamım için üç dilek tutmamı söyledi ve tuttuktan sonra bu ipi bileğime bağladı."

Emma elini önce saat yönüne, sonra da saat yönünün tersine çevirerek kırmızı ipliği izledi.

"Bunun kopmasına izin vermemem gerektiğini söyledi; dediğine göre kendiliğinden çözüldükten sonra dileklerim gerçek olacakmış. Onu kesemezmişim. Nao cortala. Bir süre boyunca eğlenceli bir fikir olduğunu düşündüm, biraz da mistikti ama bu şey altı aydan uzun süredir kolumda duruyor! Rüküş görünüyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama dileklerimin gerçekleşmesini istiyorum. Bana öyle bakma! Galiba ben büyüye inanıyorum."

Apollo onun elini tutup kendine doğru çekti.

Ben tanrı Apollo'yum, diye düşündü. Ben tanrı Apollo'yum.

Masadaki plastik bıçağı aldı ve tek bir hareketle Emma'nın bileğindeki kırmızı ipi kesti. İp plastik masaya düştü. Emma ürperdi. Apollo onun elini tuttu.

"Sana söz veriyorum," dedi. "Benimleyken dileklerinin üçü de gerçekleşecek."

O anda Emma Valentine bir seçenekle yüz yüze geldi. Bu anı Apollo Kagwa'nın küstah bir dalyarak olduğunun kanıtı olarak görebilir, ya da onun gözü pek ve münasip biri olduğuna karar verebilirdi. Apollo hamlesini yapmıştı ve sıra Emma'nın vereceği karardaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2
sonra da evlilik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Apollo, Queens'teki Ridgewood mahallesinde bulunan iki katlı müstakil şehir evine vardığında akşam çökmüştü. Ayaklarını sürüyerek ön basamakları çıkarken, Lillian'la birlikte Flushing'teki iki odalı evde yaşarken bu tür yerlerin –apartman dairelerinin değil, gerçek evlerin– ona ne kadar lüks geldiğini hatırlayıp güldü. Ona neden müstakil bir evde yaşamadıklarını sorduğunda Lillian o evlerin kiralık değil satılık olduğunu söylerdi. Şimdi Emma'yla kendilerine ait –Manhattan adasında– bir apartman daireleri olsa da Apollo müstakil eve hayran kalmaktan, ikinci katın pencerelerine ve çatı boyunca uzanan yağmur oluğuna aval aval bakmaktan kendini alamıyordu. Apollo Kagwa artık otuz yedi yaşındaydı, fakat kendini hâlâ o küçük çocuk gibi hissediyordu.

Apollo zili çaldığında bir kadının içeriden seslendiğini işitti, sonra kilitler tıkırdadı ve birinci kattaki pencerenin perdeleri, sahanlıkta dururken onun göremediği birisi tarafından görülebileceği şekilde birkaç santim aralandı. Sonra başka, daha kalın, bir erkeğe ait bir ses geldi ve kapı kilidinin açılması kesildi. Apollo birden, gergin bir kitapçının kapısında bekletildiği ya da bir özel mülkün sahibinin onu içeri almayı reddettiği günlere geri döndü. Ben tanrı Apollo'yum, diye düşündü. Ben tanrı Apollo'yum. O günlerde bu mantra nefes alır gibi otomatik olarak geliyordu aklına. Cep telefonunu çıkardı ve beklerken Emma'ya bir mesaj gönderdi. Onun halihazırda restorana varıp varmadığını merak etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akşam yemeğine gecikeceğim ama geleceğim.

"Bekle!" diye bağırdı kapının diğer tarafındaki bir kadın. "Buradayım!"

Kapı, çerçevesinin içinde titredi, kilitler takırdayıp tıkırdadı ve sonra tekrar takırdadı.

"Gelip yardım etsene," diye hırladı kadın. "Beni görmüyor musun?"

Ön penceredeki perde titredi ve öncekilerden daha ağır ve hızlı ayak sesleri yükseldi. İki klik sesinin ardından kapı kolu döndü ve kapı açıldı. Kapı eşiğinde otuzlarının başlarındaki bir adam duruyordu ve arkasında ufak tefek, çok daha yaşlı bir kadın vardı. Beyazlardı ve bir tür eski Avrupa gravürlerinden fırlamış bir ikiliye benziyorlardı. Özellikle de o kuru, çizgili yüzleri ve kaskatı duruşlarıyla.

Adam omzunun üzerinden bağırarak, "İşte bu kadar kolay!" dedi. Böylesine çocuksu konuşmak için fazlasıyla yaşlı görünüyordu.

Kadın, kenara çekilmesi için adamın kolunu çekiştirdi.

Apollo, "Bayan Grabowski?" diye sordu.

Kadın, "Sen kitapçı adam mısın?" diye sordu.

"Kitapçı adamım."

Apollo ona kartını uzattı ve adam kartı hızla kapıp evin içinde gözden kayboldu. Apollo adama Igor adını takmaya karar verdi; gerçek adı ne çıkarsa çıksın. Yaşlı kadın, Bayan Grabowski, sıkıca gülümsedi ve elini sallayarak Apollo'yu içeri davet etti.

Altı karton kutunun masanın üzerine dizilmiş olduğu yemek odasına girdiler. Yan odada parçalı bir kanepe ve bir televizyon ünitesinin üzerinde duran büyük düz ekran bir televizyon dışında pek bir şey yoktu.

Apollo, "Kocanızın öldüğünü söylemiştiniz," diye başladı.

"Eski kocam," dedi Bayan Grabowski. Yemek odasında etrafa bakındı. Burada bir yemek masası vardı ama hiç sandalye yoktu. Kirli beyaz duvarlar öyle tozluydu ki gri görünüyorlardı. Siyah çöp torbaları yemek odasının bir köşesinde üst üste yığılmıştı. Bir tanesinin ağzı açıktı ve içinden rengi atmış birkaç spor ceket

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve hırpani kumaş pantolonlar fırlamıştı. Bay Grabowski yaşlılığında bekâr hayatına yenik düşmüştü anlaşılan.

"Oğlumla ben son yıllarda hemen şuracıkta bir evde yaşıyoruz."

"En azından birbirinize yakınmışsınız," dedi Apollo.

Bayan Grabowski omuz silkti. "Burası Küçük Ukrayna. Başka nereye gidebilirdik ki? Şimdi de evi hafta sonuna kadar boşaltmamız gerekiyor. Sahipleri burayı başkasına kiralamak istiyormuş."

Muhtemelen yirmi yıldır Birleşik Devletler'de yaşıyordu ama hâlâ aksanlı konuşuyordu. Lillian ise kırk yılı aşkın bir süre önce Glamour Time'da işe alınmasını sağlayan o hafif İngiliz vurgularını hiç kaybetmemişti. Apollo eskiden annesinin alüminyum sözcüğünü Britanyalılar gibi telaffuz ettiğini duyunca amma da gülerdi. A-lü-mi-ni-yum.

Igor sanki kimlik kontrolü yapan bir fedaiymiş gibi elindeki kartviziti havada salladı. "Bu işi yapmak için okula mı gittin?" diye sordu.

Apollo, "Kitaplar şunlar mı?" diye sordu, masadaki kutuları işaret ederek. Kadının yanıtlamasını beklemiyordu, yalnızca Igor'la arasında biraz mesafe bırakmayı istiyordu. İlerle bakalım, Igor.

Apollo ilk kutunun kanatlarını açarken Bayan Grabowski, "Kitap okumayı severdi," dedi. "Ama yaşlandıkça gözleri kötüleşmeye başladı."

Igor kendisine kulak asılmamasından hoşlanmamıştı. Sesini yükseltti. Buyurgan bir sesle. "Bauman'ı duydun mu?" dedi.

Annesi ona baktı. "Lütfen aptal gibi davranma."

Apollo'nun bunun işe yaramaz olduğundan emin olmak için kutunun içine bakması bile gerekmiyordu. Küf kokusu –su hasarı– bir hayalet gibi havaya yükseliyordu. Bir sonraki kutuya geçti ama onu yine aynı koku karşıladı.

"Bauman'ın Nadir Kitapları," dedi Igor. "Babamın koleksiyonu için bir teklif verdiler."

Yaşlı kadın bu sefer dönüp oğlunun kolunu tokatladı. Ana-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dilinde bir şeyler söyledi ve Apollo üçüncü kutuya geçerken gittikçe küçüldüğünü hissetti. Buraya hiç kuşkusuz lekeli, kıvrılmış ve yırtılmış kitaplar olduğu birazdan ortaya çıkacak olan birkaç öteberi için gelmişti. Doğrudan Emma'yla birlikte yemeğe gitmek yerine bunu yapmıştı. Emma'nın en eski dostlarından biri, Nichelle, burayı ziyarete gelmişti ve Bouley'de onlar için bir rezervasyon yaptırmıştı. Yemeğin kaça patlayacağını tahmin etmek isterseniz yalnızca bu adı düzgün bir Fransız aksanıyla söylemeniz yeterli. Apollo ise burada, Ridgewood'da Ukraynalı bir ailenin Ukraynaca atışmasını dinliyordu. Yoksa Rusça mı konuşuyorlardı? Buraya kadar onca yolu şu Igor denen mankafanın ona Bauman'ın Nadir Kitapları'nın Bay Grabowski'nin ekşi kokulu karton ciltli kitap koleksiyonu için bir teklif verdiğini iddia edişini dinlemek için gelmişti. Buraya kadar onca yolu, üstünlüğün kendisi için doğuştan gelen bir hak olduğunu düşünen bir adam tarafından, yetkinliği ve deneyimi sorgulansın diye gelmişti. Ama iyi bir kitapçı asla nadir bir şeyler bulma fırsatını geri çevirmezdi.

Özellikle de bebeği yolda olan bir kitapçı.

Igor cep telefonunu çıkardı ve ekrana tıklarken yeniden İngilizce konuştu. "Baumanların telefonu var bende," dedi.

Apollo altıncı kutuya uzandı. Bu seferkinin içinde ciltli kitaplar vardı ve Apollo hızlıca havayı koklayınca kutuya henüz küf değmemiş olduğunu fark etti. Bu sefer uzanıp kitapları kontrol etti.

"Hangi Bauman?" diye sordu. "David mi, yoksa Natalie mi?"

Vietnam hakkında birkaç kurgudışı. Bu kitaplardan bazılarının şömizleri bile duruyordu. Eğer akşam yemeğine gidiyor olmasaydı hepsini evde ayıklayabilmek için bu kutuya yirmi papel teklif edebilirdi.

Bayan Grabowski oğluna bir tokat daha savurdu. "Sana yalan yok demedim mi ben!" diye bağırdı. Bu sefer oğlunun elindeki telefona vurdu ve telefon hızla uçup karanlık odanın ahşap zemininde yuvarlanarak kanepenin altına girdi.

"*Mama*!" Igor cihazı yakalamak için atıldı ve Apollo'nun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kartviziti tıkırdayarak yere düştü. Yaşlı kadın tekrar Apollo'ya döndü.

"Bu kitapları almak ister misin?"

"Şey," dedi Apollo, yeniden altıncı kutunun içine bakarak. Bu konuda nasıl nazik davranabilirdi? "Kocanızın bunları okumaktan çok keyif aldığı belli."

Yaşlı kadın çaresizlik içinde titreyerek başını öne eğdi. Kadın bunu yaparken Apollo ise kaskatı kesilmesine neden olan bir kitaba denk geldi. James Webb'in yazdığı *Ateş Tarlaları* adlı bir kitap. Kitabın şömizinde renk bozulması yoktu, kitabın kendisinde ise hiçbir aşınma ve kenarlarda yıpranma görünmüyordu. Künye sayfasını çevirdiğinde, bunun gerçek bir ilk baskı olduğunu gördü. Crowley kartpostalı gibi bir şey değildi elbette ama Virginia'da bu kitaba iki yüz elli ödeyebilecek, tarih meraklısı olan düzenli bir müşterisi vardı.

Apollo evi tekrar gözden geçirdi. Çöp torbalarındaki eski giysiler, çürümekte olan bir parçalı kanepe. Yemek odasından görülebilen mutfak, çanak ve küçük ev aletleri için bir mezarlığa benziyordu. Apollo, Bayan Grabowski'nin eski kocasının ona beş kuruş bile bıraktığını zannetmiyordu. Ayrıca kadın bu evin kiralık olduğunu söylemişti. Ona miras olarak hızlıca boşaltılması gereken darmadağınık bir ev kalmıştı ve tek yardımcısı şu beceriksiz Igor'du.

Ama yine de haysiyetini korumuştu, değil mi? Oğlunun aptal planına uymayı reddetmişti. Paraya, herhangi bir miktarda paraya kesinlikle ihtiyacı olsa da, onu elde etmek için Apollo'ya yalan söylemeye gönlü elvermemişti. Apollo onun gündüzleri bir tür işte çalıştığını ve sonra da her akşam ölü ve aynı oranda da işe yaramaz kocasının pisliklerini süpürmek için Ridgewood'a geldiğini hayal edebiliyordu. Kadın Ukraynalı olsa da Apollo'ya kendi annesini hatırlatmıştı. Deli gibi çalışan ve yine de hak ettiği şansın bir türlü kapısını çalmadığı biri. Eğer Apollo kitabın gerçek ederini öderse ona ciddi anlamda iyilik etmiş olurdu. Ederinin yarısı bile, hatta yüz dolar bile bir fark yaratabilirdi: bir haftalık mutfak alışverişi, bir aylık elektrik faturası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Igor diğer odadan bağırdı. "Dua et de ekranı kırık olmasın, Mama!"

Kadın omzunun üzerinden, diz çökmüş bir hâlde kanepenin altındaki telefonu pençelemeye çalışan oğluna baktı. Oyuncağını almaya çalışan bir bebeğe benziyordu. Bayan Grabowski gözle görülür biçimde kederlenmişti. Apollo ona duyduğu sempatinin, yüzünde kurdeşen misali alevlendiğini hissetti.

Fakat hemen kendine bu akşam Ridgewood'a neden geldiğini hatırlattı: Çünkü D'Agostino vurgununun üzerinden altı yıl geçmişti ve o zamandan beri karşısına Webb'in romanı kadar bile ederi olan bir şey çıkmamıştı. Çünkü Emma'nın kütüphanedeki işi tam zamanlıdan yarı zamanlıya indirgenmişti. Çünkü Apollo Kagwa ve Emma Valentine iki hafta içinde ilk bebeklerini bekliyorlardı.

Bayan Grabowski tekrar ona döndüğünde Apollo ona iki tane ciltli kitap kaldırdı. "İlk baktığımda bu ikisini gözden kaçırmışım," dedi.

Kadın kitapların kapaklarına göz gezdirdi ve başlıklarını kendi kendine sessizce okudu. "Değerliler mi?" diye sordu. Apollo'nun yüzünü dikkatle izliyordu.

Apollo, "Biraz," dedi nihayet.

Eğer tek bir kitap almaya çalışsaydı Bayan Grabowski kitabın değerli olduğundan emin olurdu ama ikinci kitap –pek de kayda değmeyen bir gerilim romanının eski püskü bir kopyası– *Ateş Tarlaları* için bir tür kamuflaj görevi görüyordu. Apollo bu hileyi çok uzun zaman önce eski sahaflardan öğrenmişti. Tüm bunları yapmaktan nefret ediyordu, bu yüzden de zihninin derin kuyularından birinde, bunu doğmamış çocuğu için yaptığına karar verdi. Çocuk için, dedi kendi kendine. Bu sözcükler vicdanını rahatlattı, tıpkı hafif bir yanığa aloe sürmek gibi.

Apollo nazikçe, "Size elli dolar veririm," dedi.

Sesi yükselen Bayan Grabowski, "Her birine mi?" dedi.

Apollo cüzdanına uzandı. "İkisi için," dedi.

Kadın başını sallayıp parayı alana dek bekledi.

Igor bir elinde sıkıca tuttuğu telefonuyla diğer odadan geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kendinle gurur duyuyor musun?" diye sordu. "Yaşlı bir dulu kandırdığın için?"

Bayan Grabowski banknotları katlayıp avucuna koydu ve sonra ona yakın duran eliyle Igor'a vurdu. "Öyle konuşmak yok! Baban bana yıllardır bu kadarını bile vermedi."

Igor annesinin saldırısına ve sözcüklerine aldırış etmedi. Apollo'ya sırıtarak, "Öyle olduğunu sen de biliyorsun," dedi. "Ben öyle olduğunu biliyorum."

Apollo iki kitabı da koltukaltına sıkıştırdı. Bayan Grabowski dış kapıya kadar ona eşlik ederken Igor da peşlerinden geldi.

Apollo eşiği geçti ve kaldırıma çıktı. Arkasını döndüğünde kapı eşiğindeki Igor'la karşılaştı. Arkasındaki Bayan Grabowski, elindeki parayı saydı. Apollo kadının memnun mu, yoksa kuşkulu mu göründüğünden emin olamadı.

Apollo, "Alışveriş bu," dedi. "Ben yalnızca işimi yapıyorum."

"Şeytan haçın ardına saklanmayı sever," dedi Igor ve sonra dış kapıyı kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Bouley Restoranı'na girmek, zencefilli kurabiyeden yapılmış bir eve adım atmaya benziyordu. Dışarıdayken, Manhattan'ın lüks yerlerinden biri olan Duane Sokağı'nda duruyordu ama yine de yalnızca New York City şehir merkezindeydi. Binanın abartısız bir kayısı rengindeki dış cephesi ve cam panelli basit tahta kapısı, Nichelle'in yeterince hoş bir yer seçmiş olduğunu düşündürmüştü ona. Fakat kapıyı açıp fuayeye adım attığında kendini elmalarla çevrili hâlde buldu. Duvarlara, tavana kadar uzanan raflar yapılmıştı; sıra sıra dizilmiş taze kırmızı elmalar ve kokuları Apollo'yu sarmaladı. Duane Sokağı'na açılan kapı arkasından kapandı ve Apollo sanki karanlık bir ormandaki ot bürümüş bir patika üzerinde küçük bir kulübeye denk gelmiş gibi hissetti kendini. Elmalı odanın rahiyasının içinde durup kokuları içine çekti. Eğer Bayan Grabowski'yle olan görüşmesinin lekesini kendisiyle birlikte şehir merkezine getirmişse de, bu oda Apollo'nun arınmış hissetmesini sağlamıştı.

Fuayedeki başka bir kapı, kapitone sandalyeler ve minik masalarla kaplı uzun ince bir koridordan oluşan bir bekleme odasına açılıyordu. Tavandaki tahta kirişlerden altı küçük avize sarkıyordu ancak etrafı çok az aydınlatıyorlardı. Pencereleri kaplayan perdeler tıpkı birer gelinlik gibi gösterişliydi. Bekleme odası çok katlı bir köşkün zarif kasvetiyle örtülü gibiydi.

Apollo hemen, içgüdüsel olarak, ayaklarına spor ayakkabı mı yoksa kundura mı giymiş olduğunu kontrol etti. Omuz çantası-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nı düzelterek arkasına attı. Birkaç kişi masalara alınmayı bekliyordu, fakat Emma ile Nichelle onların arasında değildi. İleride koyu ahşaptan bir kürsü vardı ve ardın duran şef garson –ısmarlama mavi takım elbiseli bir adam– keskin yüzünü tuhaf bir şekilde aydınlatan bir ekrana bakıyordu. Apollo'yu karşılamak için başını kaldırdığında adamın gözleri bir gölgenin içinde kaybolmuştu. Ağzı da karanlıkla örtülü olduğu için dudaklarını görmek imkânsızdı. Gösterişliden ziyade hayaletimsi görünüyordu.

"Kırk beden mi giyiyorsunuz?"

Apollo'nun beklediği şey bu değildi. Çantasını yere bırakıp boş ellerini gösterdi. Eğer onu geri çeviriyorlarsa, bu şimdiye dek karşılaştığı en tuhaf reddedilme olmalıydı.

"Nichelle Murray?" diye yanıtladı Apollo.

Şef garson hızlıca başını sallayarak kürsünden uzaklaştı ve sonra arkasında duran bir kapıdan geçip kayboldu. Apollo bekleme odasındaki konuklara baktı – deri sandalyelerde oturan siluetlerden ibaretlerdi. Bir an sonra şef garson elinde bir ceketle çıkageldi. Sonra Apollo'nun ceketi giymesine yardım etti.

Bir kolunun altına sıkıştırdığı menüyle Apollo'ya ilerlemesini işaret etti ve onu bekleme odasından ve diğer müşterilerin yanından geçirdi. Yemek alanının kemerli tavanında on sekiz karat altın varaklar vardı ve onun üzerinde ise on iki karatlık beyaz altın cila atılmıştı, bu yüzde tavan süet kadar yumuşak görünüyordu. Zemin Burgonya taşlarıyla döşenmiş, üstüne ise İran halıları serilmişti. Eğer fuaye ormandaki bir kulübeyi, bekleme odası ise perili bir salonu andırıyorsa, burası antik bir kalenin ana salonu gibiydi. Bu görüntü restoranın fantastik havasını daha da güçlendiriyordu. Apollo kendini sanki odalarda değil de farklı âlemler arasında bir yürüyüşe çıkmış gibi hissediyordu. Üstü başı zırhlarla kaplı muhafızlarla karşılaşsa bile şaşırmazdı artık. Hatta şef garson doğru masaya ulaştığında, orada bekleyen bir kraliçe bile vardı. Ayağa kalkamayacak kadar hamile olan Emma Valentine. Apollo öne eğilip onu öptü.

Nichelle yerinden kalkarak Apollo'ya sarıldı. "İşte geldi," dedi. "Gelinin babası."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emma sırıttı ve sandalyesinde öne doğru sallandı. "Çok pisliksin, Nichelle."

Apollo'yu hâlâ bırakmayan Nichelle onun sol koluna sarılmıştı ve Apollo bunun sebebinin Nichelle'in sarhoşluğu olduğunu fark etti. Kafası da dumanlıydı. Masada yarılanmış bir şişe beyaz şarap duruyordu. Emma'nın tabağının yanında da üçte ikisi boşalmış bir şişe Perrier vardı. Masaya üç küçük meze tabağı bırakılmıştı: istiridye, mantar ve çıkaramadığı üçüncü bir şey. Masa örtüsü, üzerinde uyunmuş bir yatak gibi kırışıktı.

Apollo, "Geç mi kaldım?" dedi.

"Biz erken geldik," dedi Emma.

Nichelle, Emma'yı işaret etti. "Hızlıca masaya geçmenin en iyi yolu yanında dokuz aylık hamile bir kadın getirmek."

Emma, "Otuz sekiz haftalık!" dedi.

Nichelle bir elini sallayarak onu susturdu. "O hesap normal insanlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen dokuz aylık hamilesin bir kere."

Apollo, Nichelle'in karşısına, Emma'nın yanı başına oturdu. Daha sandalyesine yerleşmeden, bir garson masaya gelip kadehine beyaz şaraptan döktü, Nichelle'in yarılanmış kadehini doldurdu ve sonra da Emma'nın bardağını maden suyuyla tazeledi. Bir şişe şarap daha isteyip istemediklerini sormadı; yalnızca boş şişeyi hafifçe kaldırdı ve Nichelle ona bir el işareti yaptı.

Apollo omuz çantasını kendi sandalyesiyle Emma'nınkinin arasına bıraktı. Emma bacaklarını uzatabilsin ve karnı masaya değmesin diye açılı bir şekilde oturmuştu. Hızlıca çantaya göz gezdirip Apollo'ya baktı.

"Ridgewood," dedi Apollo. "Aman aman bir şey çıkmadı."

Emma onun bacağını okşadı. "Denedin en azından."

Emma otuz sekiz haftalık hamileydi ve devekuşu yumurtası yutmuş bir sinek kuşuna benziyordu. Ama buna rağmen, böyle bir vücutla bile, yorgun bir tür otorite edasıyla hareket ediyordu. Geçici olarak daha cüsseli olmak hoşuna gidiyor gibiydi. Garson yeni bir şarap şişesiyle çıkageldiğinde Emma bacaklarını uzatmış, ayaklarını çıkarmış ve bileklerini üst üste atmıştı. Yaşamının diğer herhangi bir döneminde, hatta hamileliğinin daha er-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ken dönemlerinde olsaydı garsona yer açmak için ayaklarını geri çekerdi. Fakat şimdi değil. Biraz da dünya ona yer açsındı. Ayakları olduğu yerde kaldı ve garson onların etrafından dolandı.

Garson, Nichelle'e bir kadeh daha doldurdu ve sonra yalnızca iki yudum almış olmasına rağmen Apollo'nun kadehini de tazeledi. Diğer masalardaki müşterilerin havası onlarınkinden belirgin ölçüde farklıydı. Bu müşterilerin yaş ortalaması milyarder yaşıydı. Bu yerdeki garson yamakları bile beyazdı.

"Los Angeles sana yaradı mı?" dedi Apollo. "O şehir hiç değişiyor mu?"

Nichelle, "Mutluyken zaman daha yavaş akıyor," dedi. "Ve orada mutluyum."

Emma çatalını boş bir istiridyeye sapladı, sonra da diğer tabaktaki mantarlardan birini eşelemeye başladı. Sesinde bir müzikal nota gibi tınlayan gururla, "*The Witching Hour* için yazarlık yapıyor," dedi.

"Hey, biz o diziyi seyrediyoruz," dedi Apollo. Şarabından bir fırt çekti ve rahatlayarak sandalyesine, sohbete iyice yerleştiğini hissetti.

Emma onun koluna doğru uzanarak, "Sence o diziye neden başladık?" diye sordu. "Canım arkadaşımı desteklemek için!"

Apollo kadehini kaldırarak, "Boones Mill'den sonra epey mesafe kat etmişsin," dedi.

Nichelle, Emma'ya bakarak kadehini kaldırdı. "İkimiz de."

Bir yudum aldıktan sonra Emma'nın karnına doğru dudaklarını büzdü. "Gerçi sizin buradan sonra 'normal doğum' gezegenine gideceğinizi duydum. Çok üzgünüm ama orası bana göre çok uzakta."

Bu normal doğum konuşmaları, onlarla aynı odada, aynı masada olmasına rağmen Apollo'ya yöneltilmemişti. Lillian'a bu planlarından bahsettiklerinde kadın resmen korkudan kısa devre yapmıştı. Lillian buna "kaygılanmak" demişti. Emma'nın hayatındaki kadınların birçoğu da aynı şekilde. Yalnızca ablası Kim bu planı desteklemişti ama onun da iyi bir nedeni vardı: Kim Valentine, doğumun ebesi olacaktı.

Nichelle, Emma'ya normal doğumla ilgili endişelerini anlat-

tığı sırada Apollo sonunda menüye bakmak gibi bir yanılgıya düştü. Masada çoktan bitirilmiş üç meze vardı. İstiridyelerin fiyatı otuz iki dolardı. Mantarlar ise kırk iki. Küçücük bir mantar tabağı için tam kırk iki dolar. Son tabakta ne olduğunu çıkaramıyordu –artık içinde yalnızca biraz sulu, beyaz bir sos kalmıştı– bu yüzden fiyatın ne olabileceğini tahmin edemedi. Ama neden ölçülü davranıp yirmi ikide karar kılmasındı? Sulu bir meze için yirmi iki dolar vermek bu yerde hiç de şaka sayılmazdı. Bu da yemeğin daha şimdiden neredeyse yüz dolara çıktığı anlamına geliyordu. Emma ile birlikte elli papel zarardalardı ve kendisi henüz hiçbir şey yememişti.

Apollo kendini sakinleştirmek için şarabını bitirdi; seçkin bir Chablis şarabıydı bu. Acaba fiyatı ne kadar olabilirdi? Masada bir şarap listesi yoktu. Eğer o anda Chablis Grand Plus'ın şişe başına üç yüz yetmiş beş dolar ettiğini öğrenseydi ne yapardı? Muhtemelen çığlıklar atarak oradan kaçardı. Otuz sekiz haftalık hamile karısını da omuzlarında taşırdı.

Televizyon dizileri için senaryo yazan biri mutlaka bağımsız bir kitapçı ve yarı zamanlı bir kütüphanecinin hayatında kazanabileceğinden daha fazla maaş alıyor olmalıydı. En azından Emma, güzel ve düşünceli karısı, bu gece yalnızca su içmişti.

Perrier, diye düzeltti kendini Apollo. Çeşme suyu değil. Peki Tanrı aşkına, Bouley Restoranı maden suyuna ne kadar para alıyordu? Onu servis etmeden önce içine şu siktiğimin elmas tozlarından mı katıyorlardı? Kadınlar ancak sandalyesinde işitilebilecek şekilde inildediğinde dikkatlerini Apollo'ya çevirdiler.

Emma ona doğru eğilerek nazikçe sırtına dokundu. "Aç olduğunu biliyorum," dedi. "Garsonu çağıralım."

Nichelle Organik Long Island Ördeği sipariş etti (kırk beş dolar). Emma ise Organik Colorado Kuzusu (elli üç dolar). Sonra garson Apollo'ya döndü.

Apollo menüyü ona verdi. Masanın ortasındaki küçük boş sepeti işaret etti. "Ben yalnızca biraz daha ekmek alayım."

12

İkinci Chablis şişesi de boşaldığında Nichelle artık sandalyesinde oturmuyor, neredeyse havada süzülüyordu. Çakırkeyiften zoma dönüşmüştü. Artık Queens'teki Bayan Grabowski ve oğlunun bile duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Tamamen sarhoş olduğunun en sağlam göstergesi ne peltekleşen dili, ne de beden kontrolünü kaybetmesiydi – gerçi ikisinden de biraz vardı. Asıl gösterge masadaki diğerlerini dinlemeyi bırakmış olmasıydı. Çakırkeyif insanların çenesi düşerdi, sarhoşlar ise bir tirat tuttururdu.

Gerçi bu çok kötü değildi çünkü saat on olduğunda hem Emma hem de Apollo sohbet etme yetilerini kaybettiler. Son günlerde pek uyuyamayan Emma uzun gecelerde yaptığı gibi yarı uykuya geçmişti. Yataktayken de yastıklara dayanıp yarı yarıya oturur vaziyette "uyuyordu", bu yüzden Bouley'deki sandalyesinde uyumak onun için bir fark yaratmamıştı. Bu sırada Apollo ise çeşme suyu ve restoran ekmeğinden başka bir şey yememişti. Ekmeğin tadı harika olsa da, yeterli değildi. Tatlı vakti geldiğinde Apollo ile Emma'nın pili bitmek üzereydi, fakat Nichelle bir jeneratöre bağlanmış gibiydi.

"Limbo? Coolimbo? Şu adı batasıca şeyi hatırlayamıyorum," dedi Nichelle. Sıcak Karamelize Anjou Armutu'nun yanına bir de Porto şarabı söyledi. Emma tek bir çatal almak istediğine yeminler etse de kendisine Amarettolu Flan sipariş etti. Apollo ikisinin de fiyatını bilmiyordu çünkü artık görüşü bulanmaya başlamıştı. Denese bile menüyü okuyamazdı. Tek umudu "ikinci

tatlı" ya da "dijestif tadım menüsü" gibi şeyler, ya da ücretini ödemek için birikimlerini kullanmak zorunda kalacağı başka lüks saçmalıklar olmamasıydı.

"Ben New Edition grubundaki o tatlı çocukla nasıl evlenebileceğimi çözmekle meşgulken bu kız bana köle isyanı hakkında bir film izletmeye çalışırdı." Apollo bir şey söyleyemeden önce Nichelle elini sallayıp onu susturdu. "Hayır, Ralph ya da Bobby değil. Ben Michael Bivens'ı severdim. Top oynayabiliyordu."

Ne Apollo'nun, ne de Emma'nın gözlerini kırpmadığı ve nefes almadığı bir duraksama oldu.

"*Quilombo!*" dedi Nichelle, masaya şarabını dökecek kadar sertçe vurarak. "Ah siktir," diye homurdandı ve garsona bakarak yeni bir şarap getirmesini işaret etti ama aslında kadehin içinde, masada beş sentlik bir leke bile bırakamayacak kadar az şarap kalmıştı.

"Bir keresinde, birlikte o filmi izlemiştik ve ben daha onuncu dakikasında 'Bu ne biçim bir İngilizce böyle?' diye düşünmüştüm. Emma da onun Portekizce olduğunu söylemişti. Kulaklıklarımı çıkardım ve onu VCR'ın yanında yalnız bıraktım."

Emma nihayet çatalını tatlısına götürdü. "*Hoşça Kal Brezilya*'yı beğenmiştin ama."

"Betty Faria," dedi Nichelle, dudaklarını büzüp gözlerini kapatarak.

Yeni şarap kadehi geldi. Emma flanından bir lokma aldı. Apollo bitkinliğine ve gelecek olan hesabın dehşetine rağmen, yanaklarının mutlulukla kızardığını hissetti. Bu iki kadını, Virginia Boones Mill'de birbirini bulacak, birbirini sevecek kadar şanslı olan iki küçük kız olarak düşünmeyi seviyordu.

Apollo kısa süre önce sahaflardan bir arkadaş edinmişti. Adı Patrice Green'di ve Birleşik Devletler'e döndükten sonra bu işe girmiş olan eski bir ordu mensubuydu. Genellikle yerel satışlardaki tek siyahlar onlar oluyordu. Tesadüfen aynı alanda olan iki tek boynuzlu at gibilerdi. Elbette yakınlaşacaklardı. Dostluklara şükürler olsun, orada otururken işte böyle düşünüyordu Apollo. Nichelle ile Emma. Apollo ile Patrice. Kendini bunu yapmama-

ya ikna edemeden, elini garsona kaldırdı ve bir kadeh burbon sipariş etti.

İçki geldiğinde Emma yanı başında sessizce öfleyip püflemeye başlamıştı. Apollo bir an için endişeye kapıldı ama Emma gırtlağına dokunuyordu, karnına değil.

Emma usulca, "Yediğim flan geri gelmek istiyor," dedi. Nichelle su içmesini önerdi ama bu durumu daha da kötüleştirirdi. Emma "Ben gidip lavaboyu bulayım," dedi.

Apollo onun ayağa kalkmasına yardım etti ve paytak adımlarla garsona doğru gidişini izledi. Garson çabucak başını sallayıp onu yemek bölümünden çıkardı. Emma gözden kaybolduğunda Apollo Nichelle'e döndü ve onu cesaret kırıcı bir ciddiyetle izlediğini fark etti. Sanki sarhoşluğu bir rolden ibaretti ve Emma gidince rol yapmayı kesmişti.

"Amsterdam'daki bir sanat galerisinde karının çıplak bir fotoğrafı var," dedi Nichelle.

Böyle bir bilgiye verilecek uygun bir cevap var mıydı? Apollo, "Renkli mi siyah beyaz mı?" diye sordu. Elinden gelenin en iyisi buydu.

"Brezilya'ya gitmişti ya. Bana geri döndüğünde onu havaalanında nasıl beklediğini anlattı. Çok tatlı bir hareket. Aferin sana. Emma Brezilya'dayken başından birkaç macera geçti. Sana bazılarını anlattığından eminim."

"Kırmızı iplik. Onu anlatmıştı bana."

Nichelle, "Üç dilek!" diye haykırdı, sanki birisi masaya bir doğum günü pastası getirmiş gibi. "Evet. O yaptığın çok cesurca bir hareketti, Apollo, sana diyeyim. Çok hoşuma gitmişti."

Apollo, "O ipliği hâlâ saklıyorum," dedi. "Verdiğim sözü unutmamak için." İplik o sırada cüzdanında, ehliyetinin hemen arkasında duruyordu.

Nichelle başıyla onayladı ama Apollo onun dinlediğinden emin olamıyordu. Fazla sarhoştu ama yine de neşeyle gülümsüyordu. "Bu arada, kendinle gurur duymalısın. Ona dileklerinin ikisini çoktan verdin. Sana onların ne olduğunu hiç söylemedi. Kötü şans getirirmiş. Ama sanırım artık öğrenmende bir sakınca yok."

Nichelle yumruk yaptığı sağ elini kaldırdı ve işaretparmağını gösterdi. "İyi bir koca," dedi.

Ortaparmağını kaldırdı. "Sağlıklı bir çocuk. Şimdi aklıma geldi de, cinsiyetini biliyor musunuz? Emma öğrenmek istemediğinizden bahsetti ama bana söyleyebilirsin."

Apollo, "Gerçekten bilmiyoruz," dedi. "Birlikte öğrenmek istedik, tam doğum sırasında."

Nichelle başını iki yana salladı. "Hayatımda hiç siyah hippiyle tanışmadım. Siyah hippilerin varlığından bile haberim yoktu ama sanırım en az iki tane var."

Nichelle elini hâlâ indirmemişti. Apollo onun üçüncü parmağına baktı; yüzük parmağına. Sanki yükselip üçüncü dileği açığa çıkaracakmış gibi duruyordu ama sonra Nichelle beş parmağını da kocaman açtı.

"Birleşik Devletler'e dönmeden yaklaşık bir ay önce Emma Brezilya'da Hollandalı bir fotoğrafçıyla tanıştı. Salvador'da kaldığı sıralarda."

Apollo'nun burbonu, ruh hâlinin birdenbire aldığı renkle uyum içindeydi. Üçüncü dilek aklından uçup gitti.

Hollandalı fotoğrafçı mı?

Hollandalı sikik bir fotoğrafçı mı?

"Emma bu fotoğrafçıyla çok iyi anlaşıyor ve ikisi Salvador'da dolaşarak her şeyin fotoğrafını çekmeye başlıyorlar. Fotoğrafçı, Emma'yı da fotoğraflara dahil etmeye çalışıyor ama Emma bunu yapmak istemiyor. Nasıl fotoğraf çekileceğini öğrenmek istiyor, nasıl poz vereceğini değil.

"Bir keresinde kısmen romantik ve harabe gibi görünen terk edilmiş bir fabrikayı ziyaret ediyorlar. Günün çoğunu orada geçiriyorlar. Ama bir noktada fotoğrafçının gidip işemesi gerekiyor, Emma da onun ekipmanıyla baş başa kalıyor ve o anda nihayet bir fotoğrafta yer almak istediğine karar veriyor. Ama fotoğrafı kendisi çekmek istiyor. Kendi fotoğrafını çekmeye. Bu iş kaliteli kameramanlık gerektiriyor, telefonunla çektiğin boktan şeylerden değil yani. Ama Emma zeki biri ve onca zamandır kamera hakkında zamanlayıcıyı ayarlayacak kadar çok şey öğrenmiş zaten.

"Yarısı yıkılmış bir duvarın önünde poz veriyor; yani heba olmuş insan eseri bir yapının içinde durduğunu görebiliyorsun ama sağ omzunun üzerinden bu fabrikayı çevreleyen orman da görünüyor. Aynı anda iki dünya. Parçalanan uygarlık ve doğal dünyanın patlaması.

"Emma kareye giriyor ve tam objektif kapanırken elbisesini indirip çıplak bir fotoğraf çekiyor!"

Apollo başını sallamakta olduğunu fark etti ama bunu neden yaptığını bilemiyordu. Nichelle onaylanmayı gerektiren bir şey söylememişti. Aksine, sanki kafasının hâlâ boynunun üzerinde olup olmadığını test ediyormuş gibiydi. Görünüşe bakılırsa duruyordu ama Apollo buna hâlâ tam olarak inanamıyordu. İyisi mi emin olabilmek için burbonunu kafaya dikmeliydi.

"Bunu yaptığını fotoğrafçıya bile söylemedi. Filmler daha sonra bir karanlık odada yıkanacak ve resmin kaderinin artık Emma'yla hiçbir ilgisi kalmayacaktı. Olay yalnızca Emma Valentine'ın böyle bir şey yapmış olmasıydı. Anlıyor musun? Emma hep öyle biri olmuştur, ta küçüklüğünden beri. Eğer bir şeyi kafasına koyarsa onu mutlaka yapar, inan bana. Sen uçağı geciktiğinde onu havaalanında beklemeyi kendin seçtin sanıyorsun ama ben başka bir şey söyleyeceğim. Emma o uçaktayken sana bir yere ayrılmamayı buyuruyordu. İstesen bile eve dönemezdin. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama böyle olduğuna inanıyorum."

Nichelle gerektiğinden biraz daha uzun bir süre başını salladı; bu hareket her şeyden daha çok hoşuna gitmişti. Sonra tekrar Emma ile fotoğraf hikâyesine geri döndü.

"Eh, o Hollandalı fotoğrafçı Amsterdam'a dönünceye dek filmi yıkamamış bile. Ama karenin saklanmaya değer olduğu belliydi. Adam onu çerçeveletip sergisine koymuş, galeri sahibi de onu satın almış ve duvardan hiç çıkarmamış. Ben hiç Amsterdam'a gitmedim ama Emma bana JPEG dosyasını gösterdi. Galiba galerici o kareyi galeri kataloğuna bile koymuş."

Gırtlağı daha fazla şey söyleyemeyecek kadar kurumuş olan Apollo, "Ee?" dedi.

Karısının lavaboya gitmek için gözden kaybolduğu köşeyi taradı. Nichelle'in paylaşmaya karar verdiği bu hikâye yüzünden Emma geri geldiğinde gözüne eskisine oranla ne kadar farklı görünecekti? Ve Nichelle bu hikâyeyi ona neden anlatmıştı? Sarhoş olduğu için mi?

"Emma hiçbir zaman toplu bir kız olmadı, biliyor musun? Ama Brezilya'dayken ince görünüyordu, zayıf değil. Kas, kemik ve o iri gözleri, işte tamamen bundan ibaretti. Sırım gibi, vahşi, çıplak ve utanmaz. O kamera lensine sanki seni her kimsen, her neredeysen görebiliyormuş gibi bakıyor. Lanet olası bir kara büyücüye benziyor, Apollo. O fotoğraf hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri."

Nichelle burada konuşmayı kesti ve şaşkınlıkla elindeki kadehe baktı. Hepsini kafasına dikti ve kadehi baş aşağı bir şekilde masaya bıraktı.

"Peki ya Hollandalı adam?" diye sordu Apollo. "Adı neydi?"

Nichelle onu saniyeler boyunca sessizce süzdü. Konuşmaya başladığında gözlerini kıstı. "Ben sana burada önemli bir şey söylemeye çalışıyorum ama sen boş şeylere odaklanıyorsun."

"Eğer boş bir şeyse bana ondan bahsedebilirsin," dedi Apollo.

Nichelle masada öne doğru uzandı ve tırnaklarını Apollo'nun iki eline batırdı. "Sana Emma'nın üçüncü dileğini anlatmaya çalışıyorum," dedi. "Onun güvenini sarsmayacak bir yöntemle. Çünkü henüz gerçekleşmeyen tek dileği bu."

Apollo bunu duyunca sanki tokat yemiş gibi incinmiş hissetti. Sanki Nichelle onu tekmelemiş gibi, sandalyesinde geriye yaslandı. "Tamam. Dinliyorum."

Ama ikisi arasında başka herhangi bir şey konuşulamadan, garsonları çıkageldi. Adam buraya kadar koşmuştu. Masaya uzandı. Konuşmadı – kükredi.

"Karınız!" dedi. "Karınızın size ihtiyacı var!"

13

Nichelle'in Emma ile Apollo'ya sorma fırsatını bulamadığı soru –gerçi gecenin ilk saatlerinde kendince bunu denemişti– *neden* sorusuydu. Apollo ile Emma neden böyle aklı başında insanlar gibi görünürken evde doğum yapmaya karar vermişlerdi? Üçüncü dünya ülkesinde yaşayan köylüler değillerdi sonuçta. Zengin beyaz kesimden insanlar ya da hastane endüstrisi karşıtı olan ilginç tiplerden de değillerdi. O hâlde ne haltlar dönüyordu?

Nichelle garsona hesabı öderken bu konuda duyduğu endişe onu gerçekten sıkıştırmaya başladı. Apollo bir kolunun altında Emma'yı tutarak göründüğünde Nichelle kredi kartı fişini imzalamakla meşguldü. Emma kıpkırmızı olmuştu, öylesine yorgun görünüyordu ki garson fişi götürürken Nichelle 911'i aramak üzere cep telefonuna yeltendi. Emma ona durmasını söyledi, Apollo da ona hesap için para vermeye çalıştı. Nichelle ona rezervasyonu yaptırdığı andan itibaren hesabı kendisinin ödemeyi planladığını –ve masaya ilk oturduklarında bunu Emma'ya söylediğini– ama Apollo geldiğinde bunu ona da tekrarlamayı unuttuğunu söyledi. Apollo yemek yiyebilirdi! Oysa şimdi midesindeki tek şey ekmek ve burbondu. Apollo ilk çocuğunun doğumunda çakırkeyif olmayı hiç planlamamıştı.

Nichelle'in kabullenmekte zorlandığı bir diğer gerçek ise Emma'nın ambulans çağırılmasını istememiş olmasıydı. Bouley'den ayrılırlarken –dokuz aylık bir kadının yapabileceği kadar hızla hareket ediyorlardı– Emma ona bu bebeği evde doğuracağını hatırlattı. Ambulanslar özel araba servisleri değildi; onu

evine değil hastaneye götürürlerdi. Nichelle elmalı odada en azından taksi çevirmeyi, bir Lyft aracı çağırmayı önerdi ama bu önerisi de geri çevrildi. Bir cuma gecesi şehir merkezinde, Duane Sokağı'ndaydılar. Bir arabanın yapabileceği en iyi şey Batı Yönü Çevre Yolu'na sapmak olurdu. Orada da ancak Pekin ya da Bombay'da görülebilecek bir trafikle karşılaşırlardı. Arabayla buradan Washington Heights'a gitmek bir saatti, hatta belki daha da uzun.

Oysa Chambers Sokağı istasyonu yalnızca dört blok ötedeydi. Bir A trenine atlayıp otuz beş dakika sonra evde olabilirlerdi.

Nichelle, Church Sokağı'nun köşesine kadar onların yanı sıra yürüdü. Kızgınlığını gizleyemiyordu. Sokağın ortasında, "Neden böyle yapıyorsunuz?" diye bağırdı. Anlaşılan içtiği onca içki ses düğmesini gevşetmişti. "Sizin neyiniz var!"

Reade Sokağı'da karşıdan karşıya geçerlerken Emma konuştu. "Kim'i ara," dedi.

Apollo telefonunu çoktan çıkarmıştı bile. Abla; talimli bir ebe. Kim Valentine hızlı arama listesindeydi. Apollo bir an sonra, "Kim!" diye bağırdı. "Emma sancılandı."

Hattın diğer ucundaki Kim öyle sessizce konuştu ki sokaktaki trafik sesi Apollo'nun onu duymasına engel oldu. Neden fısıldıyordu? Emma yavaşça yürümesine rağmen hiç durmadan ilerliyordu. Yarım blok arkalarından gelirken bağırmaya devam eden Nichelle'in dili o kadar dolanıyordu ki neredeyse yeni bir lisan icat etmişti. Hamilelik kadınlar için zor bir şeydir ve aynı şekilde arkadaşları için de çok zor olabilir.

Kim, "Bağırmayı kesin," diye fısıldadı. "Sinemadayım. Bekleyin."

Tren istasyonuna ulaştılar. Apollo ortada hiçbir sebep yokken, Kim'in hangi filmi izlediğini merak etti. "Biraz erken oldu," dedi.

İstasyon merdiveninin tepesinde durmuşlardı. Nichelle onlara yetişti ve Emma'ya hantalca sarıldı.

Apollo sanki doğumu ertelemesi için Kim'e yalvarırmış gibi, "Daha otuz sekiz haftalık!" dedi.

Kim, "Bağırmayı kes," dedi. "Belki de yalancı doğumdur. Braxton Hicks kasılmaları olabilir."

Apollo, Nichelle'e yaslanıp eski dostunun boynuna doğru ağır ağır soluyan Emma'ya baktı. Şapşal bir mezuniyet balosu çiftine benziyorlardı. Apollo bunun bir test sürüşü, bir yalancı doğum çıkıp çıkmamasını umursamıyordu. Kim'in o filmden çıkıp arabasına atlamasını istiyordu. Kim doğum malzemelerini sürekli arabasının bagajında tutuyordu. Apollo onun trafik nasıl olursa olsun kuzey bölgesine doğru yola çıkmasını istiyordu. Eve ondan önce varabilirlerdi belki ama yine de çok geçmeden Kim de gelmiş olurdu. Eğer tüm bu olanlar Braxton Hicks kasılmaları çıkarsa, onlarla dilediği kadar dalga geçebilirdi. Onun gelmesini sağlamak için tüm sataşmalara göğüs gererdi. Emma'yla bu bebeği evlerinde yalnız başına dünyaya getirdiklerini hayal ediyordu. Kim onları bu olasılığa hazırlamıştı gerçi ama bu Apollo'nun böyle bir şey olabileceğine ihtimal verdiği anlamına gelmiyordu. Bu o kadar gülünç bir fikirdi ki oracıkta, sokak ortasında çığlık atmak istiyordu.

Apollo paniklemiş değil de kendinden eminmiş gibi bir sesle konuşmaya çalışarak, "Evde görüşürüz," dedi. "Arabana atla."

Nichelle, Emma'yı kavrarken, "Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum."

"Emma onun başına dokunup saçlarını okşadı. "Geçecek, Nichelle. Sana söz veriyorum. Her şey yoluna girecek."

Nichelle, "Şu anda beni rahatlatmana gerek yok!" diye haykırdı, sonra da kahkaha atar gibi oldu.

Emma, "Otelin buraya çok yakın," diye fısıldadı ama konuşurken zorlanıyor gibiydi. "Kendin gidebilecek misin?"

Apollo, Bradley Yöntemi derslerinde, Emma'nın sohbete devam edebiliyor olmasının henüz doğumun başlamadığı anlamına geldiğini öğrenmişti. Bu bilgi onu birazcık rahatlattı. Apollo, Nichelle ona sarılıp veda ettikten sonra, Emma'yı istasyonun merdivenlerinden indirirken, eve döndüğünde yapması gerekenleri bir bir aklından geçiriyordu. Elektrikli hava pompasıyla plastik küveti hızlıca şişirmek, plastik astarını sermek, hortumu takmak. Apollo tüm adımları biliyordu; her birini geçtiğimiz ay boyunca beş-altı kez tekrar etmişti. İşini biliyordu ve bu düşünce onu sakinleştirdi.

Apollo telefonu henüz kapatmamıştı. Kim'in hattın diğer ucundan bağırdığını duyabiliyordu. Hoparlör simgesine dokundu. Aşağı indikleri sırada Emma tırabzanlara tutunuyordu.

Apollo, "İniyoruz," dedi.

Cümlesinin tam ortasındaki Kim, onun ne dediğini anlamak için bağırmayı kesti.

"Hoparlöre mi aldın?" diye sordu. Apollo'nun bunu doğrulamasını beklemedi. "Emma!" diye bağırdı. "Geliyorum. Dayan! Bunu başarabilirsin!"

Bunları söyledikten sonra telefon çekmemeye başladı.

Ve işte, nihayet, Apollo ve Emma'nın bebeklerini evde doğurma sebepleri buydu. Kim Valentine bir tür orta yaş değişimi geçirerek çocuk hemşireliğinden ebeliğe geçiş yapmıştı. Alanını sonradan değiştiren çoğu kişi gibi o da her fırsatta yaptığı işin propagandasını yapıyordu. Kim mesleği konusunda arkadaşlarının, eski meslektaşlarının, kuzenlerinin ve asansörlerde yakaladığı rastgele kadınların kafasını ütülüyordu. Hatta evde doğumlar hakkında konuşabilmek için tele-pazarlamacıların aramalarına bile cevap veriyordu. Bu yüzden kız kardeşi hamile kaldığında, Kim'in ona ebelik yapacağı ve bu doğumun evde gerçekleşeceği sorgusuz sualsiz belli oldu. Kim hiç çocuk doğurmamıştı ama Emma'yı beş yaşından beri o büyütmüştü. Bunun belli bir hatırı olmalıydı. Bir teyze olmak onun için inanılmaz bir milat olacaktı. Emma'nın evde normal doğum yapması; Kim'in ona ebelik yapması. Bu kadardı, karar verilmişti. Apollo'ya bundan Fort Washington Caddesi'nde kuşluk kahvaltısı yaparken bahsetmişlerdi. Apollo'nun bazı soruları olmuştu ama bu yalnızca meraktandı, direndiğinden değil. Günün sonunda Apollo kendini bilgisayarın başında şişme doğum havuzlarına bakarken bulmuştu. Kim ona bir indirim ayarlayabileceğine söz vermişti.

Apollo ile Emma merdivenin sonuna ulaştılar, sonra da turnikelerden geçtiler. Çok uzun süre beklemeleri gerekmedi. A treni rekor bir sürede istasyona vardı. Kendilerini düpedüz kutsanmış gibi hissederek, Chambers Sokağı'ndan trene bindiler.

14

Emma ile Apollo A trenine binerken o kadar şaşkındılar ki diğer yolcuları fark etmediler bile. Trende başka yolcuların olup olmadığını sorsanız söyleyemeyebilirlerdi. Emma ayakta kalmak istedi. Vagondaki direklerden birine tutundu, Apollo ise onun kendisine yaslanabilmesi için arkasına geçti. Trenin kapıları kapandı, hareketlenen vagonun tıslaması duyuldu ve sonra genç bir adamın haykırdığını işittiler.

"Gösteri vakti, hanımlar beyler! Ne vakti?"

Üç farklı ses ona cevap verdi. "Gösteri vakti!"

Emma inildedi. Apollo onun doğum sancısından mı, yoksa trende dans etmeye başlayan üç genci gördüğü için mi olduğundan emin olamadı. Bu tayfalar –çoğunlukla yaşları on beş ile on dokuz arasında değişirdi– New York City metrolarında Ortabatı'daki karnaval görevlileri gibi çalışırlardı. Birisi müzik setiyle ilgilenip tren tekerleklerinin raylara sürtünme sesini bile bastıracak kadar gürültülü bir tempo çalmaya başlarken diğer üçü bir vagona sığması için biraz değiştirilmiş break dansı hareketleri yapmaya başladı. Bu çocuklar genelde A treninde iyi iş yapıyorlardı ama asla merkezin bu kadar ilerisine gelmezlerdi. Genellikle tayfanın her üyesinin ayrı ayrı dans etmesine ve yolculardan birkaç bahşiş toplamasına yetecek kadar uzun olan, 59. Sokak ile 125. Sokak arasındaki ekspres hatta çalışırlardı. Ama şimdi, tam da Apollo ile Emma'nın birazcık huzura fazlasıyla ihtiyaç duydukları zamanda, gecenin köründe Chambers Sokağı istasyonuna kadar gelmişlerdi. Çocukların sırtı, vagonun en gerisin-

de birbirlerine sokulan Apollo ile Emma'ya dönüktü. Gerçek bir gösteri bile yapmıyor gibilerdi, sanki yalnızca pratik yapıyorlardı.

Tren tangırdayarak bir sonraki Canal Sokağı istasyona girerken Emma, "Burada kalamayacağım," dedi.

Apollo, "Onlara müziği kesmelerini söyleyeceğim," dedi ama bir adım attığı anda Emma elini uzatıp onu geri çekti.

"Ayakta durmaya devam edersem kusacağım," dedi. Tren tünelden çıkıp Canal Sokağı istasyonuna yanaştı. Apollo bindiklerinden beri ilk kez kafasını kaldırıp vagona bakındı. İçeride dört dansçı da dahil olmak üzere on kişiden fazlası yoktu.

Dansçılardan biri repliklerini çalışan bir aktör gibi havalı bir edayla, "Eğer erkeğin bunu yapamıyorsa..." diye seslendi.

Diğer üçü, "Bırak evde kalsın!" diye yanıtladı.

Bu vagondan inip kapılar kapanmadan arkadakine binecek kadar hızlı davranmaları imkânsızdı. Apollo doğum sancısı çekerken onu kesinlikle iki vagon arasında koşturmayacaktı. Bitene dek dansa katlanmaları gerekecekti.

Çocukların lideri, "Siyah çocuklar mı soyunuyor?" diye seslendi.

Diğerleri, "Sadece takla atıyor!" diye yanıtladı.

Emma durduğu yerde sallandı, yanakları şişti ve bir elini dudaklarına götürdü. Apollo onu olabildiğince dengede tutabilmek için bedenini ona siper etti. Kusarsa ne yapacaklarından emin değildi. Vagonda kalan son birkaç yolcu o noktada kimden daha çok nefret ederdi – dansçılardan mı yoksa kusmuğa bulanmış çiftten mi? Ah, New York.

Batı 4. Sokak'a geldiklerinde Apollo, Emma'yı nazikçe köşedeki gri plastik koltuğa oturttu. Fakat Emma oturur oturmaz –tüm ağırlığı kuyruksokumuna binmişti– yüzü odaklanmaktan gerilmiş bir hâlde tekrar öne doğru sıçradı. Oturmak canını yakıyordu ama ayağa kalkarsa kusacaktı ve daha gidecek on istasyonları vardı.

Emma hafiften boş gözlerle ona baktı. "Neden ekmekten başka bir şey yemedin?" diye sordu. "Yemeğin ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Şakalar iyiye işaretti. Kimse doğum sancısı çekerken komiklik yapmazdı. Apollo montunu çıkardı. Onu dürüp bir top hâline getirdi ve Emma'nın altına koydu.

Platformun karşı tarafına C kodlu bir banliyö treni yanaştı. Kapılar açıldı ve yolcular aceleyle A trenine doluştular. Neredeyse bomboş olan tren birdenbire yarı yarıya dolmuştu. Kapılar kapanmadan hemen önce üç yolcu daha, iki çocuklu bir anne içeri süzüldü. Çocuklardan biri dokuz yaşlarında olabilecek küçük bir kızdı. Daha küçük olanı ise bir bebek arabasında uyuyordu. Anne, Apollo ile Emma'yı –terli, soluksuz kalmış iki yetişkini– gördü ve hızlıca vagonun geri kalanına göz gezdirdi.

Gençler, "Gösteri vakti, hanımlar beyler, gösteri vakti!" diye seslendi.

Anne yenilgi içinde boynunu büktü. Dansçılar vagonun ortasına doğru ilerledi ve radyoları her nasıl olduysa daha da yüksek sesle çalmaya başladı. Yolcuların çoğu sanki vagonun ortasında hiçbir şey olmuyormuş, sanki müzik çalmıyormuş, sanki dört genç adam inanılmaz akrobatik yeteneklerini sergilemiyormuş gibi davranıyordu; aralarından birkaç şikâyet duyuldu ve vagon tekrar harekete geçti.

Anne bebek arabasını Apollo ile Emma'nın karşısındaki koltuklara doğru itti. İspanyolca konuşarak dokuz yaşındaki kızını yanına çağırdı ve annesinin peşinden giden küçük kız koltuklardan birine oturup çantasından bir kitap çıkardı. Apollo yalnızca bir an için, bu anne ve çocukların Emma'yla tanıştığı gün Fort Washington kütüphanesinde bulunan anne ve çocuklar olup olamayacağını merak etti. İmkânsız, olmayacak bir şeydi ama Apollo kızın elindeki kitabı kapıp içinde bir yerlerde Fort Washington şubesinin damgası var mı diye bakmak istedi. Çocuk dansçılara, Apollo'ya ya da Emma'ya dikkat etmiyordu. Kitabı yanındaydı ve bu onun için yeterliymiş gibi görünüyordu.

Arabadaki küçük çocuk uyanmamıştı ama Apollo kadına şimdi bu açıdan bakınca onun Emma'yla kendisine farklı bir gözle bakıyor olabileceğini düşündü. Belki de kan ter içinde oflayıp pufladıkları için kendilerini A trenine atmış iki madde bağımlısı

olduklarını düşünmüş olabilirdi, gerçi bu noktadan bakıldığında Emma'nın karnını görmemek imkânsızdı.

Kadın Emma'yı sessizce izlemeye başladı ve birkaç saniyeliğine ikisi göz göze geldi. A treni hızlanıp lunaparktaki trenler gibi tangırdarken Emma biraz yana kaydı. A treni sarsıldığında ise geriye doğru fırlayıp yeniden koltuğa oturdu ve bu Emma'nın canını biraz daha yaktı. Apollo ona sarıldığında Emma yüzünü onun omzuna dayadı ve gömleğinin üzerinde bir ıslaklık hissetti. Aşağıya baktığında Emma'nın çenesini onun üzerine sildiğini ve dudaklarını olabildiğince sıktığını gördü. 14. Sokak'a ulaştılar ve vagona iki New York polisi bindi. Onları gören gençler hızla müziği kapattılar. Polisler gençlerin ne yaptıklarını gayet iyi biliyordu ama o anda caydırıcılık yeterli gelmiş gibi görünüyordu. 14. Sokak'tan ta 42. Sokak'a kadar olan yolculuk müzik sesi olmadan bir mağara kadar sessizdi.

Emma nefeslerini düzenlemeye çalışıyor, iki sığ nefes alıp bir derin nefes veriyordu. Bu şekilde kendini meditatif bir hâle soktu.

Apollo ona, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz," diye fısıldadı.

Emma onun ne dediğini duyamadı çünkü nefeslerine odaklanmıştı. Kalçalarında, belinde hissettiği ağrı onu bir an kendine çekip bir an geri iten beyaz bir ışık hâlini almıştı.

Apollo, "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz," diye tekrarladı.

Bu mantrayı Bradley Yöntemi dersinde bulmuşlardı. Öğretmenleri Tonya, annenin doğum sancıları başladığında babanın tekrarlayabileceği bir deyim bulmalarını önermişti. Bir tür mantra yani. Apollo ile Emma da bebeğe bir şey söylemeye karar verdiler. Heyecanlarını, beklentilerini özetleyen basit bir karşılama. Ağrı yerine buna odaklanacaklardı.

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Bu sonuncusunu kim söylemişti, Apollo mu yoksa Emma mı? Emma bundan emin olamıyordu ve dürüst olmak gerekirse Apollo da öyle. A treninde, 59. Sokak istasyonuna yanaşmak

üzereydiler ama orada değildiler. Dairelerinde, küvetin içindeydiler; Kim de yanlarındaydı. Çocuklarını karşılamaya başlamışlardı bile. Yalnızca gelecekteki o ânı yakalamaları gerekiyordu; bunu başarabilirlerse her şey yoluna girecekti.

Tren durdu ve vagon boşaldı. Neredeyse Chambers Sokağı'nda olduğu kadar boştu içerisi artık. Vagonun kapıları yeniden kapandığında içeride yalnızca birkaç yolcu kalmıştı: Apollo ve Emma, çocuklu anne ve polisler binmeden önce toplayabildikleri az miktarda parayı sayan gençler. Dokuz can vardı. Birisi yoldaydı.

A treni 59. Sokak istasyonundan ayrıldı. Yolculuğun bir sonraki ayağı en zoru olacaktı. A treni buradan 125. Sokak'a kadar durmayacaktı. Tüm New York City metro sistemindeki en uzun kesintisiz yolculuk. A treni asla bundan daha hızlı gitmezdi. Trenin sarsılıp sıçramasını bekleyen Apollo, kollarını canlı bir emniyet kemeri gibi Emma'nın etrafına sarmaya çalıştı ama tren 79. Sokak, 81. Sokak ve 86. Sokak'tan geçerken bunun bir önemi kalmadı. Tek tesellisi Emma'nın bir tür transa girmiş olmasıydı. Nefesler işe yarıyordu. Emma artık konuşmuyordu. Gerçek doğuma yaklaşıyordu ama neyse ki neredeyse eve varmışlardı.

A treni 103. Sokak'tan geçti ve yeniden tünele girmeden önce istasyonun zayıf ışığı vagonlarına sadece şöyle bir uğrayabildi.

Sonra trenin ansızın yavaşlamasıyla tekerlekleri gıcırdadı.

Hiçbir sorun yoktu, bu hep olurdu. Makinist uzun süredir yüksek hızda gidiyordu ve trenin yavaşlaması tamamen normaldi. Bu şekilde 125. Sokak istasyonuna hafifçe kayarak giriş yapacaklardı. Tamamen normaldi.

Sonra trenin frenlerinden bir ciyaklama sesi yükseldi ve tamamen durdular.

Apollo vagonun penceresinden dışarı çıktı ama karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Vagonun hoparlörlerinden bir ciyaklama daha geldi; bir öncekinin yankısı. Sonra hoparlörler yine sustu. Ve biraz sonra da A treninin tüm ışıkları söndü. Apollo, Emma, anne, çocukları ve dört dansçı oturdukları yerde zifiri karanlıkta kaldı.

15

Bradley Yöntemi dersinde öğretmenleri dünyadaki kadınların büyük bir bölümünün uzun zamandır, yani daha doğrusu her zaman çağdaş hastaneler, kadın doğum uzmanları, elektroşok ekipleri, çocuk hemşireleri ve en önemlisi de Pitocin'in yardımı olmadan doğum yaptığını söylemişti. Kadın bedeni de tıpkı diğer tüm canlılar gibi, bir bebeği tam olarak nasıl doğurması gerektiğini biliyordu ve ebenin tek rolü esasen yirmi birinci yüzyılı aradan çıkarmaktı. Apollo ile Emma, evde doğum yapma konusunda diğerleri kadar katı fikirli değildiler: Eğer gerçekten hastaneye gitmeleri gerekiyorsa, bunu yapacakları konusunda anlaşmışlardı. Hatta Emma böyle bir olasılık için bir bavul bile hazırlamıştı. O bavulu yataklarının altında tutuyorlardı. Yine de, diye açıklamıştı Tonya, bu Bradley Yöntemi dersleri kısmen, gerektiğinde babaların bile doğuma yardımcı olabilmeleri için tasarlanmıştı. Apollo buna inanmış ve tüm bunları birlikte bir satışa giderken –bir derece kibir eşliğinde– Patrice'e anlatmıştı. Ama burada bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Apollo Kagwa bir bebeği doğurtabileceğine şiddetle inanıyordu çünkü bunu asla ama asla gerçek anlamda yapmak zorunda kalmayacağından son derece emindi.

Ama şimdi burada, yolda kalan bir A treninin içindeydiler ve görünürde hiçbir ebe yoktu.

Artık karanlık olduğu için kitabını okuyamayan dokuz yaşındaki şu kız da sertifikalı bir doğum koçuydu belki? Ya da şu dört kişilik dans tayfası da lütfen gezgin bir kadın doğum uzma-

nı grubu olabilir miydi acaba? En azından bebek arabasındaki ufaklık uyanmamıştı. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Belki de annesi ona bir gece şurubu vermişti.

"Ahhhhh." Emma ses çıkardığında Apollo korkudan neredeyse bir eliyle onun ağzını kapatacaktı. Görgülü davranmadıklarından değil, bu sesin ne anlama gelebileceğinden endişeleniyordu. Derste bu iniltiyi çalışmışlardı. Kadın artık nefes alarak acısını bastıramadığında, tam olarak bu iniltiyi çıkarması gerekiyordu.

"Ahhhhhh." Emma aynından bir daha yaptı.

Derste bebek bekleyen diğer annelerden biri ne zaman bu çağrıyı yapması gerektiğini, ne zaman başlaması gerektiğini sormuştu. Fakat Tonya –ki kendisi iki çocuk annesiydi– gülümsemiş ve yalnızca, "Gerçek doğum sancıları başladığında başka çareniz kalmaz," demişti.

"Ahhhhhh."

Gerçek doğum sancıları başladığında.

"Neden kadının canını yakıyorsun?"

Apollo başını kaldırınca dört dansçının birlikte ona doğru yaklaştıklarını gördü. İçlerinden biri telefonunu kaldırmış, onu bir fener gibi kullanıyordu, gerçi bu pek gerekli değildi – gözleri çoktan tüneldeki LED ampullerden ve sinyal ışıklarından gelen loş parıltıya alışmaya başlamıştı. Aralarında yaşça en büyük olan liderleri bile on beş yaşından büyük olamazdı. Genç, daha şimdiden yumruğunu kaldırmış bir hâlde Apollo'nun başına dikildi.

"Neden kadının canını yakıyorsun?" dedi tekrar.

Apollo cidden kahkaha attı. Aslıda Emma'nın yardımına geldiklerini düşünüyorlardı ama bakışlarını Apollo yerine ona çevirdiklerinde dört oğlan da cesaretini yitirdi.

"Hey! Kadın hamile!"

Emma onları düzeltti. "Doğurmak üzereyim."

Apollo onun bu kadar sakince konuşabilmesine şaşırdı; karşılarındaki dört oğlan da şaşkına dönmüş gibiydi. Öndeki çocuğun, lider olanının yumruğu gevşedi. Çenesi de gevşeyip açık kaldığında tıpkı bebek arabasındaki çocuk kadar küçük görünmeye başladı.

Apollo, "Yardım lazım," dedi. "İçinizden biri gidip kondüktörü bulabilir mi?"

Hiçbiri kıpırdamadı. Diğer üçü ise resmen geriledi ve en büyük olanın arkasına sindi. On iki ya da on üç; diğerleri bundan daha büyük olamazdı. Büyük olanın kaslı kollarının arasından onlara bakıyorlardı. Emma da aynı istekte bulunmak zorunda kaldı.

"Biriniz gidip kondüktörü bulsun," dedi, gözlerini onlarınkilere kilitleyerek.

İçlerinden en genç olanı, "Ben giderim," dedi. Vagonun kapısını çekerek açtı ve hızla koşmaya başladı.

"Ahhhhhhh."

Apollo ayağa kalktı ve diğer üç çocuk geriledi. Karşılarındaki kadın yalnızca Emma'yı izliyordu. Küçük kız başını annesinin omzuna dayamıştı; kitabı artık dizlerinin üzerinde yüzüstü duruyordu. O da Emma'yı izliyordu.

Apollo, "Onu ayağa kaldırmam gerek," dedi.

Yaşı büyük olan çocuk, "Ama çocuk doğuruyor," dedi. "Yatması gerekmez mi?"

"Senin adın ne?" diye sordu Apollo.

"Ben Kovboy," dedi genç. "Dallas'ta yaşıyordum, on yıl önce falan, sonra ailemle buraya geldik, bu yüzden herkes bana Kovboy diyor ama gerçek adım–"

Apollo, "Kovboy," dedi ve çocuk başını kaldırıp ona baktı. "Güzel bir isim. Sana öyle diyebilir miyiz?"

Kovboy bir nefes aldı ve daha yavaşça konuşmaya başladı. "Yardım etmek istiyorum," dedi.

"Karıma yardım etmenin en iyi yolu onun ayağa kalkmasına yardım etmek," dedi Apollo. "Ben kalçasını kaldırırken siz ikiniz onu ellerinden tutup çekin. Tamam?"

Kovboy başını salladı ve solundaki çocuğa baktı. Emma'nın karşısına geçip yerlerini aldılar ve onun parmaklarını tuttular.

"Durun," dedi Emma. "Parmaklarımdan tutmayın. Bileklerimi tutun."

Sessizce onu izleyen çocuklar kıpırdamadı.

Emma ikisine de hafifçe gülümsedi. "İyi gidiyorsunuz," dedi. "Cesur çocuklarsınız."

Birlikte tek bir kütle hâlinde ayağa kalktıklarında neredeyse bebek arabasına çarpıyorlardı. Anne arabayı tam vaktinde kenara çekti.

Emma, "Şimdi beni en yakın direğe götürün," dedi.

Direkle aralarında yalnızca üç adım vardı. Oraya gitmek dört dakika sürdü. Emma direğe ulaştığında, kollarını onun karnına sarmış bir hâlde arkasında duran Apollo ona bir sonraki adımı hatırlattı.

"Sevgilim, tutunman gerekiyor."

Emma direğe tutundu.

"Herhangi birinizde içecek bir şey var mı?"

Çocuklar çantalarını karıştırdılar. Bir tanesi, "Red Bull olur mu?" diye önerdi.

Emma kesin suretle, "Hayır," dedi.

Apollo, anneye doğru döndü. Dokuz yaşında bir çocukla küçük bir bebeği varken bu kadında mutlaka bir kutu meyve suyu falan olmalıydı.

"Agua?" dedi Emma.

Anne, bebek arabasının arkasına uzandı, bir kese buldu ve içinden kırmızı ve siyah renkli bir pipetli bardak çıkardı. Apollo'nun elleri müsait değildi, bu yüzden henüz bir görev üstlenmemiş olan çocuğa baktı. Çocuk bu basit göreve neredeyse minnettar kaldı. Bardağı getirdi ve yere bıraktı.

"Ahhhhhh!"

Emma'nın elleri direkten kaydı. Daha şimdiden, tutunamayacak kadar terlemişlerdi.

Apollo'ya dönerek, "Dört ayak üzerine," dedi. "Dört ayak üzerinde durmam gerek. Beni yere indir."

"Çocuklar," dedi Apollo. "Onu biraz daha ayakta tutmanızı istiyorum."

Kovboy paniklemiş, felce uğramış bir hâlde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Şuraya, montumu almaya gidiyorum."

Emma, "Monta ihtiyacım yok!" diye bağırdı.

Fakat Apollo kendine engel olamadı. Montu aldı. Yere serdi. Çok bir şey değildi. Çok bir şey değildi. Keşke Bouley'de verdikleri ödünç ceketi üzerinden çıkarmasaydı. Yeniden Emma'ya eğildi. Özür dilercesine, "Külotlu çorabını çıkarmam gerekecek," dedi.

Emma, "E hadisene o zaman!" diye hırladı.

Sonra vagonun kapısı tangırdayarak açıldı. Dördüncü çocuk, neredeyse dansçılar kadar genç görünen kondüktörle birlikte çıkageldi.

Kondüktör, "Hay aksi," dedi.

Apollo, "Yakında yola koyulma ihtimalimiz var mı?" diye sordu.

Kondüktör, "Hay aksi," diye tekrarladı.

Anne, oğlunun bebek arabasının üzerinden uzanarak kondüktörün bacağını çimdikledi.

Kondüktör kendine gelip bacağını ovalayarak, "Üçüncü rayın elektriği kesildi," diye açıkladı. "Bu trenin bir yere gideceği yok. Gidip telsizle haber vereceğim. Acil müdahale ekibi göndersinler. Ama o bile biraz uzun sürebilir."

"Ahhhhhhh."

Apollo ona gidip haber vermesini söyledi ama hiç kimsenin vaktinde oraya ulaşamayacağını biliyordu. Emma'nın alacağı tek yardım bu vagonun içindekilerdi. Kondüktör gitti ve bir sonraki vagonun kapısı tekrar kayarak kapandığında camlar başka yüzlerle doldu. İzleyiciler. Bu vagonda büyük bir olay olduğunu fark eden insanlar. Yan vagondaki insanlar da diğer uca toplanmaya başlamıştı. Artık izleyicileri de vardı. Daha da kötüsü, Apollo olayı kaydeden cep telefonlarının ışıklarını şimdiden görebiliyordu.

"Kovboy! Sen ve diğerleri gidip bu vagona gelenleri durdurabilir misin? Pencerelerin önündekileri?"

Çocuk vagonun iki tarafına baktı. "O kolay iş."

İki kapıda da bir sürü insan vardı; arkalarında ise daha fazlası toplaşmıştı. "Emin misin?" diye sordu Apollo.

Kondüktörü çağırmaya giden çocuk güldü. "Bu insanların çoğu bir vagona adım atar atmaz bir köşeye siner." Elleriyle göğsünü tutup titredi. "Şu siyah çocuklar çok tehlikeli!" Diğerleri de onunla birlikte güldü.

Kovboy gülümseyerek, "Onları uzak tutacağız," dedi.

Ve bununla birlikte, her uçta iki çocuk olmak üzere ayrıldılar.

Kovboy, "Size gösteri yok, hanımlar beyler!" diye bağırdı.

"Size gösteri yok!" dedi diğerleri de.

Apollo elleriyle dizlerinin üzerine çömeldi ve emekleyerek Emma'nın yüzüne yanaştı. Emma'nın başı öne eğilmişti ve yüzünü örten saçları terden matlaşmıştı. Apollo su bardağını ona yaklaştırıp başını biraz kaldırdı. Bardağı eğerek ona iki yudum su verdi.

Apollo bardağı yere bıraktı. Emma'nın arkasına geçip bebeği tutarken nasıl bir yandan da orada kalıp ona su ve güven vermeye devam edebileceğini bilmiyordu. Emma'nın üzerinden baktı. Anne onları izliyordu. Trene ilk bindiklerinde, Emma'yla aralarında güçlü bir an yaşanmış gibiydi; Apollo'nun asla anlayamayacağını bildiği bir iletişim kurmak için gözleri birbirine kenetlenmişti. Apollo yalvarırcasına ona baktı. Kadın bir an sonra kızını okşayıp oturduğu yerden kalktı. Bebek arabasını küçük kıza yanaştırdı ve kez arabanın içindeki küçük kardeşine baktı.

Anne pipetli bardağı aldı ve Emma'yla usulca İspanyolca konuşmaya başladı. Kadının ses tonu yatıştırıcıydı ve belki de bu Emma'nın tek ihtiyacıydı. Emma öne eğilip alnını kadının omzuna koydu; aralarındaki samimiyet öyle keskindi ki neredeyse mistik görünüyordu.

Apollo omzunun üzerinden baktığında, gençlerin onlara sırtlarını dönmüş olduğunu ve kollarını havaya kaldırıp görüntü almaya çalışan herkesi savuşturduklarını gördü. Emma'nın ayakkabılarını çıkardı. Külotlu çorabını dizlerine kadar indirdi. Ellerini kalçasının iki yanına dayadı ve nazikçe bastırdı; bu Emma'yı son üç aylık dönemde yatıştıran bir hareketti. Apollo bu sefer karısıyla değil, bebeğiyle konuştu.

"Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

16

Emma orada, yeryüzünün derinliklerinde yolda kalmış bir A treninin içinde kanıyor, ıkınıyordu. Apollo, Kim'in ona kullanmanın her zaman uygun olduğunu söylediği iki telkini hatırladı. Yavaşla. Nefes al. Apollo'nun tüm dikkati karısıyla çocuğundaydı. Emma sırtını büküp ıkındığında, Apollo başparmaklarını onun beline, hemen kuyruksokumunun üzerine bastırdı, ta ki Emma'nın sırtı yeniden düzleşene dek. Emma kanayıp daha fazla ıkındığında Apollo bu sefer onun uyluğuna bastırdı ve "Yavaşla. Nefes al," dedi. Bebeğin kafasının göründüğünü fark edince bir an aklı karıştı. Bebeğin kafası oradaydı ama sanki balonlu naylonla kaplanmışa benziyordu. Amniyotik kese henüz yırtılmamıştı ve bebekle Emma'nın pelvik kemiği arasında ince bir katman oluşturuyordu. Emma'nın çektiği onca ıstıraba karşın bu küçük mucize –suyunun hemen gelmemiş olması– acısını en azından bu duruma katlanmasını sağlayacak kadar azaltmıştı.

Apollo bebeği yakalamaya hazır bir şekilde ellerini öne uzatarak izlemeye koyuldu. Kendini hem bir tanık, hem de katılımcı gibi hissediyordu. Çocukları annesiyle dünya arasında, bir yerle diğeri arasında, canlılık ve rahmin atmosferi arasında bocalıyordu. Apollo sanki kendisi de bu eşikte dengede duruyormuş gibi hissetti. Kafası neredeyse çıkan ama bedeni hâlâ gözlerden gizli durumdaki bu çocuk kutsallığın elçisi gibi görünüyordu.

Emma, "Kafasını görebiliyor musun?" diye sordu.

Apollo cevap vermeye çalıştı ama yalnızca kekeledi.

Sonra Emma'nın suyu geldi ve rahatlama dolu iç geçirmeyle

birlikte bebek doğruca kayıp dışarı çıktı. Apollo Kagwa, bebeği trenin zeminine değmeden yakaladı.

"Erkek," dedi Apollo.

Emma, "Bir erkek," diye fısıldadı.

Emma öndeki kadına doğru eğildi. Kadın, Emma'nın başını öptü. Emma plasenta da dışarı çıkana dek birkaç dakika boyunca dizlerinin üzerinde kalmak zorundaydı.

Bu da Apollo kısa bir süreyi oğluyla yalnız geçirecek demekti. Apollo oğlunu doğrudan tenine yatırabilmek için gömleğinin düğmelerini açtı. Bebek ağlamıyordu ve gözlerini henüz açmamıştı, yalnızca ağzını açıp kapatıyordu. Apollo oğlunun kesikli ilk nefeslerini alışını izledi. O küçük suratı ona çok uzun, neredeyse bir saat ya da sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca izledi.

Apollo çatlak bir sesle, "Adını Brian koyabilir miyiz?" dedi. Bunu hemen, doğum ânında sormayı istememişti ve oğluna kayıp babasının adını vermek isteyebileceğini hiç düşünmemişti. Bu soru, bu arzu, kendiliğinden çıkıvermişti içinden; sanki yıllardır dilinde saklanıyor, çıkmak için uygun zamanı bekliyordu.

Emma sonunda, "O ismi severim," dedi ve arkasına dönerek çocuğunu almak üzere ellerini açtı.

Apollo yanağını bebeğinkine dayadı.

"Merhaba, Brian," diye fısıldadı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

3
ondan sonra da bebek arabası

17

Bebek bir cuma akşamı gelmişti. Acil müdahale ekipleri Apollo ile Emma çocuklarıyla tanıştıktan yirmi iki dakika sonra geldi. Emma'nın da öngördüğü üzere onu doğruca Harlem Hastanesi'ne götürdüler ve bebekle ikisi orada iki gün boyunca gözetim altında kaldı. Apollo'ya onları bırakıp eve gidebileceği konusunda güvence verseler de, Apollo iki geceyi de Emma'nın odasındaki bir sandalyede oturur pozisyonda geçirdi. Pazartesi sabahı olduğunda taksiyle eve döndüler ve Apollo ikisini de yatağa yatırdı. Çocuğa çoktan ilk adını vermişti ve şimdi de ikinci bir ad öneriyordu.

Emma yatağa geçmeye hazırlanırken, "İkinci adı Kovboy olmayacak," dedi. Apollo bebeği sanki Bakara kristalinden yapılmış gibi tutuyordu. Bebeğin gözleri açıktı. Hiçbir şeye ve her şeye bakıyordu.

"Bana ver," dedi Emma. Arkasına yastıklar dayadı. Apollo çocuğu ona verince Emma onun yüzüne doğru eğilerek kafasını nazikçe öptü.

Brian tamamen kel doğmuştu. Üst çenesi alttakine göre hafiften çıkıtı ve minicik bir çenesi vardı. Bir kaplumbağaya benziyordu. Hastane odasının aydınlığındayken bunu ikisi de fark etmiş ve buna gülmüşlerdi.

"Ninja Kaplumbağa," dedi Apollo. "Ben gidip annene yiyecek bir şeyler getireceğim."

Emma memesini bebeğin yüzüne yanaştırdı. Kendisine öğretildiği üzere onun yanağını okşadı ama bebek ağzını açtığında

içine memesinin o kadar büyük bir bölümünü soktu ki çocuk boğulup kafasını geri çevirdi. Emma öne doğru kıvrılıp Brian'ın yanağını okşayarak yeniden denedi ama bebek memenin ucunu yine yakalayamadı. Emma bunu cuma gecesinden beri deniyordu. Hastanede tüm hemşireler ve doktorların her ikisi de neyi yanlış yapıyor olabileceğine dair farklı görüşler bildirmişti.

Apollo mutfakta cuma sabahı işe gitmeden önce bıraktıkları kahvaltı bulaşıklarını buldu. Onları Nichelle'le olan akşam yemeğinden döndükten sonra yıkamayı planlıyordu. Daha o kadar kısa bir süre önce iki kişilik bir ailelerdi. Brian'dan önceki o antik çağı hatırlamakta daha şimdiden zorlanıyordu.

Bulaşıkları yıkadı. Bu sabah hem Lillian hem de Kim gelecekti. Belki onlar buradayken Apollo bir koşu markete gidip gelebilirdi. Lillian ve Kim hastaneye de gelmişlerdi ama ziyaretleri uzun sürmemişti. Nichelle bile, o gün öğleden sonra Los Angeles'a dönüyor olmasına rağmen ancak pazar sabahı gelmişti. Odaya sanki Emma hâlâ o metro vagonunda doğum yapıyormuşçasına dehşete kapılmış bir şekilde girmişti. Yeraltının nasıl koktuğunu sorup durmuştu. İkisi de bunu hatırlamıyordu. Hatta doğum bir günlüğüne haberlere bile çıktı. *The Post*, *the Daily News*, hatta *NY1*'da bile bundan kısaca bahsetmişlerdi. Eğer birisi doğumun düzgün bir videosunu çekebilseydi daha uzun süre boyunca haber olabilirdi ama Kovboy dediği kadar başarılı olmuştu.

O geceden kalan telefon görüntüleri ellerini sallayıp neşe içinde gülümseyen siyah çocukları gösteriyordu ve genel anlamda haber kanalları bu tür bir şeyi paylaşmaya değer bulmuyordu.

Apollo arka odayı kontrol etti. Bir kanepe, bir televizyon ve dört tane dolu kitaplık vardı içeride. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Brian'ı kendi yatak odalarında yatırırken kullanacakları bebek sepeti de oradaydı. Brian'dan önce burası takılma odalarıydı; Brian'dan sonra ise onun odası olacaktı. Apollo alana göz gezdirerek neye ihtiyaç duyacaklarını gözünde canlandırdı: bir beşik, pelüş oyuncaklar, battaniye ve giysiler için bir şifonyer, bir bebek bezi kovası, birkaç sandık bebek bezi ve şu anda tahmin edebileceğinden çok daha fazlası. Bunları çok önceden almış ol-

maları gerekirdi. Hatta Emma bir liste hazırlamıştı ama sonra işi yarı zamanlıya düşürülmüştü ve işini tamamen kaybetme olasılığına karşı biraz daha beklemeleri ve öncelikle tam olarak neye ihtiyaç duyacaklarını daha iyi planlamaları gerekmişti. Bebek sepeti, yenidoğan bezleri, tulum pijamalar, bebek şampuanı ve havluları; işte ilk hamlede bunlar alınmıştı. Fakat şimdi Apollo oğluna daha fazlasını vermek istemekten kendini alamıyordu. Gözlerini kapattı ve kapının çerçevesini öptü.

Zil çalana dek orada ne kadar dikilmişti? Ayakta uyuyakalmış olması bile gayet mümkündü. Kim ve Lillian, kapıda tek bir kütle hâlinde dikiliyorlardı. İki kadının elinde de büyük torbalar vardı. Kim onlar için markete gidip temel gıdalar almış, Lillian ise evde hazırladığı yemekleri getirmişti. Dört karton kırmızı fasulye çorbası, köfte ve patates püresi, lazanya ve samosa böreği, iki tane kiş ve pöç çorbası. Apollo getirdikleri her şeyi mutfağa bıraktı ve sonra iki kadını da hâlâ Brian'ın memeyi kavramasını sağlamaya çalışan Emma'nın hüsran dolu gözyaşlarını gizlemeye çalıştığı yatak odasına yönlendirdi.

Kim, Brian'ı Emma'nın ellerinden aldı. Bir ebenin bebeği kontrol etme, bir teyzenin de yeğenine sarılma fırsatı. Kim bebeğin giysilerini çıkarırken Lillian Emma'nın yanına giderek onun başını öptü.

Yumuşak bir sesle, "Ben de Apollo'yla aynı sorunu yaşadım," dedi. "Ne yapacağımı bilemiyordum ve annem de yanımda değildi."

Emma başını salladı. Aynı sorun derken neyi kastettiğini anlamıştı.

"Hiç yapamayacağım sandım," dedi Lillian. "Ama yalnızca biraz zaman aldı."

Emma bunun üzerine Lillian'a yaslanarak derin nefesler aldı. Lillian onu kendine çekti.

Kim artık çırılçıplak kalmış olan Brian'ı karnının üzerine yatırdı. "Şu küçük mavi popoya bayıldım!" diye haykırdı.

Lillian, "Nasıl yaptığını bir göreyim," dedi Emma'ya. "Belki yardımım dokunur."

Kim, Brian'ı annesine geri verdi ve Emma da onu kendine yaklaştırarak yanağını okşadı. Bebeğin gözleri yukarı kaydı ve ağzı emmek üzere açıldı.

"Bekle," dedi Lillian. Emma'nın memelerini bir kuyumcu gibi incelemeye başlamıştı. Nazikçe başını salladı ve sonra iç geçirdi. Sonunda, "Memelerinin şeklinin yanlış olması çok kötü."

"Anne!" diye bağırdı Apollo. Annesini çekiştirerek yatak odasından çıkardı. Kim, sırtı Emma'ya dönük bir şekilde Lillian'la onun arasına girdi. Emma, Lillian'ın söylediklerini duyunca ne ağladı, ne de hıçkırdı. Yalnızca meme ucunu bebeğin ağzına yaklaştırmaya devam etti.

Apollo, Lillian'ı yemeklerle malzemeleri paketlerinden çıkarmakla görevlendirdi ve işi bitince de onu kahve içmek üzere dışarı çıkardı. Neyi yanlış söylediğini anlamamıştı. Apollo üç kez açıklamaya çalıştı ama sonra pes etti. Sonunda ona yemekler için içtenlikle teşekkür etti ve A trenine kadar onunla birlikte yürüdü.

Eve dönerken Apollo'nun telefonu Patrice'ten gelen bir mesajla titredi: Bugün satış var. Benimle gel. Evde besleyecek boğazların var!

Apollo cevap yazdı: Daha çok erken.

Patrice yine mesaj attı: Evden çıkarıldığınızda ailen bizim yanımızda kalamaz.

Apollo telefonunu cebine sokarken güldü. Patrice'i özlemişti. Ayrıca işine gücüne dönmek için en fazla bir hafta bekleyebileceğini de biliyordu.

Eve döndüğünde Kim çoktan ayakkabılarını ve montunu giymişti. Apollo onu uğurladı ve yatak odasına geri döndü. Perdeleri kapattı ve ortam karardı. Yataktaki Emma'yla Brian'ın yanına uzandı.

Emma, " 'Uykudan uyanmış,' " diye ninni söylemeye başladı. " 'Gülermiş, bakarmış.' "

Apollo karısıyla oğluna biraz daha yaklaştı.

" 'Annesi onu çok öpermiş severmiş.' "

Emma söyledi ve her biri sırayla uykuya daldı. Önce Apollo.

Sonra Emma. Bebeğin gözleri ikisinden de daha uzun süre açık kaldı ama çok geçmeden annesiyle babasına katıldı.

Bir noktada, saat gece yarısını epey geçmişken, Apollo uyanıp sessizce yatak odasından çıktı. Brian doğduğu gece taktığı çantasını buldu. Çantayı açınca içinde *Ateş Tarlaları*'nı buldu. Mutfağa gidip bilgisayarını açtı ve Virginia'daki o koleksiyoncuya bir eposta gönderdi. Mesaja kitabın kapağını da ekledi. Ekranın parıltısı yüzünü aydınlatıyordu.

"Ben tanrı Apollo," diye fısıldadı, tanrı işe koyulurken.

Yarım saat içinde masada uyuyakaldı.

18

Patrice, Bronx'ta yapılacak bir mal varlığı satışı hakkında ona haber uçurmuştu. Washington Heights'a o kadar yakındı ki Apollo hiçbir bahane ya da gecikme olmaksızın yola düşmek zorunda kaldı. Ayrıca Brian'ı da yanında götürmek zorundaydı. Emma maaşı tamamen kesilmeden en fazla altı hafta izin alabiliyordu. Birleşik Devletler'de bu süre cömert kabul ediliyordu.

Emma o sabah kapıdan çıkarken doğumda ağlamadığı kadar çok ağladı. Apollo, bebekle ilgilenirken dikkatli olacağına söz verse de Emma'yı kahreden şey bu değildi. Elbette Apollo'ya güveniyordu ama doğumdan bu kadar kısa süre sonra bebeğinden ayrılmak, bir uzay giysisi ya da oksijen kaynağı yokken bir hava kilidinin dışına çıkmak gibi hissettiriyordu ona. Nasıl nefes alacaktı? Yine de, bunu yapmak zorundaydı. İşini kaybetmeyi göze alamazlardı.

Apollo yolculuk için bir araba kiraladı; sağlam bir Honda Odyssey. Şirket her arabaya bir isim veriyordu. Bunun adı ise Nazik'ti. Apollo insanların kendi kendilerini bu derecede kandırmasına hayranlık duyuyordu. Bebeği arka tarafa dönük duran bebek koltuğuna yerleştirdi ve yanında getirdiği kucak dolusu yastığı yere ve koltuğun etrafına serdi. Bebek yastıklarla çevriliydi ama Apollo yine de Henry Hudson Ekspres Yolu'nda saatte yirmi beş kilometrenin üzerine çıkmadı. Diğer sürücüler onun etrafından dolanırken korna çalıp küfürler savuruyorlardı. Bu Apollo'nun hiç canını sıkmadı. İkili, Bronx'ın Riverdale bölgesine dek yavaş yavaş ilerledi. Yirmi dakikalık yol neredeyse bir

saat sürdü. Bir noktada, Dodgewood Caddesi'nde, yanlarından bir yol süpürme aracı geçti.

Bronx'ın tek şeritli engebeli yolları ve büyük, çimlik arazilerde duran iki katlı müstakil evleri olan bu bölgesi bir yerden sonra banliyöye, hatta neredeyse taşraya dönüşüyordu. Apollo, Dodgewood Caddesi'ndeyken aradığı yeri buldu: bir garaj yolu ve iki arabalı garajı bulunan büyük müstakil bir ev. Kaldırım kenarında tanıdık bir araç duruyordu; 2001 model kırmızı bir Toyota Echo. Tamponundaki çıkartmada İskenderiye Kütüphanecisi yazıyordu.

Patrice Green ondan önce gelmişti ve bu adam güneydoğu Queens'te yaşıyordu.

Apollo arabayı kapattı ve oğluna bakabilmek için ön koltuğun üzerine eğildi. Brian Kagwa ön koltuğun camından gökyüzünü izliyor, ağzı sanki günışığıyla besleniyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

Apollo, "Haydi kitap avına çıkalım," dedi.

Apollo arabanın etrafından dolanıp oğlunun kemerini çözdü. Rüzgâr evi tangırdatıyordu ve Brian bir ağacın vaklayan dallarına odaklanmış gibiydi. Apollo, BabyBjörn marka kangurusunu taktı ve oğlunu içine yerleştirdi. Babasının kalp atışları bebek için bir fon müziği olacaktı.

Apollo bebek çantasını açarak uçuş öncesinde bir pilotun titizliğiyle her şeyi iki kez kontrol etti. Biberon, üç tane bebek bezi, ıslak mendil, kusmuk bezi, çıngırak olarak kullanmak için plastik anahtarlar ve son olarak küçük, kabarık bir battaniye.

Apollo, "Uçuş personeli yerlerine," diye fısıldadı. "Kalkışa hazırız."

Minivanın kapısını çekip kapattığı sırada garajdan bir adamın sesi yükseldi.

"Ben Felluce'de savaşırken bile bu kadar tertibatım yoktu."

Patrice günışığına çıktı; boyu o kadar uzundu ki kafası neredeyse bombeli kapıya çarpıyordu. Yüzü bir yayınbalığını andırıyordu; üst dudağı sarkıktı ve bıyığının kılları her yöne doğru uzanıyordu. Gözleri ise kafasına göre çok küçüktü.

"Sen Felluce'nin yakınına bile gitmedin," dedi Apollo.

Patrice omuz silkti. "Senin hiç olmadığın kadar yakındım ama."

Apollo bebek bezi çantasını kaldırdı. "Artık benim de kirli bir savaşım var."

Patrice Green hiç Felluce'de savaşmamıştı ama 2003 ile 2004 arasında Irak Özgürlük Operasyonu sırasında gerçekten ordu-da, 62. Hava Savunması Topçu Alayı'nda görev yapmıştı. Görev süresinin çoğunu Bağdat'ın kırk kilometre güneyinde, Fırat Nehri'nden çok da uzak olmayan İskenderiye'de bulunan bir ikmal yolu üzerindeki el yapımı patlayıcı karşıtı operasyonlarla geçirmişti. Bir süreliğine 34. Sokak'ta bulunan bir AMC sinemasının müdürüydü. Beş ay boyunca Queens Üniversitesi kütüphane çalışmaları bölümünde yüksek lisans yapmıştı. Ve sonunda ikinci el ve nadir kitaplar satan bir sahaf olmuştu.

Patrice'in arkasındaki garaj Apollo ile Emma'nın dairesinden daha büyük görünüyordu ve elli kutu kitapla doluydu. Tüm kutuların üst kanatları açık duruyordu; çoktan yağmalanmış bir hazine odasıydı burası.

Patrice, "Büyükanne," dedi. "Dört ay önce ölmüş. Aile nihayet yaşlı kadının tüm kitaplarını kutulamış ve ilan vermiş. Damadı benim için garajın kapısını açtı. Bunun dışında ortalarda görünmedi."

"Sorun etmedi mi?" dedi Apollo, Brian'ı eğlemek için durduğu yerde hafifçe yaylanarak.

"Tuvaleti kullanabilir miyim diye sordum ve adam beni eve sokmadı. Siktiğimin herifi evde tuvalet olmadığını söyledi." Patrice iki katlı yapıyı işaret etti. "Dört oda bir salonları var ama tuvaletleri yok. Düşünebiliyor musun?"

"Ev satın almadan önce böyle şeyler kontrol edilir halbuki."

Apollo yalnızca gözyaşlarını tutabilmek için Patrice'e katılıp bir kahkaha attı. Sonra garajın içine bakarak, Brian göğsünde kıpırdanırken üstü açık kutulara göz gezdirdi. Eğer Patrice kutuları çoktan talan ettiyse, para edecek her şeyi bulmuş demekti.

Apollo, "Nine kitap okumayı seviyormuş," dedi. "Zevki nasılmış bari?"

Patrice, "Birkaç güzel parça buldum," dedi.

Kitapları çoktan bir kenara ayırdığı kesindi ama garajdaki kutular amma da dolu görünüyordu. Bu da birçoğu beş para etmez demekti; yalnızca gönderim ücreti üzerinden kâr edilebilen cinsten. Minivanı oğlunu güvende tutabilmek için kiralamıştı ama en azından bir sürü boş yeri vardı.

Patrice evin arka tarafının yakınlarında, hafifçe aralanmış bir kapıyı işaret ederek, "Bodrumda biraz daha kitap var," dedi.

Apollo, "Daha oraya inmedin mi?" dedi.

Patrice Green garajdan dışarı adım attığı andan beri ilk defa pusup kaldı. "Yok. Sana da bir şey bırakayım dedim."

Patrice Green, koca adam, uzman sahaf, el yapımı patlayıcı uzmanı, Roxbury'nin en çetin bölgesinde yetişmiş bir çocuk, bodrumlardan hoşlanmıyordu. İskenderiye'den sağ salim dönmüştü ama zarar görmeden değil. Bu korkuyu ona hiç açıklamamıştı ama Apollo sezmiş ve daha da önemlisi, bu konuyu asla doğrudan açmamıştı. New York City'deki satışların birçoğu çeşitli apartmanların bodrumlarında yapılıyordu ve Patrice Green bu yerlere adımını bile atmıyordu.

"Bunu duydun mu, Brian?" dedi Apollo, BabyBjörn'ün üst kanadını çözerek oğlunu serbest bırakıp diğer tarafa çevirirken. "Patrice amcan öncü birlik olmamıza izin veriyor."

"Ama bulduklarını bölüşürüz," dedi Patrice, bebeğin kafasının üzerinden bakarak. "Altmışa kırk. Anlaşmamız bu."

Apollo oğlanı biraz daha yükseğe kaldırdı. Geldiğinden beri Patrice'in bebek hakkında bir şeyler söylemesini beklemişti ama bunun yerine doğruca kitap konusuna geçmişlerdi. Bu en yakın dostunun bebeğiyle ilk karşılaşmasıydı – bu hiç olmazsa bir yorumu bile hak etmiyor muydu? Apollo bu ânın canını bu kadar sıkmasına şaşırmıştı.

Apollo oyunbaz davranmaya çalışarak, "Gözlerine bak," dedi.

Patrice, "Ona ne demem gerekiyor?" dedi.

Apollo sesini bir çocuğun perdesine yükseltti. "Bana İskenderiye'de neler olduğunu anlat, Patrice Amca."

Patrice bebeğe doğru eğildi. "Babana söyle, siktirip gitsin."

"Henüz o dilde ustalaşamadım."

Patrice yüzünü buruşturdu. "Sana el hareketini öğretebilirim."

Apollo elinde olmadan gülümsedi. "Bana kötü örnek olacaksın."

"Babandan daha kötü olamam herhalde."

Apollo, Brian'ı kaldırıp Patrice'in yüzüne sürttü. "Travma sonrası stres bozukluğu nasıl yazılıyor?"

Sonra döndü ve bebekle birlikte bodrumun kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Patrice onun arkasından, "Babanın seni neden terk ettiğini şimdi anlıyorum," diye bağırdı.

19

Bodrum, garajdan daha sıcaktı. Kagwa oğlanları aşağıya indi. Bodrum açık planlı kocaman bir alandan oluşuyordu. Karşı köşede bir kazan duruyordu – içinden çıkan bakır boruları tavana kadar yükselen ve gümüş renkli borusu duvardan geçip dışarıya giden, mavi kontrol panelli büyük beyaz bir silindir. James Whale'in *Frankenstein* setinden fırlamış bir şeye benziyordu. Kazan sanki diriliyormuş gibi gürledi.

Onun tam karşı köşesinde çamaşır ve kurutma makineleri vardı ve bu iki makinenin yanında da temizlik malzemeleri, kürekler, tırmıklar ve paslanmış boya kutuları duruyordu. Bodrumun üçüncü köşesi, otuz ya da kırk yıldır orada duran çocuk oyuncaklarıyla darmadağındı. Plastik bebekler neredeyse grileşmişti ve elbiseleri lime lime olmuştu. Oyuncak kamyonlar alaşağı olmuş ya da parçalarına ayrılmıştı. Teddy Ruxpin kış uykusundayken ölmüş gibi duruyordu.

Basamakların hemen yanındaki köşede ise yedi tane karton kutu duruyordu. Belki de garaj onları alamayacak kadar doluydu. Apollo bir dizinin üzerine çöktü. Oğlunun başını kokladı. Koku onu gülümsetene dek bunu yaptığının farkına bile varmadı. Bir an sonra Brian kıvranıp kıpırdandı.

Kabarık battaniye bebek bezi çantasından çıktı. Apollo onu kitap kutularının hemen yanına serdi. Brian'ın yüzüstü yatırdı ve oğlan irileşmiş gözlerle, açıp kapadığı ağzıyla, ara sıra duyulan iç çekişleriyle öylece yattı. Brian'ın ayakları oynuyor ve elleri battaniyenin üzerinde her yere gidip geliyordu. Bir an

için ellerini dümdüz yere koydu ve kendini iterek kafasını yukarı kaldırdı.

Apollo, sanki Brian bir uçağı başarıyla uçurmuş gibi sevinerek, "Emekleme vakti!" diye haykırdı.

Brian bir an sonra başını tekrar battaniyenin üzerine indirdi. Apollo onu sırtüstü yuvarladı ve bebek gözlerini tavanın tahtalarına dikti. Apollo onu bırakarak karton kutuların ilkine yöneldi. Kanatlarını açarken tekrar Brian'a baktı.

"Babam, yani senin deden, ben dört yaşındayken ortadan kayboldu. Onun gidişiyle ilgili kâbuslar görürdüm. Adı Brian West'ti. Sana onun adını verdik."

Brian başını bir yandan diğerine oynattı ve ellerini kocaman açtı.

"Ondan hiçbir haber almadım, hakkında hiçbir şey duymadım, ta ki on iki yaşına basana dek. Sonra, durduk yere, kapımıza bir kutu bıraktı. İçinde Babaannenle birlikte izledikleri ilk filmin biletleri vardı. Sonra bir de Babaannenin işyerinde çalıştığı düzenbaz bir işadamı aleyhinde tanıklık eden bir kadının vesikalık resmi. Kutu tam bir zaman kapsülü gibiydi."

Brian tombul bacaklarını kaldırdı ve sonra yeniden indirdi. Bedenini hafifçe salladı ve yine sırtüstü düşüp kalan ve yüzüstü dönmeye çalışan bir kaplumbağaya benzedi.

"Bunu neden yaptığını hep merak ettim. Neden kutuyu bıraktıktan sonra tekrar ortadan kayboldu?"

Apollo, Brian'ın yüzüstü yuvarlanmasına yardım etti.

"Şimdi sen hayatıma girdin ya, artık anlıyorum. Onun için çok şey ifade ettiğimi bilmemi istedi. Tüm hayatımı önemsiz hissederek yaşamamı istemedi. O dönemde nasıl bir durumun içindeydi bilmiyorum, şu anda hayatta mı onu bile bilmiyorum ama benden çok da farklı birisi olabileceğini zannetmiyorum. Ve seninleyken kendini daha şimdiden çok mutlu hissediyorum, küçük adam. Eğer Satürn'de kapana kısılmış olsaydım, yine de bir yolunu bulup sana bir mesaj gönderir ve sevildiğini bilmeni sağlardım."

Apollo hareket etmeyi, hatta nefes almayı bile bırakarak ba-

şını kaldırmaya uğraşan bebeğini izledi. Bu küçük hareket, boyun kaslarını geliştirme çabaları, günün birinde onun doğrulup oturmasını, emeklemesini, yalpalamasını, koşmasını sağlayacaktı. Tüm bunlar şimdi burada, Riverdale'deki bir evin bodrumunda başlamıştı. Apollo buna tanıklık edebildiği için kendini çok şanslı hissediyordu. Bebeği yalnızca iki aylıktı ve Apollo'nun bam teli iyice gerilmişti. İşe dönmesinin tek nedeni gözyaşlarına hâkim olmaktı.

İlk kutudaki kitaplar işe yaramazdı, bu yüzden Apollo ikinci kutuya geçti. İkinci kutu da ilkinden farksız çıktı. Üçüncü kutu da.

"Brian geride bir kitap bırakmıştı. Eskiden bana okuduğu bir çocuk kitabı. Adı *Dışarıda Bir Yerlerde*. Artık kitabı ezberledim."

Dördüncü kutunun içinde iyi bir şey yoktu; beşincide de öyle. Kasları yorulan Brian başını indirdi, bu yüzden Apollo onu yeniden ters çevirdi. Bebek sırtüstü yatarken sızlanınca da ona bakmak için yanına gitti. Çoraplarını, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarıp zıbının çıtçıtlarını açınca, sızlanmasının sebebini anladı. Brian'ın bezini değiştirdiği sırada tekrar oğluyla sohbete girişti.

Apollo, " 'Baba evden uzakta, denizdeyken,' " diye ezberden okumaya başladı. "Kitap böyle başlıyor. İlk sayfa bu. Baba gidiyor ve Anne bir çardakta oturuyor. Eskiden çardağın ne olduğunu bilmezdim. Çardak esasen insanların bahçelerine kondurdukları küçük tahta bir yapı, tıpkı bir sundurma gibi. Anne çardağın altındaki bir bankta oturuyor. Yani baba çok uzaklarda ve anne de dışarıdaki bahçede."

Bebeği yeniden sarmaladı, çişli bezi çantadaki özek cebe soktu ve ıslak mendillerle hindistancevizi yağını geri koydu.

"Fakat evin içinde Ida adında küçük bir kız var. Yaşı çok küçük ama daha bebek olan kız kardeşine kendi başına bakmak zorunda kalıyor. Bebeğin uyumasına yardım etmek için bir boru çalıyor. Müzik yaparken camdan dışarı bakıyor. Onunla aynı odada ama o bile bebeğe bakmıyor. İşte o zaman gulyabaniler içeriye süzülüyor."

Brian uykuya daldı. Apollo sessizce geriye doğru kaydı. İki kutu daha kalmıştı. Altıncı kutuyu açtığında havaya bir küf kokusu yayıldı. Bu kutudaki ciltli kitapların tamamında siyah noktalar görülüyordu. İşe yaramazlardı. Mahvolmuşlardı. Geriye yalnızca bir kutu kalmıştı.

Brian uykusunda iç geçirdi. Bu hoşnutluk, rahatlık dolu bir sesti. Yedinci kutu bekleyebilirdi. Apollo telefonunu çıkardı. Emma onu, uyuyan bebeklerinin o kutsal savunmasızlığını görmek isteyecekti. On bir fotoğraf çekip hepsini Emma'ya gönderdi; bulanık çıkanları bile. Onları bile silmeye gönlü elvermiyordu. Sonra Facebook'a girdi ve yine resimlerin on birini de paylaştı. Lillian, Brian'ın doğduğu gün bir Facebook hesabı açmıştı ve sürekli çocuğun daha fazla fotoğrafını görmek istiyordu. Apollo ne tür –daha iki ay önce öğürmesine neden olan türden– bir ebeveyn hâline geldiğini bildiği hâlde, yaptığı şeyi kendine işte böyle haklı çıkarıyordu. Gamsız bir şekilde, internetteki arkadaşlarının ceza arsızı olduğunu varsayan ebeveynlerden. Bakın bebeğim sırtüstü yatıyor! Bakın bebeğim yine sırtüstü yatıyor! Peki ya şuna ne dersiniz: Bulanık çıkan bebeğim sırtüstü yatıyor! Aman Tanrım, tüm bunların beyhudeliği, destansı benmerkezciliği. Apollo bunların hepsini biliyordu ama yine de Brian'ın on bir tane resmini paylaştı. Görgü kuralları da neymiş, âşık olmuştu âşık. Ardından "gönder" düğmesine bastı.

Brian uyurken Apollo bodrumdaki son kutuya döndü. Bunu karıştırırken ağırdan almaya karar verdi. Hiç olmazsa, Brian'ın fotoğraflarının kaç beğeni aldığını aceleyle kontrol etmesini engellerdi.

20

Dairede bir çığlık sesi duyuldu. Daha önce de aynısı olmuştu ama öncekiler bunun yanında hiçbir şeydi. Bu seferki Emma Valentine'ın duyduğu en yüksek çığlıktı. Ses önündeki BabyBjörn'ün içinde kıvranan oğluyla, resmen uluyarak dış kapının kilidini açıp alelacele oturma odasına giren Apollo'ya aitti. Emma ilk başta Brian'ın yaralanmış olabileceğini düşündü ama Apollo bir kitabı önünde siper etmişti. İşleri daha da kaotik hâle getirircesine Emma biraz önce televizyonu açmıştı, ayrıca süt pompası da çalışıyordu. Apartman dairesi II. Dünya Savaşı'ndaki bir roket saldırısı kadar gürültülüydü.

Apollo, şey, Brian'ı arkaya bakan bebek koltuğuna bağlayıp Honda Odyssey'yle evin yolunu tuttuğundan beri yaptığı gibi, "Aldım, aldım, aldım!" diye haykırıyordu. Henry Hudson Ekspres Yolu boyunca aynı sözcükleri haykırmıştı ve sonra da polisler tarafından "trafiğin normal hızından daha yavaş" kullandığı için kenara çekilmiş ve bir ceza yemişti.

Apollo'nun karısıyla paylaşması gereken inanılmaz derecede önemli haberleri vardı; sözünün hiçbir şekilde kesilmesini kaldıramayacağı kadar önemli haberler. Ya da kendisi öyle sanıyordu. Sol elindeki kitabı birazcık indirdi ve boştaki eliyle karısının göğsünü işaret etti.

"Üzerinde ne var?"

Emma Valentine başını eğip göğsüne baktı. Üzerinde bej rengi bir emzirme sutyeni ve meme uçlarına takılmış bir çift vakum vardı. Bu vakumlar iki küçük plastik şişeye süt gönderiyorlardı.

Her biri pipetten ince olan iki saydam boru, şişelerden yerdeki süt pompasına uzanıyordu. Pompa hâlâ açıktı ve denizde kendini ittirerek ilerleyen mekanik bir mürekkepbalığınınkini andıran tekrarlı emme sesleri çıkarıyordu. Emma eğilip makineyi kapattı. Sonra yeniden doğruldu.

"Daha önce o şeyi kullandığını nasıl oldu da görmedim ben?"

"Süt pompasını kullandığımı gördün."

"Ama o sutyen eklentisini hiç görmedim. Ellerini kullanmadan süt sağmak gibi bir şey."

"Buna 'süt sağmak' demeni istemiyorum. Ben 'süt pompalıyorum'."

Apollo'nun yüzüne hafifçe tokat atarmış gibi yaptı, sonra da Brian'a bakabilmek için BabyBjörn'ü kendine doğru çekti. Apollo'nun çocuğu çözmesini beklemeden tek eliyle kemerleri açtı. Diğer eliyle sutyenindeki vakumları çıkardı ve Brian'ı göğsüne çekti. Brian toprağı eşeleyen bir hayvan gibi havayı kokladı ve annesini emmeye yeltendi. İki kez denemek zorunda kaldı ama Emma sabırlı davrandı ve en sonunda ikisi bir araya gelebildi.

Apollo, "İlk günün nasıldı?" diye sordu.

Emma ona cevap verirdi aslında ama Brian'ın yüzü tüm dikkatini çekiyordu ve onu izlerken sessizliğe bürünmüştü. "Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Seni çok özledim." Onu emzirirken bile bebeğinin başını öpebilmek için boynunu öne büktü.

Artık evde gürültü yapan tek şey televizyondu. Ekranda bir dekorasyon programı oynuyordu.

Ekrandaki bir adam, "Bu projeyi beş haftada tamamlayabileceğimizden gerçekten emin değilim," dedi, doğrudan kameraya konuşarak.

Yanındaki kadın ise, "Eğer tamamlamazsak bütçemizi aşarız," dedi.

Emma uzaktan kumandayı alıp sesi kapattı. Brian'dan gözlerini bir kez bile ayırmadan kanepeye oturdu.

Televizyonda bütçeler ve zaman çizelgeleri hakkında kaygılanıp duran adamla kadın, saydam koruyucu gözlükler takıp çirkin bir mutfağın duvarlarına balyoz savurmaya başladılar.

Apollo, "Bu kısım eğlenceli görünüyor," dedi.

Emma, kanepede otururken Brian'ın kulaklarını koklayarak, "Yıkım aşamasını izlemeyi seviyorum," dedi.

Onun yanına oturan Apollo nihayet eve haykırarak girerken elinde tuttuğu şeyi gösterdi.

Emma yüksek sesle, "Bülbülü öldürmek," diye okudu.

Apollo kitabı açarak künye sayfasını çevirdi. "*Bülbülü Öldürmek*'in gerçek ilk basımı," dedi. "Orijinal kapakla. Her şeyi iyi durumda. Yalnızca bu bile beş bin dolar eder. Yazarı öldüğünde ise en az iki katı."

Emma yüzünü buruşturdu.

"Seni ısırdı mı?"

"Hayır. Söylediğin şey korkunçtu."

"Üzgünüm."

Emma, Brian'ın yerini değiştirip kaburgalarına biraz daha yaklaştırarak Apollo'ya yaslandı.

"Biliyorsun, Harper Lee hiç röportaj falan vermez ama aynı zamanda da asla kitap imzalamaz." Apollo başlık sayfasını açtı. "Eh, bunu imzalamış."

Emma başını kaldırdı. "Vay canına. Hem de birisine imzalamış. Pip. Pip de kim?"

"Ah, Pip mi?" diye sordu Apollo, gittikçe yükselen heyecanın keyfini çıkararak. "Pip onun en yakın çocukluk arkadaşı. O da sonradan, adını duymuş olabileceğin ünlü bir yazar oldu."

Bilgili bir kütüphaneci olan Emma onun bacağını öyle bir sıktı ki Apollo'nun canı yandı. "Truman Capote," diye fısıldadı. Kitaba yepyeni bir saygıyla bakarak, bu küçücük kitabın yaşamlarında yaratabileceği değişikliği kavramaya çalıştı.

"Bu yaz Lee'nin ikinci kitabını dağıttıklarını biliyor musun? Atticus Finch'in ırkçı ve gıcık biri olduğu versiyonu. Görünüşe göre kitaptan kimse hoşlanmadı. Atticus'u bu yönden görmeyi istemediler. Fazlasıyla dürüsttü. Bence Bayan Lee bu kitabı on yıllar önce imzalarken bile durumun farkındaydı. Truman'a ne yazdığına bir bak," dedi Apollo. "Resmen imzanın cabasının da cabası."

Emma okuyabilmek için öne eğildi ve kucağındaki Brian yana döndü. Bebeğin emdiği süt dudaklarından süzülürken Emma'nın meme ucundan hafifçe fışkıran süt onun yanağına damladı.

" 'Hayallerimizdeki Babacığın şerefine.' "

Apollo kitabı kapadı. Bu D'Agostino vurgununu ona katlardı; belki de daha fazlasına. Bu imza ve ithaf sayesinde, bu buluş ulusal haberlerde bile yer bulabilirdi kendine. Bunun getireceği ganimetle kendilerine bir daire bile alabilirlerdi. Ya da en azından dolgun bir peşinat olarak kullanırlardı. Dev gibi bir yer olmazdı elbette –ne de olsa New York City'delerdi– ama yine de onlara ait olurdu.

Apollo bu kitabı Riverdale'deki bodrumdan çıkardığında tam olarak ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. Yan kapıyı tıklatıp yaşlı kadının oğlunu çağırdığında, sakin kalabilmek için çok çabalamıştı. Adam Apollo'nun eve girmesine bile izin vermemişti. Alışverişi orada, garaj yolunda tamamlamayı önermişti. Apollo ölü fiyat verirken boğulmamaya çalışarak ona elli dolar önerdi. Adamın pazarlık yaparak yüz dolara çıkmasına, böylece Apollo'ya üstünlük sağladığını düşünmesine müsaade etti. Adam tüm konuşma sırasında telefonuna bakıp durmuştu. Hatta bir cümlesini yarıda kesip, telefonuna gelen bir mesajı yanıtlamıştı. Apollo parayı nakit olarak ödeyip resmen uçarak minivana geri döndü.

Apollo, Emma ile Brian'ı kanepede baş başa bıraktı. Dekorasyon programları son zamanlarda çok sık gösteriliyordu ve Emma oğluna sıkıca sarılıp bir sonraki programla vakit öldürmeyi çok istiyordu. Apollo arka odaya, eski sığınakları ve Brian'ın gelecekteki odasına gitti. Orada bir tabure buldu ve dolabın en yüksek rafını yokladı. Kutuyu buldu ve onu yere indirdi.

Olanaksızlık Yadigârları.

Bu kapağı en son ne zaman açmış, içindekilere en son ne zaman bakmıştı? Yıllar önce. Fakat bu akşam zaman kapsülüne bir şey daha eklemeye hazır hissediyordu kendini. Kapağı açtı. İçinden alınan tek şey çocuk kitabıydı. Tıpkı bir zamanlar babasının

yaptığı gibi, onu oğluna okumaya başlayabileceğini düşünmüştü. Cebinden Emma'nın kırmızı ipliğini çıkardı. İyice karışıp sertleşmişti, bu yüzden iki ucundan çekip onu gerdi. On veya on iki santimlik yıpranmış kırmızı bir iplikti ama yine de, itiraf etmeliydi ki, dokusu değdiği yeri ısıtıyor gibiydi, sanki hâlâ içli bir büyüyle yanıyormuş gibi. Onu kutunun içine bıraktı.

Odadaki kitap rafına giderek Bayan Grabowski'den aldığı, *Ateş Tarlaları* için bir kamuflaj olarak kullandığı ikinci kitabı buldu. Kapağını inceledi. *Evvel Ölüm İçinde*. Başlığın bir anlamı bile yoktu. Yıpranmış gerilim kitabının sayfalarını karıştırdı. Birkaç yaprağı sökülmüştü. Bu çöp yangınından kurtarılmış paçavrayı istese bile satamazdı. Ama ona ne zaman baksa, oğlunun doğduğu geceyi hatırlıyordu. Onu kutuya yerleştirdi.

Ön cebini karıştırınca, bu akşam eve dönerken kendisine kesilen cezayı buldu. Bunu da mı? Neden olmasındı? Brian yeterince büyüdüğünde, onunla oturup bu kâğıdın ardındaki hikâyeyi anlatabilirdi. Çünkü yanında kalıp ona her şeyi anlatmayı planlıyordu.

Apollo son olarak da *Bülbülü Öldürmek*'i de kutuya koydu. Böylesi bir keşif için büyülü bir kutudan daha iyi bir yer olabilir miydi? Apollo kutunun kapağını kapadı, tekrar tabureye tırmandı ve Olasılıksızlık Yadigârları'nı karanlığın içine sakladı.

21

Ertesi sabah biraz geç vakte kadar uyumalarına izin veren Brian ta sabahın beşine dek uyanmadı. Yeni bir rekordu bu. Apollo ise saat üçten beri ayaktaydı. Eski rekor. Bedeni Brian'ın uyanmasını bekliyordu ve sinir sistemini yeniden dinlenmeye ikna edemiyordu. Neyse, içinde de gittikçe demlenen bir kitap heyecanı vardı zaten.

Bütünüyle gereksiz bir adım olsa da, Amerikan Eksperler Birliği'nden bir uzman tutmaya karar verdi, böylece kitabın gerçekliği konusunda dışarıdan da bir sertifika almış olacaktı. Bauman gibi sahafların kaliteli ve nadir kitaplar konusunda kendi ünleri vardı ama Apollo gibi bir adam potansiyel müşterilere güven vermek için üçüncü bir kişinin onayına ihtiyaç duyardı.

Saat beş olduğuna Emma'nın memeleri sütle o kadar dolmuştu ki canını yakıyorlardı. Onlar da saat üçte uyandırılmaya alışmıştı. Apollo, Brian'ı onun yanına getirdi. Emma onu yana dönük bir şekilde emzirdi; hâlâ büyük oranda uykuluyken onu besleyip ona sarıldı. Bitirdiğinde kendi kendini bebeğin bezini değiştirmeye zorladı.

Apollo, "Ben onu parka götüreyim," diye fısıldadı.

Emma başını sallayıp minnettar bir şekilde sırıttı ve kocasını öpmeye çalıştı ama doğrulacak enerjisi yoktu ve bu yüzden yeniden yatağa dalıp devasa bir dürümü andırıncaya dek yorganı etrafına sardı. Bugün Emma'nın işteki ikinci günü olacaktı ve iki saat daha uyuması işyerine düpedüz tükenmiş gitmek yerine inanılmaz yorgun gidebilmesi gibi bir fark yaratacaktı. Apollo

gerekli şeyleri topladı, sıkıca giyindiler, Brian'ı Björn'e oturttu ve saat beş buçukta evden çıktılar.

Apollo o adamlardan biri olmuştu artık. Yeni Babalar. Geçmişin Eski Babalarından çok daha iyiydi. Yeni Babalar çocuklarını göğsüne asıyordu. Yeni Babalar gecede üç kez bebeğin altını değiştiriyordu. Yeni Babalar bulaşık ve çamaşır yıkıyordu. Yeni Babalar yemek yapıyordu. Yeni Babalar bebek gelişim kitapları okuyor ve internette araştırmalar yapıyordu. Yeni Babalar pişiği önlemek için bebeğin kasıklarına hindistancevizi yağı sürüyordu. Yeni Babalar, bebek katı yiyeceklere geçecek kadar büyüdüğünde fırına tatlı patates atıyor, sonra da onları rondodan geçiriyordu. Yeni Babalar hiçbir utanç duymadan bebek bezi çantasını –aslında kocaman bir el çantasıydı yalnızca– taşıyordu. Yeni Babalar çocuklarının duygularına açıktı. Yeni Babalar ev işlerinin yarısını üstleniyordu (aslında daha çok yüzde 35'ini ama bu sıfır olmasından çok daha iyiydi). Yeni Babalar, Eski Babaların yaptığı hataları düzeltiyordu. Yeni Babalar gelecekti ya da en azından öyle olmayı planlıyorlardı ama tüm bunları süreç içinde doğaçlama olarak uydurdukları için Yeni Babalar aynı zamanda deli gibi korkuyordu.

Sabah saat beş otuz beş olmuştu ve ebeveynler çoktan Bennett Parkı'na doluşmuştu. Oyun parkının bir ucunda, salıncakların yanında bir araya toplanmış anneler vardı. Apollo'nun gözleri diğer Yeni Babaları aradı. Dört tanesi çoktan orada, yumuşak kaplamalı oyun alanlarının yanındaydı. Apollo'yla birlikte beş olmuşlardı. Babaların birçoğu otuzlarında ya da kırklarının başlarındaydı. Bir tanesi elli olabilirdi, ya da formunu hiç koruyamamıştı.

Apollo diğer babalara selam verdi, onlar da Apollo'yu selamladılar. Apollo onların isimlerini hatırlamıyordu. Onlar da Apollo'nunkini hatırlamıyordu. Birbirlerinin çocuklarının adlarını biliyorlardı ve en önemlisi de buydu.

Apollo Björn'ün kemerlerini açarken adamlar birer birer, "Brian!" diye seslendiler.

Apollo diğer çocukları, Meaghan ve Imogen'i, Isaac ve Shoji'yi

selamladı. Çocukların karşılık vermesi gerekmiyordu. Selamlamalar yalnızca ebeveynlerin duyması içindi.

Diğer çocuklar oyuncakların etrafında koşturduğu sırada Apollo, Brian'ı siyah kauçuk kaplamanın üzerine yüzükoyun yatırdı. İki aylık olan Brian diğerlerinin arasında en küçüğüydü. Meaghan ve Imogen bebeği görünce meraklandılar. Isaac ile Shoji onu tamamen görmezden geldi. Karnının üzerinde yatan Brian dudaklarını büzdü ve yeri birkaç kez düpedüz öptü, ta ki Apollo onu sırtüstü yuvarlayana dek. Brian elini uzatınca Apollo bebeğin eline büyük oyuncak anahtarlardan oluşan bir anahtarlık tutuşturdu. Brian onları yakaladı, çekti ve onlara baktı. Onları çılgınca etrafta salladı. Yüz ifadesi alıştırmaları yapıyor, sanki anahtarlardan kuşkulanıyormuş gibi dudaklarını büzüp gözlerini kısıyordu.

Diğer babalar etrafına toplanıp rakip oyuncuyu değerlendiren antrenörler gibi, Brian'ın gelişimi hakkında sorular sormaya başladı. Brian henüz kendi başına yuvarlanmış mıydı? Nesneleri bir elinden diğerine geçirmiş miydi? Kahvaltılık gevrekleri kendi başına kurcalamış mıydı? Babalar yarı meraklı yarı rekabetçi bir edayla bu soruları sıralıyor ama Apollo hiç sorun etmiyordu. Hatta bundan tıpkı onlar kadar hoşlanıyordu. Bir gün önce bulduğu harika kitaptan hiç söz etmedi. Neden etsindi ki? Bu adamların hiçbiri işlerinden, umutları ve hayallerinden bahsetmiyordu; hele ki çocuklarını tartışabilecekken. Apollo telefonunu çıkarıp kauçuk kaplamanın üzerindeki Brian'ın bir düzine fotoğrafını çekti. Dünkü gönderi –Brian'ın Riverdale'deki bodrumda çekilen resimleri– çok beğeni almıştı, yani en azından ilk birkaçı. Apollo Facebook'a girdi ve sırf işini eksiksiz yapabilmek adına, biraz önce çektiği görüntüleri yükledi. On ikisini birden.

22

Emma bir gün önce, yani işe döndüğü ilk günün sabahında tek başına uyanmıştı. İki erkek Riverdale'de bir kitap avına çıkmışlardı. İşedikten sonra duşa girdi. Yarım saat boyunca suyun altında durmasına rağmen ne Apollo'nun tuvaleti geldi ne de Brian altının değiştirilmesi, beslenmesi ya da kucaklanması gerektiği için ağladı. Emma o ikisinin olmadığı bir yaşamı asla istemezdi ama ya otuz dakikalığına?

Alayım, lütfen.

Emma duşta bacaklarını tıraş etti ama yavaş olması gerekiyordu çünkü eğilmek canını acıtıyordu. Saçlarını yıkadı. Buhar dağıldıktan sonra aynada kendine makyaj yaptı ve kendi yüzü karşısında şaşkına döndü. Nasıl büyük oranda aynı hissederken bu kadar farklı görünebiliyordu?

İşe dönüşün ilk günü. Oraya gitmeye can atmasına kendi bile şaşırmıştı. Yalnızca yarı zamanlı çalışacaktı ama en azından sağlık sigortası devam ediyordu. Bu bile işine devam etmesine değerdi. Apollo'nun hiç sağlık sigortası olmamıştı. Emma'nın tam zamanlı işi sona erdiğinden beri Apollo ondan daha çok kazanıyordu ama Emma'nın sağlık sigortası büyük fark yaratıyordu. Örneğin, Kim onlara ebelik yaptığı için para alabilirdi. Ama ne yazık ki sigorta ona doğum için para ödemeyi reddediyordu çünkü teknik olarak doğumda ebelik yapan kişi o değildi.

Emma giyinmeden önce dondurucuya giderek cadı fındığı özü emdirilmiş ped deposunu buldu. Bir tanesini külotuna takarak verdiği soğuk rahatlamanın tadını çıkardı. Evden çıkmadan

önce telefonunu buldu, ekranına dokundu ve Apollo'dan gelen bir mesaj gördü. Derin bir uykudaki Brian'ın on bir tane fotoğrafı. Emma bu görüntüye kahkaha attı ve yüzü sevgiyle kızardı. Mesaja cevap verdi: Bebeğim neden bir bodrumda uyuyor?

Sonra işe gitmek üzere evden ayrıldı. Emma, Fort Washington ile 179. Sokak'ın köşesindeki Holyrood Episkopal Kilisesi'nin önünden geçti. Belki de Brian'ı orada vaftiz ettirebilirlerdi. Yalnızca iki aylık olmasına rağmen Uganda'da bir Episkopal olarak yetiştirilen Lillian vaftiz gerekliliği konusunda imalarda bulunmuştu. Emma'nın ailesi Katolik'ti; Boones Mill'de ender bulunan tiplerdendi. Ama ailesi öldükten sonra Emma ile Kim için kiliseye gitme olayı bitmişti. İnsanlar onlara nazik davranıyor ve onları sürekli ayinlere davet ediyorlardı ama Valentine kızları artık iki kişilik bir cemaat oluşturmuşlardı.

Emma doğuya yönelerek yıpranmış bir Papa John's şubesini ve bir kasabın yerine açılan yeni bir eczaneyi geçti. Wadsworth Bulvarı'ndaki Aziz Spiridon Yunan Kilisesi'nin, sonra da hepsi yan sokakta sıralı hâlde bulunan 24 saat açık bir diş laboratuvarının, N&C Broker firmasının ve New Age Finans şirketinin önünden yürüdü. Bu saatte kaldırım işe giden yetişkinler ve okula yetişmeye çalışan uğultulu genç güruhlarıyla doluydu. Emma etrafındaki bu insanlar için bir sorun teşkil ediyordu; çünkü çok yavaş yürüyordu. İnsanlar hızlanıp onun etrafından dolanırken homurdanıyor, hatta ona hırlıyorlardı fakat Emma onları iplemiyordu bile. Asıl canını sıkan şey evinden uzaklaştıkça büyüyen o acıydı. Göğsünde, gırtlağında tuhaf bir yumru vardı.

Oğlunu özlüyordu.

Neredeyse kedere benzeyen bu his onu bir köşede durup bir posta kutusuna yaslanmaya zorladı. Günışığı yeşilden sarıya ve sonra da kırmızıya dönüşürken sessizce ağladı. Brian'ı özlemişti ve memelerinin ikisi de şişip bıçak gibi saplanan bir acıyla dolmuştu. Süt pompasını öğle arasında kullanmayı düşünerek çantasına koymuştu ama o kadar uzun süre bekleyemeyecekti. Usulca hıçkırdı ve çocuğuyla arasındaki mesafeyi bir fantom ekstremite ağrısı kadar keskin bir şekilde hissetti. Gelen geçen-

ler onu önce fark ediyor, sonra da görmezden geliyordu. Emma soluklandı, doğruldu ve işe doğru yola koyuldu.

1914 yılında kireçtaşından yapılmış olan bu üç katlı bina Andrew Carnegie tarafından yaptırılmıştı ve bir zamanlar hizmet verdiği bölge halkının arasında Maria Callas, Ralph Ellison ve Lou Gehrig gibi isimler bulunuyordu. Fakat Emma yüz yıl boyunca bu şubede onun gibi kadınlardan hizmet almış olan isimsiz ve önemli çocukları düşünmeyi daha çok seviyordu. Bayan Rook onun için her neyse, bu çocukların her biri için öyle bir figür olmayı umuyordu; sessiz sedasız bir kurtarıcı, bir koruyucu, bir merhem. Emma kütüphaneciliği seviyordu.

Emma saat 8.35'te işe vardı ve binaya girip iş arkadaşlarının –dostlarının– üzerinde altın harflerle hoş geldin yazan bir tabela asmış olduklarını gördü. Sheryl, New York City'deki en iyi havuçlu keki yapan Carrot Top'tan bir kek almıştı. Carlotta çoktan bir karaf dolusu taze kahve demlemişti. Tabelayı satın alıp asan kişi ise aralarındaki en genç kütüphaneci olan Yurina'ydı.

Emma her bir kadına sarılırken, "Sizi çok özledim," dedi.

Duygularına yenilen Carlotta, Emma'nın alnını öptü. Bu Emma'ya bir başrahibin kutsaması gibi geldi. Brian'ın fotoğraflarını görmek istediklerinde Emma dediklerini seve seve yaptı. Bir süre Brian'ın o güzel iri gözleri ve sevimli kulaklarını sevdiler. Kendileri de uzun zaman önce anne olmuş olan Carlotta ile Sheryl, kendilerinden talep edilmediği hâlde Emma'ya öğütler verip "her şey çok çabuk geçtiği için her ânın tadını çıkaracağına" söz verdirdiler. Ah, ebeveynliğin şu klişeleri yok mu! Emma günün birinde kendisinin de yeni ebeveynlere aynı şeyleri söyleyeceğini biliyordu ama ne olmuştu yani? Bunlar çok sevimli şeylerdi ve Emma daha iyi bir işe dönüş hayal edemezdi. Kek yiyip çayını yudumladı. Yaşça daha büyük kadınlar, Apollo'nun işe giderken Brian'ı da yanında götürdüğünü duyunca övgüler yağdırdılar. Sonra kütüphaneciler güne hazırlanmaya başladı.

Emma kitap teslim kutusundaki kitapları aldı ve sonra dışarıdaki gazeteleri içeriye getirdi. Onları bodruma –yetişkin okuma odasıyla aynı kata– götürüp dünkü gazetelerle değiştirdi. Car-

lotta çoktan yeni gelen kitapların paketlerini açıp onları ambalaj listesiyle karşılaştırmaya başlamıştı bile. Sheryl bugün ikinci katta, çocuk bölümünde olacaktı, gerçi şube o kadar küçüktü ki hepsi gün içinde birkaç kez çalıştıkları katları ve görevlerini birbirleriyle değiştiriyorlardı. Danışmadaki Yurina karşısındaki iki bilgisayarı açtı ve Emma ödünç verilen dört dizüstü bilgisayarın şarjlarının dolu olup olmadığını kontrol etti. Sonra saat on oldu ve kütüphane açıldı.

Tam o anda çantasındaki telefon titredi. Emma telefonu çıkardığında Apollo'dan bir dizi fotoğraf daha geldiğini gördü. Büyük bir evin garaj yolunda duran baba oğul. Apollo kiraladığı minivana yaslanmıştı; yanındaki torbaları ya minivana yüklüyor ya da boşaltıyordu. Bu sırada Brian da garaj yolundaki bir battaniyenin üzerinde yatmış ağaçları izliyordu. Emma fotoğrafa ancak şöyle bir göz atabilmişti ki bir grup kreş çocuğu şubeye girdi ve Emma kendini birden tamamen meşgul hâlde buldu.

Emma sanki arkadaki iki dişinin arasına bir şey sıkışmış gibi rahatsız edici bir hisle öğleni çıkardı. Günün sonunda, saat üçte evine dönerken sorunun ne olduğunu anlayana kadar da rahatsızlığı geçmedi. Bu sabah telefonuna gelen o ikinci fotoğraf. Apollo ile Brian'ın garaj yolundaki fotoğrafı. Emma'nın ilk düşüncesi, Sen hangi akla hizmet benim oğlumun bir garaj yolunda uzanmasına izin veriyorsun? oldu. Ama sonra ikinci bir düşünceye daha kapıldı: Fotoğrafı kim çekmişti?

Çantasındaki telefonu buldu ve sonraki on dakikayı 179. Sokak'ta hatırladıklarını doğrulayacak o resmi bulmaya çalışarak geçirdi ama fotoğraf ortadan yok olmuştu. Mesajlarının, indirilen dosyalarının, fotoğraf galerisinin içinde yoktu. Gitmişti işte. Sanki fotoğrafı gönderen kişi onu gizlice alıp götürmüş gibi.

23

"Çocuğu getirdiğine sevindim." Apollo ile Brian şehir merkezindeki B Bulvarı'nda Patrice ile olan sabah buluşmalarına gelmişti. Patrice ufacık bir bilgisayar dükkânının önünde bekliyordu.

Emma ise tam bu sıralarda, ikinci iş gününde Fort Washington şubesini açıyordu.

Patrice telefon ekranını Apollo'ya doğru çevirerek, "Şu donanıma bir baksana," dedi. Ekranda iki monitörü, dört hoparlörü ve daha birçok şeyi bulunan bir masaüstü bilgisayar vardı. "Kendime bundan daha da iyisini toplayacağım."

Apollo, Brian'ı BabyBjörn'e ters bir şekilde yerleştirmişti, bu yüzden çocuk Patrice'e bakıyordu. Apollo sanki kendi donanımını gösterir gibi bebeği hafifçe yukarı kaldırdı.

Patrice, "Kime benziyorsun, biliyor musun?" diye sordu. "Master Blaster."

Apollo, "Bartertown'ı kim yönetiyor?" dedi.

Patrice alayla dudak büktü. "Bartertown'ı Master Blaster yönetiyor."

Apollo ile Patrice aralarında sekiz haftalık bir bebek sallanırken yapabildikleri kadar sıkıca birbirlerine sarıldılar. "Cidden ama," dedi Apollo. "Master Blaster küçük adamı sırtında taşıyordu. Ben ve Brian daha çok Kuato'yla kardeşine benziyoruz."

Patrice bilgisayar dükkânının kapısını onun için açtı. "Bebeğini o aşağılık Kuato'yla mı karşılaştırıyorsun?"

Apollo elini nazikçe oğlunun kafasına koydu. "Marslılar

Kuato'yu seviyor," dedi. "Onun siktiğimin George Washington'ı falan olduğunu düşünüyorlar."

Patrice onları dükkâna yönlendirdi. "Tuhaf adamsın, dostum. Bunu bil."

Dükkânda beş müşteri vardı. Patice, Apollo ve Brian da içeriye girince mekân azami kapasitesine ulaştı. Tezgâhın ardındaki kadın sohbeti bırakıp kafasını kaldırdı, yeni gelenleri süzdü ve sonra satışına geri döndü. Brian kıpırdandı ve hafif bir sesle mızırdandı. Bu odada neredeyse bir tür alerjik tepkime başlattı. Apollo dışındaki tüm yetişkinler sanki kulaklarını omuzlarıyla korumak istermiş gibi öne doğru eğildi. Adamların ikisi düpedüz kaş çatarak arkaya baktı. Tezgâhın ardındaki kadın gürültüyle iç geçirdi.

Apollo bu tepkileri çok da fark etmedi. Sırtındaki çantayı çıkarıp yere bırakmak ve sonra Brian'ın kemerlerini çözmekle meşguldü. Bir dizinin üzerine çöktü, Brian'ın zıbınını açtı ve bezinin kenarını kaldırdı. Brian iki bacağıyla da tekme savurup daha yüksek sesle mızırdandı. Bezi kirlenmişti. Apollo alt değiştirme örtüsünü çantadan çıkarıp onu dümdüz yere serdi ve bezin bantlarından birini açtı – açılan yapışkanın cart sesi tüm odayı doldurdu.

Ancak o zaman kafasını kaldırıp dehşet içinde ona ve artık yarı çıplak durumdaki altı kirli bebeğe odaklanmış yedi suratı gördü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bir an geçti ve beş müşterinin tümü çılgın adımlarla dükkânı terk etti. Bir alışverişin ortasındaki adam bile bu toplu göçe katıldı.

Patrice sırıtıyordu. "Çocuğu getirdiğine gerçekten çok sevindim," dedi. Bir anda en öndeki müşteri hâline geldiği için tezgâhın ardındaki kadına döndü. "Uzun bir listem var."

Apollo omuz silkerek Brian'la olan işini bitirdi.

Patrice dükkândan ellerinde yarım düzine torbayla çıkarken Apollo'nun elinde yalnızca top yapılmış kirli bir bebek bezi vardı.

Sokakta yürürlerken, "Sen ve Dana çocuk yapma fikrini düşünmelisiniz," dedi Apollo.

Bu sözcükler dudaklarını terk ettiği anda söylediklerine pişman oldu. Yaptığı şey çok dallama bir hareketti. Bunu biliyordu. Kendisi sokaktaki insanların ona hiç sormadığı hâlde Brian'a nasıl bakması gerektiği hakkında tavsiyeler vermesinden nefret etmiyor muydu? Yaşlı kadınların bebeği örtmediği için onu azarlamasından, diğerlerininse bebeğin üstünü açması gerektiğini söylemesinden. Yaşlı adamların bebeği en iyi nasıl besleyeceğine, zıplatacağına ya da gazını çıkaracağına dair laf kalabalığı etmesinden. İyi niyetle tavsiye verenlerden bile nefret etmiyor muydu? Ama işte kendisi de Patrice'e aynı şeyi yapmıştı. Belki de çocuk sahibi olmak sarhoş olmaya benziyordu. Ne zaman sevimli olmaktan çıkıp götlük yapmaya başladığınızı kestiremiyordunuz.

Patrice, "O konuda haklısın," dedi. "Eğer çocuk yapmazsak bir avuç dolusu bok taşımanın keyfini nereden bileceğim?"

Strand'ten çok da uzakta değillerdi, yalnızca caddenin diğer ucuna yürümeleri gerekiyordu. Bilinçli bir karar vermeksizin o tarafa yöneldiler. Dükkânın sloganı "kitapla dolu otuz kilometre"ydi. Apollo orada ciddi para edecek bir kitabı en son ne zaman bulduğunu hatırlayamıyordu –kitap yığınları her gün binlerce okur tarafından ayıklanıyordu– ama şehir merkezine gelmişken şöyle bir uğramasalar olmazdı. Sevdikleri bir amcayı terslemek gibi bir şey olurdu bu.

Manhattan havası, kışın ilk günlerinde taze bir elma kadar gevrek olurdu. Apollo yürürken yüzüne serin rüzgâr çarpmasın diye Brian'ı kendine çevirdi. İçe doğru dönünce Brian kafasını kaldırıp babasının yüzüne baktı; ya da belki binaların arasındaki gökyüzüne de bakıyor olabilirdi. Dudaklarını büzdü ve Apollo ile Patrice sessizce Strand'e doğru ilerlerken minik burun delikleri büyüdü.

Rutin olarak yaptıkları üzere dükkânın ön tarafına sıralanmış tekerlekli masaları gözden geçirdiler. Bunlar yıpranmış karton kapaklı kitaplardı; içinde *Frankenstein* ve *Jane Eyre* gibi kitaplar bulunan Signet Klasikleri; hırpalanmış ders ve yemek kitapları. Patrice ve Apollo dişe dokunur bir şey aramıyordu – bu yalnızca ritüellerinin bir parçasıydı.

Patrice, "Riverdale'de siz bodrumdan çıkamadan oradan ayrılmak zorunda kaldım," dedi.

Apollo, "Aşağıya gelip bize veda etmen gerekirdi," diyerek ona takıldı.

Patrice gırtlağını temizleyerek bu sataşmayı duymazdan geldi. "İyi bir şeyler bulabildin mi?"

Apollo karton kapaklı kitapların sırtlarını okumak üzere öne eğilirken Brian'ın kafasının arkasını avuçlarına aldı. Oğlunun kokusunu içine çekti ve soruyu düşündü. İyi bir şeyler bulmuş muydu? Kârını Patrice'le bölüşmeye razı geleceği bir kitap? Brian başını erişebildiği kadarıyla babasının açıktaki tenine sürttü. İyi bir şey bulmuş muydu?

"Hayır," dedi Apollo. "İyi bir şey yoktu. Tam bir fiyaskoydu."

24

Apollo ile Brian öğleden sonra eve döndüler ama daireyi gece kadar karanlık bir hâlde buldular. Oturma odasının perdeleri çekilmişti. Apollo onları açmaya yeltendiğinde, perdenin iki kanadını birbirine bağlayan bir çengelli iğne olduğunu gördü. Yatak odalarında da aynı şeyle karşılaştı. Mutfaktaki panjurlar kapatılmıştı. Apollo, Emma'yı Brian'ın yatak odasında, elinde bir matkapla alçak bir merdivene tırmanmış hâlde buldu. Odanın perdeleri yerde küçük bir yığın oluşturmuştu.

Emma görevine öylesine dalmıştı ki onların içeri girdiğini bile duymadı. Apollo onu kapı eşiğinden sessizce izledi. Brian sanki o da bu tuhaf görüntüyü sindirmeye çalışıyormuş gibi taşıyıcısında kıpırdamadı bile. Emma matkabı pencerenin üzerine kaldırdı ve tetiği çekip dönen matkap ucunu gözden kaybolduncaya dek tahta çerçevenin içine soktu. Ucu geri çektiğinde tozlar onun üzerine ve yere döküldü.

Apollo, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Emma o kadar hızla arkasına döndü ki neredeyse merdivenden düşecekti. Matkabı bir tabanca gibi çekerek ucunu ona doğrulttu.

Apollo, "İş nasıldı?" diye sordu.

"Karartma perdeleri," dedi Emma ve sonra tekrar pencereye dönerek ikinci bir delik açtı. Gürültü sonunda Brian'ın kıpırdanmasına neden oldu. Şimdiye dek uyumuyordu ama en azından sakin duruyordu.

Apollo, "Henüz uyku eğitimine başlamayacağını sanıyordum," dedi.

Emma merdivenden indi ve matkabı yere bıraktı. Perde yığınının altında kalmış olan bir kutudan bir şey aldı. Tekrar merdivene çıktı, cebinden bir tornavida çıkardı ve karartma perdesinin çerçevesini taktı.

Bir yandan işini yapmaya devam ederken, "Daha ona başlamıyoruz," dedi.

"O zaman neden onları takıyorsun?" dedi Apollo. "Ve neden tüm pencereler kapalı?"

Emma, "Anneler için çok güzel bir forum buldum," dedi. "Bana en iyi karartma perdelerinin hangileri olduğunu söylediler."

"Kaç para tuttu?"

Emma ona cevap vermedi. İşini bitirdi ve merdivenden indi.

"Brian'ı neden o garaj yoluna yatırdın?"

Bunu duyunca Apollo neredeyse keçileri kaçıracak gibi oldu. "Arabayı yüklüyordum. Brian göğsümdeyken yapmaya çalıştım ama fazla öne eğilmem gerekiyordu. Ağlamaya başladı. Ben de onu yere yatırdım. Ama yalnızca birkaç dakika sürdü. Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Emma, "Bana kahrolası bir resim attın," dedi.

Apollo bir adım geri çekildi. "Resim mi attım?"

Emma bir elini uzattı. "Telefonuna bakayım."

Biraz inceledi, sonra hırlayarak ekranı kapadı. Birlikte mutfağa geçtiler. Bu sefer Apollo da onun telefonuna bakmak istedi. Emma kendi telefonunu havaya kaldırıp resmin kaybolduğunu söyledi.

Apollo, Brian'ı ona verirken, "Eh, niye sildin ki?" diye sordu.

"Sildiğimi söyledim mi?" dedi Emma. "Neden sileyim?"

Brian'la birlikte mutfak masasına oturdu, üstünü yukarı çekti ve emzirme sutyeninin kopçalarını çözdü. Brian hiç ikiletmeden memeye yapıştı.

Apollo buzdolabını açıp hızlıca yemek hazırlayabileceği malzemeleri çıkardı. "Bazen bana bir mesaj gönderdiğini sanıyorsun ama taslaklarda kalıyor," dedi. "Hâlâ sende olma ihtimali var. Bir bakayım."

Emma neredeyse sandalyeden fırlayacaktı ama kendine hâkim oldu. Eğer bebeği emziriyor olmasaydı doğrudan Apollo'nun sırtına toslayabilirdi.

"Ben sana rahatsız edici bir fotoğraf aldığımı söylüyorum, sense kalkmış beni hata yapmakla suçluyorsun."

Apollo ocağa bir tava koydu, bir kapak zeytinyağı ekledi, ateşi yaktı ve hızlıca bir soğanla bir diş sarımsak doğradı. Ağzını kapalı tutabilmek için yemeğe aşırı derecede odaklanmıştı. Arkasındaki Emma, Brian'ı seviyor, onun da ortamı değiştirmek için elinden geleni yapmaya çalıştığını belli eden tatlı şeyler fısıldıyordu.

Yemeğe oturduklarında tekrar fotoğraftan söz edecek kadar sakinleşmişlerdi. Emma gördüklerini ve fotoğrafın ne zaman geldiğini açıkladı, Apollo ise bir dedektif hassasiyetiyle kendi telefonunu inceledi. Brian'ı mutfaktaki bir yaylı salıncağa koymuşlardı. Apollo, Emma'nın telefonunu kontrol ederken Emma bir ayağıyla Brian'ı nazikçe yukarı aşağı sallıyordu. Çocuk tavandaki ışığa bakıyor ama gözkapakları titriyordu. Çok yakında uykuya dalma ihtimali yüzünden Emma ile Apollo fısıldaşmaya başladılar. Sonra da sesleri Apollo'nun sandalyesinin ardındaki bir buhar borusu tarafından neredeyse tamamen boğuldu. Geceleri radyatörler tangırdayarak çalışmaya başlıyordu ama Brian o vakte dek derin bir uykuya dalarsa çok iyi olurdu.

Apollo, "Ben odasının kapısını tamir edeceğim," dedi. Sandalyesinden bakında doğruca arka odayı görebiliyordu. Aslında odada kapı falan yoktu. Buraya taşındıklarından beri öyleydi. Apollo'nun gidip şu işi halletmek için bir tür motivasyona ihtiyacı vardı. "Kapıcıya gidip öyle bir şeyi var mı diye sorayım. Varsa takması için ona para veririm."

Yeni Babalar ciddi ev tamiratları yapmayı bilmezdi. Ama parayla yaptırabilirlerdi.

Emma başını sallayıp sessizce güldü. Güldüğünü görmek güzeldi.

Sessizlik içinde yemek yediler ve Brian uykuya daldı. Brian'ın odasının kapısını tamir etme önerisinin, Emma'nın aldığı mesaj-

la tek bir ilgisi bile yoktu ama tıpkı Emma'nın taktığı karartma perdeleri kadar duruma katkıda bulunuyordu. Yuvayı güçlendiriyordu.

Yemeği bitirdiklerinde kalktılar ve tabaklarını sessizce lavaboya yerleştirdiler. Sanki bir ayı kapanıymış gibi bebeğin etrafından dolandılar. Parmak uçlarına basarak mutfaktan çıktılar. Apollo ışığı kapattı. Küçük bir bebeği mutfaktaki yaylı salıncakta uyurken bırakmak yanlış mıydı? Ne zararı olabilirdi ki? Sonuçta yolda kalmış bir A treninde doğmuştu. Yatak odalarına geçtiler ve eğer ağlarsa Brian'ı duyabilmek için kapılarını açık bıraktılar.

Apollo, "Doğduğundan beri ilk defa bizden bu kadar uzakta kalıyor," dedi.

Yatağa çıktılar ve Emma bebeği görebilmek için yan tarafına döndü. Apollo ona arkadan sarıldı ve kolunu karnına doladı. Onun boynunu öptü, Emma da arkasına dönüp ona bir öpücük kondurdu. Dakikalar içinde hem Emma hem de Apollo uykuya daldı. Tüm Kagwa klanı uykudayken Emma'nın mutfak masasındaki telefonu gönderilen yeni bir mesajla aydınlandı. Sanki karanlık dairede parlak bir göz açılmış, sonra yeniden kapanmıştı.

25

Lillian erken geldi. Daireye saat yedide varmayı planlamıştı ama onun yerine altı buçukta oradaydı. Aşağıdan zili çaldı ve Apollo otomatiğe bastıktan sonra annesinin üst kata çıkacağı üç dakika içinde üç aylık temizlik yapmayı nasıl başaracağını düşünmeye çalıştı. Mutfak darmadağındı, oturma odası darmadağındı, banyo bile darmadağındı. Emma duştaydı, Apollo ise biraz önce duştan çıkmıştı. Neredeyse Brian'ın nerede olduğunu unutmuştu, ta ki çocuğu kucağında taşıdığını hatırlayana kadar. Hiç değilse bile kolları güçlenmişti. Sonra kapı çaldı ve Apollo kapıyı açınca karşısında Lillian'ı buldu.

Emma giyinirken Lillian, Apollo'ya yeni cep telefonunu gösterdi. Onun kucağında oturan Brian telefonu tutmaya çalıştı. Lillian onun telefonu tutmasına –tutmaya çalışmasına– izin verdi ama sonra Emma yatak odasından neredeyse depar atarak yanlarına gelip telefonu oğlunun elinden aldı.

Apollo, "Bunun için daha çok küçük," dedi.

Emma telefonu Lillian'a geri verdi. "Sadece, ona şimdiden alışmasını istemiyoruz."

Lillian telefonu kanepenin kolçağına bıraktı. "O telefon için çok küçük, bense çok yaşlıyım. Biz de onun yerine tüm akşamı oyun oynayıp sarılarak geçiririz."

Emma öne eğilerek Lillian'ı yanağından öptü. "Sağ ol, Anne."

"Bana teşekkür etme. Torunumla vakit geçirmek benim için bir armağan." Lillian bebeğin yüzünü kendisine çevirdi. Apollo annesinin oğlunu kucağına almasını görmekten nasıl da hoşla-

nıyordu. Bu his kelimelere sığmazdı, o yüzden telefonunu alıp hızlıca on beş tane fotoğraf çekti.

Apollo telefonun diğer tarafından, "Artık kafası dingildemiyor," dedi.

"Gördüm! Güçleniyor. Ve hâlâ kaplumbağaya benziyor." Lillian tekrar Brian'a dönerek bebeği altı ya da yedi kez tam o güçsüz çenesinden öptü. "Uykusu nasıl?"

Apollo, "Yakında üst üste altı ya da yedi saat uyumaya başlayacağına dair söylentiler var," dedi. "Buna ancak o kadar uzun uyuyabildiğimde inanacağım."

Lillian, Apollo'ya gülümsedi. "Saçını kestirmişsin."

Apollo, "Ee, randevu gecesi," dedi.

Emma yeniden yatak odasından göründü. Kulaklarında damla şeklinde sarı küpeler vardı ve dudaklarında hafif kırmızımsı bir renk göze çarpıyordu. Lillian gelinine doğru başını sallayıp beğeni dolu sesler çıkardı. Apollo onun elini tuttu.

Film Forum adlı sinemada bir film izlemek üzere merkeze yollandılar. İlk çıkışından sonra yeniden sinemalara dönen, Terrence Malick'in *Hayat Ağacı* filmine de gidebilirlerdi ama gösterim saati gecenin planına daha uygun olduğu ve merkezdeyken yemek de yemek istedikleri için bu filmi seçmişlerdi. Oturur oturmaz kendilerini yeniden rahatlatıcı, şaşırtıcı bir şekilde yeniden yetişkin gibi hissettiler. Anne baba gibi değil de karı koca gibi. Bu his on sekiz dakika sürdü. Fragmanlar başladı ve ikisi de uyuyakaldı. Filmin yaklaşık birinci saatinde uyandıklarında Brad Pitt, ikisinin de tam olarak nedenini anlayamadıkları bir şekilde, aşağılık bir babaydı. Ara verilecek gibi görünmüyordu. Apollo ile Emma ekrandan aydınlanan yüzleriyle birbirlerine baktılar ve oradan defolup gitmek konusunda anlaştılar.

Sonra ilk randevu yerlerine, Thompson Sokağı'ndaki suşi lokantasına yollandılar. Kendilerini biraz nostaljik hissediyorlardı ve şehir merkezindeydiler, bu yüzden neden olmasındı? Ama havalar ılındığı için kapının önündeki kuyruk sokağın yarısına kadar uzanıyordu. Orası yerine köşeyi dönüp kömürde pişmiş

pizza yemek üzere Arturo'ya gittiler. Mekânda barın hemen yanında bir piyano vardı ve oturakta bir adam oturuyordu. Pek de piyano çalıyor denemezdi ama kendini tuşların üzerine ara sıra bir ses çıkaracak şekilde uzatıyordu. Emma bir kadeh kırmızı şarap içmek için kendine müsaade etti. Bu gece süt pompalayacak ve sütü atacaktı. Apollo da şişedeki diğer üç ya da dört kadehi içmek için müsaade etti. Emma'nın ona güzel göründüğü kadar kendisinin de ona yakışıklı görünüyor olduğunu umuyordu.

Restorandan çıktıklarında, gece yarısına kadar dışarıda olduklarından emin bir hâlde, treni yakalamak için koşturmaya başladılar. Fakat Emma saatini kontrol ettiğinde gülmeye başladı; saat yalnızca ona çeyrek vardı.

"Bir şey daha yapalım," dedi.

Apollo, Houston ile MacDougal Sokağı'nın köşesinde başını sağa sola çevirdi.

"Büyük bir kaçışa ne dersin?"

"On ikide evde olacağımız sürece," dedi Emma. "Annen yorgundur."

Apollo karısını sokağa doğru ittirdi. "Bize bir taksi çevir, aşkım."

Emma ikinci denemesinde bir taksi durdurabildi. Araç durdu ve Apollo karısının ardından arabaya bindi. "Wall Street," dedi, aradaki paravana biraz fazla yaklaşarak. "11. Rıhtım."

Rıhtıma ulaştıklarında gecenin son Su Taksisi turunu ucu ucuna yakaladılar. Doğu Nehri'nde, Özgürlük Heykeli'nin önünden, Governors Adası'ndan ve Brooklyn Köprüsü'nün altından geçen bir saatlik bir gezintiydi bu. Turist saçmalıklarıydı ama ne olmuştu yani? New York'ta yeni bir anne baba olmak sizi turist statüsüne sokardı. Aslında daha da kötüsü. En azından turistler geceleri dışarı çıkabiliyordu.

Bahar yakında yaza dönüşecek olsa da, hava tam olarak ısınmamıştı ve bu yüzden yolcular tüm gezi boyunca ana kabine doluştu. Apollo ile Emma biraz daha uzun bir süre dışarıda kalarak, parmaklıklara yaslanıp birbirlerine sarıldılar.

Emma, Manhattan'ın siluetini izlerken sessizce, "Dışarı çıktığımıza çok memnunun," dedi. "Randevu gecesi." Sanki yeni bir dilde yeni öğrendiği sözcükleri çalışıyor gibiydi.

26

Ön kapıda bir adam vardı. Apollo onun kapıyı çaldığını oturma odasından duymuştu. Tıklatmalar yükselirken Apollo kapıya yöneldi. Elini havaya kaldırıp dairenin kapısındaki üç kilidi de çevirdi. Koridorda bir adam duruyordu. Yüzü masmavi görünüyordu. Burnu ya da ağzı yoktu, yalnızca gözleri vardı. Adam onu iterek içeri girdi. Apollo'nun önünde çömelerek mavi tenini çıkardı. Altından Apollo'nun babasının yüzü belirdi. Apollo gülümseyerek ona sarıldı. Babası da ona sarılırken Apollo bir su sesi işitti. Apollo'nun babası ağzını açtı ve gırtlağından beyaz bir sis çıktı. Sis adamın dudaklarından dökülürken Apollo arkasına dönmeye çalıştı ama babası onu sıkıca tutup izlemesini sağladı. Evin içi bir sis bulutuyla doldu ve çağlayan suyun sesi gittikçe yükselip çığırından çıktı. Apollo'nun babası onu kucağına aldı. Apollo'nun babası onu sisin içinden yürüttü.

Babası dedi ki, Benimle geliyorsun.

Apollo sıçrayarak uyandı. Queens'teki dairesinde olmayı bekliyordu. Tekrar küçücük bir çocuk olmayı. Ama yatağında karısıyla oğlu vardı. Karısı yarı kapalı gözlerle bebeğini emziriyordu. Apollo onlara sırtını döndü ve tekrar uykuya dalamadı.

27

Pek uyuyamadan altı ay geçirmek, hiç uyumadan üç ay geçirmekten daha farklıydı. Zihniniz bulanıyordu. Bedeniniz gevşeyip yumuşuyor, viteslerinizi düşüyordu. Kim tüm bunları biliyordu ama yine de Emma'nın evine gidip kız kardeşinin bu kadar bitkin göründüğünü fark edince şaşkına döndü. Müşterilerinde bu manzarayı görmek başka, kız kardeşinde görmek ise bambaşka bir şeydi. Kim ona on dakika gelen bir süre boyunca zili çalmak zorunda kalmış ve sonra da kapının ardında bir zombiyle karşılaşmıştı.

"Emma?" diye sordu henüz kapıdayken. Sağlık çantasıyla el çantasını yere bıraktı. Kendini Emma'ya sarılmaktan alıkoydu ama bunun nedenini anlamadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Emma. Sesi o kadar duygusuzdu ki sanki uykusunda sayıklıyor gibiydi.

Kim, "Bir haftadır arayıp mesaj gönderiyorum," dedi. "Sen ve Brian için altıncı ay kontrolü."

Emma dönüp daireye göz gezdirdi. Sabahın erken saatleriydi ama içerisi o kadar karanlıktı ki. "Brian Apollo'yla birlikte," dedi. "Benim de bir yere gitmem lazım."

İşte bu noktada dananın kuyruğu koptu. Kim endişeli ebe olmayı bırakıp tekrar ablalığa döndü. "Bunların tıbbi yönergeler olduğunu biliyorsun. İşimi yapmam gerekiyor."

Emma omuz silkti. Bu kadar.

Kim onunla tartışıp onu suçlamak istediğini hissetti ama bunu neden yapsındı ki? Birçok anne onun mesajlarını görmez-

den geliyor, kontroller için yeni randevu almaları gerekiyor ama bunu tamamen unutuyor ve Kim zili kaç kere çalarsa çalsın uyumaya devam ediyordu. Kim gözlerini kapatıp kendini sakinleştirdi. "Yardım etmek için seninle gelebilir miyim?" diye sordu.

Emma nihayet dönüp Kim'e baktı.

Kim kardeşinin saçlarını taramak, geriye toplamak ve lastikle bağlamak istedi. Kardeşinin yüzünü yıkayıp ona öğle yemeği yedirmek ve onu yatağına yatırmak istedi. Bir elini kaldırdı ama kendini tuttu. Emma'nın gözlerinde her zaman bir asimetri vardı, sağ gözü soldakinden biraz daha büyüktü ama her nedense bu tutarsızlık artık daha çok göze çarpıyordu. Ya da en azından öyle görünüyordu. Emma'nın sağ gözü neredeyse irileşmiş gibiydi. Kim sağlık çantasını kapının iç tarafına bıraktı ve sonra Emma'nın kapıyı kilitlemesini bekledi.

Aşağıya inerlerken Kim, "Ee, nereye gidiyoruz bakalım?" diye sordu.

"Eğer sen de geliyorsan göreceksin," dedi Emma.

Birlikte Fort Washington Bulvarı'ndan kuzeye yöneldiler. Kuşluk vaktindeki çalışan kalabalığı yok olmuştu. Sokaklara yaşlılar ve küçük çocukların aileleri hâkimdi. Emma dışarı çıkınca biraz düzelir gibi oldu. Hiç değilse saçlarını gözlerinin önünden çekti ve hatta birkaç dakika sonra konuştu. "Telefonuma bakmayı bıraktım," dedi. "O yüzden geleceğini fark etmedim."

"Ne zaman bıraktın?"

"Belki bir ay önce."

Emma 181. Sokak'taki ışığın yanmasını beklemedi. Doğruca kavşağa girdi ve bir elini havaya kaldırdı. Dönmeye çalışan arabalar son anda durdu.

Kim ona yetişmeye çalıştı. Sürücüler Emma'ya korna çalmadı ama Kim'e seslerini yükselttiler.

Fort Washington boyunca yürümeye devam ederlerken Bennett Parkı'ndan geçtiler. "Apollo artık bebeği her sabah buraya getiriyor," dedi Emma. "Artık pek uyumuyor."

"Brian uyumuyor mu?"

"Apollo," dedi Emma. "Apollo artık pek uyumuyor."

"Eğer Brian'ı dışarıya çıkarıyorsa, en azından biriniz sabahları dinlenebiliyordur."

Emma ilerlemeye devam etti. "Onları dışarıdayken uyumuyorum," dedi. "Hiç uyumuyorum. Berbat hâldeyiz."

Kim içindeki endişenin tekrar yükselmeye başladığını hissederken bunu bir kenara not etti. Profesyonel moduna geçiş yaparak uzmanlığına sığındı. "Benadryl almayı denemelisiniz, onu istemezseniz de Huzurlu Uyku diye bir şey var," dedi. "İkisini de emzirirken kullanabilirsin. Kahve içiyor musun? Kafein vücudunda düşündüğünden daha uzun süre kalabilir."

Emma başını salladı ama yürürken başını öne eğdi. Aralarına bir perde çekilmiş gibiydi.

Kim bu perdeyi nasıl yeniden açabileceğini düşünmeye çalıştı.

190. Sokak'ın köşesindeki bir binaya geldiler ve Emma hiçbir işaret vermeden dönüp lobiye girdi. Kim içeri girdiğinde Emma çoktan zile basmıştı ve üst kattaki biri ona kapıyı açarken zırıltı sesi lobide yankılandı. Kim eğer koşarak yanına gitmeseydi Emma'nın kapıyı kesinlikle onun suratına kapatacağını hissetti.

Asansör beklerlerken Kim açık sözlülüğü denemeye karar verdi. "Senin için endişeleniyorum, Emma. Seni gördüğümde endişeleniyorum."

Emma asansöre binerken, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Ben de endişeliyim."

Asansör yavaşça yukarıya doğru süzülmeye başladı. Kim, Emma'nın bir şeyler daha söylemesini, bir açıklama yapmasını beklerken boğazının düğümlendiğini hissetti, fakat Emma tek kelime dahi etmedi.

Asansör nihayet altıncı kata ulaştı. Emma bir dairenin kapısına giderek bir kez zili çaldı ve ellerini arkasında birleştirip beklemeye koyuldu.

Kim, "Burası mı?" diye sordu. "Neresi burası?"

Emma, "Sövdüğümün hayatında bir kez olsun bana güvenmeye çalış, tamam mı?" dedi.

Kim bu sözcükleri duyunca buz gibi bir şok dalgası hissetti

ve yanakları sanki tokat yemiş gibi karıncalandı. Çok geçmeden, içeride birilerinin onları izlemeye başlamasıyla kapıdaki delik karanlığa gömüldü. Diğer taraftan bir kadın sesi geldi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Aksanlı bir sesti.

"Forumda sizden söz edildiğini gördüm," dedi Emma. "Geleceğimi haber vermiş olmalılar."

"Sizi kim gönderdi?" dedi kadın.

"Cal gönderdi," dedi Emma.

Kapı bir an sonra açıldı. İçerideki kadın Kim ya da Emma'dan çok daha genç görünüyordu ama üzerinde yeni annelerde oluşan aynı bitkinlik emarelerini taşıyordu. Cildi sararmıştı ve gözlerinde buğulu bir kızarıklık vardı.

Kapıdan büyük bir alışveriş çantası uzattı; çantada ağır bir şeyler vardı ve içinden birbirine sürtünüp şangırdayan metal sesleri geliyordu.

Kadın, "Umarım bunlar işinize yarar," dedi. Hızlıca Kim'e baktı ve sonra kapıyı kapattı.

Emma, hemen yanı başındaki Kim'le birlikte asansöre yöneldi.

Kim, "Haydi Fort Tryon Parkı'na gidelim," diye önerdi. Emma'nın hareketlerindeki kararlılık, kız kardeşinin dışarı çıkınca koşarak evine döneceğinden ve onu dışarıda bırakacağından korkmasına neden olmuştu.

"Hayır," dedi Emma.

Kim kız kardeşini, çantayı iki eliyle kavramasını ve buna rağmen onu zorlukla taşımasını izledi.

Kim çantaya uzandı. "Burada ne halt var böyle?" Çantayı Emma'nın elinden çekti. Kız kardeşi, şaşırtıcı biçimde, fazla direnmedi.

Kim çantanın içine baktı. "Zincir mi?" dedi. Öylesine şaşırmıştı ki nefesi kesilmişti.

Emma soruya aldırış etmedi. Çantayı kız kardeşinin parmaklarının arasından çekip aldı, zorlanarak kaldırdı ve sonra asansörü beklemekten yorularak merdivenlere yöneldi.

Kim tekrar, "Zincir," dedi ama ortalıkta kimse yoktu.

28

Kim Valentine kız kardeşinin peşinden koşarak binadan çıktı ve onu tekrar kuzey yönüne doğru takip etmeye başladı. İçi zincir dolu bir alışveriş çantasını taşımaya çalışan otuz üç yaşındaki bir kadını bulmak zor olmadı. Ve bir çocuk parkına geldiklerinde biraz daha kuşkulanmaya başladı. Emma'nın Jacob Javits Çocuk Parkı'na girişini izlerken Apollo'yu aramayı düşündü ama ona ne diyecekti? Karın tuhaf davranıyor mu diyecekti? Enişteşini seviyordu ama böyle bir şey ihanet gibi gelirdi. Aileleri öldüğünden beri iki kız kardeşin arasına gerçek anlamda hiç kimse girememişti ve Kim'in bu geleneği bozmaya niyeti yoktu. Ayrıca, belki de Emma zincirleri yeni aldıkları bisiklet için kullanacaktı. Sonuçta çantada bir bisiklet kilidi de vardı. Kim kendini buna inandırmaya çalıştı ama ikna olmuş hissetmekte zorlandı.

İki anne salıncakta sallanan kızlarını itiyordu, bir çift ise oğullarının çocuk merdivenine tırmanmasına yardım ediyordu. Onlardan daha büyük, belki sekiz yaşlarındaki bir kız, zincirlerin ucuna asılmış bir araba lastiğinde kendi başına oturuyor ve başını döndürmek için lastiği çeviriyordu. Kızın büyükannesi yakınlardaki bir bankta onu izliyor ama onu pek de görmüyordu; kafası karışık ve fazlasıyla yorguna benziyordu.

Bir de oyun sahasının çevresinde dolaşan Emma vardı. Nöbet başındaki bir asker gibi sessizce ilerliyor, elindeki ağır çantayı zorlukla yanında taşıyor, ara sıra çantayı yere çarparak zincirleri şangırdatıyordu. Yaşlı Jacob Marley'nin hayaleti çocuklara musallat olmak için geri gelmiş gibi bir sesti bu.

Kim ona yetişti ve birlikte sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Emma'nın bedeninde öylesine gergin bir enerji yükseliyordu ki beli kasılan ve omuzları kaskatı kesilen Kim'in duruşu bile kız kardeşininkine benzedi. Zincirler, kapıdaki kadın ya da zincir tanıtımlarının yapıldığı şu forumun ne tür bir yer olduğu hakkında onu doğrudan sorgulamak yersizdi. Kim dolaysız sorularla Emma'ya ulaşmayı bekleyemezdi, bu yüzden ona bir hikâye anlattı.

"14 Nisan 1988. Sen o günü benim kadar iyi hatırlamazsın."

Emma adımını şaşırdı; neredeyse yere kapaklanıyordu. "Senin bana anlattıklarını hatırlıyorum," dedi ve yürüyüşüne devam etti.

"Öyle mi? Neydi söyle bakalım?"

"İkimiz okuldan dönmüştük ve itfaiye araçları evimizdeydi. Evimiz yanıyordu ve uzun bir süre boyunca yangını izlemek zorunda kaldık. Annemle babam içeride kaldı. İtfaiyeciler bunu görmememiz için bizi götürmeye çalıştı ama onlara karşı koyduk, onlar da bizi hastaneye götürdü. Gerçi bizi neden hastaneye götürdüklerini hiç anlamadım."

Kim, "Sana yıllarca öyle söyledim," dedi. "Ama öyle olmadı. Bugün sana gerçekte neler olduğunu anlatacağım."

Salıncaktaki kızlardan biri annesinin onu sallamaya devam etmesini isterken diğeri inmeye karar verdi. Annesi dediğini yapmaya çalıştı ama kız diğer arkadaşı olmadan oradan ayrılmayı reddetti. Salıncaktaki kız zincirlere sıkıca yapışmıştı ve yerinden kıpırdamıyordu. İkisinin arasında kalan anne birini itti, diğerineyse sarıldı.

Kim, "Evdeydik," dedi. "O gün hiç okula gitmedim."

Emma zincir çantasını yere bırakıp dinlenerek, "Bunu hatırlamıyorum," dedi.

"Beş yaşındaydın," dedi Kim. "Hepsini unuttun. Annem okulu asabileceğimizi ve babam gece vardiyasından dönene kadar evde kalabileceğimizi söylemişti. Televizyon izleyip Cap'n Crunch yedik, Cap'n Crunch yiyip televizyon izledik. Babam eve gelip bizi orada gördüğünde mutfağa gitti ve neden uyuması ge-

rekirken bizim evde gürültü yaptığımızı sorarak anneme bağırdı. Annem hakkındaki şu noktayı hatırlarsın belki; babama *Yanımda olmalarını istiyorum!* diye bağırarak cevap verdi. Bir saat sonra babam kavgadan vazgeçti ve odaya, doğruca yatağa gitti.

"Annem gelip yanımıza oturdu. Biz *Kart Cambazları* ve *Doğru Fiyat* programlarını izlerken annem senin saçını yaptı. Benimkini de yapmaya çalıştı ama ben on altı yaşındaydım. Aramız biraz... limoniydi. Neredeyse bu konuda benimle kavga edecekti. Hem bu hem de evde kalmamıza izin vermiş olması o gün bir şeyler döndüğünü anlamama yetmeliydi. Ama o kadar ilerisini düşünemedim. Evdeydik ve öğle yemeğinden sonra dışarı çıkıp arkadaşım Shelby'yi bulabileceğimi ve onu öğleden sonra kaçırabileceğimi düşündüm. *Doğru Fiyat*'tan sonra *Yalan Rüzgârı*'nı izledik. Annem beni kanepede yanına oturtmuş, seni de kucağına almıştı."

Emma, "Kucağına," diye tekrarladı.

Yürümeyi kestiler. Emma ile Kim'in sırtı salıncaktaki kızlara dönüktü. Asayiş sağlanmıştı. Sallanmaya devam etmek isteyen kıza eğer salıncaktan inerse şeker alabileceği sözü verilmişti. Artık iki kız el ele tutuşuyor ve annelerinden kaçarak oyuncak merdivene doğru koşuyorlardı.

"Pembe dizi bitince annem bize öğle yemeği hazırladı. Çorba. Komik ama hangi çorba olduğunu hiç hatırlayamadım. Tadı berbattı, tek hatırladığım bu. Annem yine de yemem gerektiğini söyledi. Oturma odasında, kanepede yedik; işte günün üçüncü tuhaflığı da buydu. Oturma odasına içecek bile götürmemiz yasaktı ama şimdi *Cesur ve Güzel*'i izlerken çorba höpürdetiyorduk."

Emma, "Amma da televizyon izliyormuşuz," dedi.

"Evet," dedi Kim. "O çorbayı bitirdik, artık ne kadar bitirebildiysek ama sonrası bende biraz kayıp. Hatırladığım bir sonraki şey babamın kanepede ikimizin üzerine eğilmiş olması ve evin sıcaklığı. İçerisi dumana boğulmuştu. Ev yanıyor. Babam bana böyle dedi; o kadar yorgundu ki sesi sakin çıkıyordu. Kalksanız iyi olur, dedi."

Emma, "Evde miydik?" dedi.

Kızların anneleri oğlanın ebeveynlerine selam verdiler ve çocuklar diplomasi pratiği yaparken yetişkinler dörtlü bir grup oluşturdu. Henüz konuşmaya başlamamış olan erkek çocuğu ellerini çırpıp onlara gülümsedi. Sekiz yaşındaki kız nihayet lastik salıncaktan indi ve yalpalayan meraklı adımlarla küçük çocuklara doğru gitmeye başladı.

"Evdeydik," dedi Kim. "Çorba kâsesinin kucağımda ters dönmüş bir hâlde durduğunu hatırlıyorum, sanki çorbamı döküp hemen uykuya dalmışım gibi. Sonra da babam başımda dikiliyordu işte. Ev yanıyor. Kalksanız iyi olur. Bu kısmı eksiksiz hatırlıyorum. Ama kalkamadım. Çok sersemlemiştim. Beni babam kaldırmak zorunda kaldı. Ufak tefek, çöp kadar ince bir adamdı ama ikimizi de aynı anda kaldırıp birer omzuna attı.

"Beni kaldırdığında babamın ev yanıyor derken neyi kastettiğini anladım. Her yer yanıyordu. Hiçbir şey göremiyordum. Dumandan boğulmaya başladım. Babam bizi mutfağa götürdü. Annem oradaydı."

"Onu da mı taşımaya çalıştı?"

"Kahrolası yangını annem çıkarmıştı."

Kim onun dirseğini yakaladı ve o kadar sertçe sıktı ki alışveriş çantası Emma'nın elinden düştü.

Oyuncak merdivenin yanındaki ebeveynler aynı anda kafalarını kaldırıp baktılar. Bankta oturan büyükanne bile olanları görebilmek için öne eğildi. Ebeveynler Kim ile Emma'ya, çantaya, sonra da oyun sahasına hızlıca göz gezdirdiler. Hangi çocuklar bu kadınlara aitti? Bu kadınlar yanlarında çocuk olmadan neden buraya gelmişlerdi? Kim üç anne ve bir babanın gözlerinden bu iki sorunun geçtiğini gördü. Çocuk parkında iki siyah kadın. Dadı mıydılar yoksa?

Kim, "Babam bizi mutfağa götürdü," diye devam etti. "Annem de orada, mutfak masasında oturuyordu. Önünde yarısı yenmiş bir kâse çorba duruyordu. Bizimle birlikte mutfak kapısına yöneldiğinde babama bağırdı. Seni yakalayıp babamın omzundan çekti ve kucağına aldı. Seni öylesine sıkıca tutmuştu ki senin

boğulacağını düşündüm ama sen çok sakindin. Çok vahşiydi. Ben delirmiş kadınlar gibi ağlamaya başladım, sense orada olabildiğince sakin bir şekilde oturuyordun. Şimdi düşünüyorum da, şoka girmiş olmalısın. Babam anneme bağırdı. Sanki sabahki gibi kavga ediyor gibiydiler ama bu sefer ev yanıyordu ve hepimiz ölmek üzereydik."

Emma, "Oradan nasıl çıktık?" diye fısıldadı.

"Eh, ben zaten babamın omzundaydım. Babam ona bağırıp seni bırakmasını söyledi. Ben de yalvarmaya başladım ama anlamlı bir şeyler söyleyebildiğimden emin değilim. Annem ağladı. Bizi yetim bırakmak istemediğini söyledi. En iyisi onunla birlikte ölmemizdi. Hangi anne kızlarını bu zalim dünyayla tek başına bırakırdı ki? Seni sıkıca kendine çekti."

"Ama buradayım," dedi Emma. "Buradayız."

"Ve bizi kurtaran da sensin. Yardım ettin, en azından."

"Ben mi? Yalnızca beş yaşındaydım."

"Ben, babam ve annem çığlıklar atıp ağlıyoruz, ev yanıyor ve sen anneme dönüp iki kelime söylüyorsun. Bırak beni. O kadar. Bağırmadın bile ama hepimiz duyduk. O kısmını açıklayamıyorum. Sanki seni, bilemiyorum, kafalarımızın içinde duyduk. Annem kollarını açtı, sen aşağıya indin, yürüdün ve babamın elini tuttun. Babam bizi dışarı çıkardı. Gördüğüm son şey annemin başını öne eğmiş ve ellerini kucağına koymuş olmasıydı. O kadar yalnız görünüyordu ki."

"Ama babam öldü," dedi Emma. "Yangında. Öyle değil mi?"

Kim fısıltıdan hallice bir sesle konuşuyordu, sanki o eski dehşete yeniden tanıklık eden aynı genç kadınmış gibi. "Tekrar içeri girdi. Annemi çıkaracağını düşündüm ama kapıya geldiğinde dönüp bana baktı. Yüzünü gördüm. Sürekli bana bir şey söylemeye çalıştığını hayal ediyorum, sanki kendi zihninden benimkine bir şeyler göndermek istiyor gibiydi. Belki de yalnızca öyle olmasını diliyorum. Yüzünü gördüm; öylesine bitkindi ki. Mutfak kapısının tokmağını tuttu. Çok sıcak olmalıydı, tokmağı nasıl tutabildiğini anlayamıyorum. Ama tokmağı tuttu ve annemin yanına döndü."

Kim ile Emma banklardan birine oturdular. Kim başını kaldırıp baktığında artık parkta yalnız olduklarını fark etti. Ebeveynler çocuklarını alıp tüymüş olmalıydılar. İkisi o kadar anormal mi görünüyordu? Belki.

Kim, "Acil müdahale ekipleri bizi duman zehirlenmesi yüzünden hastaneye götürdü," dedi. "Beş gün orada kaldık. Sonra ben on sekizime basana kadar da bir koruyucu aileye verildik. Tatlı bir çiftin yanındaydık, Nathan ve Pauleen. Onları hatırlıyor musun?"

"Pauleen dünyanın en iyi yulaf ezmesi kurabiyelerinden yapıyordu," diye fısıldadı Emma.

"Evet, öyle yapıyordu.

"On sekizime bastım ve vasin olmak için başvuruda bulundum, işte sen liseyi bitirene kadar böyle yuvarlanıp gittik."

"Bana bunları neden daha önce anlatmadın?"

Kim bankta arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiç anlatmayacaktım. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama uzun zaman önce yetkili merci olarak bir karar almıştım. Sen zaten hatırlamıyordun, neden hatırlatacaktım ki? Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama verdiğim karar buydu. Seni koruduğumu düşünüyordum."

Emma öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. "Peki, neden fikrini değiştirdin?"

Kim bir elini kardeşinin sırtına koydu. "Çünkü beni korkutuyorsun. Yüzünde o sabah annemde gördüğüm ifadenin aynısı var ve–"

Emma, "Bazen Brian'a bakıyorum ve onun benim oğlum olmadığını düşünüyorum," diyerek onun sözünü kesti.

Kim hafifçe Emma'nın sırtına vurarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Emma, "Belki gözlerindendir," dedi. "Ya da belki dudaklarını büzme şeklinden? Doğurduğum Brian'a benziyor ama sanki başka biri gibi. Gözlerimi kapatıp onu kucağıma aldığımda neredeyse aradaki farkı hissedebiliyorum." Emma hafifçe hıçkırmaya başladı. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Anlıyorum."

Kim eğilip ona yaklaştı. "Sana benim ne anladığımı söyleyeyim, Emma. Yorgunsun. İşe çok erken dönmek zorunda kaldın. Ve sen bebekken annenle baban senden koparıldı. Tüm dünyada en çok sevdiğin kişiyi kaybedeceğinden endişelenmeye başlaman beni hiç şaşırtmıyor."

Emma doğruldu ve ablasının omzuna yaslandı. Çantayı işaret etti. "Brian'ın odasında yangın çıkışı var. Bir güvenlik kapımız var ama yeterli gelmiyor. Bu zincirleri de kapıya bağlamayı düşünüyordum. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlar ama Apollo'nun bana izin vermeyeceğinden korkuyorum. Benimle tartışacak."

Kim onu sıktı ve çantaya baktı. "Ona bunun doktor tavsiyesi olduğunu söyleyelim. Hatta sana kapıyı zincirlemende yardım ederim."

Emma sırıttı. "Sen iyi bir ablasın," dedi.

Çok geçmeden ayaklandılar. Kim çantanın bir sapını tuttu, Emma ise diğerini. Birlikte zincirleri eve götürdüler.

29

Kim Valentine kardeşini seviyor ve destekliyordu. Ayrıca ona bir antidepresan da önerdi. Zoloft. Potansiyel yan etkilerden biri ani kilo artışıydı ama her nedense Emma'da tam tersi etki yaptı. Emma yemek yemeği kesti ve iki haftada üç kilo verdi. Apollo çoğu sabah kahvaltıya yulaf ezmesi hazırlıyordu –hızlı, kolay ve doyurucuydu– ama tabaklarını tek bitirenler kendisi ve Brian oluyordu. Bu sabah kahvaltıyı Emma hazırlamak istedi. Küçük bir nezaket gösterisi. Apollo bunu takdir etti.

Harper Lee kitabı haftalardır eksperdeydi. Apollo Connecticut'taki bir adamla bağlantıya geçmişti çünkü sahaflar arasında iyi bir itibarı vardı ama adamın yüksek standartları çok yavaş çalışmasına neden oluyordu. Apollo onu ne zaman arasa, dikkatlice çalışıyorum, diyordu. Apollo zihni iyice aşınmış olmasaydı bu tür bir şeyi takdir ederdi. Bazı geceler adamın onu kandırıp kitabı kendisinin satacağına ilişkin tasarılar yaptığından emin oluyordu – küçük çaplı siyah işletmeciyi düdükleyeceğinden. Ama bu herife gitmesinin tek nedeni buydu zaten; titizliği ve dürüstlüğü. Tamam, tamam, sorun yoktu ama Apollo Kagwa yine de gerginliği kurşundan bir önlük gibi üzerinde taşımaya devam ediyordu.

Brian artık doğrulup oturabiliyor, kendi başına yuvarlanıp yüzüstü yatabiliyordu. Oğlan sırtüstü yatıyor olsun, poposunun üstünde oturuyor olsun, gülmeyi çok seviyordu. Neredeyse her şey onu gülümsetiyordu; gerçekten komik olan şeyler ya da sadece ona yeni gelen şeyler. Örneğin, ayakkabılar. Ayakkabıları öyle bir komik buluyordu ki. Apollo'nun ya da Emma'nın

ayakkabıları olması önemli değildi. Önüne bir ayakkabı koyup sırıtışını izliyordunuz. Apollo karşısında oturup ayakkabıların tam olarak hangi bölümünün Brian'ın hoşuna gittiğini tahmin etmeye çalışıyordu. Altı aylık bir bebeğin ayak fetişi olabilir miydi? Gerçi, teknik olarak, bu ayakkabı fetişi sayılırdı. İşleri daha da tuhaflaştırırcasına, Brian ayakkabıya gülümsüyor ama sonra bildiği tek sözcüğü söylüyordu:

"Otobüs!"

Apollo bir silahşor gibi telefonunu çıkardı, kamerayı açtı ve parmağını düğmeye basılı tutarak hızlıca ardı ardına on kare çekti. Hepsini doğrudan Facebook'a yükledi. Artık bu alışkanlığı Apollo'nun sayfasında olağan bir şaka hâline gelmişti. Hâlâ yorum yapanlar (yalnızca iki ya da üç kişi kalmıştı) Apollo'nun bir sonraki sefere aynı karenin kaç versiyonunu yükleyeceği konusunda bahse tutuşuyorlardı. On iki diyen kişi neredeyse her zaman kazanıyordu; gerçi Lillian bir keresinde yirmi dört diyerek bahse girmiş ve kazanmıştı. Lillian düzenli olarak ona yorum yazıp daha fazla fotoğraf istiyordu. Patrice ise düzenli olarak ona yorum yazıp daha az fotoğraf istiyordu. ("Eskiden başka ilgi alanların da vardı dostum ya.")

Brian altı aylık olabilirdi ama Apollo kendini beş yıl yaşlanmış gibi hissediyordu. Her zaman olduğu gibi aynı sandalyede, aynı buhar borusunun önünde, aynı hırpani iç çamaşırı ve aynı lime lime olmuş tişörtle, mutfağın aynı köşesinde oturuyordu. Kısa süre önce duş almıştı, değil mi? Belki bitkinliğinin de kendi kokusu vardı. Emma soğuk yulaf ezmesinin üzerinde kamburunu çıkarmıştı ve kafasını kaldırıp oğluna ya da kocasına bakmıyordu. Zoloft onda hâlsizlik mi yapıyordu yoksa bunun daha derin bir sebebi mi vardı? Emma dün giydiği giysilerle uyuyakalmıştı; kot pantolonu üzerine o kadar bol geliyordu ki ayağa kalktığında belinin etrafında sallanıyordu.

Bu fotoğraf hakkında bir şeyler söyle... diye buyuruyordu Facebook.

Apollo görev bilinciyle buyruğu yerine getirdi: evimiz günışığıyla dolu!

"Bebeği vaftiz ettirmek istiyorum," dedi Emma. Konuşurken kafasını bile kaldırmadı, bu yüzden Apollo ilk başta Emma'nın ona bir şey söylediğini bile fark etmedi.

"Brian'ı mı?" dedi Apollo. "Brian'ı mı demek istedin?"

Emma nihayet kafasını kâseden kaldırdı. "Annen doğduğundan beri ne zaman diye sorup duruyor. Artık yaptırsak şunu diyorum."

Apollo sandalyesinde arkasına yaslandı. Brian önündeki ayakkabıya uzanıp ona vurdu. Apollo onun ağzına bir kaşık dolusu yulaf ezmesi götürdü. Brian kaşıktakileri yuttu ve sonra ağzını açıp daha fazlasını istedi.

Apollo, "Son günlerde iştahı o kadar yerinde ki," dedi. "Sanırım yakında boy atacak."

"Kilise hemen köşeyi dönünce," dedi Emma. "Holyrood. Orada yaptırabiliriz. Papazdan randevu aldım. Peder Hagen. İyi birine benziyor."

"Ne zaman?" diye sordu Apollo.

Emma mikrodalganın saatine baktı. "Bugün," dedi. "Bir saat içinde."

"Bana önceden haber verdiğine memnun oldum."

"Gelmene gerek yok. Onu kendim götürebilirim."

"Oğlumu ben olmadan hiçbir yere götürmüyorsun," dedi Apollo. Ayağa kalktı ve sırf masadan kalkabilmek için, sırf hareket edebilmek için kâselerini topladı. Belki Brian biraz daha yer diye onları tezgâha koydu, yulaf ezmesinden kalanları kazıyabilmek için tencereyi aldı, onu çöp kovasına götürdü ve ayağıyla kovanın kapağını açtı.

"Telefonun neden çöpte?" Apollo kapağı bırakıp karısına baktı.

Emma sandalyesinde döndü. "Dün gece bir mesaj daha aldım. Bir Zipcar arabasında senle bebeğin fotoğrafı. O arkadaki bebek koltuğunda oturuyordu. Görünüşe göre kırmızı ışıkta durmuştunuz. Fotoğraf öndeki yolcu camından çekilmişti. Sanki biri gizlice bebeğin yanına yanaşmış gibi."

Apollo, "Brian!" diye bağırdı. "Onun adı Brian!"

Tencereyi havaya kaldırdı ve onunla ne yapacağını bilemedi, bu yüzden onu elinden atabilmek için lavaboya bıraktı. Keskin, metalik bir tangırtı mutfağı doldurdu. Brian irkildi.

Apollo hızla yanına giderek onu kucağına aldı. "Üzgünüm, küçük adam," dedi ve oğlanı öptü. Ona öyle sıkıca sarıldı ki Brian kurtulmak için kıvrandı. "Çok gürültülüydü, biliyorum."

Emma onların sesini bastırarak konuştu. "BULDUM ONU. Mesajda böyle diyordu. Tam resmin altında. BULDUM ONU."

Apollo tekrar çöpün yanına gitti, pedala bastı ve içeriye uzandı. "Bu telefonda bana o mesajı göster. Bana bu mesajlardan yalnızca birini göster."

Emma kollarını kavuşturup öne eğildi; sanki kusacakmış gibi görünüyordu. "Silinmişler," dedi. "Bunu biliyorsun. Hep siliniyorlar."

Apollo, "Hiç gelmediler," dedi.

Emma tekrar mikrodalganın saatine baktı. "Gidelim haydi, hazırlanalım."

Apollo önce Brian'ın yüzüne, sonra da Emma'ya baktı. "Biz seninle kiliseye gelmiyoruz. Sen şu papaza muhtemelen vaftiz değil de şeytan çıkarma ayini istediğini söylemişsindir şimdi."

Emma sandalyesinden fırladı. Bir eliyle pantolonunu tuttu. "Konu bu değil. Yalnızca birisiyle konuşmak istiyorum. Senle ben birbirimizle konuşmuyoruz. Forumda ya terapi ya da kilise önerdiler. Ve terapiye verecek paramız yok."

"Forumda mı? Keçileri kaçırmış bir grup anne ailemizi düzeltme konusunda sana tavsiyeler verdiği için çok mutluyum. Ama cevap basit. Ailemizde ters giden şey sensin, Emma. Sorun. Sensin. Gidip bir hap daha al."

Emma mutfaktan ayrıldı ve yatak odasına gitti. Apollo mutfakta Brian'la birlikte kalarak, çocuğun kendi payına düşeni çoktan bitirmiş olmasına rağmen ona bir kaşık yulaf ezmesi daha vermeye çalıştı. Yatak odasına gidip karısıyla konuşamayacak kadar öfkeliydi.

Emma tekrar göründü. Biçimsiz kıyafetlerinin üzerine bir mont geçirmişti. Mont onu küçültmüş, toparlamıştı. Apollo

karısının ne kadar zayıfladığını görmezden gelemedi. Kendisinin de hafiften sendelediğini hissetti. Emma dış kapıyı açarken Apollo bebeği kucağına aldı.

"Görmüyorsun," dedi Emma. "Ama göreceksin."

Emma giderken kapıyı çarptı. Apollo onun anahtarlarını duvardaki askıda bıraktığını gördü. İçgüdüsel olarak gidip onları Emma'ya vermeyi düşündü ama kendini durdurdu. Bunun yerine gidip kapıyı kilitledi. Brian'ı kaldırıp oğlunun gözlerine baktı.

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı, "benimle geliyorsun."

30

Dairede birisi çığlık atıyordu. Bir süredir çığlık atıyordu. O muydu? Hayır. Hiç sanmıyordu. Suyun altında nasıl çığlık atabilirdi? Batmış. Su çekmiş. Boğulmuş. Göremiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ama duyabiliyordu. Kahrolasıca çığlıklar. Feryatlar. Ve bir türlü durmuyorlardı.

Bir anlamda bu iyiydi. Eğer o tiz sesi duymazsa, denizin dibindeki bu karanlıkta kaybolurdu. Ama çığlıklar suyun yüzeyinde titreşen bir ışık gibiydi. Ona doğru gidebilirdi. Ulumalara odaklanabilirdi. Bunu gerçekten istiyor muydu? Burada bırakılmaktan iyiydi. Nefes bile alamıyordu.

Bacaklarını tekmeledi. İyi bir yüzücüydü. Kollarını kullanmaya çalıştı ama her nedense onları hareket ettiremedi. O kadar uyuşmuşlardı ki artık bedenine bağlı olduklarından bile emin değildi. Yalnızca omuzlarındaki derin serinliği hissediyordu. İki omuz yuvarına birden batan buzullar. Bunun nedeni kollarının arkasına zincirlenmiş olmasıydı. Saatlerdir o hâldeydiler.

Su yutma korkusuyla ağzını açamıyordu. Bir nehirde değildi. Okyanusta da değildi. Ama öyle gibi hissediyordu. Sualtındaymış gibi.

New York City'teki bir apartman dairesindeydi. Kendi dairesinde. İki yıldır ailesiyle birlikte yaşadığı yerde. Başka bir insanın ıstırabı tarafından zihnindeki bulanıklık yavaşça dağıtılıyor, bilinci yerine getiriliyordu. Bir şekilde, bu yabancının acısına minnet duymalıydı. Eğer çığlıklar olmasaydı yalnızca bu karanlıkta amaçsızca debelenirdi. Kaybolurdu.

Sonunda gözlerini açtığında, göz kapaklarını kırpıştırıp deniz suyunun sersemliğini üstünden attığında, bir mutfakta olduğunu gördü. Kendi mutfağında. Emma'nın altı ay önce sipariş ettiği beyaz IKEA sandalyelerinden birinde oturuyordu. Bir köşeye sıkıştırılmıştı. Deniz suyuyla değil, terle kaplıydı. Göğsünde ve pantolonunda kusmuk vardı. Hâlâ nemliydi. Crème brûlée rengindeydi. Kokusunu alamıyordu, yani henüz, çünkü aklı fazlasıyla karışıktı.

Bacaklarını biraz önce yüzerken yaptığı gibi yeniden tekmeledi ve ayakları şangırdadı. Omuz silkip omuzlarını kıstı ve ikinci bir şangırtı daha duydu. Aşağıya bakmaya çalıştı ama bunu yaptığında boynu o kadar sıkıldı ki nefes almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Kendi mutfağındaydı. Kendi sandalyelerinden birine zincirlenmişti. Bir bisiklet kilidi boğazının etrafına sarılmıştı. Kilit onu mutfağın zemininden tavana kadar uzanan buhar borusuna sıkıca yapıştırmıştı. Kış çok uzun sürdüğü için buhar borusu çalışıyordu. Kendini ileriye doğru çekip nefessiz kalınca kilit direndi ve bedeni arkaya çarptı. Bunu yapar yapmaz açıktaki boynu sıcak bir tavaya bastırılmış bir domuz külbastı gibi buhar borusuna yapıştı. Kızaran bir et parçası gibi tısladı ve öne doğru atıldı ama bir kez daha boğazından geriye doğru çekildi. Boğulmamak ya da kendini yakmamak için hep aynı pozisyonda, dik konumda oturmak zorundaydı.

Oda tropik bir yer gibiydi. Otuzlu derecelere ulaşan sıcaklık ortamı doldurmuştu. Bunun sorumlusu kısmen boruydu, evet ama artık dairenin diğer odalarındaki radyatörlerin tangırtı ve şırıltılarını da duymaya başlamıştı. Hepsi açıktı. Daire eriyordu resmen. Yüzü, açıktaki kolları, çıplak ayakları. Sıcaklık yüzünden tüm cildi buruşmuştu.

Bir de çığlıklar vardı. Hâlâ durmayan çığlıklar.

Dikkatli davranırsa başını çevirebilirdi. İçindeki doğal paniğe hâkim olabilirse mutfağa göz gezdirebilirdi. Başını bir güvenlik kamerası gibi yavaşça bir yandan diğerine çevirerek mutfağa bakındı. Tezgâhın üzerinde bir çatal ağızlı çekiç duruyordu. Pencere pervazında da bir et bıçağı vardı. Tahta zemine ise yüzlerce

minik yeşil topak saçılmıştı. Fare zehriydi bu. Taşındıklarında lavabonun altında bir kutu zehir bulmuşlar ve orada bırakmışlardı. Artık Brian emeklemeye başladığı için onu atmayı planlıyordu ama halletmesi gereken o kadar çok şey vardı ki bunu yapmayı unutmuştu. Şimdiyse topaklar tüfek saçması gibi mutfağın zeminine saçılmıştı.

Yerde, hemen ayaklarının dibinde, ters dönmüş bir kâse duruyordu. Onun kâsesi. Sabah kahvaltısı. Etrafa saçılmış yulaf ezmesi.

Ve orada, fırında, nihayet tüm bu çığlıkların kaynağını buldu.

Bu bir insan değil, bir çaydanlıktı.

Ateş en yüksekteydi ve çaydanlığın içindeki su kaynıyordu. Çaydanlık feryat ediyor ve ucundan buhar fışkırtıyordu. Küçük bir ejderha. O kadar uzun süredir ateşin üzerindeydi ki içindeki su fokurduyor, çaydanlık ise ocağın üzerinde sarsılıp zıplıyordu. Yerinden fırlamaya sabırsızlanıyordu.

Ama en azından yalnızca bir çaydanlıktı. Demek acı çeken bir insan değildi. Tehlikede olan tek kişi kendisiydi. Bir an için bu düşünce onu rahatlattı bile. Bir nefes aldı. Ama sonra bedeni tepeden tırnağa titremeye, kollarıyla bacaklarını saran zincirler şangırdamaya başladı. Tüm bunlar onun için miydi? Hâlâ hayatta olduğuna şaşırıyordu. Yanan çaydanlık ıslak bir tehlike yaygarası koparıyordu: şimdiki durumu çok uzun sürmeyecekti.

İşte o zaman ağzı açıldı ve boğuk bir şekilde seslendi. Bir kadının adıydı bu ama duysanız anlayamazdınız. Ağızda gevelenen bir sesti sadece, hepsi bu.

İkinci kez denedi. "Em?"

Eğer küçük bir çocuk olsaydı annesinin adını seslenirdi. Ama bir adam olduğu için karısına seslendi.

Tekrar, "Emma?" diye seslenmeyi denedi ama onu çaydanlığın sesinden kim duyabilirdi? O bile kendini zorlukla duyuyordu. Ve o üçüncü denemeden sonra sol ayağına acı dolu bir kramp girdi, uyluğundan yukarı tırmandı ve beline ulaştı. O kadar kötüydü ki bedeninin bükülmesine neden oldu, bu hareket bisiklet kilidini gerdi ve kilit de onu yeniden geriye doğru

çekerek boğdu. Bu sefer buhar borusunu sıyıran yeri başının arkasıydı, ensesi değil. Sıcaklık kısa saçlarının arasından geçerek kafasını yaktı ama bu sefer kendini kontrol etmeyi başardı. Çok fazla öne doğru silkinmedi, bu sayede gırtlağı bir önceki gibi sıkılmadı. Mutfakta soluk soluğa kalmıştı. Soluksuz ve fikirsizdi.

"Brian," diye fısıldadı.

Emma ve Brian. Ailesi. Zincirlerini, acılarını, odaya dağılmış şiddet gereçlerini unuttu. Ailesi neredeydi? Güvende miydiler? Emma ile arasındaki aylar süren mesafeye rağmen karısını o anda derhal kalbine, oğlu kadar yakınına çekti. Emma o sabah dışarı çıkmıştı. Anahtarlarını bırakmıştı. Apollo kapıyı onun üzerinden kilitlemişti. Demek en azından o burada değildi. Ama bu durumda evde yalnızca o ve Brian var demekti. Artık çaydanlığın ciyaklamaları bu yeni korkusunun sesi gibi gelmeye başlamıştı. Kendisi için değil, oğlu için duyduğu korkunun.

Ve tam o anda, yan odanın döşemelerinin gıcırtısını duydu.

Köşedeki sandalyesinden bakıp arka odayı görebilirdi. Odanın kirli beyaz kapısı kapalıydı. Sözüne sadık biri olduğu için kapıcıya para verip Brian'ın odasına kapı taktırmıştı ve şimdi bu tadilat yüzünden daha fazla pişmanlık duyamazdı. Eğer o sikik kapıyı taktırmasalardı burada oturup kapıya bakarken korkudan midesi bulanmıyor olurdu. Eğer kapı orada olmasaydı en azından canavarın kendini göstermesini beklemek yerine arka odadakinin kim olduğunu görebilirdi. Beklentinin ağrısı bedendeki acının aksine o kadar derinlere işler ki adrenalin ya da şokla yatıştırılamaz. Sinir sistemi için âdeta bir işkencedir. Apollo arka odanın kapısını izlerken sinirleri art arda şok dalgalarıyla geriliyordu.

Kapı açılırken gıcırdadı. Çaydanlık görmezden gelinmemek için diretiyordu. Yüzünün sol tarafı tiz ciyaklamalar yüzünden neredeyse alev alacak gibiydi. Kapı eşiğinde bir figür duruyordu.

Apollo içinde bir çocuğun dehşetini hissetti; yoğun ve sonsuz.

Mutfak penceresinden bakınca dışarısının aydınlık olduğunu görebilmesine rağmen arka oda tamamen karanlıktı. Güneşli bir gündü. Tüm bunlar masmavi göklerin altında yaşanıyordu. Brian'ın odasındaki karartma perdeleri çekilmişti. Odanın bir

mağara kadar karanlık olabilmesi için takılmışlardı zaten. Ve öyle de olmuştu. Ama şimdi o karanlık dışarıya adım atan kişiyi ve içeride her ne yaptıysa onu gizliyordu.

"Lütfen..." diye inildedi.

Lütfen ne? Hangi cümleyi kurmaya çalışıyordu? Lütfen git? Lütfen beni bırak? Hayır. Lütfen oğlumu bırak. Böyle diyecekti. Ve söylemeye çalıştığı sözcüklerin bu olduğunu fark ettiğine kendisi bile şaşırdı. Şaşırmıştı çünkü insan en kötü anlarda nasıl bir tepki vereceğini hiçbir zaman tam olarak kestiremez, değil mi? Hepimiz cesur, nazik, kahramanca davranmayı umarız. Ama hangisi olacağını bulma şansı kaç kez elimize geçer? Fakat böyle bir anda Apollo'nun uğrunda yakarmayı istediği şey oğlunun hayatıydı. Aynısını Emma için de yapardı.

Çaydanlığın altı şimdiye dek yüksek ateşten kararmış, içindeki su neredeyse güneşin yüzeyi kadar ısınmış olmalıydı. Bu saldırgan kaynayan suyu onun kafasından aşağıya dökebilir, cildi kabarıp patlayabilir, gözleri eriyip kafatasından akabilirdi. Tamam, tamam, çığlıklar atar ve ölürdü. Pekâlâ. Ama önce Brian'ı apartmana çıkarsın. En azından orada bir komşu tarafından bulunma, güvende olma şansı olurdu. Hatta belki de Emma apartmanda bir yere oturmuş, koridora bir yere ilişmiş bile olabilirdi. *Brian'ı ona verirsen bana her istediğini yapabilirsin.*

Arka oda ve mutfak arasındaki kısa koridorun tahta döşemeleri tıpkı biraz önce arka odanınkiler kadar gürültüyle gıcırdadı. Burası eski bir daireydi. Tüm döşemeler kırılgandı. Şimdi bu figür ağır adımlarla görüş alanına girerken oraları buraları gıcırdayıp kütürdüyordu.

Gelen kişi beklediğinden daha ufaktı. Kısa ve inceydi.

Bu küçük adam onu nasıl zapt etmişti? Apollo merak ediyordu. Midesinde zonklayan bir ağrı vardı. Bu adamın daireye nasıl girdiğini bile hatırlamıyordu. Brian'ın odasındaki pencerenin üzerinde bir güvenlik kapısı vardı. Dördüncü kattaydılar. Binanın yan tarafından tırmanılıp parmaklıkları olmayan bir pencereden içeri girilemeyecek kadar yüksekteydiler. Altıncı kattaki çatıdan aşağıya inemeyecek kadar da aşağıda. Belki de bu adam

Emma'ya fotoğrafları gönderen kişiydi. Eğer ona fotoğraf gönderip sonra da silebiliyorsa, belki de kilitli bir apartman dairesine girmek onun için hiç de zor değildi. Ah, Tanrım. Apollo artık Emma'ya inanmaya hazırdı. Çok geçti. Fazlasıyla geçti.

Yabancı, bu yaratık, yanında bir şey daha getiriyordu. Alçak bir gürültü. Apollo sandalyesinde otururken bile o sesi çaydanlığın şakıyan sesinin arasında ayırt edebiliyordu. Homurtular. Mırıltılar. Canavar kendiyle konuşuyordu. Apollo sözcükleri anlayamıyordu ama sesin basları gürlüyordu ve tınısında sismik bir şeyler vardı. Gümbürtüyü ayaklarının altında bile hissedebiliyordu.

Canavarın saçları uzundu ve yüzünün üzerine düşüyordu. Saç tutamları pasaklı ve kuruydu. İlerlerken omuzları çöküktü, bu da onu gulyabaniye daha çok benzetiyordu. Mutfağa girdi ve ona sürtünerek yanından geçti. Çok yakındı. Aralarında birkaç santim vardı. Apollo öne doğru atıldı. Altındaki sandalye yerden yükseldi ve bacakları yere çarptı. Baldırları ve bileklerinin etrafına sarılmış zincirlere rağmen bu küçük adamı, bu haydudu öyle bir güçle yere sererdi ki buzdolabına çarpardı.

Ama şu bisiklet kilidi yerinden oynamıyordu.

Apollo o şekilde öne atıldı ve kendini öyle kötü bir şekilde boğdu ki neredeyse baygınlık geçirecekti. Çok şaşırtıcı değildi. Biraz önce de bilincini kaybeder gibi olmuştu. Belki de fark ettiğinden çok daha uzun bir süredir bilincin derinlik ve sığlıklarına batıp çıkıyordu. Belki de bu canavar şimdiye kadar birçok kez böyle gidip gelmişti. Tezgâhtaki çatal ağızlı çekiç, penceredeki et bıçağı. Belki de çoktan bıçaklanıp dövülmüştü ve bu açıdan vücudunu yeterince iyi göremiyordu. Belki altındaki mutfak zemini çoktan kaybettiği kanla lekelenmişti. Bedenine batan ürpertiler bir kesik, bir çatlak ve ölümcül bir yara arasında ayrım yapmasını engelliyordu.

Bu sırada evindeki istilacı onu fark etmemişti bile. Köşede boğulan yetişkin adamın yanından öylece geçti ve sonunda ateşi söndürdü. Çaydanlık birkaç saniye daha viyakladı. Küçük kazanın içinde su kabarcıklar çıkarıyordu.

Peki bu neden çığlıkların kesilmesini sağlamamıştı?

Dikkatini dağıtacak kızgın çaydanlık yokken Apollo belirgin bir şekilde arka odadan gelen...

Değildi. Değildi. Kendini yatıştırmaya çalıştı ama bu artık çok daha zordu. Arka odada bir çocuk ağlıyordu. Bu başka kimin çocuğu olabilirdi?

Apollo'nun bedeni sanki tüm şeklini kaybetti. Kendini daha büyük, bir yıldız, bir güneş kadar büyük hissetti. Alevler içinde yanan bir gaz kütlesi. Küçücük mutfak ve iki odalı apartman dairesinin yetemeyeceği kadar kocaman. Duvarlar neden çözünmüyordu? Zemin ve tavanın toza karışmasına daha ne kadar vardı? Dünya neden ânında küle dönmemişti? Duyduğu korkunun alevleri güneş sistemimizin merkezindeki yıldızdan bile sıcaktı. Ben tanrı Apollo'yum! Ben tanrı Apollo'yum! Sandalyesinden kalktı. Eğer bisiklet kildi onu boğduysa da, bunun farkına varmadı.

Çocuğuna ne yapılmıştı?

Sesi geri geldi ama sözcükleri değil. Mutfağındaki bu küçük adama gürledi. Kaynak suyla dolu çaydanlığı tutan adama. Artık bu ne gibi bir tehdit oluşturabilirdi ki? Diğer odadaki oğlu ciyaklarken Apollo evindeki bu işgalciye kükredi. Mutfaktaki figür olduğu yerde duruyordu. Çaydanlığı sapından değil, doğrudan avucunda tutuyordu. Teni yanıyor olmalıydı ama eli titremiyordu bile. İstilacı sonunda onun gözlerine baktı. Yaratık onu orada, köşeye zincirlenmiş hâlde, tükürükler saçar, küplere biner ve zincirlerini şangırdatırken gördü.

Zincirlenmiş adam da artık saldırganını açıkça görebiliyordu.

"Emma?"

Arka odadaki oğlunun ağlaması hıçkırıklarla dolu feryatlara dönüştü. Brian altı aylıktı ama bunlar yeni doğmuş bir bebeğin ağlamalarıydı. O özel, anlamsız viyaklamalar. Birbirinin üzerine biniyor, biri bitmeden diğeri başlıyordu. Yalnızca acı değil. Aynı zamanda da kafa karışıklığı. Öylesine çıplak bir zayıflık. Yeni bir ebeveyni ta kemiklerine kadar paniklettiren o çığlıklar.

O odadan çıkan kişi Emma Valentine'dı.

Apollo, "Emma," demeye çalıştı. "Sen ne yaptın?"

Belki henüz hiçbir şey yapmamıştı. Belki Brian yalnızca korkmuştu ama kötü bir şekilde yaralanmamıştı. Tüm silahlar burada, mutfaktaydı, değil mi? Bu kâbuslardan fırlamış âna rağmen Apollo bu küçük umut dikeninin üzerine titredi.

Emma onu izliyordu.

Avucunda duran buharlı çaydanlıkla masaya bir tepsi getirmek üzere olan bir garsona benziyordu. Acıyı nasıl hissetmezdi? Apollo, avucunun kızardığını görebiliyordu. Oğlunun çığlıklarına rağmen Emma'nın kızaran derisinin sesini duyabiliyordu. Hava artık yanmış kömür gibi kokmaya başlamıştı. Ama buna rağmen karısı bunların hiçbirini algılamıyordu. Odada duruyordu ama orada değildi.

Apollo, "Zor zamanlar yaşadın, Emma," diyerek söze başladı. "Ben senin çok üstüne geldim."

Sandalyesine oturdu çünkü görüşü bulanıklaşmıştı ve şu anda onu hissetmiyor olsa bile bisiklet kilidinin ona zarar verebileceğini fark etmişti.

"Çok tükenmiş hâldeydin ve her şey hayatın daha da kötü görünmesine yol açtı."

Emma onu izliyordu. Konuşmuyordu. Bu nasıl onun karısı olabilirdi? Tükenmiş görünüyordu, sanki tüm ruhu çekip boşaltılmış gibi. Neredeyse yeşil görünüyordu. Emma'nın arduazdan oyulmuş bir heykeli gibiydi. Orada sessizce duruyordu. Apollo, Emma'nın belki de derinlerde bir yerde kendisinin onu planladığı şeyden vazgeçirmesini istiyor olabileceğini düşündü.

"Yalnız değilsin. Bu birçok annenin başına geliyor. Emma, yalnız değilsin. Kim ilaçlara başlamadan önce bize anlattı ya. Brian'ın orada durduğunu görebiliyorum. Sesi hâlâ... güçlü geliyor. Burada düzeltemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Emma kıpırdanıp gözlerini ondan kaçırdı. İlk defa, sanki nihayet acıyı duyumsamış gibi eli ve üzerindeki çaydanlık yalpaladı. Sanki kendine gelirmiş gibi.

"Haydi, çöz beni. Gidip Brian'a bakalım."

Oğlunun adını duymak Emma'nın üzerinde hipnoz sonrası bir telkin etkisi göstermiş gibiydi. Sanki bir transa girmiş gibi başını geriye attı. Gözleri elektriklenmiş gibiydi. İşte karısı oradaydı. Ona kavuşmuştu. Ona hitap etmeliydi. Brian'ın annesine. Kim'in kız kardeşine. Nichelle'in arkadaşına. Profesyonel kütüphaneciye. Brezilya'da yaşamış olan kadına. Boones Mill'de büyüyen kıza. Karısına. Onun bu versiyonlarının hepsi, tek çocuğuna asla isteyerek zarar vermeyecek kadınlardı.

Fakat Apollo yanılıyordu. Ona kavuşmamıştı.

Emma boştaki eliyle tezgâhtaki çatal ağızlı çekici kaptı. Tek bir akışkan hareketle Apollo'ya doğru adım attı ve çekicin düz tarafını yüzünün yanına indirdi. Apollo'nun elmacıkkemiği çatladı. Apollo, kemiğinin ufalandığını duydu; ses gürültülü bir şekilde kafatasının içinde yankılandı. Ve birdenbire ağzının sağ tarafını kolayca açamaz hâle geldi. Görüşü bulandı; sanki gözü yuvasından kayıp çıkmış gibi görüşünün alt yarısı karanlığa gömüldü. Ağzının sol tarafıyla ona yakarırken beş yıllık karısı Emma çekici yere attı.

Emma onun yanından geçip gitti. Apollo tekrar sandalyesinden doğruldu. Hangi acı Brian'ın yaşayacaklarıyla boy ölçüşebilirdi? Hiçbir şey. Hem de hiç. Apollo sandalyesinde doğruldu ve bisiklet kilidi onu çekerek yeniden oturttu. Vücudunun ağırlığı öyle büyük bir güçle yıkıldı ki sandalyenin bir bacağı tahta döşemede bir delik açtı. Bu yüzden artık sandalyesi yeni bir açıyla duruyordu ve boğazı yine bisiklet kilidine takılmıştı. Ama bu sefer düzgün durması hiçbir işine yaramayacaktı. Yan yatan bir gemi gibiydi. Batıyordu. Bisiklet kilidi bir kement olmuştu. Derine batıyordu.

"Brian'a zarar verme," diye yalvardı.

Karısı yürüyüp mutfaktan çıktı.

Emma koridorda, arka odanın hemen önünde ona doğru döndü. Kaynar suyla dolu çaydanlığı havaya kaldırdı.

"Oğluma zarar verme."

Çocuk ağlıyor, boğuluyor, öksürüyor ve haykırıyordu.

"Lütfen bebeğime zarar verme," diye yalvardı Apollo.

Emma gerileyerek karanlık odaya girdiğinde Apollo da kendi karanlığına gömüldü.

Gözlerinde parıltılar meydana geldi ve kendini hâlâ öyle çok zorluyordu ki öksürünce ağzından kan geldi.

Emma o anda konuştu; açıkça ve dolaysızca.

"O bir bebek değil," dedi.

4
siktir, kahrolasıca, orospu çocuğu

31

Toparlanma

Bu sözcük "kaybedilen ya da el koyulmuş bir şeyi yeniden kazanmak ya da yeniden kazanma ihtimali," olarak tanımlanır. Ekonomik toparlanma. Verilerin toparlanması. Kaybedilen mal varlığının toparlanması. Bugünlerde sıkça kullanılan bir terimdir. Bir zamanlar bilgisayarda tutulan bilgi ya da bir birikim hesabından hortumlanan para için makul bir kavramdır. İnsan vücudu bile bu ismi meşru kılar. Örneğin, üzerine indirilen bir çekiç nedeniyle kırılan bir elmacıkkemiği cerrahi işlemle onarılabilir. Gözyuvarına ilerleyen bir elmacıkkemiği kırığı (kırık bir elmacık kemiğinin ikincil bir sonucu) gözün hafifçe yeniden konumlandırılmasını gerektirir ama göz yukarı kaldırılıp doğru yerine yerleştirildiğinde elmacıkkemiğinin kenarı yeniden yapılabilir. Haftalar içinde toparlanma gözlenir. Bilekler, dirsekler ve hatta boğazdaki morluklar da uzun sürmez. Patlayan damarlar iyileşir. Cilde K vitamini içeren merhemler sürülmesi tavsiye edilir. Vücutlar iyileşir.

Peki ya ruh?

Apollo'nun "kaybedilen ya da el koyulmuş" olanı "yeniden kazanması" ne kadar uzun sürecekti? Bir oğul. Tanıdığını zannettiği bir eş. Bir evlilik. Üç yaşam.

Apollo hücrede diğer 149 adamla birlikte beklerken tüm bunları düşünecek zamanı olmuştu. Tutuklular bu hücrelere boğa ağılı diyordu çünkü Rikers Adası'ndan salıverilmeyi bekliyorlardı. Bu adamlar o kadar sıkışık duruyordu ki iki tanesi

ayakta dururken baygınlık geçirmişti. Gardiyanlar her nedense yarım gün süren gizemli prosedürleri uygularken Apollo ve diğer adamlar on bir saattir boğa ağılında duruyordu.

Her neyse, Apollo buradaki diğer adamlara kıyasla oldukça şanslıydı. Yalnızca iki aydır Rikers Adası'ndaydı. Ayrıca Taylor'da, çoğunlukla kısa süreli tutuklularla birlikte kalıyordu. Bir adamın umabileceği en sakin nezaret sürelerinden birini geçirmişti.

Salıverilmeyi istemeyen tek tutuklu olan Apollo'nun işlemleri tamamlandı – giysileri ve eşyaları kahverengi bir kâğıt torbada kendisine teslim edildi. Dört tane mavi beyaz renkli otobüs tamamen dolmuştu ve ortam fokurduyordu. Apollo'nun otobüsündeki adamların yaşı on yediyle elli sekiz arasında değişiyordu ama her biri kampa giden küçük çocuklar gibi yerlerinde sekiyorlardı. Otobüsteki gardiyanlardan biri ara sıra tutuklulara sessiz olmaları için bağırıyordu. *Eşek kadar adamlarsınız!* diyordu ama yanılıyordu. Adamlar çocukluklarına dönmüştü. Erken kalkmış çocuklar. Rikers Adası'ndan salıverilen tutuklular daha şafak sökmeden hapishaneden Queensboro Meydanı'na götürülüyordu. İçinde eşyalarının bulunduğu torbalar ve metroya binip büyük boy bir kahve almalarına yetecek kadar parayla dolu zarflarla otobüsten indiriliyorlardı.

Apollo pencerenin yanında oturuyor ve otobüsün köprüden Queens'e geçmesini izliyordu. Hapishanedeyken bir an olsun korkuya kapılmamıştı. Emirleri yerine getirmiş, hiç telefon etmemiş, kimliğini sürekli üzerinde taşımış ve gömleğinin eteklerini hiç pantolonundan çıkarmamıştı. Etekleri dışarıda kalmış bir gömlek bazı gardiyanları akıl sır ermeyen bir öfke nöbetine sokabiliyordu. Apollo kimsenin gözüne ilişmemiş ve öyle olmasından da hoşlanmıştı.

Emma Valentine ve Brian Bebek'in –oğulları bu adla bilinir olmuştu– hikâyesi haberlere çıkmıştı. Brian Bebek annesi tarafından öldürülmüştü; Emma Valentine ortadan kaybolmuştu ve kaçak durumundaydı. Apollo'nun ailesi bir korku filminin oyuncuları hâline gelmişti. Hapishanede görünmez olmak istemesi şaşırtıcı mıydı?

Apollo'yu hapishaneye sokan hareket, yani üç kişiyi bir çifteyle rehin alması da kendi çapında bir haber olmuştu. Rikers'ta ona pek sempatiyle yaklaşılmamıştı. Hiçbir kıdemli tutsak onu neşelendirmek istememişti. Herkesin kendi sorunları vardı. Rikers'taydılar sonuçta. Apollo bunu rahatlatıcı bulmuştu. Canlılığı askıya alınmıştı. Oraya buraya hareket etmeye, belirli saatlerde yemek yemeye, günde bir kez duş almaya mecbur bırakılan bir vücuttan ibaretti ama içinde bundan başka bir şey yoktu. Apollo kalbinin durduğuna ya da gözü için ameliyata alındığı sırada göğsünden çıkarıldığına ikna olmuş hâldeydi. Hapishanedeyken hiç korku duymaması mantıklıydı, çünkü aslında hayatta değildi. Brian öldüğünde o da ölmüştü.

Fakat Queensboro Meydanı'na yaklaştığı sırada kendini yeniden canlanmış, dirilmiş hissetmeye başladı. Bu iyi bir şey değildi. Kalbi göğsünde atıyordu ve Apollo yabancı bir varlık tarafından ele geçirilmiş hissediyordu. Etrafındaki adamlar vardıklarında ne kadar hızlı enselenecekleri konusunda şakalaşıyorlardı. Görünüşe göre meydan yeniden inşa edilmeden önce, yeni bırakılan adamların otobüslerden inmesini bekleyen fahişelerin bulunduğu Twin Donut diye bir yer vardı. Her bir bölme, bu adamların onların hizmetine ne kadar muhtaç olduklarının farkında olan dört kadınla dolu olurdu. Kıdemli bir tutuklu bu bilgileri nostaljik bir edayla paylaşıyordu.

Başka bir adam, "Hâlâ oradalar," dedi. Artık yirmi yedinci sokakta bekliyorlar. Panini Grill'de."

Yaşlı bir tutuklu, "Panini de ne sikim oluyor?" diye sordu.

En gençlerinden biri güldü. "İşler değişiyor, eski toprak. Buna direnemezsin."

Apollo'nun kalp atışları yanından geçtikleri her binayla daha da yükseliyordu. Rikers'taki çoğu adam için Queensboro Meydanı uzak bir yer sayılırdı. Aralarından birçoğu Brooklyn, Bronx ya da Uptown'dan gelmişti ve eve dönüş yolculukları saatler sürecekti; bu yüzden de bu meydanda bırakılmak, ceza infaz kurumunun kendilerine son bir siktir çekmesi gibi geliyordu. Fakat Apollo, Queensboro Meydanı'nı iyi tanıyordu. Buradan

Washington Heights'a dönmenin tam olarak ne kadar süreceğini biliyordu.

Brian öldüğü sabahtan beri eve dönmemişti. Bir kez bile. Sağlık görevlilerini çağıran kapıcı tarafından bulunmuştu ve New York Presbiteryan Hastanesi'ne götürülmüştü. Gözünün tedavi edildiği ameliyat bitene dek orada kalmıştı. Taburcu olduktan sonra iyileşmek için Lillian'ın evine gitmişti. Oradayken New York Emniyet Müdürlüğü dedektifleri ve FBI ajanları tarafından ziyaret edilmişti. Apollo Washington Heights'a döndüğünde Brian üç haftadır ölüydü.

Fakat oraya dönünce eve gitmemişti. Bunun yerine, elinde yarı-otomatik bir çifteyle New York Halk Kütüphanesi'nin Fort Washington şubesine varmıştı. Emma'nın iş arkadaşlarından üç rehine almıştı. Kısacası aklını kaybetmişti – Emma'nın nereye gittiğini söylemelerini istiyordu. Bilmediklerine inanmıyordu. Polisi aramak zorunda kaldılar. Altı buçuk saat boyunca orta noktada buluşamadılar. Tüm bunlara rağmen Emma'nın iş arkadaşları şikâyette bulunmayı reddetti ve hatta mahkemeye çıktığında Apollo'nun lehine ifade verdiler. Apollo Rikers Adası'nda iki ay geçirdi. Ve şimdi de, şafağın ilk izleri gökyüzünde belirirken, Apollo Kagwa yeniden özgürdü. Lillian'a geleceğini haber vermemişti; hapse girdiğinden beri Patrice'le de konuşmamıştı. Kimse kalmamıştı. Yakın çevresinin yalnızca dört insandan oluştuğunu düşünmek dikkate şayandı.

Adamlar izne çıkan askerler gibi otobüsten indiler. Belki de Rikers'taki tutsakların böylesine erken bir saatte, böylesine uzak bir yere bırakılmasının nedeni, tali hasarların en aza indirgemek istenmesiydi. Atom bombası testlerinin çölde ya da ücra bir adada yapılmasının ardındaki fikir gibi. Gerçi o gibi durumlarda her zaman zayiat verilirdi, değil mi? Bikini Atolü'nün toprağı bugün bile yaşanmaz hâldeydi. Apollo kederle parıldadığını, radyasyon değil de yastan zehirlendiğini hissetti. Eve gidemezdi. O yerde bulunamazdı. Henüz olmazdı. İşte bu yüzden diğer tutsaklar arasında otobüse binmek istemeyen tek kişi kendisi olabilirdi. Diğer herkes eve dönmek istiyordu ama Apollo Kagwa'nın artık bir evi yoktu.

32

Apollo, Bennett Parkı'na geldiğinde oraya nasıl ulaştığını bile bilmiyordu. Washington Heights'a vardığında saat sabahın beş buçuğuydu. Bedeni o saatlerde Brian'la birlikte parka çıkmaya alışmıştı, bu yüzden uzak geçirdiği aylardan sonra bile vücudu onu buraya sürüklemişti. Saat on birde şehir merkezinde bir randevusu vardı ama henüz bunun için çok erkendi.

Parka girince oyuncakların etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş dört adamın başlarının tepesini gördü ve zihninde pusun birden dağılmasıyla neredeyse oradan çekip gidecekti. Dairesine gitmeyi düşünüyordu zaten, öyle değil mi? Ama o arada adamlar Apollo'yu gördü. Yeni Babalardan iki tanesi ona hızlıca bir bakış attılar ve Apollo ne yapacağını bilemedi. Kaçarsa durum daha ne kadar tuhaflaşırdı? Bu yüzden onun yerine onlara doğru gitmeye başladı. Onlar arkadaşlarıydı – elbette gidip selam vermeliydi.

Adımlarını sıklaştırdı ve oyun sahasının kapısına yaklaştığında tökezleyip düşecek gibi oldu. Kapılı bölgeye girdiğinde dört adam dönüp onu izlemeye başladı. Biri dışında hepsi onu süzdü ve ansızın utanç içinde başlarını çevirdiler. Apollo bunu gördü ama yine de görmezden gelmeye çalıştı. Anneler de yakınlarda, tam olarak üç ay önce bulundukları yerde, çocuklarıyla birlikte salıncakların yanında duruyorlardı. Ancak bugün Apollo'nun elleri boştu. Taşıdığı hiçbir şey yoktu. Çocuğu yoktu. Diğer babalara doğru yöneldi ve muhtemelen ilk defa, hepsiyle teker teker tokalaştı. Sonra oyuncaklara döndü.

"Selma, Meaghan," dedi. "Selam Imogen. Günaydın, Shoji. Günaydın Isaac."

Dört çocuk ona aldırış etmezken Apollo dönüp diğer babalara gülümsedi.

"Imogen çok iyi yürüyor," dedi.

Normal zamanda Imogen'in babası bu fırsatı değerlendirerek, kızının bu gelişimi tam olarak ne zaman kaydettiğini ayrıntılarıyla açıklardı. Büyük ihtimalle telefonunda kızının ilk denemelerinin bir –ya da on– tane videosu da vardı. Onları diğer babalara göstermek için telefonunu çoktan çıkarmış olmalıydı ama bu sabah hiçbirini yapmadı. Apollo'nun söylediklerini başıyla onayladı ama sonra serseme dönmüş bir hâlde gözlerini kırpıştırarak kızına baktı.

Aslında adamların dördü de afallamışa benziyordu. Kafaları karışmıştı. Apollo'ya kaçamak bakışlar atıyor, sonra gözlerini hızlıca çevirerek çocuklara, ağaçlara, Fort Washington Bulvarı'na, Apollo dışında her yere bakıyorlardı.

Apollo bunları anlıyordu ama kendisi de şaşkaloza dönmüştü. Buraya neden geldiğini bilmiyordu; burada dururken ellerini nereye koyacağını, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Çocuklar ve gösterdikleri gelişim hakkında yorumlar yapmayı sürdürmeli miydi, yoksa nerede olduğunu açıklamalı mıydı? Adamlar Rikers Adası'ndaki boğa ağılını duymak isterler miydi? Yer personeli olarak yaptığı sabah vardiyalarını? Elbette hayır, elbette hayır, peki neden bahsetmeliydi? Gitmeliydi. Burada, oyun sahasında yalnızca tek bir şey konuşulurdu ve Apollo o konudan bahsetmek istemiyordu; yapamazdı ama gitmek üzere arkasını döndüğünde konu yine de açıldı.

"Apollo," dedi Isaac'in babası sessizce. "Haberleri gördüğümüzde çok kötü olduk."

Diğer üç baba da kafa salladı ama hâlâ Apollo'ya bakmayı reddediyorlardı.

"Bir şekilde seninle iletişime geçmek istedik ama hiçbirimizde numaran yoktu."

Apollo hissettiği rahatlamayla neredeyse eriyecekti. Telefonunu çıkardı ama şarjı bitmişti. Rikers Adası'nın tutukluları eve

dolu bir bataryayla gönderme gibi bir alışkanlığı yoktu. Bu yalnızca otomatik bir hareketti. "Hoşuma giderdi," dedi.

Yeni Babaların hiçbiri konuşmadı. Bunun yerine Isaac'in babası bir elini Apollo'nun omzuna koyup onu nazikçe sıktı. Sonra Apollo'nun yanına geçti. Sonra Shoji'nin babası da Isaac'in babasının yanına geldi ve bir anda yarım daire oluşturan babalar çocuklarının görünmesini engelleyen bir bariyer oluşturdu.

Imogen'in babası, "Burada olmaman gerekirdi," dedi. Adam ellerini açıp kapadı; parmakları birer pençe gibi gerildi.

Apollo, "Bana kızgın mısınız?" dedi. Kalbi, Rikers'ta geçirdiği ilk gece bile olmadığı kadar hızlı atıyordu. "Bana kızgın mısınız?" dedi tekrar.

"Kimse kızgın falan değil," diye fısıldadı Isaac'in babası.

"Ben kızgınım," dedi Imogen'in babası. "Çocuklarımızın yanına geldiğin için kızgınım."

Apollo konuşmaya çalıştı ama yalnızca kekeledi. Telefonunu o adamın kafasına geçirmek gibi bir dürtüye kapılmıştı. "Çocuklarınıza asla zarar vermem," diye fısıldadı.

Shoji'nin babası, o eğitimli ebeveyn gözünün ucuyla bir hareketlilik sezip omzunun üzerinden baktı. "Onu Meaghan'dan mı aldın?" diye sordu. "Geri ver. Hemen geri ver."

Meaghan, artık "o" her neyse Shoji'nin elinden kaptı; Shoji de onu geri almaya çalıştı. İkisi boğuşurken çığlıklar atıyorlardı. İki çocuğun da babası dönerek bir taktik destek ekibi gibi onların yanına koştu.

Bununla birlikte Apollo'nun yanında yalnızca iki baba kalmıştı. Adamlar gergin bir şekilde onu izliyordu.

"Benden korkuyorsunuz," dedi Apollo.

Imogen'in babası, "Bir silah alıp kütüphaneye gittin!" diye bağırdı. Sabahın bu kadar erken saatinde sesi olduğundan daha da gür çıkmıştı.

Apollo, "Ben yalnızca–" diye söze girdi ama sonra kendine engel oldu.

Isaac'in babası, "Brian konusunda gerçekten çok üzgünüz," dedi. "Ne kadar üzgün olduğumuzu anlatamam."

Oğlunun adının yüksek sesle söylendiğini duymak Apollo'nun midesini titretti. Bu ismi altmış gün önce polis tarafından kelepçelendiğinden beri duymamıştı ama zihninde, kalbinde saatte bin kez tekrarlıyordu. Başka bir adamın ağzından çıktığını duymak tuhaftı. Apollo onun dilini koparmak istedi.

Isaac'in babası, "Yalnızca iyi birer baba olmaya çalışıyoruz," dedi.

"Ben de öyle yapıyordum," dedi Apollo.

Bennett Parkı'ndan çıkmak üzere arkasını döndü. Sabahın altısıydı ve eve gitmekten başka seçeneği yoktu.

33

"Uyanman gerek. Burada uyuyamazsın."

Apollo uyuya mı kalmıştı? Şaşırtıcıydı. Yalnızca burada, apartmanın bodrumunda, çamaşırhanede bir süre oturmak istemişti. Randevusuna kadar burada bekleyebileceğini düşünmüştü. Asansöre binmiş ve yukarıya çıkmak istemiş ama dördüncü katın düğmesine basmak yerine aşağıya inmişti.

Ve görünüşe göre hemen ardından da kendinden geçmişti.

Tepesinde dikilen adam, "Kalk hadi," dedi. "Beni duydun mu? Bu binaya nasıl girdin?"

Apollo yalnızca uyuyakalmamış, çamaşırhanedeki kanepeye yatıp oraya bir kene gibi gömülmüştü. Minderlerin üzerinde kıvrılmış, elindeki süpürge sopasıyla onu dürtükleyen adama sırtını dönmüştü. Yerinde yuvarlanıp doğruldu.

"Sensin."

Binanın kapıcısı, Apollo'nun dairesine kapı takan adam geriledi ve beş karış açık bir ağızla ona bakakaldı. Bir elinde süpürge vardı ve sol omzunda yeşil renkli bir bahçe hortumu asılıydı. Bir Şerpa havası vardı; deneyimli ve sarsılması imkânsız. Adı Fabian'dı. Ellilerinin sonlarındaki Fabian Porto Riko'da doğmuştu ve bu binanın bakımını Apollo ile Emma'nın taşınmasından çok önce üstlenmişti. Eğilerek çömeldi ve Apollo'yu izlerken başını yana eğdi.

"Gözünü gerçekten iyi toparlamışlar," dedi Fabian.

Apollo yeniden yapılan elmacıkkemiğine dokunmak üzere

elini kaldırdı. Hasarı düzeltmeselerdi daha iyiydi; en azından dış görünüşü de içiyle uyumlu olurdu.

"Seni bulduğumda her şey... hiç de iyi değildi," dedi parmağıyla kendi yanağına hafifçe vurarak.

Eli hâlâ yüzünde duran Apollo, "Sana hiç teşekkür edemedim," dedi.

"Annen etti," dedi Fabian. Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti; yeniyetme oğlanların kendi aralarında şakalaşmasına benzemişti. "Şey, yani sen içerideyken onu buralarda gördüm. Beni durdurup boynuma sarıldı. Bir de ellilik ısmarladı."

"Annem buraya mı geldi?" diye sordu Apollo. "Annem sana bira mı aldı?"

Fabian doğruldu ve boştaki eliyle Apollo'nun kalkmasına yardım etti.

"Çabuk çıktın," dedi. "Oysa Rikers insanları içinde tutmayı sever."

Apollo, "Annem bana bir avukat tuttu," dedi.

Fabian süpürgenin fırçasını bodrumun zeminine vurarak, "İyi anneler birer armağandır," dedi. Sonra kızaran yüzünü kaldırıp ona baktı. "Üzgünüm, öyle demek istemedim... özür dilerim."

Apollo sırf başka bir şeyden konuşabilmek için, "Saat kaç?" dedi.

"On," dedi Fabian. "Anahtarın var mı? Sana kapıyı açmamı ister misin? Yedekler hâlâ bende."

Apollo yerde kanepenin yanında duran kahverengi kâğıt torbayı işaret etti. "Eşyalarım şurada. İçeri girebilirim."

Ama girmesi gerekmiyordu. Saat on birde merkezde şartlı tahliye memuruyla bir randevusu vardı. Şükrettiği bir diğer tuhaf şey de buydu ama öyle hissediyordu işte. Memuruyla olan ilk randevusuna takım elbiseyle mi gitmesi gerekirdi? İçinde uyuduğu, hatta tutuklandığı giysilerle gitmesi bir fark yaratır mıydı?

Fabian başını sallayıp döndü. Koridorun sonunda, çamaşır ve kurutma makinelerinin ilerisinde bir ofisi vardı. Daha bir buçuk metre kadar gitmişti ki Apollo arkasından seslendi.

"Nasıl anladın?"

"Neyi?"

"Bizim daireye gelmen gerektiğini nasıl anladın?"

Fabian tekrar döndü ama ona yaklaşmadı. Hortumun kolundan kayıp düşmemesi için omzunu düzeltti. "Kırk yedi numaradaki adam beni aradı," dedi. "İçeriden bir koku geliyordu." Başını iki yana salladı. "Çok kötü bir kokuydu. Hayatımda hiç öyle bir koku duymamıştım."

Apollo dengesini sağlamak için bir elini kanepeye koydu. "Koku," diye tekrarladı.

"Yedek anahtarlarımı kullanmam gerekir diye düşünmüştüm ama kapı kilitli değildi. İçerisi bayağı sıcaktı. Eve girmeden önce birkaç kez seslendim ama içimde kötü bir his de vardı."

Başını eğdi ve Apollo'nun gözlerine bakmaktansa yere göz gezdirdi.

"Önce seni buldum. Öldüğünü sandım. Cidden. Gözün sallanıyordu." Fabian bir yumruk yaptı ve onu yanağının üzerinde salladı. "Sonra arka odaya gittim ve bebeği buldum."

Bodrumun diğer köşesinde, uzakta duran bina kazanı gümbürdedi. Apollo ile Fabian sessizliğe gömüldü. Apollo ona o odada ne gördüğünü sormak istedi. Ne kadar korkunç olursa olsun, bu adam orada Brian'la birlikteydi. Apollo tek bir ayrıntıyı bile bilmek istemiyordu ve hepsini bilmek istiyordu. İki his birden. Ama nasıl soracaktı? Ne sorabilirdi? Kulağa berbat, çirkin ve sapkın gelmeyecek ne diyebilirdi? Yeni Babaların bakışlarını buradan bile hissedebiliyor ve bedeni utançla yanıyordu.

Fabian, "Hemen oracıkta dua ettim," dedi. "Onu görünce. Kilisede her hafta onun için dua ediyorum."

Apollo başını salladı. "Sağ olasın."

"Senin için de dua ediyorum." Fabian ofisini işaret etti. "Gitmem lazım," dedi, fakat sesi boğuk çıktı.

34

Apollo 79. Sokağa erken vardı. Bina Manhattan hakkındaki filmler için yapılan türden bir sokakta bulunuyordu. Batıya, ta Hudson Nehri'ne kadar uzanan müthiş manzaralı geniş bir sokakta. Apartmanlar yalnızca yirmi ya da otuz katlıydı; adanın standartlarına göre küçük ve rahattılar. Manhattan'ı çekici göstermek çok para isteyen bir işti. Tüm bunların arasında New York Halk Kütüphanesi'nin zarif bir şehir evi ve de bir New York City simgesi olan Yorkville şubesi duruyordu.

Apollo kaldırımın ortasında durup en berbat türden bir turistmiş gibi binaya baktı. Yaşlı adamlar ona kasıtlı olarak dirsek attı. Anneler bebek arabalarını birer yol silindiri gibi kullandı. Burada olmak zorunda kaldığına bile inanamıyordu ama Manhattan bölge mahkemesi bu ziyaretlerin "şartlı tahliyenin önemli bir yönü" olduğunda karar kılmıştı.

Yorkville şubesinin bodrumundaki etkinlik alanı, yetmiş iki kişiyi ağırlayabilecek kadar genişti. Ama bu akşam mekânın kapasitesi test edilmeyecekti. On iki adam ve kadın bir çember hâlinde dizilmiş sandalyelerde oturuyordu. İçlerinden yalnızca biri, uzun boylu bir kadın, Apollo'nun yaklaştığını fark etti ve ona el sallayıp yakına çağırdı. Kadında okul geçidi memurlarını andıran, savunmasız ve aklı karışık olanların güvenli bir şekilde karşıdan karşıya geçmesine yardımcı olmaya alışık olduğunu belirten bir otorite havası vardı.

"Bu taraftan," diye seslendi. "Çoktan başladık bile."

Apollo çembere yaklaştı. Yerine otururken diğerleri ona baktı.

Uzun boylu kadın da yerine otururken, "Sana Kurtulanlar grubuna hoş geldin demek istiyorum," dedi. "Kendimize bu adı verdik."

Apollo insanlara birer birer göz gezdirdi. Mahkeme emriyle yapılan bir grup terapisi. Şartlı tahliyesinin şartlarından biriydi bu. Yargıç aşağılayıcı tavrını gizleme zahmetine bile girmeden, *Bunun için yenilikçi belediye başkanımıza teşekkür edin*, demişti.

Diğer Kurtulanlar konuşurken Apollo sessiz kaldı. Burası bir Adsız Alkolikler toplantısını, ya da en azından televizyon ve filmlerde gördüğü AA toplantılarını fazlasıyla andırıyordu ve etraftaki insanların yarısından çoğu, bir tür uyuşturucuyla başları dertteymiş gibi görünüyordu. Fakat bu insanlar, şu veya bunun etkisi altındayken yaptıkları aşırılıklar ve çirkin şeyler hakkında hikâyeler yerine bir trajedi döngüsüne yakalanmış hâldeydi. Korkunç bir şeyler oldu ama her nedense ben hâlâ buradayım. Bu cümle tüm konuşmaların altyazısı olmalıydı. Çok geçmeden bu gruba Kurtulanlar denmesi Apollo'ya tuhaf gelmeye başladı. Hepsi buradaydı ama hiçbiri kurtulmamıştı.

Apollo şaşkın bir sesle, "Alyansım hâlâ parmağımda," dedi. Sandalyelerde oturan diğer bir düzine insana baktı. Şimdi onlar da Apollo'nun parmağına bakıyorlardı. Apollo parmağını kaldırdı. "Özür dilerim," dedi. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

Alice, uzun boylu kadın, öne doğru eğildi. "Sorun değil. Endişelenme."

"Karım bir kütüphaneciydi," dedi Apollo.

Neden konuşuyordu? Neler diyordu?

Kırlaşmış sakallı yaşlıca bir adam başını salladı. "Haberlerde görmüştüm."

Apollo sırtını dikleştirdi. "Olanları biliyor muydun? Neden oturduğumda bir şey söylemedin?"

Yaşlı adam kollarını kavuşturdu. "Benim de konuşacak birkaç sorunum vardı herhalde."

Apollo ciddi anlamda kahkaha attı; gırtlağından keskin ve hızlı bir ses çıktı.

Adam bu sefer daha yumuşak, daha nazik bir sesle, "Ama şimdi sahne senin," diye ekledi.

Apollo, "Buraya ilk gelişim," dedi. "Bu sabah gün doğmadan önce Rikers Adası'ndan serbest bırakıldım. Öğle vaktinde şartlı tahliye memurumla buluştum. Kendisi beni görene kadar iki saat beklemem gerekti. Şimdi de buradayım işte."

Onu sessizlik içinde izliyorlardı. Apollo bu insanların her birini, bir Buda heykeli kadar esrarengiz bulmuştu. Alice, "Şartlı tahliye memurun serbest bırakılmanın daha ilk gününde buraya mı gelmeni istedi?" dedi.

Şartlı tahliye memuru aslında ona eve gitmesini, bir duş almasını ve biraz dinlenmesini önermişti. Fakat Apollo ondan vakit kaybetmeden bir toplantı bulmasına yardımcı olmasını rica etmişti. O daireye tekrar adım atmaktan kaçınmak için her şeyi yapardı. Ama tüm bunları nasıl açıklayacaktı?

"Evet," dedi Apollo. "Tam bir göt."

Kurtulanlar'dan birkaçı dillerini şaklatıp cık cık sesleri çıkardı. Kır sakallı adam ona Apollo'nun sikmişim polisi olarak tercüme ettiği bir hareketle belli belirsiz kafa salladı.

Sonra daha genç bir kadın tereddütle konuşmaya başladı. "Bunu neden yaptı? Sana açıkladı mı?"

İrkilen Apollo ona döndü. Buraya geldiğinde hepsi kim olduğunu biliyor muydu?

O bir bebek değil.

"Hayır," dedi Apollo. "Açıklamadı."

"Peki sen neden yaptın?" Bu soruyu o tatlı okul geçidi memuru havası dağılıp yok olan Alice sormuştu.

Apollo, "Kütüphaneden mi bahsediyorsun?" dedi.

Alice kollarını kavuşturup hafifçe arkasına yaslanarak, "Evet, ondan bahsediyorum," dedi.

"Aklımı yitirdim," dedi Apollo. "Hastanede ameliyattan çıkana dek Emma'nın ne yaptığı anlayamadım. Yatağımda yatarken olanları televizyonda işittim. İşte böyle öğrendim.

"Dairem hâlâ bir suç mahalli sayılıyordu, bu yüzden içeri

girmeme izin verilmedi. Hastaneden çıkınca annemin evinde kaldım. Kendini yeterince güçlü hissedince doğruca, karımın çalıştığı New York Halk Kütüphanesi Fort Washington şubesine gittim. Perşembe günüydü. Öğlene kadar açmayacaklardı. Oraya vardığımda saat on birdi ve diğer kütüphanecilerin içeride günlük hazırlıklarını yaptığını biliyordum. Muhtemelen haberlerde duyduğunuz üzere, yanımda bir çifte vardı."

O sabah olanları avukatına birkaç kez, sonra da yargıç ve savcının önünde bir kez daha anlatmak zorunda kalmıştı. Daha önce hiç jürinin önünde durmamıştı ama şimdi kendini bir jüriye konuşuyormuş gibi hissediyordu.

"İş anahtarları bendeydi, o yüzden kapıyı açıp içeri girdim. Üç kütüphaneciden ikisini birinci katta buldum. Üçüncüsünün lavabodan dönmesini beklemek zorunda kaldık."

Alice, "Korkmuşlar mıydı?" dedi.

"Elbette korkmuşlardı," dedi Apollo.

Alice bakışlarını kucağına indirdi.

Apollo, "Çok aklıselim davrandığımı zannetmiyorum," dedi. "Düzgünce konuşabilmem, onlara neden oraya geldiğimi söylemem biraz uzun sürdü. Günün ilk dakikalarında yanlışlıkla tavana ateş ettim. Dışarıdaki birisi silah sesini duydu. Polis de böylece çağırılmış oldu. Olayın geri kalanını okuma odasında kilitli hâlde geçirdik."

Bir kadın sandalyesinden kalkarak çemberi terk etti. Resmen depar atarak bodrumdan çıktı.

"Hastaneden çıktığımda manşetler çoktan Emma Valentine avına dair haberlerle dolmuştu. FBI ile NYPD vakayla ilgileniyordu. İki teşkilat da gelip benden onu yakalamalarına yardımcı olacak bilgiler istediler. Belki de çoktan kütüphaneye gidip o üç kadınla da konuşmuşlardı. Ama kadınlar belli ki onlara Emma hakkında bildiklerini, daha doğrusu benim bildiklerini sandıklarımı anlatmamıştı. Başka kiminle konuşmuş olabilirdi ki? O kütüphaneciler onun ailesi gibiydi. Kendi anne babası ölmüştü ve kocasıyla çocuğunun onun gözünde hiçbir değeri yoktu. Ab-

lasına da ulaşamamıştım. Bu yüzden kendi sorularımı sormak için oraya gitmiştim. Emma'nın onlara izini bulmamı sağlayacak bir şeyler söylemiş olduğundan emindim."

Kır sakallı adam sandalyesinde öne eğilerek, "Peki söylemiş mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Apollo. "Defalarca yemin ettiler ama yine de onlara inanmam altı buçuk saatimi aldı. Sonunda çifteyi Carlotta'ya verdim. Bayan Price'a. Polise teslim oldum. Üç kadın da lehime tanıklık etti. Hakkımda şikâyetçi olmayı reddettiler. Bu kadar çabuk çıkmamın bir sebebi de bu. İnanılmaz ölçüde bağışlayıcı davrandılar."

İlk konuşan genç kadın, "Sence karın hâlâ hayatta mı?" dedi.

"Umarım değildir." Apollo ona baktı ve sonra bunun kulağa nasıl gelmiş olabileceğini fark etti. "Demek istediğim, FBI ile NYPD onu henüz bulamadı," dedi. "Yani bilmiyorum."

"Ama ne yapmaya çalışıyordun ki?" diye devam etti genç kadın. "Eğer kütüphaneciler bir şey biliyor olsaydı. Eğer karını bulmuş olsaydın..."

"Oğlumu öldürdü," dedi Apollo. "Eğer onu bulsaydım onu öldürürdüm. Sonra da kendimi."

Apollo başka ne söyleyeceğini bilemedi, o yüzden de hiçbir şey söylemedi. Kurtulanlar sessizlik içinde oturmayı sürdürdü.

"Tamam," dedi Alice nihayet. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Vaktimiz doldu."

35

Saat yediden kapılar kapanana dek Yorkville şubesinde oturdu. Kalan saatleri ana katta, kucağında bir dergiyle kayıt bankosunun yanında geçirdi. Kurtulanlar'a yaptıklarından bahsetmek kolay olmamıştı ama grup terapisi sona erdikten sonra kendini çok daha kötü hissetti. En azından bodrumda kendisi gibi olan insanlarla birlikteydi. Kır sakallı adam direksiyonda telefonuyla ilgilenirken –mesaj yazarken– bir kavşağa girmiş ve kamyonun altında kalmıştı. Nişanlısı daha arabalarının dönmesi durmadan ölmüştü. Ama herkes paylaştıktan, bağırdıktan, ağladıktan sonra ne olmuştu? Sonrasında bir çarşamba akşamında yapayalnız kalmıştı. Altı ay boyunca böyle mi olacaktı? Almayayım, sağ olun. Ama eğer gitmezse Rikers'a dönen bir otobüste olurdu ve bu seferki gibi hızlıca çıkamazdı. Bu yüzden saatler boyunca o sandalyede oturup kendini hoşgörüye, azme ve toparlanmaya ikna etmeye çalıştı. Sonunda bununla yüzleşmesi gerekecekti. Daireye dönmek zorundaydı.

Yine de, sokağına vardığında, binaya yaklaşırken, asansöre binerken, birilerinin fırlayıp onu durdurmasını bekledi. Kimse bunu yapmadı. Dairesinin ön kapısına ulaştı ve tereddüde kapıldı. Anahtarları kilide soktu.

Apollo dış kapıyı açtı.

İçeri girdiğinde bir gürültü duymayı mı beklemişti? Pek sayılmaz. Ama o zaman neden sessizlik onu bu kadar şaşırtmıştı? Belki de en son burada bulunduğunda etrafın çok gürültülü olmasındandı. Üç ay önce. Yalnızca üç ay.

Daireye girdi ve kapıyı ardından kapattı. Karanlıkta durup nefesini sakinleştirdi. Işıklar sönükken bile yerdeki tahta döşemelerin temiz olduğunu görebiliyordu. Hoş ve neredeyse ıslak görünüyordu.

Oturma odasına girdi ve sessizlikte durdu. Burada daha fazla alan, daha fazla sessizlik ve sıfır hayat vardı. Fakat kanepe orada, her zaman olduğu yerde, pencerenin altında duruyordu. Köşedeki lamba, alçak kitaplık, radyatör. Radyatör bile ses çıkarmıyordu. Kapatılmış olmalıydı. Bir zamanlar Emma'yla paylaştığı yatak odası solda, mutfak ise sağda kalıyordu.

Yatak odasına giderek kapıyı açtı; kısmen de olsa Emma'yı ortalıkta saklanan bir kaçak gibi orada bulmayı bekliyordu. Ama tabii ki yalnızca yataklarını buldu; çarşaflar düzeltilmiş, yer de bir o kadar düzgünce süpürülüp silinmişti. Perdeler açık bırakılmıştı, Apollo da gidip aşağıdaki sokağa baktı. Bir adamın arabasını bariz bir şekilde çok küçük olan bir boşluğa park etmeye çalışmasını izledi. Apollo pencerenin yanından ayrılırken adam hâlâ bunu çözememişti.

Mutfağa girdi. Zemine baktığında fare zehri topaklarının yere serilmiş olduğunu gördü. Tezgâha baktığında çatal ağızlı çekici gördü. Ocağa baktığında çaydanlığı, tabanını aydınlatan ateşi, ucundan püsküren dumanları gördü. Onu görüyordu ama duyamıyordu. Ocağın üzerinde tangırdıyordu ama hiç tangırtı yoktu. Elini buhar bulutuna doğru kaldırdı ama sıcaklık hissetmedi.

Gerileyerek hayalet çaydanlıktan uzaklaştı ve hâlâ yerde olduğunu düşündüğü topaklardan kaçınmak için ayaklarını kaçırdı. Ama mutfak masasına doğru gittiğinde, zincirlendiği sandalyeye baktığında, o sahnenin hayaletimsi bir tekrarını göremedi. Zincir yoktu. Kan yoktu. Sandalyeyi köşeden çekti. Yerdeki delik tamir edilmişti. Kontrol etmek için diz çöktü.

Bunların hepsini Lillian yapmıştı. Başka kim zahmet ederdi ki?

Tam olarak bu pozisyonda –hâlâ dizlerinin üzerindeyken– arka odayla yüzleşmek üzere arkasına döndü. Kapı kapatılmıştı. Kapıya, tokmağın yaklaşık otuz santim yukarısına, yarısı kapıda yarısı ise kapı çerçevesinde olan neon yeşil bir çıkarma yapıştı-

rılmıştı. Emekleyerek kapıya yaklaştı; bacakları ayağa kalkamayacak kadar çok titriyordu.

"Burası NYC Emniyet Müdürlüğü İdari Yargılama Kanunu'nun 435. Madde'si uyarınca mühürlenmiştir. Emniyet müdürlüğü ya da kamu idaresi tarafından yetkisi olmayanların girmesi yasaktır."

Apollo'ya göre burası hâlâ Brian'ın odasıydı. Kendini itip yukarı kaldırabilmek için ellerini duvarlara dayadı. Brian'ın babasını yerde sürünürken görmesini istemiyordu. Sonunda bu odada açılacaktı ama bu gece değil. Burada –bu yerde, bu kapıda– olmanın bir duygu seline sebebiyet vereceğini düşünmüştü ama Apollo tam aksini hissediyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Kalbinin göğsünde atıp atmadığından bile emin değildi.

Apollo hantalca yürüyerek banyoya gitti. Altmış gündür yalnız başına duş almamıştı. Suyu açtı ve giysilerini çıkardı. Kendini temizlemeye başlamadan önce fıskiyenin altında yarım saat geçirdi. Bitirdiğinde yatak odasına yöneldi. Doksan gündür iyi bir döşeğin üzerinde uyumamıştı – hatta hastanedeki yatak belini ağrıtmıştı. Ama yine de Emma'yla paylaştığı yatağa uzanmaya gönlü elvermedi. Yorganı ve üstteki örtüyü alıp oturma odasına gitti. Telefonunu şarja taktı ve kanepeye uzandı. Bu odanın pencerelerinden gece göğüne baktı. Yıldız yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Telefonu titreyip aydınlanmadan çok önce uykuya daldı. Karanlıkta telefonun ekranı bir yıldızdan bile daha çok parlıyordu. Sonra, bir an sonra, yeniden karanlığa gömüldü.

36

Patrice, Queens'in güneydoğusundaki bodrum dairesinin kapı eşiğinde duruyordu. İki katlı evin sahibi ev taksitine yardımcı olmak için biraz ek gelir elde etmeye karar vermişti. Bodrumu bir daireye çevirtmiş ve el altından ayda 1300 dolara kiralamıştı. İki yatak odası, birer mutfak ve banyo bir de evin arkasından özel bir giriş. Patrice, Irak'tan döndükten sonra evliliği dağıldığı sırada tanıştığı Dana'yla birlikte burada yaşıyordu.

Patrice eşikten dışarı doğru eğildi ve Apollo'yu kokladı. "Alcatraz Kuşçusu gelmiş. Geciktin."

Apollo, "Buraya gelmek için bir trene, bir de otobüse binmem gerekti," dedi. "Queens'in New York'tan bu kadar uzak olduğunu unutmuşum."

Patrice koca patisini salladı. "Seni beklemeden yemeğe başladık."

Apollo elindeki kahverengi torbayı kaldırarak, "Şarap getirdim," dedi.

"Onu plastik torba bile vermeyen bir yerden mi aldın?"

Apollo gülümsemek zorunda kaldı. Bu adamı tekrar görmek güzel bir histi.

Patrice'in arkasındaki bir kadın, Dana, ona seslendi. "Neden orada dikilip evimizi ele güne göstermek yerine onu içeri almıyorsun?"

Patrice omzunun üzerinden ona baktı. "Bebeğim, giriş evin yan tarafında. Komşuların şöyle bir içeri bakmalarına izin veriyoruzdur en fazla."

"İçeri gel!"

Bodrumun tavanı Apollo'ya bile alçak geldi; bir de kendisinden on beş santim kadar daha uzun olan Patrice'i düşündü. Ahşap panelli duvarlar tavan ışıklarını emiyor ve odanın daha karanlık görünmesine neden oluyordu. Mutfak ile ocak en az on yaşında olmalıydı. Daha da eski. Mutfaktaki en iyi eşya Crate & Barrel'dan düşürülmüş yemek masasıydı. Sıkışık mutfakta çok fazla yer kaplayan istek uyandırıcı bir mobilya.

Dana masayı zarifçe kurmuştu; kırmızı pötikareli bir masa örtüsü, hezaren servisler, mavi pötikareli peçeteler ve gümüş kenarlı beyaz porselenler. Apollo mutfağa girerken Dana çoktan onun için de birebir aynı şeyleri yerleştirmeye başlamıştı bile. Patrice kapıyı kapattığında, sokaktan geçen biri güneydoğu Queens'teki bir bodrum dairesinde böylesine zarifçe kurulmuş bir sofranın bulunduğunu asla bilemez, hatta hayal bile edemezdi. Bir metro trenindeki üstü başı dağınık bir yolcunun parıldayan ruhunun gözünüze ilişmesine benziyordu bu. Apollo'nun bir an için nefesi kesildi.

Apollo şişeyi torbadan çıkarınca Dana raftan iki şarap kadehi indirdi. Yalnızca iki kadehleri vardı. Patrice'e şarap için bir kahve kupası verdi.

Apollo, "Geç kaldığım için üzgünüm," dedi.

Dana şarabı bardaklara doldurdu. "Kimse Queens'in bu kadar uzak yerlerine gelmek istemiyor. Gelebildiğine sevindim."

Dana, Apollo'ya sarıldı. Büyük kolları, büyük bacakları ve geniş bir sırtı vardı – sarılmak için mükemmel bir vücut. Patrice'in sarılışı temkinliyken Dana'nınki sımsıcaktı. Bebeğin cenazesi Apollo Rikers Adası'ndayken yapılmıştı. Patrice ve Dana törene birlikte katılmışlardı. Dana'nın ona sarılışı, ağırlığı ve sıcaklığı, başsağlığı dileklerini hiçbir sözcüğün yapamayacağı kadar iyi aktarıyordu.

Patrice ikisine, "Siz oturun," dedi. "Servisi ben yapacağım."

Dana yerine oturmadan önce Patrice'in karnına birkaç kez hafifçe vurdu. Apollo'ya, "Centilmenlik yapıyormuş gibi davranıyor," dedi. "Ama yalnızca yemeği kimin yaptığını anlamanı istiyor."

Dana Liman İdaresi için Staten Island'daki Bayonne Köprüsü'nde kıdemli harç tahsildarı olarak çalışıyordu. Queens'teki evlerinden oraya arabayla bir saatte gidiliyordu. Patrice'in New Jersey'deki kitap satışlarına gittiği günlerde onu işe bırakıyor ve akşama gelirken geri getiriyordu. Birlikte iyi bir düzen kurmuşlardı ve ikisi de bunun farkında gibiydi.

Patrice bir çekmeceden kepçe çıkardı. "Güveçte tavuk," diye başladı. "Tavuk baget ve göğüs eti, yarım kavanoz çekirdeksiz zeytin, üç çay kaşığı zeytin salamura suyu, bir dilimlenmiş limon, bir çay kaşığı Herbes de Provence karışımı, bir kap tavuk suyu, yarım çay kaşığı tuz, bir çay kaşığının sekizde biri kadar da karabiber." Patrice kepçeyi mutfak tezgâhının üzerindeki beyaz güvece daldırdı ve salamura suyuyla limonların o zengin aroması Apollo'nun sanki yemek çoktan önüne koyulmuş gibi öne doğru eğilmesine sebep oldu.

Patrice ilk kâseyi koyarken, "Bir de defne yaprağı," diye ekledi. Alçak tavan ve yakın duvarlar yüzünden, bir kafesin içinde yemek programı sunan bir ayıyı andırıyordu.

Apollo, "Bir bodrumda yaşadığına inanamıyorum," dedi.

Dana diliyle cık cık sesleri çıkardı. "Bodrumda yaşamanın nesi yanlışmış? Burayı ikimize ben buldum."

Apollo ona bakıp gülümsedi. "Ama Patrice'in resmen ödü kop–" dedi ama sonra kendini durdurdu. Servisin yarısında donakalan Patrice'e baktı. Apollo, Patrice'in ev sahipçiliği oynarken bile onu izlediğini görebiliyordu. Belli ki Dana, bodrumların Patrice'in ödünü kopardığını bilmiyordu ama –bir o kadar şaşırtıcı şekilde– Patrice bu sırrı Apollo'dan bile sakladığını zannediyordu. Apollo eskiden olsa bunun yaşamın olağan gerçekleri olarak geçiştirirdi. İnsanlar geçinebilmek için yalanlar söylerlerdi. Bu evlilik ve arkadaşlıklar için de geçerliydi. Ama Apollo artık bu tür yalanlara iyi niyetli deyip geçiştiremiyordu. Eğer ilişkilerimiz birçok küçük yalandan oluşursa, bunlar zamanla daha büyük şeyler hâline gelir, birer yalan hapishanesine dönüşürdü.

Apollo, "Bağlanma fikri Patrice'in ödünü koparırdı," dedi. Erkekler hakkında herkesçe bilinen, kabak tadı vermiş, tatsız öl-

çüde sıradan bu fikri öne sürmek insanlara bir tür uyku büyüsü yapmak gibi bir şeydi. Artık sorunun derinlerine batmıyorlar, yalnızca kaygan, kalın yüzeyinde paten kayıyorlardı. Çene çalıyorlardı. Durum komedisi yapıyorlardı.

Dana sandalyesinde görünür şekilde rahatladı. "Belki önceden öyleydi ama sonra benimle tanıştı."

Ve öylece, o gergin an geçti gitti. Patrice kâseyi Dana'ya getirdi ve yemeğini önüne koyarken onu alnından öptü. Hızlıca Apollo'ya bir bakış attı ve sonra onun kâsesini almak üzere tezgâha yöneldi.

Yemek bittikten sonra Dana ile Patrice kâseleri ve çatal bıçakları masadan kaldırdı. Apollo kendini iterek masadan uzaklaştı. "Size bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Çantasını açtı ve telefonunu masaya koydu. Lillian dünden beri ona ulaşmaya çalışıyordu; telefonunda ondan gelen on beş mesaj falan olmalıydı. Onu Brian'ın mezarına götürmek istiyordu. Oğlunun yattığı yeri görmeliydi. Fakat Apollo o sabah, evde geçirdiği ilk geceden sonra kanepede uyandığında telefonunda bir mesaj daha bulmuştu. Onu okuduktan hemen sonra da Patrice ile Dana'yı arayarak akşam onlara gelip gelemeyeceğini sormuştu.

Çantasından, 181. Sokak'taki Duane Reade'den alınmış daha küçük bir hediye kutusu çıkardı. Dana ile Patrice masayı kaldırmayı bitirmişti. Apollo hediyeyi masaya koymadan önce Dana ıslak bir bezle masanın yüzeyini sildi.

Apollo, "Bir baksanıza şuna," dedi.

Patrice kutuyu açarken Dana görebilmek için parmak uçlarında yükseldi.

Patrice, "Bülbülü Öldürmek," diye okudu. Kitabı açtı ve profesyonel edayla sayfaları taradı. "Kitabın şömizi iyi durumda. İç kartonları da öyle. Ön ve arka sayfalar temiz. Ve... birinci basım. Siktir! Rikers Adası'nda bir mal varlığı satışına mı denk geldin?"

Dana kitaba uzandı ama Patrice kapağı kapatıp göğsüne bastırdı.

Apollo, "Baş sayfaya bak," dedi.

İkisi de sessizce okudu. Dana, Patrice'e dirsek attı. "Pip kim?"

Patrice başını iki yana salladı ama bilmediğini söylemeyi kendine yediremedi. Parmağıyla sayfanın alt tarafına, yazarın imzasının yanına vurdu. "Ama bunun kim olduğunu biliyorum."

Apollo, "Bugün bunu almak için Connecticut'a gittim," dedi. "Adam bana hazır olduğunu söyleyen bir mesaj göndermişti. Bana haftalardır mesaj atıyormuş. Galiba haberleri izlemiyor. Eksper sertifikası kitabın içinde."

Patrice, "Bu insanı emekli edecek cinsten bir şey," dedi. "Ya da en azından fiyakalı bir tatile gidersin. Bunu nereden buldun?"

Apollo biraz sendeledi ama ellerini mutfak masasına koydu.

"Önemi yok," dedi. "Buldum ve sana vermek istiyorum." Sözünü kesmelerine izin vermedi. "Bu şeyi satıp kendim, Emma ve Brian'a bir daire alacak kadar para kazanmayı planlıyordum. Ama artık öyle bir şey olmayacak. Bitti. Parayla işim kalmadı. Nereye kullanacağım ki zaten. Ben–"

Apollo gırtlağı düğümlenince konuşmayı kesti. Bu cümleyi onların önünde bitirmek istemiyordu. Dana bir elini kaldırıp, "Alıyoruz," dedi.

Ağızları şaşkınlıktan açık kalan Apollo ile Patrice ona baktı. Dana'nın gözleri irileşmişti ve kendisi de en az onlar kadar afallamış görünüyordu. Kitabı Patrice'in ellerinden aldı.

Usulca, "Çok cömertsin," dedi. "Ve sana minnettarız."

Sonra dönüp mutfaktan ayrıldı. Arka odaya, yatak odalarına kaçarak kapıyı kapattı. Patrice sanki onun çoktan çözdüğü bir denklemi anlamaya çalışırmış gibi onun ardından bakakaldı ama başaramayınca iç geçirdi.

Apollo, "Sanırım yatma vakti geldi?" dedi.

Dışarı çıkıp arka merdivenlerden inerlerken Patrice, "Seni neden hep sevdim biliyor musun?" dedi. "Neden seninle arkadaş oldum?"

Apollo, "Senden daha iyi bir sahafım," dedi. "İşi en iyisinden öğrenmek istedin."

Patrice kaşlarını kaldırdı. "Buna sen bile inanmıyorsundur. Seninle ilk tanıştığımda sanırım West End Bard'daydık; mekân

kapanmadan önce. Rich Chalfin müşterilerini içki ısmarlamaya getirmişti. Sana Irak'tan henüz döndüğümü söyledim, tıpkı masadaki herkese zaman zaman söylediğim gibi ama sen ne dedin biliyor musun?"

Apollo evin alüminyum cephesine nazikçe vurdu. " 'Pennsylvania'da bir mal varlığı satışı var. Geliyor musun?' "

Patrice bu anıyı duyunca başını iki yana salladı. "Herkesin yaptığı gibi hizmetlerinizden-ötürü-teşekkürler palavralarına hiç girmedin. Savaş karşıtı mıyım diye sormadın. Kimi öldürdüğümü hiç sormadın. Resmen sikine bile takmıyormuş gibi davrandın. Ve bu hoşuma gitti. Daha o anda senin yanında normal biri gibi davranabileceğim bir herif olduğunu anladım. Savaş gazisi gibi değil. Yalnızca Patrice."

Apollo'nun ona bakması için bacağına bir şaplak indirdi. "Bu yüzden aramızdaki protokolü bozup sana hiç olmadığı kadar açık konuşacağım."

"Tamam."

"Eğer bu gece kendini öldürürsen, o siktiğimin değerli kitabını tuvalete atarım. Sonra da üzerine işerim. Ve sonra da daha kötüsünü yaparım. Senden böyle intikam alırım. O kitabı mahvederim."

Apollo pek de yüksek çıkmayan bir sesle, "Ne diyorsun sen be?" dedi.

Patrice iri ellerinden birini Apollo'nun omzuna koydu ve doğruca birbirlerine bakmaları için başını eğdi. "O bakışı daha önce de gördüm."

"Hangi bakışı?"

Patrice, Apollo'yu izledi. "İşte bunu. Şu anda bana bakanı. O bakışı gördüm ve biliyorum." Apollo'nun omzunu sertçe sıktı. "Biliyorum."

Apollo viyaklayarak kendini ondan kurtardı. Öyle bir şey planladığı yoktu. Var mıydı? İki adım geriledi ve arkasını döndü. Var mıydı?

Evin yan tarafından dolanıp ön kapıya yöneldi. Patrice'in arkasından geldiğini duyabiliyordu.

Kapıya geldiklerinde Patrice, "Sen bir kitapçısın," dedi. "Bu yüzden bu gece o kitabı internete koyacağım ve eğer olduğun yerde kalmazsan birinin ona ne kadar para önerdiğini asla göremeyeceksin. Bunu. Asla. Bilemeyeceksin."

Patrice arkadaşı çitin bir yanında, kendisi ise diğer yanında dururken açıkça en iyi arkadaşının üzerine atlayıp onu bir intihar gözetimine alıp almamayı hesaplıyordu.

Apollo, "Sen tam bir orospu çocuğusun," dedi. "Ama kitabın değerini bilmeyi gerçekten istiyorum."

Patrice onu işaret etti. "Adamım. Öğrenir öğrenmez seni arayacağım. Hayatta kalıp telefona baksan iyi edersin."

37

Apollo gece yarısından sonra daireye döndü. Dış kapıyı açtığında birilerinin mutfakta olduğunu, ocağın tıslayıp tik tik tiklediğini duydu ve yere düşmemek için kapı tokmağına tutunmak zorunda kaldı. Mutfağın ışığı açıktı ama dairenin geri kalanı karanlıktaydı. Dolaptan çıkarılan bir tencerenin ve çeşmeden akan suyun sesini dinledi. Neredeyse arkasını dönüp kaçacaktı ama bunun yerine kapıyı ardından olabildiğince sessiz bir şekilde kapadı. Ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarıyla sessizce yürüdü. Dönmüştü. Belki de kendisinin Rikers'ta geçirdiği aylar boyunca buraya gelip duruyordu. Belki de sırf kanıtları ortadan kaldırmak için etrafı temizleyen de oydu. Belki de kendini o kadar suçlu hissediyordu ki kendine engel olamamıştı.

Apollo oturma odasına süzüldü. Tencere –ya da çaydanlık mıydı?– ocağa koyulurken alevin niteliğinin değiştiğini duydu. Havada belli belirsiz bir zencefil kokusu alabiliyordu. Oturma odasının karanlığında nefesini neredeyse hafif bir elektrik bulutu gibi görebiliyordu. Mutfağın eşiğine yaklaşırken tüm duyuları keskinleşti. Emma orada işlediği suçu yeniden canlandırıyor olmalıydı; bu sefer Apollo onu bulacaktı ve birbirleriyle konuşmayacaklardı. Birbirlerini atom seviyesine kadar parçalayacaklar, mutfakta küçük bir nükleer fizyon yaratacaklardı. Eskiden oldukları kişilerin duvara kazınmış siluetleri dışında, onlardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

"Apollo? Sen mi geldin?"

"Anne?" dedi Apollo. Kafa karışıklığı sinekler gibi başına üşüşürken havayı yararak mutfağa girdi.

Lillian Kagwa açık duran buzdolabının önünde duruyor, elinde küçük bir yağsız süt kutusu tutuyordu. "Çay yapıyorum," dedi.

Apollo ocağa bakınca küçük bir cezvedeki sütün fokurdadığını gördü. Çay yaprakları çoktan süte atılmıştı; küçük zencefil parçaları da öyle. Kaynıyor, cezvenin kenarına kadar yükseliyorlardı ve Apollo küçük bir çocukken öğrendiği üzere iksir taşıp dökülmeden önce gidip ocağı kapattı. Altı kapanan buharlı, girdaplı, yoğun kahverengi çay yatıştı.

Lillian onun yanına gelip, "Aferin," dedi. Tezgâha bir çay fincanı ve bir süzgeç koymuştu. Çayı süzdü, cezveyi ocağa geri koydu, fincanını tuttu ve uzun bir yudum aldı.

Apollo, "Neden buradasın?" diye sordu. "Saat gece yarısı." Bir sandalye çekerek oturdu, çünkü kafa karışıklığından dengesini kaybetmişti.

Lillian onun tepesine dikilerek, "Saat on ikiyi yirmi geçiyor," dedi. Çayını her zaman ayakta içmeyi sevmişti; sabahları işe yetişmeye çalışan bir kadının alışkanlığıydı bu. "Dana ile Patrice'le akşam yemeği nasıldı?" diye sordu.

Apollo başını kaldırıp tavan lambasına baktı. "Dana seni aramış," dedi. "Yatak odasına gidip seni aramış."

"Daha benimle görüşmeden çıkıp onlara gitmen beni şaşırttı."

Apollo başını iki yana sallayıp güldü. "Lütfen şu anda bana duygu sömürüsü yaptığını söyleme, anne."

Lillian çayını yudumladı. "Ne duygu sömürüsü? Kendini suçlu mu hissediyorsun? Peki neden beni arayıp seni almamı istemedin?"

"Çok erkendi," dedi Apollo. "Seni uyandırmak istemedim."

Lillian ikinci bir fincan çıkardı ve Apollo'ya da bir fincan çay doldurdu. "Sabahın dördü," dedi. "Bu canice. Sana yiyecek bir şeyler yapayım."

Apollo, "Patrice ve Dana'yla akşam yemeğinden geliyorum," dedi.

Cümlesini bitirene kadar geçen sürede Lillian çoktan buzdolabını açmış ve yarım karton yumurta, bir soğan, bir kalıp çedar peyniri, ekşi krema ve bir poşet yarı-tatlı damla çikolata çıkarmıştı bile. Apollo'nun bir şaka patlatmak isteyeceği kadar tuhaf bir bileşimdi ama Lillian dolaptan birkaç şey daha çıkardıkça –mandalina ve çeri domates– Apollo onun ne kadar kaygılı olduğunun farkına vardı. Birbirlerini mahkemede görmüşlerdi ama konuşmalarına izin verilmemişti. Apollo onu Rikers'tan bir kez aramıştı ama o zamandan beri ilk defa aynı odada bulunuyorlardı.

Apollo, "Geldiğine sevindim," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Ayağa kalkarak buzdolabının kapağını nazikçe kapattı. Yan yana durup Lillian'ın tezgâha koyduklarına göz gezdirdiler.

Lillian, "Ne pişirmeyi planlıyordum ki?" diye sordu.

Apollo onu biraz önce boşalttığı sandalyeye yönlendirerek, "Sadece çay içelim," dedi.

Onun yanına oturdu ve çaylarını yudumlarken ikisi de konuşmadı. Apollo, kendisinin ondan daha yaşlı göründüğüne emindi. Onu rahatlatmanın, içindeki korkuları yatıştırmanın önemli olduğunu hissediyordu. Bir anlamda, bakması gereken birisinin olması ona iyi geliyordu.

"Uyuman lazım," dedi Apollo. "Benim de öyle."

Lillian bir elini göğsüne koyarak kendine hafifçe vurdu. "Dana aradığında uyuyordum. Çoğu akşam çok erken yatıyorum."

"Springfield Gardens'ta mıydın?" diye sordu Apollo. "Buraya nasıl benden önce vardın?"

Lillian ona gülümsedi. Çantası masada duruyordu. Ona uzandı, fermuarını açtı, telefonunu çıkardı ve ekranı bir kez kaydırdı. Ekranı ona gösterdi.

"Uber çağırdım," dedi.

"Bu sana kaça patladı?" Apollo yetişkinlerin ebeveynleriyle konuşurken takındığı o azarlama tonuyla konuşmuştu.

Lillian'ın yüzü kızardı ve telefonunu masaya bıraktı. "Uber çağırdım," dedi. "Ve artık buradayım. Konuyu burada kapatalım."

Çaylarını bitirdiler ve yiyecekleri tekrar buzdolabına kaldırdılar. Bunların hiçbiri çürümüşe benzemiyordu, bu yüzden Apollo Lillian'ın onları kısa süre önce getirmiş ve Apollo'nun dönüşü için yiyecekleri tazelemiş olması gerektiğini fark etti. İyi anneler birer armağandır, diye düşündü kendi kendine.

Lillian, "Bana evine girmemde sorun olmadığını söyleyene kadar polisleri haftada bir kez aradım," dedi. "Kapıcın, Fabian yedek anahtarlarını kullanmama izin verdi. Polis her şeyi incelemiş, bütün dolapları ve çekmeceleri karıştırmış. Gelip evini darmadağın bulmanı istemedim. Zaten her şey yeterince karışık."

Lillian fincanları yıkayıp cezveyi temizledi. Apollo ona yatak odasında yatmasını söyledi. Lillian karşı çıktığındaysa zaten kendisinin orada uyuyamayacağını açıkladı.

"Sana yeni bir yatak almayı teklif ederdim aslında," dedi. "Ama birikimlerimin çoğu şu Uber'e gitti."

Apollo güldü ve bu sesle vanalarından biri açılan Lillian da ona katıldı.

Yatak odasına gittiler ve Apollo sanki annesinin üzerini örtecekmiş gibi yorganı çekti ama Lillian onun elini yakalayıp salladı. "Yarın sabah," dedi. "Yarın gelip Brian'ın mezarını görmeni istiyorum. Çiçek de götürebiliriz."

Brian'ın mezarı.

Yalnızca iki sözcüktü ama Apollo birdenbire asıl üstü örtülmesi gereken kişi kendisiymiş gibi hissetti.

Lillian, "Nassau Knolls," dedi. "Port Washington'da. Çok güzel bir yer."

"Anne," diye fısıldadı Apollo. "Buna hazır değilim."

Lillian onu yatakta yanına çekti. İki elini de kendi ellerine aldı.

"Sana bir hikâye anlatayım," dedi.

Apollo elini geri çekti. "Bana yine Arthur'un vurulduğu hikâyeyi anlatmayacaksın, değil mi? Uganda'da diktatörlük vardı. Arabayı deli gibi sürdün ama Arthur yine de kan kaybından öldü. Birleşik Devletler'e geldin. Göçmenler harika. Amerika'yı harika yapan sizlersiniz. Biliyorum."

Lillian uyluklarını ovuşturdu. "Onu demeyecektim."

"Ne diyecektin peki?"

"Başka bir şey!" Lillian ayağa kalktı, ayakkabılarını çıkardı ve onları yatağın yanına koydu. Kapıyı işaret ederek Apollo'yu odadan gönderdi. Kapıyı kapattı ve Apollo kapının altından ışığın söndüğünü görene dek kapının diğer tarafından ayrılmadı. Özür dilemek istiyor muydu? Hayır, istemiyordu. Daha fazlasını, daha kötüsünü söylemek istiyordu. Daha kötüsünü yapmak istiyordu. Ona değil, kendisine. Patrice haklıydı. Eğer arkadaşı bir şey söylememiş olsaydı, oradan çıkınca kimbilir nereye giderdi. George Washington Köprüsü evinden yalnızca bir sokak ötedeydi. Her 3,5 günde bir, birileri bel hizasındaki parmaklıklardan atlamaya yelteniyordu. Belki de bu gece atlayan kendisi olurdu.

Apollo, kitabı Patrice ile Dana'ya vermenin düşünceli bir davranış olduğunu düşünmüştü ama şu anda kendisini anlayamayacak durumda olması da muhtemeldi. Eğer Lillian burada olmasaydı neler yapardı? Kimdi artık? Nasıl birine dönüşecekti? Bundan her zaman emin olmuştu –bir kitapçı, bir koca, bir baba– ama artık bu rollerin hiçbiri ona ait görünmüyordu.

38

Apollo polisin Brian'ın yatak odasına yapıştırdığı neon yeşil çıkartmayı keserken uğraşmak zorunda kalmıştı. Muhtemelen onu tamamen kesene dek ekmek bıçağını köreltmiş olmalıydı. Sonra koridorda durarak Lillian'ı duymaya çalıştı. Onu uyandırmış mıydı? Bıçağı bir eline, kapı tokmağını ise diğer eline aldı. Gerçekten burada annesini duymaya çalıştığı için mi duruyordu, yoksa yalnızca içeri girmekten kaçınmak mı istiyordu? Koridorun ışığını açtı ve sonra kapıyı iterek araladı.

Odada ayak izleri vardı. Her yerde. Büyük ayakkabılar. Polisler ve acil müdahale ekipleri. Karanlıktaki tahta döşemenin üzerinde gri tozlar duruyor, oda bir dörtlü dans diyagramını andırıyordu. Apollo bu kadarını karanlıkta bile görebiliyordu. Lillian'ın temizleyemediği tek odayı bulmuştu işte. Karartma perdelerinden biri yarı yarıya indirilmişti ve altından ay ışığı sızıyordu. Perdenin diğeri tamamen çekiliydi.

Yangın çıkışına giden kırık pencere büyük bir tahta parçasıyla kapatılmıştı. Fabian yatak odasına girdiğinde, bebeği gördükten sonra ama polisi aramadan önce, güvenlik çıkışının açılmış, pencereninse yere indirilmiş olduğunu görmüştü. Cam parçaları odanın içine değil, pencere pervazına ve yangın çıkışına dağılmıştı. Emma buradan kaçmıştı. Kimse Emma Valentine'ın o sabah eve nasıl –anahtarları olmadan, ön kapı kilitliyken– girdiğini açıklayamamıştı.

Cam parçaları emniyetten gelen adli tıp ekibi tarafından toplanıp götürülmüştü. Parçalarda kan bulmayı ummuşlardı ve ger-

çekten de bulmuşlardı. Emma Valentine'ın kanı. Bu onlara yeni bir bilgi vermemişti, yalnızca kuşkularını doğrulamıştı.

Apollo içeri adım attı ama ışığı açmakta tereddüt etti. Aklı, onca şeyin arasında, Emma'nın A treninde Brian'ı doğurduğu geceye kaydı. Nichelle'le olan akşam yemeğine ya da dansçılarla yaptıkları pazarlığa değil, oğlunun hâlâ amniyotik keseyle kaplı olan kafasının Apollo'nun avucuna bastırdığı âna. Oğlu dışarı kaymadan ve kese patlayıp içindeki su ellerine ve kirli zemine saçılmadan hemen önceki âna. Oğullarının aynı anda iki dünyada birden –hem gerçeklik hem de sonsuzlukta– bulunduğu ve kendileri de onunla temas hâlinde oldukları için Apollo ile Emma'nın da bir anlamda iki dünyanın arasına kaydığı o yavaş akan saniyelere. Çekirdek ailelerinin tüm üyeleri hem Orada hem de Buradaydı. Birlikte. Masallardan fırlamış bir andı; eski türden masallardan, bu tür hikâyelerin çocuklara değil de yetişkinlere anlatıldığı zamanların masallarından. Apollo odanın yarı karanlığında dururken neredeyse aynı şeyleri hissediyordu. Eğer şu anda elini uzatırsa havada aralayabileceği bir perde gibi duran ince zarı hissedebileceğini düşündü. Orası ve Burası.

Diğer tarafta ne bulurdu? Onu bulan ne olurdu?

Sonra Lillian ışığı yaktı.

Apollo ona bakmak üzere arkasını döndüğünde Lillian, "Özür dilerim," dedi. "Uyandım ve sanki ortadan yok olmuşsun gibi korkunç bir hisse kapıldım."

Işık açıkken oda gerçekliğe geri döndü ve yalnızca canavarsı bir yer hâline geldi. Şükür ki polis cam kırıklarıyla birlikte beşiği de götürmüştü. Nasıl olduysa beşiğin görüntüleri internete sızmıştı. Bunu kim yapmıştı? Polislerden biri mi? Laboratuvardaki biri mi? Görüntüler yerel haber kanallarına çıktığında Apollo hastanedeydi. Bunların ne olduğunu anladığında hemşirelerden biri televizyonu çoktan kapatmıştı.

Brian'ın odası dairenin geri kalanından on derece daha soğuk gibiydi. Penceredeki tahta parçası dışarının soğuğunu pek önleyemiyordu. Odada böcekler, sinekler dolanıyordu. Bazıları

tembelce uçuşurken bazıları duvarlara tırmanıyordu. Lillian gitti ve elinde sarı bir sineklikle geri döndü.

Apollo gitti ve bir süpürge ve faraşla geri döndü. O ayak izlerinin odada durmasını istemiyordu. Buraya basmış olan tüm yabancıları silmek istiyordu. Brian doğmadan önce Olasılıksızlık Yadigârları'nın stoku için kullandığı kitaplıklar vardı. Brian'dan sonra kitaplar bodrumdaki depoya gitmiş, rafların hepsi elden düşme giysiler, oyuncaklar ve bebek malzemeleriyle dolmuştu. Bir kasa günlük bez ve bir paket gece bezi –ikisi de iki numaraydı– raflardan birinde duruyordu.

Emma daha bebek doğmadan önce giysiler için plastik çekmeceler almış ve hepsini düzgünce dizmek için saatlerini harcamıştı. İşte kanıtı buradaydı. Kutuların üzerinde "0-6 aylık tulumlar", "0-6 aylık Eşofmanlar" ve "0-6 aylık Kot Pantolonlar" yazan etiketler vardı. Aynı giysilerin altı ile on iki aylık çeşitlerini içeren bir seri daha. "Süveterler", "Çoraplar", "Şapka ve Atkılar", "Önlükler", "Havlular". Café du Monde'dan alınmış sarı ve turuncu renkli eski bir kahve kutusunda, Brian parmağını emerek kendi kendini uyuttuğu için hiç kullanamadıkları bir düzine emzik duruyordu. Kutunun yanında parmak emme alışkanlığının nasıl ve ne zaman bıraktırılacağına dair bir kitap vardı. Tüm bunları Emma ayarlamıştı. En iyileriyle bir yuva kurmuş ve oğlan için harika bir karşılama hazırlamıştı. Aynı kadın bu odayı nasıl bir suç mahalline dönüştürebilmişti?

Dışarıda Bir Yerlerde kitabı da rafta, parmak emmeyle ilgili kitabın hemen yanındaydı. Apollo kitabı aldı. Bu kitabı her gece oğluna okumayı planlıyordu ama bunu gerçekte kaç kere yapmıştı? Sıfır. O sabah Riverdale'deki bodrumda bir kez ezberden okumuştu ama kitabı ona gerçek anlamda okuma fikrinde büyülü bir şeyler vardı. Çocuğuna bir kitabı sevmeyi öğretmek. Brian bunu kendi başına yapacak yaşa gelene dek sayfaları çevirmek. Brian'ın yardıma ihtiyacı kalmayana dek sözcükleri yüksek sesle okumak. Oğlunun yanında oturup birlikte kendi hikâyelerinde kaybolmak. Bebeği eve getirdikleri günden beri bunun hayalini kurmuştu ama altı ay boyunca o kadar yorgun ve bitkindi ki

bunu bir kez bile yapamamıştı. Gerçi altı aylık bir bebeğe kitap okumak biraz da anlamsız gelmişti ona. Zamanları olacaktı. Zamanları olacaktı. Hep öyle sanmıştı. Apollo kitabı açtı ve sayfalarını karıştırdı.

Arkasındaki Lillian sinekliği duvara yapıştırarak bir çatırtı çıkardı.

Apollo, " 'Benimle geliyorsun,' " dedi.

Lillian sineklikle duvara vurmayı bıraktı.

Lillian, "Ne dedin sen?" dedi. Ona doğru yaklaşırken tahta döşemeler gıcırdadı.

Apollo dolaba arkasını döndü. "Brian'a söylediğim son şey buydu."

Lillian, "Ona neden böyle söyledin?" dedi.

Apollo, "O rüyayı tekrar görmeye başlamıştım," dedi. "Şu eski kâbus, hatırlıyor musun? Brian doğduktan hemen sonra."

"Bunu bilmiyordum. Neden bana söylemedin?"

"Neden söyleyeyim ki? Eski bir kâbus sadece."

Annesi ağlamaya başladı. "Galiba sana söylemem gereken bir şey var."

39

Apollo Kagwa'ya bir paspas ve bir kova lazımdı. Saat neredeyse sabahın ikisi olmasına rağmen Brian'ın odasının tahta döşemelerini derhal temizlemesi gerekiyordu. Lillian daha fazlasını söyleyemeden odadan ayrıldı. Mutfağa gitti ve dolapta bir paspas, musluğun altında bir kova, hatta onun yanında da yarım şişe bir Seventh Generation Ahşap Temizleyici buldu. Mutfaktan banyoya gitti ve kovayı küvete bıraktı. Annesinden kaçmıştı. Nedenini bilmiyordu ama ona söyleyeceği şey her neyse onu duymak istemediğini sezmişti. Ama nereye gidebilirdi ki?

Apollo küvetin kenarında otururken Lillian ona yetişti. Koridorda durdu ve kollarını kavuşturup başını öne eğmiş bir hâlde kapıdan ona baktı.

"Lubbick ve Weiss'ta henüz on bir aydır çalışıyordum," diyerek söze girdi. Sonra da gırtlağını temizleyip daha yüksek sesle konuşmaya başladı. "Diş sigortaları gayet iyiydi. Sen dördüne basmıştın ve dişçi kontrolüne gitme vaktin gelmiş de geçiyordu bile. Ayrıca göz sigortaları da mükemmeldi. Büyükannen daha kırk yaşındayken glokom olmuştu, bu yüzden benzer bir şeyin benim de başıma geleceğinden kaygılanıyordum. O işte çalışmaktan çok memnundum. Şehir merkezinin girişindeydi, bu sayede yalnızca yedinci trene atlayıp altı sokak ötedeki ofise yürüyebiliyordum."

Apollo sıcak suyu açtı ve kovaya dolmasına müsaade etti.

"Ama avukatlardan biri, Charles Blackwood adlı bir adam, masamda çok zaman geçirmeye başlamıştı. Bunun ne anlama

geldiğini biliyordum. Diğer kızlardan birkaçı da adamın inatçı biri olduğuna dair beni uyardılar. Bana sorarsan insafsız biriydi. Bana babanı hatırlatıyordu, tabii tatlılığı dışında. Bir keresinde bize konser biletleri vermişti. Hatırlıyor musun? Shea Stadium'daydı. The Police ve... kimdi o? Joan Jett and the Blackhearts. İşte buydu."

Apollo hiçbir şey söylemedi, yalnızca kovanın dolmasını izledi.

"Neden o müziğin hoşuma gidebileceğini düşünmüştü ki? O insanları tanımıyordum bile. Şimdilerde aklımda kalan tek şey çok gürültülü olduğuydu. Bir sürü beyaz insan vardı ve hepsi içki içiyordu. Sanırım onunla gitmemi istemişti ama ben onun yerine seni götürmüştüm. O gece ikimiz de çok kötü uyuduk."

Su akarken Apollo ahşap temizleyiciyi kaptı ve içindekileri okudu. Lauril-eter-6 ve organik hindistancevizi yağı ve kaprilil/desil glukozit. Telaffuzu gittikçe zorlaşmasına rağmen içerik listesini okumaya devam etti. Lillian Kagwa ona bu hikâyeyi anlatmaya mecbur hissediyor olabilirdi ama bu Apollo'nun dinlemek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Neden dinlemek istemediğinden bu kadar emindi?

"Charles'a hayır demek konusunda nazik davranmaya çalıştım ama bazı adamlara nazik davranamıyorsun işte. Eğer kibar olursan senin kararsız olduğunu düşünüyorlar. Üslubunu duyuyor ama sözcüklerini duymazdan geliyorlar. Bu durum kadının yaşamını çok zorlaştırıyor ama öyle bir adamın bunu fark ettiğini sanmıyorum.

"Bir noktada ona açıkça onunla çıkmayacağımı söylemek zorunda kaldım. Aslında o şekilde söylemedim. Bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Keşke yalnızca hayır deseydim ama o kadar açık sözlü olmak zordu. Bir erkek arkadaşım olduğunu ve bu yüzden onunla çıkamayacağımı söyledim. Ve ne yaptı biliyor musun? Beni cumartesi sabahları ofise çağırmaya başladı. Ben gittiğimde kendisi ofiste bile olmuyordu. Beni görmek istediği falan yoktu. Beni cezalandırmak istiyordu. Ve elimden ne gelirdi ki? Daha bir yılım dolmamışken? O işe ihtiyacım vardı."

Su, kovanın kenarına ulaştı ama Apollo çeşmeyi kapatmadı. Tekrar Lillian'a doğru döndü ve ahşap temizleyiciyi yere eğdi. Lillian kavuşturduğu kollarını çözdü ve kafasını kaldırarak Apollo'nun gözlerine baktı. Bir adımını banyoya attı ama orada durdu.

"Üç hafta sonu boyunca seni binadaki diğer annelerden birine bırakabildim. Genellikle MJ ve Petey'nin ailesiyle. Hepiniz birbirinizi seviyordunuz, bu yüzden kolay oldu. Ama bir hafta sonu sana bakacak kimse bulamadım. Sadece aynı anda birçok ailede aksilik çıkmıştı. Ofisi arayıp durumu izah ettim ama Charles Blackwood kısa süre sonra beni Connecticut'taki evinden şahsen aradı. Eğer ofise gitmezsem ortaklarına haber vereceğini söyledi. Çıkıp seni kovdururum falan da demedi, yalnızca ortaklarının çalışanlarda disiplini ne kadar sevdiğini hatırlattı. Onunla tartıştım. Kendim için tartışamazdım ama senin için tartıştığımı hissettiğim için korkusuzca davrandım. Sonunda onu yarım güne ikna ettim. Saat ondan bire kadar ofise gidecektim. Daha azını kabul etmiyordu. Telefonu kapattığımda ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Tanıdığım herkesi denemiştim. Ya evde olmadıkları için telefonu açamadılar, ya da kimbilir ne oldu. O zamanlar birçok kişide telesekreter yoktu, mesaj bile bırakamıyordun. Her neyse, bana yardım edebilecek kimse yoktu. Ne yapabilirdim? Ne yapacağımı düşündükçe saat de geçti. Ve sonunda. Sonunda. Seni evde yalnız bıraktım."

Su sıçrayarak kovadan küvete dökülüyor, gidere doğru süzülüyordu. Apollo bunu zorlukla duyuyordu. Artık ayağa kalkmıştı ve doğrudan Lillian'la yüz yüze duruyordu; iki rakip silahşor gibi.

"Oturma odasına bir pipetli bardağa doldurduğum süt ve iki bardak da su bıraktım. Fıstık ezmeli kızarmış ekmek, bir poşet patlamış mısır ve sanırım bir kâse dolusu da üzüm koydum. O zaman lazımlık kullanabiliyordun ama yine de sana bir gece bezi bağladım ve sen bundan hiç hoşlanmadın. Onu çıkarıp durdun, bu yüzden sonunda sana iki plastik kova getirdim ve kanepenin arka tarafına koydum. Seni korkutan da bu oldu. Sana kısa sü-

reliğine evden ayrılacağımı söylemem değil, bir numara ve iki numaranı oturma odasında yapacak olmak. Sonra da televizyonu açtım. Zaten ondan sonra bana aldırış etmemeye başladın. Sana sevdiğin şeyleri açınca korkuların kayboldu. *Şirinler*. Ben dönene kadar televizyon izleyebileceğini söyledim. Beni öptün. Hatırlıyorum. Beni öptün. Ben de elli kez falan senin kafanı öptüm herhalde. Ön kapıyı kapatıp kapıyı kilitledim. İşe gittim. Dört yaşındaydın."

Gözlerini küvetin çeşmesine çeviren Lillian banyoya iki adım daha attı. Suyu kapatmaktansa onun akıp gitmesini izledi. Apollo yalnızca sıcak tarafı açmıştı ve kovadan buhar yükseliyordu. Lillian buhara baktı.

"Eve döndüğümde uyuyordun. Patlamış mısır, süt ve sulardan biri bitmişti. Üzümler bitmişti. Fıstık ezmeli kızarmış ekmek halının üzerinde yüzüstü duruyordu. Kovalardan birinde çiş vardı ve televizyon açıktı. *Amerikan Bandosu*. Kanepede uyuyakalmıştın. İyiydin. Hayatımda kendimi bundan daha rahatlamış hissetmemiştim.

"Ama sonraki cumartesi geldiğinde ve MJ ile Petey New Jersey'deki akrabalarını ziyarete gittiğinde, her şeyi aynı şekilde ayarlayıp seni oturma odasında bıraktım ve yarım günlüğüne işe gittim. Geri döndüğümde her şey aynen ilk seferki gibiydi. Çok iyiydin! İşe yaramıştı, o yüzden bu bir rutin hâline geldi. Cumartesi günleri yarım gün çalışıyordum ve bu durum Charles Blackwood'u yeterince tatmin ediyor gibiydi. Hatta kendi kendine kalabildiğin için seninle gurur duyuyordum. İşte kendimi böyle haklı çıkarıyordum."

Lillian buharlı suyun kovaya akmasını izleyerek küvetin kenarına oturdu. Uzanıp suyu kapattı ve çeşmeden son birkaç damlanın kovaya düşmesini izledi. Hâlâ ayakta duran Apollo duvara, havlu rafının yanına yaslandı.

"Ama sonra işler değişti. Sen kâbuslar görerek uyanmaya başladın. Babanın dış kapıda olduğunu haykırıyordun. Seni almak için buraya geldiğini ama sonra almadan gittiğini söylüyordun. Neden seni bırakıp gitmişti? Bu beni neredeyse öldürecekti."

Apollo annesiyle aynı hizaya gelebilmek için klozetin kapağına oturdu. "Bana babamın gerçekten de evimize geldiğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Bunu o kadar sessizce söylemişti ki Apollo neredeyse onun dudaklarını okumak zorunda kalmıştı.

"Bu bir hatıraydı, kâbus değildi."

"Evet," dedi Lillian, öncekinden daha da alçak sesle.

İkisi de sessiz kaldı. Fazla su küvetteki giderden akıp boşalırken guruldadı.

Apollo onunkiyle aynı ses tonunda, "Peki ne oldu?" diye sordu.

"Bir öğle vakti eve geldim ve onu evde buldum," dedi Lillian. "Buna inanamadım. Onu kovdum."

"Neden?"

Lillian sol elini açıp yüzük parmağına bastırdı. "Boşanma davası açmıştım. Onu terk ediyordum."

Apollo hızla atılarak su kovasını aldı ve onu küvetten çıkarırken suyun neredeyse yarısını döktü. Süngerli paspası da alarak banyodan çıktı.

Brian'ın odasına dönerek kovayı yere koydu. Bedeninin dışında kendini izliyormuş gibi hissediyordu. Paspası iki eliyle tutarak yerden otuz santim kadar kaldırdı.

Lillian elinde ahşap temizleyiciyle odaya süzüldü. Şişeyi Apollo'ya getirip uzattı.

Apollo, "Neden boşanmak istedin?" diye sordu.

Lillian elini indirdi ve temizleyici şişesi uyluğuna çarptı. "Baban iyi bir adamdı. Her şeyi nasıl biriktirdiğini gördün; sinema biletleri, vesikalık fotoğraf, o kitap. Gerçekten romantik biri olabiliyordu ve bu bir süreliğine çok eğlenceliydi. Ama işe geri dönebilmek için seni iki aylıkken yuvaya vermek zorunda kaldım. Uzun bir günün ardından seni yuvadan alıp geliyordum ve baban kanepede uzanmış televizyon izliyor, bir de bana yemeğin ne zaman hazır olacağını soruyordu. Kahvaltıda da aynı şey. Hem de her gün. Sonra işini kaybetti ve durum daha da kötüleşti. Tüm gün evdeydi ama bana hiç yardım etmiyordu. Sanki

iki çocukla evlenmiş gibiydim. Amerika'ya bu yüzden mi gelmiştim? Hizmetçilik yapmak için mi?"

Apollo, "Demek benim yüzümdendi," dedi. "İkinizin evli kalmasını çok zorlaştırdım." Paspasın sopasını iki eliyle tutarak hafifçe sallandı.

Lillian ahşap temizleyiciyi yere bıraktı. Oğluna yaklaştı. Bir elini onun sırtına koyup hafifçe vurdu.

"O kadar uzun süre birlikte olmamızın sebebi sendin," dedi. "Ve o sevgiden doğan en güzel şeydin. Bu yapmam gereken bir seçimdi. Brian'dan ayrılmak, ayakta kalabilmek için yapmam gereken şeydi."

"Ama ya ben?" diye sordu Apollo. "Benim ikinize de ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," diye fısıldadı Lillian.

"Tüm yaşamım boyunca nasıl iyi bir adam olabileceğimi bulmaya çalıştım ama sen kalkıp bana iyi bir adamı terk ettiğini söylüyorsun. Baba olma vaktim geldiğinde önümde hiçbir örnek yoktu. Bir model. Bir şeyler öğrenebileceğim, kendimi kıyaslayabileceğim biri. Sırf bu yüzden yaşadıkça öğrenmek zorunda kaldım; her şeyi yeniden icat ediyor ama hiçbirini beceremiyormuşum gibi hissettim. Baksana her şey nasıl boka sardı. Otuz yılı aşkın zaman önce yaptığın seçim yüzünden."

Lillian odadan çıktı. Apollo onu takip etti; paspasın sopası hâlâ elindeydi ve onu öylesine sıkıyordu ki ellerine kaynamış gibi görünüyordu. Lillian, "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım," dedi. "Ve elimden yalnızca bu kadarı geldi." Mutfaktan geçti, oturma odasından geçti ve Apollo ile Emma'nın yatak odasına girdi. Ayakkabılarını giydi. Tekrar oturma odasına geldi ve kanepenin yanındaki çantasını buldu. Kapının yanındaki dolaptan mantosunu aldı. Dış kapıyı açtı ve sonra sanki hâlâ rahatlatıcı bir söz duyabilirmiş gibi dönüp son bir kez Apollo'ya baktı.

Apollo, "Neden en azından hayatımın bir parçası olmasına izin vermedin?" diye sordu. "Beni iki haftada bir alır ve sonra geri getirirdi. İkinizin konuşması bile gerekmezdi. Bir sürü arkadaşımın ailesi böyleydi ve ben onları her gün kıskandım!"

"Bunu yapamazdım," dedi Lillian.

"Senden bahsetmiyorum! Bir canavar olduğumu sandım. Bende yanlış bir şeyler varmış gibi hissettim."

"Bunu nasıl düşünebildin?"

"Babam beni ardına bile bakmadan terk etmişti. Öyle sanmıyorum. Ben işe yaramazın teki olmasaydım neden gitsindi ki? Şimdi de bunların yalnızca sen kendin için iyi bir seçim yaptın diye yaşandığını öğreniyorum. Belki de işini kaybettiği için evde sana yardımcı olmuyordu. Tekrar ayağa kalkana kadar ona biraz zaman tanıyamaz mıydın? Tanrım."

Lillian hafifçe başını salladı, sonra koridora çıktı. Çantasının fermuarını açtı, bir kart buldu ve çabucak kartın arkasına bir şeyler karaladı. "Bu Nassau Knolls'un adresi," dedi. "Oraya benimle gitmen gerekmiyor ama Brian'ın mezarına gitmelisin."

Apollo hareket etmedi, bu yüzden Lillian kartı yere bıraktı. Apollo kapıyı kapatıp kilitledi. Bunu yaptığını iki kez kontrol etti. Üç kez. Gözetleme deliğinden baktığında Lillian'ın telefonuyla Springfield Gardens'a geri dönmek için bir araba çağırmakta olduğunu gördü. Lillian koridorda, kapının diğer yanında beklemeye koyuldu ve Apollo annesini telefonu bipleyip arabanın geldiğini bildirene dek onu izledi. Apollo yatak odasının penceresine giderek annesinin arabaya binişini izledi. Saat sabahın iki buçuğuydu.

40

Holyrood. Gotik tarzda yapılmış bir Episkopal kilise. 1914'te açılan kilisenin her yanı kulelerle doluydu ve planı çok iyi çizilmişti. George Washington Köprüsü otobüs terminalinin gölgesinde duruyordu. Burası Emma'nın Brian'ı vaftiz ettirmek istediği kiliseydi.

Kilisenin ön kapıları açıktı ama günışığına rağmen içerisi karanlıkta kalıyordu. Apollo yavaşça içeri girdi. Son sırada oturup sessizce dua eden üç kadın vardı. Uzun boylu zayıf bir adam broşürler ve üst üste dizilmiş ilahi kitaplarıyla dolu bir masanın yanında duruyordu. Elinde küçük bir kapaklı telefon vardı ve öfkeli bir biçimde telefonun tuşlarına basıyordu.

Apollo, "Peder Hagen?" diye sordu.

Adamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Altmışlarında gibi görünüyordu. Gözleri capcanlıydı, saçları ise seyrelmişti. Başını kaldırıp usanmış bir ifadeyle Apollo'ya baktı. Telefonunun kapağını çat diye kapattı.

"Bana Jim diyebilirsin," dedi. Cep telefonunu salladı. "Tam da seni aramaya çalışıyordum ama numaranı bulamadım. Bu şeylerle aram hiç iyi değil."

Hafiften şaşkın yaşlı bir adam rolünü oynamaya alışıkmış gibi omuz silkti. Sahte gülümsemesi sadece rol yaptığını ima ediyordu.

"Bizi bulmakta zorlandın mı?" diye sordu Peder Hagen. Arka sırada oturan üç kadın sessiz dualarından başlarını kaldırıp onlara baktı ve Peder Hagen özür dilercesine elini havaya kaldırdı.

Apollo'ya elini sallayıp kendisini takip etmesini işaret etti, sonra da onu neften geçirerek bodruma giden bir kapıdan geçirdi.

Apollo, "Hemen köşe başında oturuyorum," dedi. "Burayı bulmak zor olmadı."

"Evet," dedi rahip, sanki bu kendisi için bir sürpriz değilmiş gibi. Apollo yaşlı adamı temkinli bakışlarla izledi. Peder Hagen onu merdivende durdurup bir elini omzuna koydu.

"Bu noktada bir itirafta bulunmam lazım," dedi. "Kim olduğunu biliyorum."

Apollo, "Haberler sayesinde," dedi.

Peder Hagen elini indirdi. "Karın sayesinde."

"Emma mı?"

"Buraya gelmişti," dedi rahip. "Oğlunuzu vaftiz ettirmek istiyordu. Seninle birlikte buraya gelmek için bir randevu aldı. Ve de Brian'la."

Apollo merdivenin parmaklarına yaslandı ama sanki geriye doğru sendeleyip zemine düşecekmiş gibi hissetti. "Bunu hatırlıyorum," dedi.

Peder Hagen onu izledi. Rahip uzun yüzü ve gözlerindeki hüzünlü bakışlarla base cinsi bir köpeği andırıyordu. "Bazı sorunları varmış gibiydi," dedi. "Ama böyle olacağını hiç tahmin etmezdim... Eğer anlamış olsaydım yardımcı olmaya çalışırdım."

Bu sefer Peder Hagen'in omzuna dokunan Apollo oldu. "Senin hatan değil."

Peder Hagen hafifçe alnını ovuşturarak sırıttı. "Keşke ona yardımcı olabilseydim. Hepsi bu."

İki adam da kollarını kavuşturmuş bir hâlde kiliseyle bodrum arasında dikiliyordu. Apollo içinde yükselen bir öfke dalgasını yutarken buldu kendini. Keşke ona yardımcı olabilse miydi? Apollo'nun ailesinde acıyacak onca insan varken o Emma'yı seçmişti? Ama tamam, peki peki peki, adamla tartışmanın bir anlamı yoktu. Yaşamla barışık olmalıydı.

Apollo cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu imzalamanıza ihtiyacım var," dedi. "Şartlı tahliyem için."

Peder Hagen kâğıdı alıp inceledi. "Seve seve ama bunu neden toplantıdan sonra halletmiyoruz?"

Peder Hagen merdivenleri inmeye başladı. "Kurtulanlar'ı yılda en az dört ya da beş kez misafir ediyoruz, bu yüzden Alice'le arkadaş oldum. Onunla birlikte buraya yapacakları ziyareti planlarken kütüphanedeki son toplantıya senin de katıldığından bahsetti. Şehir merkezinde buluşma planları olmasına rağmen bu hafta buraya gelmeleri için ona yalvardım. Seninle yüz yüze tanışıp ailene daha fazla yardımcı olamadığım için ne kadar üzgün olduğumu tekrar söylemek istedim."

Peder Hagen bu sefer ağır bir kapıyı açtı ve elini sallayarak Apollo'ya girmesini işaret etti.

Büyük bir topluluk odasına girdiler. Holyrood, ayinden sonra burada insanlara kahve ve atıştırmalıklar ikram ediyordu. Doğum günü partileri ve komünyon partileri burada yapılıyor ve oylama makineleri yerel ve ulusal seçimlerde buraya getiriliyordu. Salı ve perşembe sabahları bodrumda bir aşevi açılıyordu – oluşan kuyruk kapıdan taşıyor ve sokağın yarısına kadar ilerliyordu. Fakat bu öğlen Kurtulanlar'a ayrılmıştı. Bu sefer bir düzineyi aşkın sandalye, bir düzineyi aşkın Kurtulan vardı. On beş. Artık Apollo da geldiğine göre on altı.

Peder Hagen odaya girerken ufak tefek yaşlı bir kadın ona yaklaşıp fısıldayarak konuştu.

Rahip usulca, "Bunu sonra konuşuruz," dedi. "Söz veriyorum."

Alice, Apollo'nun bakışlarını yakaladı ve elini sallayarak onu boş bir sandalyeye yönlendirdi. Kır sakallı yaşlı adam da oradaydı. Adı Julian'dı ve Bronx'ta yaşıyordu. Apollo diğer birkaç kişiyi daha tanıdı ama hepsini değil. Önemi yoktu. Kendisi geçtiğimiz hafta gruba yeni katılmıştı, şimdi de sıra onlardaydı.

Nihayet başlama vakti geldiğinde Alice, "Aramıza yeni katılanlara hoş geldiniz demek istiyorum," dedi. "Bugün bizi bulabildiğinize çok sevindim. Toplantı yerini son dakikada değiştirdim, biliyorum."

Apollo'dan iki sandalye ötede oturan orta yaşlı bir kadın – yeni gelenlerden– elini hafifçe kaldırdı. "Ben Facebook sayfasında gördüm," dedi. "Grubu bana terapistim söyledi."

"Ah, güzel," dedi Alice. "Üye oldun mu? Yoksa hayran mı deniyordu? Sayfayı açtığımda sanırım yanlış bir şeyler yaptım. Kim Kurtulanlar'ın bir hayranı olmak ister ki?"

Julian bir elini kaldırdı. "Ben hayranlardan biriyim."

Alice gülümsedi. "Sağ ol, Julian. Ben de hayranlardan biriyim." Sonra odaya göz gezdirdi. "Benim adım Alice, bu arada. Kendimi tanıtmayı unuttum. Ve... bayım?"

Yeni gelenlerden bir diğeri, ellili yaşlardaki göbekli bir adam, telefonunu pantolonundan çıkarmıştı ve donuk gözlerle ekrana dokunuyordu. Başını kaldırıp Alice'e baktı.

Alice serinkanlılıkla, "Toplantı sırasında telefon kullanmak yok," dedi.

Adam ekranını ona gösterdi. "Pardon! Sayfanın hayranı olayım demiştim." Gruba bakındı. "Eğer hemen yapmazsam unuturum." Ekrana bir kez daha dokundu, sonra da telefonu tekrar cebine soktu. "Pardon."

Alice ona doğru eğildi. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Müteşekkirim. Neden şimdi odada sırayla kendimizi tanıtmıyoruz? Konuşmak zorunda değilsiniz ama sizi tanımayı çok isteriz. Eğer buradaysanız, sizler de birer Kurtulan'sınız demektir."

Orta yaşlı kadın tekrar konuştu, daha doğrusu pek duyulmayacak şekilde geveledi. "Kızım çıkıp gittiğinden beri zor zamanlar geçiriyorum."

"Ben bebekken babam bana kitap okurdu," dedi Apollo.

Neden bahsediyordu böyle? Bunun Emma'nın suçuyla ne ilgisi vardı? Ya da iyileşme süreciyle?

" 'Baba evden uzakta, denizdeyken,' " diye ezbere okumaya başladı. Oradan başlayarak Ida'nın sırtını bebeğe döndüğü ve goblinlerin –mor pelerinler giyen küçük, yüzü olmayan yaratıklar– açık pencereden gizlice içeri girdiği yere kadar durmadan okudu.

Bu noktada bir an durdu, çünkü nefessiz kalmıştı. Cebindeki telefonu iki kez titredi. Bakmaya zahmet etmedi. Gruba bakındı. Elli dakikadır burada konuşuyorlardı.

Apollo, "Bu bir Maurice Sendak kitabı," dedi.

Julian, "*Vahşi Şeyler Ülkesinde* mi?" diye sordu. "Onu yazan adam mı?"

"Aynen. Ama bu kitap onun kadar tatlı değil. Adı *Dışarıda Bir Yerlerde*."

Alice, "Sana neden bu kitabı okuyordu?" diye sordu. "Alıntıladığın küçük kısmı bile çok korkutucu. Bebeğe kimse bakmıyor."

O anda tüm odaya belirli bir durgunluk çöktü. Belki de herkes Alice'in bu söylediklerinin nereye gidebileceğini düşünüyordu. Apollo kesinlikle düşünüyordu.

Bebeğe kimse bakmıyor.

Odadaki herkesin içine gömüldüğü kendine ait bir kederi vardı. Grup, sessizlik ve dualardan oluşan bir tefekkür durumuna girdi.

Sonra Apollo'nun telefonu cebinde bir kez daha titredi ve sesi kapalı olmasına rağmen Apollo doğruca ayağa fırladı. Neredeyse dili tutulmuş gibi etrafına bakındı ama kimse fark etmemiş gibiydi. Telefon yeniden titredi. Ve yeniden. Bir arama değil, art arda gönderilen mesajlardı bunlar. Apollo sandalyesinde gözlerini kapatıp bir tür nefes egzersizi yapan Alice'e baktı.

Apollo bir yandan onu izlerken cebindeki telefonu çıkardı. Onu bacağının yanına götürüp avucuna aldı. Ekranda birbiri ardına dört mesaj vardı:

Kitaba alıcı buldum bile!

Fiyatı yüz yüze konuşmak istedi.

Ona senin kilisede olduğunu söyledim.

Yap şu satışı.

Patrice'in nasıl olup da burada olduğunu öğrendiğini merak edecek zamanı yoktu. Bu sefer odaya göz gezdirirken bu insanlardan birinin şu alıcı olup olmadığını çözmeye çalıştı. Öyle olmadığını umuyordu. Bir satış yapmaya çalışmadan önce kişisel

geçmişinizden bu kadar çok bahsettiğinizi bir hayal edin. Keşke Patrice pazarlığı kendi başına yapsaydı, diye düşündü. Fakat eğer Dana Apollo'yu hayatta tutması için Lillian'ı aradıysa, o hâlde bu da Patrice'in kendince onu hayatta tutmaya çalışma şekli olmalıydı. Bu noktada toplantı elli beş dakikadır sürüyordu. Beş dakika sonra bitirecekler, Apollo da Patrice'i arayabilecekti.

"Bilgisayarda kızımı gördüm."

Kafa travması da neymiş. O ses, o cümle odadaki herkesin keskin bir dönüş yapmasına neden oldu. Apollo o kadar şaşırdı ki telefonunu yere düşürdü. Telefon *çat* diye bir ses çıkararak ekranının üzerine düştü. Apollo aynı beş saniye içinde bunu gören, ona gözlerini diken,, sonra da kimin konuştuğunu görmek için etrafını kontrol eden Alice'e hızlıca bir bakış attı.

"Bilgisayarımı açtım ve orada duruyordu. Bebeğim. Kızımın büyükanne ve büyükbabasıyla parkta gezinirken çekilmiş bir fotoğrafı."

Daha önce de konuşan orta yaşlı kadın. Kurtulanlar'ın Facebook sayfasından bahseden kadın. Konuşan oydu. Apollo'nun iki sandalye ötesinde oturuyordu ama Apollo şimdiye dek ona doğru düzgün bakmamıştı. Kadın o kadar inceydi sanki bin yıllardır yemek yememiş gibiydi. Saçları geriye doğru toplanarak gelişigüzel bir atkuyruğu yapılmıştı ve alnında, ağzının yanlarında, gözlerinin kenarlarında kırışıklar vardı ama yine de yaşı Apollo'dan genç bile olabilirdi. Yüzü yaşlı değil, ıstıraplıydı. Konuşurken Apollo'ya döndü.

"Ama resmi kim çekmişti?" Doğrudan ona soruyormuş gibiydi.

Cebine uzandı ve içgüdüsel olarak gruptaki birçok kişi sanki kadın bir silah çekmek üzereymiş gibi sandalyelerinde büzüldü. Ama kadın buruşturulup top hâline getirilmiş bir kâğıt parçası çıkardı.

Peder Hagen hızlıca Apollo'ya, sonra da kadına baktı. Konuştuğunda son derece kayıtsız bir sesi vardı. Sanki çatlak karakterlere fazlasıyla alışık biriymiş gibi.

Peder Hagen kadına, "Bir keresinde Gmail hesabımı açtım,"

dedi, "ve sayfanın yan tarafında bir reklam gördüm. Bu reklamda doğrudan benim adım yazılıydı. Diyordu ki, 'Jim, bizce Kosta Rika'da bir tatili hak ediyorsun.' Ve bana Jim denmesini istediğimi nereden bildiklerini merak ettim, çünkü gerçek adım Francis. James benim göbek adım."

Kadın başını Apollo'dan Peder Hagen'a çevirdi. Yüzünden hızlıca şaşkın bir ifade geçti; sanki delice şeyler söyleyen kişi Peder Hagen'mış gibi. Kâğıdı açtı; o kadar buruşuk ve kırış kırıştı ki kâğıttan çok bir bez parçasına benziyordu.

Kadın usulca, "Fotoğraf sokağın karşısından, bir apartmanın penceresinden çekilmiş," dedi. Kâğıdı onlara göstermiyordu, kendisi bakıyordu. "Kim oradan benim çocuğumun resmini çekiyor olabilir ki? Oturduğumuz yer o parkın karşısında bile değil. Annemle babam onu parka oynaması için götürmüştü yalnızca."

Apollo ürperdiğini hissetti. Odadaki diğer insanlar yarım tempoyla hareket ediyor gibiydi; tüm dünya ağır çekimde ilerliyordu. Alice, Julian, Peder Hagen, geri kalanı, hepsi ona bakıyordu, yoksa yalnızca kendisi mi böyle hissediyordu?

"Daha bir sürü resim vardı," diye devam etti kadın. "Başka yerler ve günlerden ama ne zaman bir tanesini Gary'ye göstermeye çalışsam hep kayboluyorlardı. Siliniyorlardı. Epostalarımdan yok oluyorlardı. Bunu kim yapabilir ki? Bunu görür görmez yazdırma tuşuna basmayı akıl ettim. Elimdeki tek kanıt bu."

Kadın bu sefer öne eğildi; sanki içine dalabilecekmiş gibi fotoğrafa bakıyordu.

"Ama resme yeterince uzun süre bakınca başka bir şey daha fark ettim. Resimdeki bu kız. Bu benim kızım değil. Bu Monique değil."

Peder Hagen onun yanına geldi. Bir elini onun yanındaki sandalyede oturan kişinin omzuna koydu. Rahip bu adamı kaldırıp yolundan çekti ama kadına dokunmadı. Yalnızca onun yanına oturdu ve Apollo'nun duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuştu.

"Gary'ye tüm bunları anlattım ve bana ne dedi biliyor musu-

nuz?" Kadın kafasını kâğıttan kaldırıp yeniden Apollo'ya baktı. "Bana ilaç almam gerektiğini söyledi. Kızımı götürdüler ve Gary bana deli karı dedi."

Apollo'nun gitmesi gerekiyordu. Kaçış kapsülüne atlaması gerekiyordu. Bir boğulma hissi onu tehdit ediyordu. Telefonuna uzandı ama onu el yordamıyla aramak zorunda kaldı, çünkü kadının bakışları onu esir almıştı.

"Yardımı kendi kendime bulmam gerekti," dedi kadın. "Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yardımı diğer annelerden buldum. Bilgelerden. Cal bana kızımı nasıl geri alabileceğimi söyledi. Bana ne yapmam gerektiğini anlattı." Gözlerini kapatan kadın öne eğildi. "Ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Apollo ayağa kalkarak parmağıyla onu işaret etti. "Bu kadın bebeğini öldürecek."

Peder Hagen başını kaldırıp ona baktı.

Apollo şimdi doğrudan rahibi işaret ediyordu. "Eğer onu polise şikâyet etmezsen eve dönüp bebeğini öldürecek. Bu sefer haberim yoktu diyemezsin."

Sözcükleri bir vahiy gücüne sahipti. Artık bu odada, bu kilisede duramazdı. Bodrumun kapılarına doğru ilerledi. Arkasından, kadının hıçkırıklarını duyabiliyordu.

"O bir bebek değil," diye mırıldanıyordu.

41

"Peşinden koşturma beni!"

Apollo bir şehir faresi gibi sokakta koşturuyordu. Amsterdam Bulvarı'na varana dek arkasına bakmadı. Daha doğuya kaçamazdı. Manhattan adası sona ermişti. Harlem Nehri'nin karşısındaki Bronx buradan görülebiliyordu. Büyük, geniş akşam göğü kenti küçültmüş ve yüksek binaların siluetini acayip bir görüntüye bürümüştü. Apollo karşıya yüzüp yüzemeyeceğini merak etti.

"Peşinden koşturmasana beni!"

Apollo bir sesi ikinci kez duydu ve bu sefer konuşanın o kadın değil de bir adam olduğunu fark etti. Amsterdam ile 179. Sokak'ın köşesinde durdu ve adamın ona yetişmesine izin verdi. Onu tanımıştı. O da Holyrood'daydı. Telefonunu kullanırken yakalanan o göbekli adamdı.

"Hızlısın," dedi adam, nihayet ona yetiştiğinde, "ve ben çok yaşlıyım. Adım William." Adam tokalaşmak için sağ elini uzatmadı çünkü telefonunu tutuyordu. Şişip inen karnına dayadığı sol eli ise titriyordu. "William Wheeler," dedi biraz daha yüksek sesle. "Beni Patrice gönderdi. Patrice Green? Kitabı satın almak istiyorum."

Kitabı satın almak.

Dün gece Patrice'le konuştukları konuya rağmen İngilizce dilindeki hiçbir cümle şu anda ona daha salakça gelemezdi.

"O hâlde siktiğimin kitabını al," dedi Apollo. "Neden gelip beni görmek istedin ki?"

Bu adam –William Wheeler– sanki bir inci kolye takıyormuş gibi kendi boynunu kavradı. "Şey, ben ısrar etmedim. Yani, özür dilerim ama buraya gelmemi söyleyen Patrice'ti. Eğer birine küfür edeceksen onu aramalısın ama ben kesinlikle bunu hak etmiyorum." Elini indirdi, telefonunu yeniden cebine koydu, pantolonunu çekiştirip düzeltti ve sırtını dikleştirdi. Apollo'ya arkasını döndü; Apollo ise onun gidişini izledi. Adam ancak beş adım atmıştı ki durup arkasına baktı.

"Ama o kitabı almayı gerçekten çok isterim," dedi, mahcup bir gülümsemeyle.

Holyrood'dan yarım sokak ötede ambulans ışıkları görünüyordu. Apollo durup onu izlemeye başladı, William Wheeler da sessizliğe gömüldü. Apollo kaldırımda küçük bir grup hâlinde durup birbirleriyle konuşarak kilisenin bodrum kapılarını işaret eden Kurtulanlar'ı tanıdı. Sonunda iki sağlık görevlisi ve iki polis memurunun ardından gelen Peder Hagen de göründü. Dört üniformanın arasına gizlenmiş cılız bir kadın vardı. Kadının elleri ön tarafta kelepçelenmişti. Bu adamlar onu ambulansa götürüp içeri girmesine yardım ettiler.

Apollo, "Kimseyi arayacaklarını düşünmemiştim," dedi.

William, "Çok kötü bir sahneydi," diye fısıldayarak yanıt verdi.

Wheeler, Apollo'ya akşam yemeği ısmarlamayı teklif etti, fakat Apollo bunun yerine kahve içmeyi önerdi. Sokağın karşısına geçip Broadway'e doğru yürümeye başladılar – 178. Sokak'ta bir Dunkin' Donuts vardı. Hareket ederlerken Alice başını kaldırıp onlara baktı. Apollo'yu görmüş müydü? Hafifçe elini salladı ama belki de yalnızca kolunu esnetiyordu. Yanında Julian vardı; konuşuyor ve etraflarına bakınıyorlardı. Belki de Apollo'yu, nereye gittiğini merak ediyorlardı. Onlara daha sonra Facebook sayfasından mesaj atacaktı. Şimdilik Peder Hagen ya da Alice'in imzasını taklit edebilirdi. Alice'in imzasının neye benzediğini biliyordu. Neden bunu en baştan akıl edememişti? İmzalı bir kâğıdı oldukça şartlı tahliye memuru sorun çıkarmazdı. Adamın çobanlık etmesi gereken başka yüzlerce eski mahkûmu vardı zaten. Böylece Apollo, William'la birlikte gitti. Apollo için işe dönmek, kurtulmanın en iyi yoluydu.

Dunkin' Donuts'a girdiklerinde sandalyelerin çoğu doluydu. Çoğunlukla yalnız insanlar. Neredeyse tümü erkekti. Geceleri bu mekânda bir nezarethane havası olurdu. Rikers'takilerden çok daha az kalabalık olan bir nezarethane. Kalan son boş masayı buldular. Wheeler oturdu ve etrafı bir güvenlik kamerası gibi taradı. Tezgâhın ardındaki çalışanlar –hepsi Bengalliydi– birbirleriyle yüksek sesle havadan sudan muhabbet ediyorlardı ama şişkin ve donuk gözleri onlara ihanet ederek yorgunluklarını açığa vuruyordu. Sonunda Wheeler Apollo'ya döndü. "Daha önce hiç Manhattan'ın bu kadar yukarısına gelmemiştim."

"New York'taki en iyi fırında tavuk hemen 175. Sokak'ta satılıyor," dedi Apollo. "Malecon'da."

Wheeler başıyla onayladı ve asla denemeyecekleri bir öneri duyan insanların yaptığı gibi sırıttı. Apollo'ya kahve içmek isteyip istemediğini sordu ve Apollo cevaplamaya fırsat bulamadan ikisine de kahve almak üzere tezgâha yollandı. Büyük bir dikkatle onun dudaklarını izleyerek söylediklerini tercüme etmeye ve para üstünü hesaplamaya çalışan kasiyerle sohbet etti.

"Eh, bu sabah Patrice'le telefonda biraz vakit geçirdim," dedi Wheeler kahvelerle birlikte masaya dönünce. "Irak'ta görev yapmış."

"Evet," dedi Apollo.

"Tabii ki ona hizmetlerinden ötürü teşekkür ettim," dedi Wheeler.

Apollo gülmemeye çalışarak, "Bu çok hoşuna gider," dedi.

Wheeler içtenlikle, "Şey, çok samimi söylüyorum," dedi ve Apollo'nun kahkahası birden söndü. Adam samimiydi ve Apollo bu konuda onunla dalga geçmek istemiyordu.

Apollo, "Eh, Harper Lee'yi çok seviyor olmalısın," dedi.

Wheeler belli belirsiz başını salladı, kahvesinden iki yudum aldı ve yeniden başını salladı. "Sana karşı dürüst olacağım," dedi. "*Bülbülü Öldürmek* şimdiye kadar zevk için okuduğum iki kitaptan biri." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu senin işini yapan bir adama çok salakça gelmiş olmalı."

Apollo parmağıyla dalgınca kahvesinin yanına vurdu. "Kaç kitapçının aslında kitap okumadığını duysan şaşarsın. Bunu söylemek hiç romantik değil ama kitapçıların birçoğu için kitaplar

yalnızca satılacak şeyler. Bir kitabın durumundan bahsederken sinir krizleri geçirenleri bile tanıyorum. Ön ve arka sayfalarının neden yapıldığı. Ciltli mi karton kapaklı mı olduğu. Formalı mı tek sayfalı mı olduğu. Ama kitabın neyle ilgili olduğunu bir sor. Onundan altısının hiçbir fikri yoktur ve bunun önemli olduğunu düşündüğün için sana salak muamelesi yaparlar."

Wheeler kahvesini başının yanına kaldırdı ve onu şakağına dokundurdu. "Güm," dedi. "Aklımı başımdan aldın."

Bir süre boyunca böyle sohbet ettiler. Wheeler meraklı bir adam çıktı. Kitap ticaretini inanılmaz büyüleyici buldu. Apollo ise kederiyle ilgili olmayan bir şeyden, herhangi bir şeyden bahsetmekten memnundu. Onunla güzel vakit geçirdiğini bile söyleyebilirdiniz.

"Birlikte bir şeyler içtik," dedi Wheeler. "Bu bir güven göstergesidir."

Apollo, Dunkin' Donuts'ta etrafına bakındı. Wheeler o kadar yüksek sesle, o kadar kendini bilmez bir şekilde konuşmuştu ki Apollo'nun gözüne neredeyse çocuksu görünmüştü. Apollo hâlâ pencerelerin yanında bir başına oturan adamlara göz ucuyla baktı ve içlerinden iki tanesinin Wheeler'a olan bakışlarını yakaladı. Apollo, Wheeler'ın kendini birdenbire kolay lokma durumuna düşürmüş olduğunu düşünerek paranoyaklık mı ediyordu? Telefonunu ve cüzdanını çalmak için dükkândan çıkınca takip edebilecekleri cinsten biri? Muhtemelen paranoya yapıyordu ama yine de bakışlarıyla gözünün üstlerinde olduğunu adamlara bildirdi. Her birine sessizce, *O benimle birlikte*, diyordu.

Wheeler kahvesinden biraz daha içerek, "Kitabı nereden bulduğunu anlatır mısın bana?" dedi. "Nasıl eline geçtiğini falan işte."

Artık yarım saattir orada oturuyorlardı. Apollo'nun şu anda bulunması gereken başka bir yer var mıydı? Ona Riverdale'deki evden söz etti.

Wheeler sandalyesinde arkasına yaslanıp hayretle başını sallayarak, "Altıncı kutudan sonra pes ettiğini bir düşünsene."

"Pes edemezdim," dedi Apollo. "Bakmam gereken bir çocuğum vardı."

Apollo bu noktada konuşmayı bıraktı ve sırtını dikleştirdi. Doğrudan Brian'dan söz etmeden yarım saat geçirmişti. Yeni bir rekor. Bunun kendisini rahatlattığını hissetti ama aynı zamanda da ihanet gibi geliyordu. Neden o acıyı hissetmeden zaman geçirsindi ki? Ona herhangi bir şeyden keyif alma hakkını veren neydi?

Ancak Wheeler bu ânı farklı algıladı. Sırıtarak telefonunu masaya bıraktı. "Benim de iki kızım var, o yüzden inan ki seni çok iyi anlıyorum."

Telefonunu açtı ve galeri uygulamasını buldu. Hiç kuşkusuz sevimli –ve canlı– çocuğun görüntüleri açığa çıkmak üzereydi. Wheeler'ın toyluğu, tatlılığı, ton sağırlığına dönüşmek üzereydi. Adam Apollo'nun grup terapisinde dediklerini duymamış mıydı? Apollo'nun hikâyesini haberlerde görmemiş miydi?

Apollo bir an içinde, Wheeler'ın en başından beri onunla olan konuşma şeklini baştan sona gözden geçirdi. Kaygı hissi yoktu, kederli bir alaka ya da taziye üslubu yoktu. Kısaca iç geçiren Apollo, bu adamın onun kim olduğuna ilişkin hiçbir fikri olmayabileceğinin farkına vardı. Grup terapisinde Brian West'in ona okuduğu çocuk kitabından söz etmişti. Belki de Wheeler, Apollo'nun yalnızca babasıyla ciddi sorunları olan bir adam olabileceğini düşünmüştü. Ki bu da yanlış değildi. Ama bu durum yalnızca Wheeler'ı daha da çok sevmesine neden oldu. Apollo'nun hikâyesi hakkında tek bir şey bile bilmiyordu, ya da en azından o kadar da umursamıyordu. Yalnızca nadir bulunan bir kitap satın almak istiyordu. Patrice'in ilk başta ordu hizmetini iplemediği için Apollo'dan hoşlandığını söylerken demek istediği şey buydu belki de. Tüm insanlar bir hikâyeler bütününden oluşur; birinin sizin hakkınızda yeni bir hikâye duymak istemesi güzel bir histir.

"Bilgisayarda kızımı gördüm." Wheeler telefonunu salladı. "Ah, kahretsin," dedi. Sağlıklı çocuklarının fotoğraflarını açmamıştı, bunun yerine galerideki en yeni dosyaya, bir videoya dokunmuştu. Yalnızca bir saat önce çekilmiş bir video. "Bilgisayarımı açtım ve orada duruyordu. Bebeğim. Kızımın büyükanne ve büyükbabasıyla parkta gezinirken çekilmiş bir fotoğrafı."

"Çok özür dilerim!" dedi Wheeler, telefonunu sallayarak.

Wheeler ekrana dokunup telefonunu kapatmaya yeltendi, fakat Apollo uzanıp adamın elini kenara itti. Telefonu kendine doğru çekti, böylece Wheeler aleti düz bir şekilde masaya bırakmak zorunda kaldı. Görüntü pek net değildi, yalnızca bir dizi bulanık renklerden ibaretti. Wheeler bu videoyu telefonu bacağının yanında tutarak çekmiş olmalıydı. Apollo o kadının söylediği neredeyse her şeyi çoktan unutmuştu. O son dört kelime dışındaki her şeyi. *O bir bebek değil.* Şimdi kadının onları tekrar söylemesini beklerken içinde hastalıklı bir merakın büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Wheeler sandalyesinden kalkıp köşeye çekilirken kameranın açısı tekrar değişti ve artık kamera tüm görüntüyü alabilir hâle geldi: Peder Hagen kadına doğru ilerliyordu. Kurtulanlar şaşkına uğramış bir hâlde olanları izliyordu. Peder, *Bir keresinde Gmail hesabımı açtım*, diye söze başladı.

Wheeler, "Bunu neden kaydettiğimi bilmiyorum," dedi. "Kötü bir alışkanlık, biliyorum. Tuhaf bir şey olduğunda ilk yaptığım şey telefonuma uzanmak. Özür dilerim. Hemen sileyim."

Wheeler'ın sözleri Peder Hagen'ın Gmail anekdotunu bastırdı.

"Bekle," dedi Apollo ve telefona biraz daha eğildi. Wheeler da aynını yaptı.

Yardımı kendi kendime bulmam gerekti. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yardımı diğer annelerden buldum. Bilgelerden. Cal bana kızımı nasıl geri alabileceğimi söyledi. Bana ne yapmam gerektiğini anlattı. Ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Apollo birdenbire videoyu durdurmak için ekrana dokundu. Yerinden zıpladığı an işte buydu. *O kadın bebeğini öldürecek.* Kendisini o sözcükleri söylerken görmek istemiyordu. Yoksa kendini Emma'dan bahsediyormuş gibi hissederdi.

Apollo'nun acısını gören Wheeler ekranı masaya bakacak şekilde telefonu çevirdi. "Aptalca bir alışkanlık işte," dedi. "Özür dilerim, özür dilerim."

Apollo sandalyesine yığıldı.

Wheeler sessizce kahvesini yudumladı. "Cal kim?"

"Bilmiyorum," dedi Apollo.

İkisi de bir dakika daha sessizce oturdular. Apollo kadının sözcüklerini bir kez daha aklında canlandırdı. " 'Bilgeler,' " dedi Apollo. "Bunu hiç duymuş muydun?"

Wheeler telefonunu çıkardı ve odaklanmış bir hâlde ekranına dokunmaya başladı. Birkaç saniye geçti; gözleri ekranda hareket ediyordu. "Ah," dedi usulca. Telefondan başını kaldırdı, Apollo'nun bakışlarını yakaladı ve neredeyse utanç içinde tekrar ekrana döndü.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Apollo. "Bana da söyle."

" 'Köylerde her zaman bir ya da iki tane "bilge" bulunur.' " William başını kaldırdı. "Bu bir kitaptan alıntı."

"Ama 'bilgeler'in ne demek olduğunu açıklıyor mu?"

Wheeler ağzını açıp tekrar kapadı. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra da telefonu Apollo'ya doğru çevirdi.

Apollo telefonu alarak ekranı okudu. "Yapma şimdi," dedi. "Bu gerçek mi?"

Wheeler bakışlarını kaçırdı, sanki başka birinin pisliğine rastlamış da bundan bahsedemeyecek kadar utanmış gibi.

Apollo ekrana baktı ve sözcükleri yeniden okudu.

"Bilgeler."

Cadılar.

5
bilgeler

42

"Saçmalığın daniskası. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Patrice ile Apollo, Long Island Demiryolları'nın Jamaica istasyonundaki bir platformda yan yana duruyorlardı. Nassau İlçesi'ndeki Long Beach'e giden, altı dakika içinde perona varacak bir tren bekliyorlardı.

"Kitabı ona ikimizin götürmesini istediğini söyledi," diye açıkladı Apollo. "Ve bir adam bir kitap için yetmiş bin dolar ödemeyi kabul etmişse, onun yanına gitmek için hangi trene olursa atlarım." Patrice'e bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sen de öyle."

Patrice başını oynattı. Apollo'dan daha iri olmasına rağmen bu hareketle aralarında daha küçük, daha genç olanıymış gibi göründü. Uzaktan bakıldığında bir ebeveyn ve azarlanan bir çocuk pantomimi yapıyor gibiydiler.

"Satış yapmaya çıkmış torbacılar gibiyiz."

Apollo, "Torbacılar mallarını hediye paketi yapmazlar," dedi.

Apollo kitabı taşıyan kutuyu açıp onu dışarı çıkardı. Kitap mükemmel bir şekilde, üzerinde süslü bir altın madalya serigrafisi bulunan bir kâğıda sarılmıştı. Hatta Apollo üzerine bir kurdele bile iliştirmişti.

Patrice paketi sallayıp kendinden uzaklaştırarak, "Amma da şatafatlı," dedi. Sonra biraz eğilerek ona yaklaştı ve hediye kâğıdına nazikçe dokundu. "Bu Kate Kâğıtçılık'tan mı?" diye sordu.

"Hem de nasıl. Buna Altın Madalyalı Yuzen Kâğıdı diyorlar."

Patrice başını salladı. "Fenaymış." Sonra iki yanına bakındı.

"Birisi iki yetişkin adamın paket kâğıdından bahsettiğini duymadan kaldır şunu."

Apollo paketlenmiş kitabı havada sallayıp platformda aşağı yukarı koşarak Patrice'in tam adı ve açık adresini haykırma dürtüsüne kapıldı. Ama bu şansla öyle bir şey yapmaya kalkışsa tökezleyip düşer, kitap elinden fırlar, rayların üzerine düşer ve biraz sonra gelecek olan trenin altında kalırdı. Kitabı yeniden çantaya soktu. İkisi platformda yeniden sessizliğe gömüldüler. Apollo kilisedeki kadından, Cal denen kişiden ya da Bilgeler'den Patrice'e bahsetmemişti. Duysa bu konuda ne derdi? Kendisi bile ne düşüneceğini bilmiyordu.

Jamaica istasyonu 2006 yılında yenilenmişti. Yeni tren platformları, sokak seviyesine çıkan asansörler ve yepyeni yürüyen merdivenler yapılmıştı. Bir yaya köprüsü istasyonu inşası yeni tamamlanan ve John F. Kennedy Havaalanı'na giden AirTrain ile birbirine bağlıyordu. Çelik ve camdan yapılmış bir tavan tren platformlarının üzerinde yükseliyor ve yolcuların kötü havadan korunurken yine de açık havanın keyfini çıkarmasına olanak tanıyordu. Yenileme çalışmalarından sonra istasyona hafif bir Avrupa demiryolları havası gelmişti; Apollo'nun 1980'lerden hatırladığı Jamaica istasyonuyla şimdiki arasında belirgin bir fark vardı. Bombalı saldırılardan sonraki Dresden ile günümüzdeki Dresden arasındaki fark gibi. Değişim işte bu kadar çarpıcıydı.

Fakat Apollo etrafına bakındığında, istasyonda eski platformların, sokak seviyesinde ise eski Jamaica, Queens'in hâlâ görülebildiğini fark etti. Eğer annesi orada olsaydı, Birleşik Devletler'de genç bir göçmenken ilk kez karşılaştığı, üçüncü bir Jamaica görür müydü? Eğer bin yaşında olsaydınız, Jamaica Bulvarı'nın Rockaway ve Canarise yerlileri tarafından kullanılan Eski Rockaway Yolu, etrafın ise bataklık olduğu dönemleri bile hatırlardınız. Peki ya ondan öncesi? 1800'lerde yakınlardaki Baisley Gölcüğü'nün dibini tarayan belediye işçileri bir Amerikan mastodonunun kalıntılarını bulmuştu. Bu yüzde Sutphin Çocuk Parkı'na bir mastodon heykeli dikilmişti. Tüm bu öyküler tam

burada, birbiri ardına anlatılmış, her biri kendinden sonra gelene ilham vermişti. Tarih bir kez anlatılan bir öykü değil, bir dizi revizyondan oluşurdu.

Bir zamanlar buralarda cadıların yaşamış olması o kadar da şaşırtıcı olur muydu?

Tren vagonu neredeyse boştu. Bir çarşamba günü öğlenin birinde Long Beach'e giden az sayıda insan vardı. Dışarıdaki Queens hızla yanlarından geçip gidiyordu.

Patrice, "Ben bu satışı yüzde yüz destekliyorum," dedi. "Ama bu hanımefendi ölene kadar beklediğimizi düşünsene. Bu herifin ödeyeceği parayı ikiye katlayabilirdik."

"2015 yılındayız," dedi Apollo. "Kadın daha on yıl yaşayabilir. Bu arada, herif kitabı şimdi satın almak istiyor. Yetmiş bin dolara. Ben onu yüz dolara almıştım. Bunun daha şimdiden ne kadar büyük bir kâr yüzdesi olduğunu bir düşün."

Patrice kollarını kavuşturarak pencereden dışarı baktı. "Eğer mantıklı iddialarda bulunacaksan seninle konuşmaya devam etmeyeceğim. Ama kadın önümüzdeki yıl falan ölürse kitabı bu kadar erken sattığımız için sana çok pis kızacağım."

Apollo arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Öyle bir şey olmayacak."

Patrice gelişigüzel bir şekilde, "Sözlerini yutacaksın," dedi. "Bu akşam bir toplantın daha var, değil mi?"

Patrice haklıydı. Geçtiğimiz hafta William Wheeler ile kahve içmek için oradan kaçmış olmasına rağmen, Apollo Kurtulanlar'ın bu akşamki toplantısına gitmeyi cidden düşünüyordu. Onları özlemişti. Ayrıca, şartlı tahliye memuru o imza formuna tuhaf tuhaf bakmıştı. Çıkıp Apollo'yu Alice'in imzasını taklit etmekle falan suçlamamıştı ama formu doldurmadan önce şaşkın gözlerle kâğıda bakıp durmuştu. Bu bir uyarı hareketiydi ve Apollo bir daha böyle bir riske girmemeye karar vermişti. Bu yüzden evet, Kurtulanlar'a bir kez daha katılacaktı. Hatta şartlı tahliye memuru onun internetteki hareketlerini falan kontrol eder diye Facebook sayfasına gidip toplantıya katılacağını bile söylemişti.

Patrice telefonuna baktı. " 'Kurtulanlar Kulübü,' " diye okudu. " 'Toplantı Flushing Çin Halkevi'nde.' Adresi ister misin?"

Apollo "Sen de mi oraya üyesin?" diye sordu. Öylesine şaşkına dönmüştü ki çantası kucağından kayarak yere düştü. Bunu fark etmedi bile.

Patrice eğilip çantayı yerden aldı. "Hayır," dedi. "Ama sen sayfayı beğendiğinde anma sayfasına bildirim düştü."

Apollo sanki kafası sualtına sokulmuş gibi hissetti. "Ne sikimden bahsediyorsun sen?"

"Anma sayfası," dedi Patrice usulca. "Brian için." Telefonunun ekranına dokundu ve sonra onu Apollo'ya çevirdi.

Apollo, " 'Brian Bebek'i Anma Sayfası,' " diye okudu.

Brian Kagwa için açılmış bir Facebook sayfası vardı.

Sayfayı on altı bin kişi beğenmişti.

Sayfada Brian'ın tüm haberlerde çıkan fotoğrafı kullanılmıştı. Apollo'nun Riverdale'deki bodrumda çektiği fotoğraf. Bu fotoğrafı onun kişisel sayfasından ilk alan kimdi? Hangi haber kaynağı? Burada da aynı fotoğraf duruyordu işte. Apollo'nun parmak uçları sanki telefon onu yakıyormuş gibi alev aldı.

Patrice yumuşak bir sesle konuştu. "Ben de hayranıyım," dedi. Sonra, ne dediğini fark edince ellerini havaya kaldırdı. "Hayran falan değilim. Ne demek istediğimi anladım. Ben en iyisi çenemi kapatayım."

Apollo ekranı kaydırarak sayısız gönderileri okumaya başladı. "Brian Bebek'i Anma Sayfası"nda kendisi için kullanılan bir sürü lakap vardı.

Asılan Koca.

Daire 43 Tutsağı.

Boğulan Baba.

Başarısız Baba.

Bay Oğlum-Öldü.

Daha kibar olanları da vardı elbette ama bazıları daha bile kötüydü. Çok sayıda insan olanlar için onu suçluyordu. Erkek ve kadınlar, her ırk ve bölgeden insanlar, uluslararası katılımcılar... hepsinin bir fikri vardı. Hayal edebileceğiniz tüm top-

lumların bir bölümü ondan nefret ediyordu. Ve çok daha fazla kişi Emma'dan tiksiniyordu. Neredeyse hepsi bir satırda onun cehenneme gitmesini dilemişti. Tüm bunların arasında tek masum olanı çocuktu. Ve bu canını yaksa da, Apollo aksini iddia edemezdi.

Apollo tekrar sayfanın başına geldi. Sayfa o hastanedeyken açılmıştı. Kendisi, Emma ve Brian'ın son dakika haberlerinde yer aldığı sıralarda. Büyük olasılıkla birileri sayfayı iyi niyetle açmıştı ama sonra kendi yaşamındaki meşguliyetlere dalmış ve sayfayı kontrol etmeyi bırakmıştı. Çok geçmeden tren sürücüsüz kalmış ve herkes onu kendi yönüne çekmeye başlamıştı. Bazıları doğrudan Brian'a hitap ederek sevgi dolu mesajlar bırakmış, Apollo'nun bildiklerinden çok daha fazla sayıda kutsal kitaptan dualar yazmıştı. Bazı gönderilerde hayal meyal Brian'ı andıran ya da doğrudan kafa kısmına Brian'ın görüntüsü yerleştirilmiş bir bebek taşıyan meleklerin resimleri vardı. Emma'nın ve bazen de Apollo'nun resimleri filmler ya da efsanelerden alınmış, başlıca dayanağı Medea olan canavar resimlerinin üzerine yapıştırılmıştı. Üzerinde Emma'nın adı ve "Bok İçinde Uyu" sözcüklerinin bulunduğu bir mezar taşı resmi bile vardı.

Bir süre boyunca, ilk başlarda, insanlar vaka hakkında, Emma'nın ortadan kayboluşu hakkında, emniyet güçlerinin onu bulmayı beceremmemesi hakkında tartışmış, Apollo'nun ikisini de öldürdüğü ama suçun yanına kâr bırakıldığıyla ilgili komplo teorileri iler sürmüştü. Tartışmalar boyunca, kadın ya da erkek düşmanlığını lanetleyen mesajlar atılmıştı. Bazı tartışmalar bir tür ebeveyn forumuna dönüşmüş, Apollo ile Emma'nın en başından ebeveynlik konusunda yaptıkları hatalar tartışılmıştı. Apollo ile Emma'nın ebeveynliğiyle alakalı ellerinde ne gibi kanıtlar bulunduğu belirsiz ve belli ki önemsizdi. Çocuklarının çok üstüne düşmüşlerdi ve kötü sonuçlanan şey de bu olmuştu. Ebeveynlerin ikisi de çalışıyordu ve tüm keşmekeşe işte bu sebep olmuştu. İçlerinden birkaçı Emma'yla empati yaparak, yüksek olasılıkla şiddetli bir doğum sonrası depresyonu geçirdiğini söylemişti. Bazılarının önerisi, daha doğrusu oh çekercesine dile

getirdiği görüşleri ise bu tür şeylerin siyah ailelerde son derece yaygın olduğu yönündeydi. Siyahlar cehennemde yaşıyordu. Bu yüzden de şeytanca davranıyorlardı.

Apollo, "Bunlara inanamıyorum," diye fısıldadı ama okumayı bırakamıyordu.

Bunca zamandır –hastanedeyken, Rikers'tayken ve hatta şimdi, bir tür iyileşme sürecinden geçmeye çabalarken bile– tartışılıyor, inceleniyor ve kınanıyordu. Sanki onca zamandır kıçı açıkta yürüdüğünü yeni öğrenmiş gibi düpedüz açıkta, çırılçıplak hissediyordu kendini. Bu sayfanın varlığından haberi olmaması daha iyi miydi, yoksa daha kötü müydü?

Sonra bir de sayfayı açan kişi vardı. Yönetici. Yeşil Saçlı Harry adını kullanıyordu. Kendi sayfası açıkça bir paravandı. Profil fotoğrafı olarak Grinç'in sırıtan bir resmini kullanıyordu. Sayfasında yalnızca bir tane kişisel bilgi vardı. (Memleketi: Crumpit Dağı)

Apollo başını telefondan kaldırarak, "Bu adam niye böyle bir şey yapmış ki?" diye sordu.

Patrice ağzı bir karış açık kalmış bir hâlde ona baktı. "Sayfayı biliyorsun sanıyordum, ahbap. Hiç düşünemedim... Sayfada yeni hareketler olduğuna dair bir bildirim geldi. Girdiğinde senin Kurtulanlar'a katıldığını gördüm. Brian Bebek sayfasına gönderi ekliyorsan sayfayı da biliyorsundur diye düşündüm."

"Bunu ben yapmadım," dedi Apollo. "En azından kasıtlı olarak. Yalnızca şartlı tahliye memuruna karşı kıçımı kolluyordum."

Apollo konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Gönderiler ve bildirimler hakkında teknik ayrıntılara girmek içinde Patrice'in telefonunu onun kafasına geçirme isteği uyandırmıştı. Patrice demişken, neden böyle bir sayfaya katılmıştı ki?

Patrice telefonu Apollo'nun elinden alarak ters bir şekilde bacağına koydu.

Apollo, omzu pencereye dayanana dek Patrice'ten uzaklaştı. Queens'ten ayrılmış ve Long Island'a ulaşmışlardı. Buradaki evlerin bahçeleri biraz daha büyüktü ve ticari binalar en fazla iki katlıydı.

O sayfaya on altı bin insan mı katılmıştı? Ne için peki? Tren bu yerleşim yerinden geçerken Apollo şu anda sayfaya üye olanların birçoğunun yaşadığı yerleri mi görüyorum acaba, diye düşündü. Belki de Yeşil Saçlı Harry şuradaki kırmızı tuğlalı Tudor tarzı evde yaşıyordu. Ya da yanındakinde. Apollo nefesinin kesildiğini hissetti; baş dönmesi o kadar şiddetliydi ki kendinden bile geçebilirdi. Yirmi dakika önce ne için endişeleniyordu? Siktiğimin cadıları mı? Neden internette çok daha kötüleri varken cadılar için endişelensindi ki?

43

Long Beach istasyonundaki deponun kırmızı kiremitli bir çatısı ve köşeleri kahverengiye çalan beyaz duvarları vardı ve bu nedenle Long Island Demiryolları'nın son durağı olmaktan ziyade Akdeniz'deki bir bungalovu andırıyordu. Reynolds Kanalı'ndan gelen soğuk rüzgârların kuzeye, Atlas Okyanusu'ndan gelenlerin ise güneye doğru eserek binayı titrettiği kış ortasında bu görüntü daha da uyumsuz bir hâl alıyordu.

Patrice, "Adamımız şu mu?" diye sordu.

William Wheeler otoparkta, yeşil renkli 2003 model bir Subaru Outback'in önünde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sanki çay yapraklarından fal bakıyormuş gibi asfaltı seyrediyordu. Bir an için Patrice ile Apollo istasyonun içinde durup ona baktılar. Wheeler kollarını çözdü ve Subaru'nun etrafından dolandı. Sürücü kapısı açarak plastik bir süpermarket torbası çıkardı. Torbanın uçlarına düğüm atılmıştı ve William aceleyle düğümü çözdü.

Long Beach istasyonunun bekleme bölümüne alçak bir uğultu hâkimdi; gişe yetkilisi bölmesindeki sandalyeden kalkıp giderken mikrofonunu açık bırakmıştı. Wheeler plastik torbanın içine uzanırken oda resmen nabız gibi atıyordu. Adam torbadan iki litrelik bir meşrubat şişesi çıkardı.

Tab marka kola.

Patrice sessizce, "Yıl olmuş 2015," dedi. "Hâlâ Tab içen kaldı mı ya?"

Bir litrelik bira şişesi sorun olurdu; bir litrelik cin ise her yönden sıkıntı yaratırdı, peki ya iki litrelik bir şişe Tab? Rezalet.

Şişenin pembe kâğıdı solmuş, yalıtım için kullanılan cam elyaflarının rengine bürünmüştü. Wheeler tekrar Subaru'nun ön tarafına yürüdü ve kaputa dayandı. Şişeyi ağzına kaldırıp içindekini kafaya dikti.

"Bu ne biliyor musun?" dedi Patrice. "Senin geleceğin."

Apollo, Wheeler'ın Tab'i içine tıkarken inip kalkan Âdemelması ve şişip daralan göbeği karşısında büyülenmişti. Patrice, Apollo'yu omzundan tutup çekti. "Bu uzun zamandır kadınsız yaşamış bir adam," diye açıkladı. Bir kolunu Apollo'nun etrafına sardı ve ne demek istediğini anlatabilmek için onu sıktı. "Aylar değil, yıllar boyunca. On yıllar. O kadar uzun bir süredir yalnız yaşayan bir adam medeni davranmanın nasıl bir şey olduğunu unutur. Evde yalnızca pasaklı bir donla dolaşmaya başlar. Sonra günün birinde o donla dışarıya, postalarını almaya çıkar ve bunun farkına bile varmaz. Sonra kendini üzerinde sadece kıçı sünmüş bir şortla verandada bulur ve insanların ona tuhaf tuhaf bakmasına şaşırır."

Wheeler şişeyi indirdi, burnundan bir nefes aldı ve onu tekrar kaldırdı. Öylesine büyük bir zevkle içiyordu ki meşrubat ağzının kenarından akarak boynuna süzüldü. Gırtlağı bir fare yutan bir yılan gibi genişliyordu.

"Hayatında bir kadın olmadan yaşamak, şu 'ilginç' sakal modelli şişko heriflerin, onların kıymetini bilmedikleri için dünyadaki herkesin aptal olduğuna dair öfkeli videolar paylaşmasına yol açar. 'Kadınlar piç heriflerden hoşlanır.' Kendilerini ilişki kurulamaz hâline getiren ama iş suçu üstlenmeye gelince yan çizen heriflerin mantrası budur işte. Bu koduğumun herifleri cinsel açıdan öylesine köşeye sıkışmıştır ki bu durum nihayet beyinlerine sızıp kafataslarını çürütür. İşte böylece, Long Island'daki bir otoparkta kafana koca bir şişe Tab diken koca adamın teki olur çıkarsın."

Apollo başını salladı ama o anda William Wheeler için his-

settiği tek şey acıma duygusuydu. Adam sırf onlara beş rakamlı bir çek yazma şerefine erişebilmek için Apollo ile Patrice'i buraya davet edip onları istasyondan almayı teklif etmişti. Ve bu cömertlik karşılığında Patrice'in yaptığı şey onu hor görmek olmuştu.

Apollo, ortağıyla birlikte istasyondan çıkarken Wheeler boştaki elini onlara doğru salladı. Tab şişesini arabasının kaputuna bıraktı. İki adım attı ve şişe öne doğru bocalayarak arabanın üzerinden yuvarlanıp yere düştü. Kahverengi köpükler kaputu lekeledi. Wheeler hızla arkasına dönüp yere eğildi ve kola şişesini sanki ayağı takılıp düşen bir çocukmuş gibi yerden kaldırdı. Kumaş pantolonu onu sıktı ve ceketi yukarı kalkarak etli belini ortaya çıkardı.

Patrice, "Bu herifin hayatına hiç kadın girmediğini düşünmeye başlıyorum," dedi.

Apollo, Wheeler'ın iki kızı olduğundan bahsettiğini söyleme gereği duymadı. Neye yarardı? Ayrıca, otoparkta esen rüzgâr Apollo'ya iyi gelmişti. Belki de Wheeler'ı yeniden gördüğü için iyi hissediyordu, kimbilir. Böylesine utanç verici bir an bile Apollo'ya Dunkin' Donuts'taki o akşamı anımsatmıştı ve Apollo o anda Wheeler'ın –bilinçli şekilde olmasa da– küçücük bir ölçüde, hayatının kurtulmasına yardımcı olduğunu anladı. O kadının söylediklerinden sonra, o kiliseden çıkıp giderken Apollo, nasıl denir, eh, dağılmanın eşiğinde sayılırdı. Sonra bu orta yaşlı adam çıkagelmiş, onunla oturup kahve içmek, biraz da iş konuşmak istemişti ve tuhaf bir şekilde, bu kadarı bile Apollo'nun aklının sağlam kalmasına yetmişti.

Apollo, Patrice'e dönerek, "Bu adamın yapmadığı bir şey daha biliyorum," dedi. "Onunla ne kadar dalga geçersen geç, Facebook'ta sikik bir Brian Bebek'i Anma Sayfasına katılmadığı bir gerçek."

Patrice gerçekten yürümeyi kesti, gözlerini kırpmayı kesti, nefes almayı kesti. Sanki merkezi sinir sistemi tamamen arıza vermişti. Bu sırada Apollo yürümeye devam etti. Wheeler'a el salladı ve ona yaklaştığında adamın elini sıktı.

Subaru'nun içinde şaşırtıcı şekilde tatlı bir koku vardı. Bunun nedeni çok geçmeden belli oldu – dikiz aynasında iki tane araba parfümü sallanıyordu. Çilekliydiler. Patrice arka koltuktan öne eğilerek uzun parmağıyla kokulara dokundu.

"Bunları kızlarım aldı," dedi Wheeler. Tab şişesinden daha çok araba kokuları yüzünden mahcup olmuş gibiydi.

Patrice, "Kızların," diye tekrarladı.

"Bir de karım var tabii," diye ekledi Wheeler, arabayı çalıştırırken.

Apollo sırıtmak ya da oh çekmek üzere Patrice'e dönüp bakmadı. Hatta yol boyunca iri adamla göz teması kurmaktan tamamen kaçındı.

Wheeler otoparktan çıkarken, "Eskiden kızlarımın ikisine de çileklerim derdim. Öfkelendiklerinde yüzleri o kadar kızarıyordu ki," dedi. East Park Bulvarı'na çıkarlarken bu anıyla gülümsedi. Doğuya doğru devam ederken, "Gidip su kenarında konuşuruz diye düşünmüştüm," dedi. "Bu siz ikiniz için de eğlenceli olur mu?"

Patrice, "Feribotta falan mı yani, Bay Wheeler?" dedi. Biraz kafası karışmış gibiydi. Her zamanki tüm konuşmalara dalma, hepsine salça olma alışkanlığını unutmuştu. Arkasına yaslanmıştı ve Apollo'nun biraz önce söyledikleri tarafından kulağı çekilmiş bir hâlde yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Wheeler bu gizem hissinin keyfini sürerek, "Feribot değil," dedi.

Işıklara geldiklerinde Long Beach Bulvarı'na doğru sola döndü, sonra Wreck Lead Kanalı üzerindeki küçük bir köprüye saptı. Sonunda tek şeritli bir garaj yoluna girdiler. Wheeler sömürge mimarisiyle yapılmış, dış kapının üzerinde ada parkı yat kulübü yazılı bir padavra bulunan iki katlı bir evin önüne park etti. Suda beş küçük teknenin durduğu bir dizi iskeleyi işaret etti.

" 'Daha önce hiç kokpitte bulundun mu, Joey?' " diye sordu.

Apollo bu alıntıyı biliyordu ama kahkaha atmaya, hatta nazikçe gülümsemeye bile mecali yoktu. Arka koltuktaki Patrice telefonunu çıkarmıştı ve ekranda bir şeylere dokunuyordu.

Wheeler çilekli araba parfümlerine bir fiske vurarak onları havada zıplattı. "Ben yaşlı bir adamım," diyerek güldü. "Bana aldırmayın siz. Ama siz ikinizden bir iyilik isteyebilir miyim? Bana lütfen William diyebilir misiniz?"

William, Apollo ile Patrice'i on iki metrelik Hunter marka bir şalopaya yönlendirdi. Tekne suda hafifçe yalpalıyor, iskeleye beş santim yaklaşıyor, sonra da beş santim uzaklaşıyordu. William tekneye kolayca çıktı, fakat Apollo ile Patrice'in çıkması çok daha uzun vakit aldı. Acemilerdi sonuçta.

Bu sırada Willian bir kapıyı açmış ve aşağıya inmişti. Wreck Lead Kanalı'nın gri-yeşil suları karinaya vuruyordu. Tekneye *Çocuk Oyuncağı* adı verilmişti.

"Aşağı gelin," diye bağırdı William. "Biram var."

Patrice neşeli görünmeye çalışarak Apollo'ya, "Haydi biraz para kazanalım," dedi.

Apollo onun önünden giderek güvertenin altına inerken cevap vermedi.

44

Biri sizi teknesine davet etse ne hayal edersiniz? Muhtemelen bir tekneye sahip olmanın, hayatınızda ne kadar yaygın olduğuna göre değişir. Apollo'ya gelince, kendisi her şeyin bu kadar... dar olmasını beklemiyordu. Bir oturma bölümü vardı ama ortadaki masa yaklaşık bir satranç tahtası büyüklüğündeydi. Koltuklar kırmızı suni deriyle kaplanmıştı ve bu yüzden Rent-A-Center'dan kiralanmışa benziyordu. İçeride bir de gemi mutfağı vardı –eviye, mikrodalga fırın, elektrikli ocak ve kahve makinesi– ama alan ancak bir dolap büyüklüğündeydi ve bir o kadar da karanlıktı. Ya tuvalete ne demeli? Eh, burası da uçaklardaki tuvaletlerin genişliği ve rahatlığına imrenmenize neden oluyordu. William'ın teknesi biraz etkileyicilik yoksunuydu.

Gerçi Apollo Kagwa hayatında kaç tane tekne sahibi olmuştu ki? Tam olarak sıfır. Bu yüzden Patrice ile William'la birlikte küçük masada otururken birasını kaldırdı ve "Sevimli bir teknen varmış," dedi.

William birasından bir yudum alarak gülümsedi. "Şimdi sana bir şey itiraf edeceğim çünkü sır saklamada pek iyi değilim."

"Bu tekneyi çaldın mı yoksa?" dedi Patrice. Çoktan ilk birasını bitirmiş, koca şişeyi iki yudumda midesine indirmişti ve şimdi ikincisine geçiyordu. Masada iki tane altılı bira duruyordu. Şişelerin etrafında damlacıklar oluşmuştu.

William haykırarak kahkaha attı. "Çalmadım! Ama bana ait değil."

Koltukların dar boşluğunda elinden geldiğince arkasına yas-

landı ve telefonunu çıkardı. Onu masaya bıraktı. Patrice ekrana bakmak için öne eğildi. Tekne hafifçe yükselip alçaldı. Telefonun ekranında, sıçrayan suların arasındaki küçük bir sandal ikonu vardı.

"Bunun adı Afloat. Airbnb gibi bir şey ama tekneler için." Uygulama ikonuna dokundu ve uygulama bir çiçek gibi açıldı. Ekranda Çocuk Oyuncağı'nın bir fotoğrafı ve hemen altında da bir geri sayım belirdi. "Tekneyi iki saatliğine kiraladım."

Neden bunca zahmete girmişti ki? Apollo meraklandı. Onları trene bindirip ta buraya kadar getirmesi. Arabasıyla alıp tekneye gelmesi. Bu oyunlar William'ın hafiften banliyö babası havasına ters düşüyordu ama belki de bazı insanlar gösteri yapmayı seviyordu.

Apollo, "Bizi bir yere götürmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu. "Çünkü benim saat beşte Flushing'e dönmem lazım."

William telefonunu alarak tekrar cebine koydu. "Tekne kullanmayı bilmiyorum bile," dedi.

Artık üçüncü birasına geçmiş olan Patrice, "O zaman niye kiraladın ki?" diye sordu. Belki de hissettiği suçluluk duygusu biraları yuvarlamasına neden oluyordu.

"Bu benim uygulamam," dedi William. "Kodunu ben yazdım. Eğer ben kullanmazsam kim kullanır? Ayrıca, bugünlerde pek arkadaşım da yok."

"Kaç tekne üye oldu?" diye sordu Apollo.

William masaya hafifçe vurdu. "Bir," dedi. "Şimdiye dek."

Patrice, "Sen bir programlayıcısın," dedi. Sonra da cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Bir fotoğraf açıp William'a gösterdi. "Şu donanıma bir baksana."

William sevimli sesler çıkardı. "Bunu kendin topladın, değil mi?"

"Eğer satın alsaydım sekiz katı fiyat verirlerdi!"

"Büyük kızımın ilk dizüstü bilgisayarını kendim toplamıştım," dedi William.

Patrice ilk defa William'a ısınarak, "Fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Apollo, Patrice'in çocuğun mu yoksa bilgisayarın mı fotoğrafını görmek istediğini anlayamadı. William telefonunu karıştırdı ve sonra ekranı Patrice'e doğrulttu.

"Çok güzelmiş," dedi Patrice.

"İçine bir Core i5 işlemcisi koydum," diye cıvıldadı.

Apollo bu iki teknoloji meraklısına bakarken içi ısındı ama konuyu hızlıca değiştirmesi gerektiğini, yoksa sonraki iki saati aynen bu şekilde geçireceklerini biliyordu.

Apollo çantasından kitabı çıkardı. Bu işe yaradı. William gözlerini Patrice'ten ayırdı.

"Hediye paketi mi yaptınız? İyi olmuş. Zaten ben de birine hediye edecektim." Wiliam ellerini pantolonuna silerek kitabı aldı. Kâğıda sarılı kitabı yüzüne öyle bir yaklaştırdı ki, Apollo onun kitabı koklayacağını düşündü.

"Satın almadan önce görmek isterdim sanırım," dedi Wililam. Apollo'dan Patrice'e baktı. "Ama sorun değil. Size güvenebilirmişim gibi hissediyorum."

"Ver bakayım şunu," dedi Apollo. Kitabı aldı ve düz bir şekilde masaya koydu.

"Hayır, hayır," dedi William. "Sorun değil."

Patrice birasını bitirdi ve dördüncüsüne uzandı ama son anda kendini durdurdu. Kendini ne kadar suçlu hissediyor olursa olsun, bu kadar yüksek bir ücrete satacağı bir kitabın yanına kapağı açık bir bira koyma riskine girmeyecekti. Sayfa kenarlarına birkaç damla düşse bile William teklifini on bin dolar kadar aşağıya çekebilirdi.

Apollo, "Bize bu şey için yetmiş bin dolar ödemek üzeresin," dedi. "Onu satın almadan önce inceledim diyebilmeni isterim." Kitabı masaya serdi ve posta kutusu anahtarıyla bandın kenarını açmaya koyuldu.

Dili dolanan Patrice, "Hediye edecektim dedin?" diye sordu.

"Karım için," dedi William. Apollo'nun çalışmasını izliyordu.

"Doğum günü falan mı?" diye sordu Patrice. O dördüncü birayı sıkıca iki elinin arasında tutuyordu.

William başını öne eğdi. "Biz ayrı yaşıyoruz," dedi. Durdu ve

iç geçirdi. "Karım Bay Shore'daki ailesinin yanına taşındı. Ben on bir aydır yalnız yaşıyorum."

Apollo kitabı kaldırdı. "İşte, buyur."

William kitabı alıp yüzüne yaklaştırdı. Kapağını açtı. İlk sayfadaki ithafı okudu.

"Bu mükemmel bir şey," diye fısıldadı.

William'ın al yanaklı yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. Gözlerinin köşelerinde birkaç gözyaşı birikti. Apollo yalnızca ufacık bilgi kırıntılarından –ayrıldığı bir eş, yanından taşınan bir aile– içli bir hikâyenin ana hatlarının oluşmaya başladığını görebiliyordu.

"Gretta küçükken babası ona bu kitabı okurmuş," dedi William. "Karım yani. Gretta Strickland. Babasının adı Forrest Strickland'di. Alabamalılardı, tıpkı kitaptaki gibi. Opelika adlı bir şehirden." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki karinaya vuran suların sesi neredeyse sözcüklerini bastırıyordu. Apollo duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı.

William kitabı kapatarak kapağa baktı. "Bu sadece iyi bir baba hakkında bir hikâye, değil mi?" diye devam etti. "Kimse bu kadar beklentiyi karşılayamaz, yani gerçek hayatta ama sanırım Gretta'nın babası yalnızca ona bir model sunabilmek, ulaşmaya gayret edeceği bir şey verebilmek için okuyordu, anlarsınız ya. Gretta bunu hiç unutmadı. Ve sonra benimle evlendi ama ben Atticus Finch falan değildim."

"O da değildi!" dedi Patrice, biraz fazla yüksek sesle. William hızlıca ona baktı ama sonra Apollo'ya döndü. "Yani işte," diye mırıldandı Patrice. "Diğer kitap var ya."

William doğrudan Apollo'ya hitaben konuştu. "Sanırım senden on yıl kadar yaşlıyım. Ben yapılması gereken tek şeyin çalışmak, çalışmak, çalışmak olduğunu ve bunun seni harika bir baba yapacağını düşünen son adamlardan biriydim. Ailenin ihtiyaçlarını karşıla, karşıla, hep karşıla.

"Ama öyle yapınca ne oluyor biliyor musun? Yirmi ya da yirmi beş yıl sonra dönüp bakınca karının seni tanımadığını görüyorsun. Çocukların sana saygı duyuyor olabilir –belki– ama

şu diğer şey var ya, mutluluk hani, işte ailenle onu paylaşacak kadar yakın olmadığınızı görüyorsun. Anlatabiliyor muyum? Karın seni tanımıyor, çocukların da öyle.

"Gerçi sizin yaşınızdaki adamlar da bambaşka bir veri kümesiyle karşılaşıyor. Para kazanmak yeterli değil, ayrıca her şeyi karşılayacak kadar kazanmanız imkânsız, özellikle de bir başınıza. Karınız çalışmak isteyebiliyor ya da istemeyebiliyor ama bunun hiçbir önemi yok – çalışmak zorunda kalıyor. Ben hayatıma yeni başladığım sıralarda tek bir maaşla idare edebiliyordunuz ve yetiyordu da ama bugünlerde tek bir maaşla geçinebilmek için ya yoksul ya da zengin olmanız gerek. Aralarda bir yerlerde yaşamınıza devam etmek ve ikiniz de dokuz beş çalışmak zorundasınız."

William kitabı Apollo'ya geri verdi ve Apollo yeni bir hürmet edasıyla onu tekrar paketine koydu. Bu artık yalnızca pahalı bir satış değildi – çok yakında bir ailenin tarihinde rol oynayacak olmaktı.

" 'Yeni Babalar,' " dedi William. "İnsanların onlarla alay ettiğini biliyorum. Ama işe giderken çocuklarının bebek arabalarını iten adamları ya da sabahın altısında parka çıkanları görünce babalığın en güzel kısmını kaçırmış olduğumu hissediyordum. Biliyorum, çok emek istiyor ama yine de en güzel kısmı burası. Ben bunu kaçırdığımı bile bilmiyordum. Kimse bana imrenmek gereken kısmın bu olduğunu söylemedi. Benim babam kesinlikle bunu öncelik edinmedi. Her neyse, eski usule göre davranmak beni zengin falan da etmedi. Sadece geçinebilmek için bile kıçımı yırttım. Gretta'yı tekrar kazanmaya çalışmak da birikimlerimin çoğuna mal oldu. Bununla."

William kitabı işaret etti, sonra da birasının son yudumunu kafaya dikti. Apollo paketlemeyi bitirdi ve işaretparmağını paketin kenarlarında bir kez daha hafifçe gezdirdi.

"Eğer karımın eve dönmesini sağlayabilirsem daha iyisini yapabilirim. Kızlarımı çok seviyorum ama bunu onlara hiç söylemedim. Ama insanların bu tür şeyleri duymaya ihtiyacı var, anlarsınız ya. Ben bunu yirmi beş yıldır fark edemedim."

William, Apollo'nun verdiği kitabı kabul etti. Sanki korumak istercesine onu karnına doğru çekti.

"Kitabın ilanını gördüğümde belki de Gretta'yı ciddi olduğuma ikna edebilirim diye düşündüm. Tıpkı babasının ona yaptığı gibi o da kızlara bu kitabı okurdu. Gençken karıma Bülbül derdim. Lakap gibi yani. Bunu yapmayı ne zaman bıraktığımı bilmiyorum. Çocuklar doğduktan sonraydı, bu kadarını biliyorum. Birkaç yıl önce sonunda neyi yanlış yaptığımı fark ettim. Eski günlerimize dönmeye çalıştım. Eskiden olduğumuz gibi olmaya. Ama belki de çok geç kalmıştım. Ya da Gretta zamanda geriye gitmek istemiyordu. En azından benimle. Beni terk etti çünkü birbirimize tamamen yabancıydık. Ona hiç vurmadım ya da onu aldatmadım. Neredeyse kavga bile etmezdik.

"Demek istediğim, on dokuz yıldır programcılık yapıyorum. Akşamlar ve hafta sonları, hafta içi dokuz beş arası tamamlayamadığın işleri bitirmek içindi! Bahse varım ki programlara evliliğime harcadığımdan daha çok zaman harcadım. Öyle yaptım, biliyorum. Onun gözünde bir hayalete dönüştüm; kimbilir, belki o da benim için bir hayaletti. Sizce bu işe yarayabilir mi? Siz neler hissediyorsunuz?"

Patrice boş şişelerden birini kaldırdı ve kasaya bıraktı. Diğerlerini de aynı şekilde; kendi şişeleri ve onların şişelerini. Artık çakırkeyif görünmüyordu. Sanki William'ın içtenliği, dürüstlüğü, koca adamı ayıltmış gibiydi.

Patrice, "Bize anlattığın her şeyi ona da anlat," dedi. "En azından düşüneceğine eminim."

William hafifçe başını salladı. Tekrar telefonunu almak üzere cebine uzandı.

"İsterseniz ikinize de birer çek yazabilirim," dedi. "Ama parayı elektronik olarak bir hesaba göndermem daha hızlı olur. Öyle yapmamı ister misiniz?"

Apollo, William'a şube kodunu ve hesap numarasını verdi. Patrice ile ikisi, para yattıktan sonra kârı bölüşecekti.

William telefonunun tarayıcısını yeniledi ve birikim hesabındaki sayıya baktı; bir sürü sıfır. "Oldu o zaman," dedi usulca.

"Eğer bununla onları geri kazanamazsam sıfırı tükettim demektir." Telefonu masaya bırakarak paketli kitabı eline aldı. "Bu kâğıt güzel bir dokunuş olmuş."

Sonra William oracıkta, teknenin içinde, hıçkırıklı bir nefes alarak ağlamaya başladı. Bunun şaşkınlığı geçtikten sonra hem Apollo hem de Patrice elini William'ın sırtına koydu ve gözyaşı döken adamın sırtını sıvazladı.

45

Ödeme aldığınızda ilk yaptığınız şey eski borçları ödemek olur. Hesap defteriniz temizlenene dek yeni bir şey almazsınız. Apollo bunu kitapçılık kariyerinin ilk günlerinde öğrenmiş ve o zamandan beri de bunu düstur edinmişti.

Ve işte tam olarak bu yüzden kendini yeniden Kim Valentine'la görüşme planları yaparken bulmuştu.

Mayahana Budist Tapınağı, Çin Mahallesi'nde turistlerin ziyaret ettiği en ünlü yerdi. Kırmızı renkli dış kapıları iki altın aslan koruyordu ve içeride New York City'nin en büyük Buda heykeli duruyordu. Bu yer Mahayana Budist Tapınağı olmadan önce, düzenli aralıklarla kung-fu ve porno filmleri gösteren Rosemary Tiyatrosu'ydu.

Kim 2011 yılında bebeklerine ebelik yapmasını kabul ettiklerinde Apollo ile Emma'yla burada buluşmak istemişti. Hiçbiri Budist değildi ve buraya vardıklarında hepsine –olması gerektiği şekilde– tapınağın altın ve kırmızı renkli tasarımlara ağızlarını açıp bakmak üzere içeri giren diğer milyonlarca turiste yaptıkları gibi davranmışlardı. Bir lotus çiçeğinin üzerine iliştirilmiş, kafasına neon borudan yapılmış mavi bir hale yerleştirilmiş olan, beş metre boyundaki altın renkli büyük Buda'nın altında durmuşlardı. Diz mi çökmeleri ya da kafalarını mı eğmeleri gerekiyor bilememişlerdi. Hatta Apollo çok eski bir alışkanlığından ötürü istavroz bile çıkarmıştı.

Kim sonunda müşterileriyle Budist tapınağında buluşmanın ona tümü Batılı olan bu insanların hiçbirini rencide etmeyecek

bir şekilde "kutsal" göründüğünü itiraf etmek zorunda kalmıştı. Hatta Emma ile Apollo buluşma yerini sorgulayan ilk çift olmuştu. Kendilerini ahmak gibi hissetmişler ve Çin Mahallesi'ndeki en iyi mantıları yapan, Mulberry Sokağı'ndaki Tasty Dumpling adlı mekânda yemek yemeye gitmişlerdi. Birlikte yedikleri güzel bir yemek hepsine tapınak ziyaretinden daha kutsal gelmişti.

İşte Apollo, Kim'i tapınağın önünde bu hislerle –eski zamanların sıcaklığıyla– karşıladı. Turistler ve gerçek Budistlerin içeriye girip çıkmasına engel olmayacak şekilde, altın aslanlardan birinin yanında duruyordu. Fakat Kim geldiğinde bitkin, hatta yorgunluktan çökmüş bir hâldeydi.

Birbirlerine sarıldıktan sonra Kim, "İki gündür uyuyamadım," diye itiraf etti. Bir adım geri çekildi ve bir an için temkinli bir şekilde Apollo'nun yüzünü inceledi. "Seni görmek güzel. Beni buraya bağırmak için mi çağırdın?"

Apollo tasasız görünmeye çalışarak ama bunu becerebildiğinden pek de emin olamayarak, "Onu da düşündüm," dedi. "Ama mutlu anılarımız var diye bu yeri seçtim."

Kim tekrar ona doğru eğildi ve bu seferki sarılmaları daha uzun sürdü.

"İçeri girmek mi, yoksa yürümek mi istersin?" diye sordu Apollo.

"İçerisi biraz karanlık," dedi Kim. "O kadar yorgunum ki uyuyakalabilirim."

Apollo onun omzunun üzerinden Manhattan Köprüsü'nü işaret etti. "O zaman yürüyelim," dedi.

Sokağın karşısına geçtiler ve beş araba giriş rampasından köprüye doğru ilerlerken orta kaldırımda durakladılar. Manhattan Köprüsü'nün büyük kemeri ve sıralı sütunları on yıllardır biriken kurum lekelerine rağmen heybetli görünüyordu.

Kim konuşmaya başlamadan önce yüzünde bir anlığına acı dolu bir ifade belirdi. "Üçüzler," dedi ve sonra hata yaptığını fark ederek Apollo'yu kontrol etti. "Bu konuda konuşmam canını sıkıyor mu?"

"Sorun değil."

"Üçüzler," diye tekrar etti Kim. "Daha önce hiç o kadar fazlasını doğurtmamıştım. Çift doğurganlık tedavisi görmüş. Artık bu tür şeylerin ne kadar sık olduğunu düşünmek inanılmaz. Aynı şeyle sürekli karşılaşmama rağmen hâlâ hayrete düşüyorum."

"Sence bu kötü bir fikir mi? Her şeyin eskisi gibi olmasını mı isterdin?"

Kim sanki bir bebeği tutuyormuş gibi ellerini açtı. "Bunun anlamı dünyada daha fazla yaşam demek," dedi. "Yaşamın hastasıyım."

"Sana olan borcumuzu ödemek istemiştim." Apollo cüzdanını çıkardı ve yazdığı çeki buldu. "Cuma gününe vadeli olduğu için çok üzgünüm. Para hesaba ancak o zaman geçecek."

Çeki iki parmağının arasında tuttu ve kâğıt Doğu Nehri'nden gelen güçlü rüzgârda savruldu. Kim istese bile daha şaşkın görünemezdi. Başını iki yana salladı ve yorgun gözler biraz daha kızardı.

"Sonuç olarak bana ihtiyaç bile duymadınız. Emma her şeyi kendi başına yaptı. Birlikte yaptınız."

Apollo, "Sen ve o dersler sayesinde iyi bir eğitim aldık," dedi. "Ve de bu sana ait."

"Apollo," dedi Kim ama sonra dilini yutmuş gibi bir ifadeye büründü.

"Onun üçüncü dileğini hiç öğrenemedim," dedi Apollo. Pek de Kim'le konuşuyor gibi değildi.

Kim ona doğru yaklaştı ve kollarını onun etrafına sardı. "Bence bilmen gerekiyor," diyerek söze başladı. Yüzünü Apollo'nun boynuna bastırmıştı ve Manhattan Köprüsü'nün trafiği akmaya devam ediyordu. Artık açıkça ağlayarak, "Böyle olmaması gerekiyordu," dedi.

"Ama durum bu işte."

Birbirlerini bıraktılar. Apollo çeki hâlâ iki parmağının arasında tutuyordu ve Kim nihayet başını sallayarak kâğıdı eline aldı. Apollo'nun yanağını bir kez daha öptü ve Apollo onun gidişini seyretti.

"Güle güle, Valentine ailesi," diye fısıldadı.

Apollo, Kim Canal Sokağı'nın kalabalığı arasında gözden kaybolana dek orada öylece dikildi. Tekrar köprüye döndü. Köprüde yürümenin, suyun üzerinden geçip Brooklyn'e varmanın düşüncesi hoşuna gitmişti. Cadde boyunca hafif tempoda koşarak yaya kaldırımına ulaştı. Kaldırıma varalı daha iki dakika olmamıştı ki telefonu cebinde titredi. İki adım daha attıktan sonra telefon yeniden titredi. Durdu ve altındaki Doğu Nehri'ne baktı. bir an için telefonu suya atmayı düşündü ama sonra çok daha eski, insan beynine işlemiş bir teknolojiye yenik düştü: merak. Telefonunun kilidini açtı, yeni bir kısa mesajla karşılaştı.

Emma Valentine yaşıyor.

Onu bulmana yardım edebilirim.

46

Apollo orada, köprüde ne kadar uzun kaldığını bilmiyordu, yirmi dakika mıydı, daha fazla mıydı? Sanki birazdan konuşacakmış gibi telefona bakıyordu. Telefonu sıkıca elinde tutar ve gelen geçenler işgal ettiği yer yüzünden oflayıp puflayarak etrafından dolanırken öylece durmaya devam etti. Bisikletli insanlar zillerini çalıyor ya da geçmelerine izin vermesi için ona bağırıyordu, fakat Apollo sadece, ateşi daha yeni bulmuş bir mağara adamı gibi telefonuna bakıp duruyordu. Sonra bir mesaj daha geldi.

Haritayı takip et.

Ve birden Apollo'nun ekranında bir harita açıldı. Haritada kılavuz çizgileri belirdi ve bir an içinde Çin Mahallesi'nin sınırları haritaya yansıdı. Manhattan Köprüsü'nün mimari planını gösteren bir çizim ve onun üzerinde de Apollo'nun telefonunu belirten mavi bir nokta göründü. Sonra da ekranının üst köşesinde kırmızı bir sinyal yanıp sönmeye başladı.

Bana gel.

Apollo önce kırmızı noktanın Çin Mahallesi'nde bir yeri gösterdiğini düşündü ama kendisini belirten mavi nokta kırmızı noktaya yaklaştıkça telefon şehri yeniden düzenleyerek kırmızı noktayı daha da kuzeye itti. Çin Mahallesi değil Küçük İtalya, Küçük İtalya değil NoLita. Apollo kendisini balıkçıya doğru çeken bir olta gibi telefonuna sarılmıştı. Dört kez trafiğe atladı ve kornalardan bir koroyla karşılandı. Kaldırımlarda yürürken sayısız insana çarptı ama ona küfürler savurduysalar bile Apol-

lo hiçbirini fark etmedi. NoLita'dan çıktı ve East Village'a girdi. Washington Meydanı Parkı'na ulaşana dek batıya doğru yürüdü. Mavi nokta ve kırmızı nokta artık neredeyse üst üste binmişti.

Washington Meydanı Kemeri, Manhattan Köprüsü'ndeki kemerin aynısıydı. Ama birinde kaçışın eşiğindeymiş gibi –suların karşısına geçme şansı varmış gibi– hissederken, Washington Meydanı Kemeri onu yalnızca karaya doğru götürüyordu. Kemerden geçer geçmez Apollo'nun telefonundaki harita kapandı. Uygulama kapandı ama onu kapatan kişi kendisi değildi. Bir mesaj daha geldi.

Seni görüyorum.

Apollo bunun bir işkenceye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti. Kendini yalnızca uzun bir oyunun sonunda açık edecek bir beyin tarafından yönetilen, Manhattan çapındaki bir çöpçü avı oyunu. Apollo'nun öyle zırvalıklar için sabrı yoktu.

Mesajı, *Bana hangi sikimde olduğunu söyle yoksa geri dönerim*, diye cevapladı.

Telefon titredi.

Pardon! Çeşmelerin oradayım.

Özür dileyen bir üst akıl. İşte bu hoş bir sürprizdi.

47

William Wheeler büyük eski çeşmenin yanında duruyor, telefonunu pistteki bir uçağı yönlendiren bir ramp hizmeti görevlisi gibi havada sallıyordu.

Apollo konuşabilecekleri kadar yakınına vardığında, "William?" dedi. Dürüst olmak gerekirse Kim'le, hatta belki Patrice'le karşılaşmayı bekliyordu. Lillian bile olabilirdi ama yakın zamanda bir kitap için muazzam bir para ödeyen bu yarı-yabancıyı hiç beklemiyordu. Ya tüm bunlar para iadesi talep etmek için giriştiği karmaşık bir planın bir parçası çıkarsa ne olacaktı? William'ın sergilediği şovmenliğin bir örneği daha.

"Bay Kagwa," dedi William. "Apollo. Seninle bu şekilde buluşmaktan üzüntü duyuyorum."

Burası çok gürültülüydü ve yanlarından çok sayıda insan geçiyordu. Ona çarpan beden kütleleri Apollo'nun içinde kinetik bir yük oluşturuyordu. Gizemli bir mesaj tarafından ta East Village'a kadar çekilmiş olması tuhaftı; burada koduğumun William Wheeler'ını bulmak daha da tuhaftı ve etraftaki tüm bu insanların ona sürtünüp çarpmaya devam etmesi Apollo'ya destansı ve pervasız bir şey yapma ihtiyacı hissettiriyordu. Apollo bu kalabalık parktan çıkmadıkları takdirde William'a vuracağını fark etti. William'ı dirseğinden yakaladı ve onu kalabalığın içinde itekledi. Adamı bir saban gibi ileriye doğru sürüyordu.

William etrafta insanlara, "Pardon," diye mırıldanıyordu. "Çok pardon. Affedersiniz!"

Washington Meydanı'nın kuzey bölümünü geçtiler ve par-

kın neredeyse tam aksi bir gerçeklikte yaşayan, kırmızı tuğladan yapılmış ve harika bir şekilde bakılmış evlerin olduğu sokağa girdiler. Park neredeyse canlılık ve kaosla kaynarken bu sıralı evler özel bir kütüphanedeki nadir kitaplar kadar düzenliydi. Yaya trafiği de sona ermişti. Apollo'nun siniri kontrol altına alınmıştı.

William'ın kolunu bıraktı, telefonunu kaldırdı ve ona doğru salladı. "Bu ne lan?" diye sordu.

William da kendi hesabına nefes nefese kalmıştı, ya da belki sadece korkmuştu. Dikkatlice dirseğine dokundu.

Apollo ona yaklaştı. Buz gibi bir ses tonuyla, "Bu mesajlar da ne oluyor?" diye sordu.

"Bunun oldukça gizemli geldiğinin farkındayım," dedi William. "Gizli kapaklı olsun istememiştim."

"Emma'nın hayatta olup olmadığını gerçekten biliyor musun?"

William sıra evleri kaldırımdan koruyan alçak ferforje parmaklıklara yaslandı. "Biliyorum. Yemin ederim."

"Bunu bana neden Dunkin' Donuts'ta sohbet ederken söylemedin? Ya da teknede?"

William başını iki yana salladı. "O zamanlar bilmiyordum. Daha yeni öğrendim. Öğrenmeyi daha yeni istedim."

"Neden?"

"Seninle tanıştıktan sonra," dedi. "Seninle konuştuktan sonra. Yani... başına gelenlerin üstesinden gelebilmek için o grup toplantılarına gidiyorsun. Bu zaten yeterince zor bir şey, bir de üstüne o kadın çıkıp sana bir sürü deli saçması zırvalıyor. Bunlar hiç doğru gelmedi bana."

William kollarını ve avuçlarını iki yana açtı; sanki üzerinde silah olmadığını, kötü bir niyeti olmadığını göstermek istiyor gibiydi. "Galiba sana yardımcı olabilmek için neler yapabileceğimi düşündüm."

"FBI ve NYPD bile onu bulamadı," dedi Apollo. Elindeki telefon bir tuğla kadar ağır gelmeye başlamıştı.

William yaslandığı parmaklıktan uzaklaşıp doğruldu. Sanki kulak misafiri olup olmadığını kontrol edermişçesine sokağa

boydan boya göz gezdirdi. "Tek kaynağının polis olduğu bir zaman vardı, evet. Eğer karını onlar bulamadıysa, kimse bulamazdı. Ama bu artık doğru değil, Apollo. Ülke çapında yüz bilgisayarın başındaki yüz insan da en az onlar kadar büyük bir yeri tarayabilir. Ve eğer bu yüz kişi olacakları gerçekten önemsiyorsa? İşte o zaman gece gündüz çalışırlar.

"Durmazlar. İşte sana yardım etmek istediğimi söylediğimde onlara bunu dedim."

"Bundan başka insanlara mı bahsettin?"

"Yalnızca arkadaşlarıma," dedi William. "Güvenebileceğim insanlara. Önemseyen insanlara."

Apollo biraz başının döndüğünü hissetti. "Nerede o zaman?" Bu soruyu yüksek sesle mi sormuştu? Bundan emin olamıyordu.

"Doğu Nehri'ndeki bir adada."

Birdenbire, sihirli bir şekilde, Apollo kaldırım üzerinde otururken buldu kendini. Gerçekte William'ın bu kadar belirli bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmemişti. Ya da Emma'nın bu kadar yakında olacağını. William elini uzatarak Apollo'nun ayağa kalkmasına yardım etti. Yanlarından birkaç kişi geçti ama kimse onlara dikkat etmedi.

"Oraya nasıl gideceğim?" dedi Apollo.

"Tekneye ihtiyacın var," dedi William.

"Teknem falan yok benim."

William telefonunu çıkardı. Bir ekranı kaydırdı, sonra da bir diğerini. Küçük sandal ikonuna dokundu. "Bunun için bir uygulama var."

48

"Yarasa Mağarası'na gidelim."

Yarasa Mağarası, Patrice'in bodrum dairesindeki boş yatak odasının adıydı. Apollo, William Wheeler'dan ayrılır ayrılmaz Patrice'i aramış ve ona uğramak istediğini söylemişti. Onun evine gitmek yine neredeyse iki saatini almıştı. Dana kapıyı açıp onu içeri aldı. Çekingen görünüyor, Apollo'nun gözlerine bakamıyordu.

Apollo ona, "Annemi aramana sevindim," dedi. "Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum."

Apollo bunu söyler söylemez Dana rahatladı ve ona yemek ısıtmayı önerdi, fakat Apollo'nun iştahı yoktu. Dana onun yüzüne baktı –öfkeyle yanan gözlerine– ve nadir bir kitaptan çok daha büyük bir şeyler olduğunu anladı. Sonra Patrice ikisini de Yarasa Mağarası'na yönlendirdi.

Bu yedek yatak odası çok küçük bir yerdi. Ahşap paneller yüzünden daha da küçük görünüyordu. Donuk renkli duvarlar ışığı emiyor, odaya kasvet saçıyordu. Tüylü kahverengi halı da pek yardımcı olmuyordu. Bir Wookiee'nin koltukaltında bulunmak gibi bir histi bu. Ve zavallı Patrice; tavan iki metreden daha yüksek olamazdı. Eğer Patrice parmak uçlarında yükselirse kafası tavan panellerini delip geçerdi. Patrice, Dana ve Apollo hep birlikte buraya girince sanki bir süpürge dolabına sıkışmış gibi hissettiler.

Bir de duvara dayanmış öteki dev yaratık vardı tabii.

"Size Titan'ı takdim edeyim," dedi Patrice, Tevrat yazmalarını

meydana çıkarmak için sinagogunun sandığını açan bir rabbinin huşusu içinde.

"Otuz iki gigabayt DDR3-1866 RAM, 4,7 gigahertz işlemci hızı, bir Intel Core i7-3970 işlemci, iki terabaytlık bellek kapasitesi, bir 16 Asus DVD-RW sürücüsü, üç 27 inçlik monitör, hatta el bombası şeklinde bir fare."

Dana küçük bir ısıtıcının bulunduğu köşeye, odadaki tek küçük pencerenin yanına gitti. Kenarındaki bir düğmeyi çevirdi, ısıtıcı hafifçe vızıldadı ve içindeki rezistanslar turuncu renkle parıldamaya başladı.

Patrice bilgisayarı açtığında sistem başlatılırken üç –üç!– büyük monitörde bir anlığına parlak mavi bir görüntü belirdi. Apollo sanki bir askeri jetin arkasında duruyor ve jetin üç motoru ateş püskürmeye hazırlanıyor gibi hissetti. Resmen geriye doğru bir adım attı.

Dana bir kolunu uzatarak onun biraz daha geriye gitmesine engel oldu. "Pantolonunun tutuşmasını istemezsin, değil mi?" diye sordu, ısıtıcının parıldayan rezistanslarına işaret ederek. Sonra elini uzatarak Apollo'nun sol elini tuttu. "Bu nedir?" Onun ortaparmağına dokundu. Parmağın etrafına kırmızı bir iplik bağlanmıştı.

"Emma'nındı bu," dedi Apollo. "Patrice'i aradıktan sonra biraz vaktim oldu. Eve gittim. Bunu buldum."

Dana, "Ve onu parmağına mı taktın?" diye sordu.

"Parmağıma bağlayıp bir dilekte bulundum," dedi Apollo. "Tek bir dilek."

Dana gözlerini Apollo'nun parmağından yüzüne kaldırdı. "Ne dilediğini bilmek istemiyorum."

"Hayır," dedi Apollo, elini ondan kurtararak. "Bilmek istemezsin."

Patrice, Apollo'nun tekrar ona ve bilgisayarına dönmesi için teatral bir şekilde gırtlağını temizledi.

"Senle ben Savaş Oyunları filmini hatırlayacak kadar yaşlıyız, değil mi? Ferris Bueller oynuyordu. Şuradaki set bu süperbilgisayarın tamamından daha güçlü. O kadar büyüktü ki bir dağın

içine saklamak zorunda kalıyorlardı! Benimkiyse Queens'teki bir bodrum dairesinin arka odasına sığıyor."

Ortadaki ekranda beliren küçük bir kutu şifre istiyordu. Patrice şifreyi yazmak üzere öne eğildi ama bunu yapmadan önce klavyeyi Apollo ile Dana'dan gizledi.

Apollo, Dana'ya baktı. Dana ona doğru eğildi. "Şifreyi biliyorum zaten."

"Hayır, bilmiyorsun," diye çıkıştı Patrice. "Haftada bir değiştiriyorum."

Dana nazikçe onun kafasına vurdu. "Ama sonra telefonuna yazmak zorunda kalıyorsun çünkü her hafta değiştirdiğin için hatırlayamıyorsun."

Patrice sandalyesinde doğruldu. "Telefonumu mu karıştırıyorsun yani?"

Dana, Apollo'nun koluna hafifçe vurdu. "Konudan sapmayalım şimdi. Apollo'nun yardımımıza ihtiyacı var."

Patrice iç geçirdi ve bilgisayarına döndü. Bu inanılmaz derecede güçlü sistem, Lowe'dan 78,89 dolara alınmış gümüş tozu kaplı metal bir bilgisayar masasında duruyordu.

Bir elinde servis tepsisi bulunan Dana ayağa kalktı. Patrice'in yanına giderek nazikçe onun omzuna dokundu. Patrice geriye eğilerek dudaklarını büzdü; Dana ise eğilerek onu öptü.

Patrice gırtlağını temizledi. "Şimdi, bu herifin elinde Emma'nın yaşadığına dair gerçek bir kanıt var mıymış?" Bir duvara yaslanmış metal katlanır sandalyeyi işaret etti.

Apollo cebinden telefonunu çıkararak, "Bana bir video gönderdi," dedi. "Ama telefonum videoyu açamıyor."

Patrice yüzünü ekşiterek cihaza baktı. "Flash formatında galiba. Bu sorunu halletmek için bir Puffin Tarayıcısı indirebilirsin. Ya da telefonunun yazılımını kırabilirsin."

Apollo, Patrice'in İngilizce dilinde üç cümle söylediğini bilmesine rağmen, birini bile anlamış olma ihtimali çok düşüktü. Telefonu havaya, Patrice'in yüzüne doğru kaldırdı. "Telefonum videoyu açmıyor," diye tekrarladı.

"Bana göndersene."

Apollo onun söylediğini yaparken Patrice onu izledi. Bu sırada Dana servis tepsisini ısıtıcının altına koyarak, makineyle ucuz halı arasında bir yangın siperi yarattı.

"Güzel haber şu ki ona kitabı satmadan önce William Wheeler konusunda gerekli özeni göstermiştim."

Apollo başını telefondan kaldırdı. "Geçmiş araştırması gibi mi yani?"

"Ona ikimizin de hayatında karşılaşacağı en pahalı kitabı satmak üzereydik. En azından gerçek adını kullanıp kullanmadığını kontrol edecektim tabii!"

Apollo telefonunda gönder tuşuna bastı. "Ee?"

"William Webster Wheeler. Forest Hills'te, 86. Cadde'de bir evi var. Seksenlerin başlarında iki yıl boyunca hava kuvvetlerinde programlama uzmanlığı yapmış. Ondan sonra da 1996 yılına kadar Güney Carolina Tıp Fakültesi için Charleston'da çalışmış. Sonra da Kuzeydoğuya doğru kaymaya başlamış. Levittown'da doğmuş. Ve bir mali hizmetler şirketi için uygulama geliştiriciliği yapmış."

"Bak sen," dedi Apollo. "Nasıl da hafiyelik yapmış."

Patrice gururla karnına vurdu. "Vadesiz mevduat hesabında ne kadar parası olduğunu bilmek ister misin?"

"Onu da mı biliyorsun?"

"Sadece zevzeklik ediyorum. Ama eğer bulmak isteseydim bulurdum. Ben ve Titan." Sanki bir aslanın patisiymiş gibi klavyesini okşadı. "Ama en azından adam gerçekten söylediği kişi. Bugünlerde bu kadarı bile çok önemli. Videoyu gönderdin mi bana?"

Patrice cevap beklemeden tarayıcısını açtı.

Apollo, "Yarın akşam için bana bir tekne ayarlayacak," dedi. "Eğer adayı bulabilirsek beni nehre kadar götürüp bırakmaya söz verdi. Doğu Nehri'nde yalnızca dokuz ada var ve ben çoktan içlerinden birinde iki ay geçirdim. Yani geriye sekiz tane kaldı."

"Ama bu adam neden sana yardım ediyor?" diye sordu Dana, Patrice'in omzuna yaslanarak. "Onun için ne önemi var ki?"

Isıtıcının rezistans çubukları artık o kadar parlıyordu ki neredeyse kırmızı görünüyordu.

"Ben de o yüzden gitmeden önce Patrice'e gelmek istedim. Belki Wheeler yalnızca anlayışlı biridir. Belki aklını kaçırmıştır. Belki de beni vurup cesedimi suya atmayı planlıyordur."

"Belki de hepsi," dedi Dana.

"Ama bunun önemi yok. Eğer Emma hayattaysa onu bulmak istiyorum." Elini kaldırıp başparmağıyla kırmızı ipliğe bir kez daha dokundu. "Onu bulmak istiyorum."

"Peki onu polise mi götüreceksin?" diye sordu Dana.

"Hayır," dedi Apollo. "Öyle yapmayacağım."

Patrice ona bir bakış attı, sonra arkasını döndü ve epostaya tıkladı.

"Bu bir sokaktan alınmış kamera görüntüsüne benziyor," dedi. "NYPD denetleme zımbırtıları gibi. Güvenlik kamerası gibisinden. Bu herifin arkadaşları ciddi bir araştırma yapmışlar."

Patrice oynat tuşuna bastı. Ekranın yaklaşık çeyreğini kaplayana dek pencereyi genişletti. Üç monitörde de aynı görüntü oynuyordu. Patrice, Dana ve Apollo birbirlerine yaklaşıp görüntüleri izledi.

49

Apollo, Patrice Green'in bilgisayar ekranında bir hayalet izliyordu. Onu en son canlı görmesinin üzerinden üç ay geçmişti ve işte şimdi burada, karşısındaydı.

Emma Valentine'ın hayaleti Manhattan'daki bir bulvarda özgürce dolaşıyordu. Tam olarak nerede olduğunu söylemek zordu; şehir merkezine Washington Heights'tan çok daha yakında, gökdelenler vadisinde, Wall Street dolaylarındaydı. Yaya trafiğinin arasında ilerliyordu. Eğer insanlar onu görüyorsa bile, hiç de öyle davranmıyorlardı. Sanki bir kötü atmosfer bulutuymuş gibi onun etrafından dolanıyorlardı. Apollo, Emma ilerlerken insanların gerçekten de ondan öte tarafa döndüklerini görebiliyordu. Onun dışında her yere bakıyorlardı. İnsanlar gözlerini ona çevirmek yerine telefonlarını çıkarıyorlardı. Bu kasıtlı mıydı yoksa Emma'nın lanetli mevcudiyetine karşı olan doğal bir alerji miydi? Emma bu sayede kimseye görünmeden yürümeye devam ediyordu.

Üzerinde ta ayak bileklerine kadar uzanan kışlık bir mont vardı. gerçekten de sokaktaki kaldırımda kayarak ilerliyormuş gibi görünüyordu.

Bu Brian'ı öldürdüğü gün müydü?

Sonra bir kamera onu kaybetti ve sokağın biraz daha aşağısındaki farklı açılı diğer bir kamera devreye girdi. Bu kesintisiz bir kayıt değildi; William Wheeler ve yüz arkadaşı tarafından kesilip birbirine eklenmiş bir görüntüler dizisiydi. Emma bazı yerlerde kareden hızlıca çıkıyor, bazı yerlerdeyse daha tam olarak

görüntüye girmemiş oluyordu. Bu durum Apollo'ya onu gizlice takip ettiği hissini verdi. Sanki Emma tam da şu anda New York City merkezinde bu rotada ilerliyormuş gibi. Yalnızca ekranın köşesindeki zaman damgası ona bunun eski görüntüler olduğunu hatırlatıyordu.

Emma suya yaklaşırken gökdelenler ortadan kayboldu. Apollo artık onun nerede olduğunu biliyordu. South Street Limanı. 16. Rıhtım'a, New York Su Taksisi'nin olduğu yere yürüdü. Mutlu bir çift olarak dışarı çıktıkları son gece gittikleri yere. Onu oraya götüren Apollo olmuştu. Emma orayı nasıl bulacağını ve gece saat kaça kadar açık olduklarını bu sayede mi biliyordu? Apollo gırtlağına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Manhattan Adası'ndan böyle mi kaçmıştı? Bir bilet parasına? Ortadan kaybolmak için otuz dolar.

Peki parayı nereden bulmuştu? Apollo'nun yüzüne bir çekiç indirdiğinde, cüzdanının nerede olduğunu hatırlayacak kadar aklıselim görünmüyordu.

Emma rıhtımda bekledi. Diğer yolcular, turistler, yirmilerindeki çocuklardan oluşan bir güruh sonraki sefer için kuyrukta bekliyordu. Ve kalabalığın arasından bir kadın göründü. Bu kadın doğruca Emma'nın yanına geldi ve kollarını ona sardı ama Emma bu kucaklama karşısında bile kaskatı durmaya devam etti. Sonra su taksisi geldi, kadın Emma'yı bıraktı ve onu uzun kuyruğun sonuna yönlendirdi. Taksiye ulaşana dek sabırla beklediler. Kadın iki bilet çıkardı ve sonra birlikte taksiye bindiler.

Apollo, su taksisi rıhtımdan uzaklaşırken şaşkına dönmüş, bozum olmuş bir hâlde ekranı izledi.

Emma'nın kaçmasına yardım eden kadını elbette tanımıştı. Daha bugün onunla Çin Mahallesi'nde görüşmüştü. O sabah ona on bin dolarlık bir çek vermişti.

Patrice ile Dana da Kim'i tanımıştı. İkisi de Apollo'ya bakmadı, sadece başlarını öne eğdiler.

Bu sırada Apollo telefonunu çıkardı. William'a mesaj attı.

O tekneye ihtiyacım var.

Yardımını istiyorum.

50

Dış kapıda bir adam vardı. Apollo onun kapıyı çaldığını oturma odasından duymuştu. Tıklatmalar yükselirken Apollo kapıya yöneldi. Elini havaya kaldırıp dairenin kapısındaki üç kilidi de çevirdi. Koridorda bir adam duruyordu. Yüzü masmavi görünüyordu. Burnu ya da ağzı yoktu, yalnızca gözleri vardı. Adam onu iterek içeri girdi. Apollo'nun önünde çömelerek mavi tenini çıkardı. Altından Apollo'nun babasının yüzü belirdi. Apollo gülümseyerek Brian West'e sarıldı. Brian West de oğluna sıkıca sarıldı. Brian West kapıyı kapatıp kilitledi. Brian West evde dolaşarak Lillian Kagwa'nın adını haykırdı. Brian West banyoya girerek duşun suyunu açtı. Küvete sıcak su dökülmeye başladı. Apollo babasıyla oturma odasındaki kanepeye oturdu ve birlikte televizyon izlediler. *Şirinler.*

Televizyonda uzun siyah bir pelerin giyen yaşlı bir adam laboratuvarında yürüyordu; masada oturan kestane rengi bir kedi ise adamla birlikte kıs kıs gülüyordu. Adları neydi? Gargamel ve Azman. Şirinler'i yok etmek istiyorlardı.

Sıcak su o kadar uzun süre boyunca aktı ki banyo buharla doldu. Çok geçmeden buhar koridora taştı. Oturma odasını bir sis sardı.

Televizyonda Şirinler birlikte şarkı söylüyordu. Gargamel ve Azman'ın onların üzerine atılmak için ormanda beklediklerini görmüyorlardı.

Brian West ayağa kalkarak Apollo'yu kucağına aldı. Oğluna sıkıca sarıldı. Dedi ki, "Benimle geliyorsun."

Brian West sisin içine yürüdü.

51

Çocuk Oyuncağı, Bronx'taki Locust Point Yat Kulübü'ne demirlenmişti. Neden Long Island değil de Bronx'tan yola çıkıyorlardı? Eh, gidiş dönüş için anlaştıkları yolculuk tek yönlü, ödeme için kullanılan kart da çalıntı ihbarlı bir kart çıkmıştı ve bu noktadan sonra işler daha da karışmıştı. William pek memnun görünmüyordu ama yine de Apollo'ya yardım etmeyi kabul etti. William gecenin örtüsü altında yolculuk etmenin daha iyi olacağını düşünmüştü, çünkü rotaları gündüz vakti Sahil Güvenlik ya da NYPD için fazla şüpheli görünebilirdi. William ona mesajla bir adres, bir buluşma saati ve bir gülücük emojisi göndermişti.

Apollo tüm günü evinde geçirmişti ve yalnızca kendine hâkim olmak için harcadığı efsanevi bir çaba sayesinde kendini Kim Valentine'ı bulmak için Brooklyn'e gitmekten ve evini yakıp küle çevirmekten alıkoyabilmişti. Ama eğer Kim çocuğunu katlettikten yalnızca saatler sonra kız kardeşini şehirden kaçırabildiyse, Emma'yı şimdi de uyaramaz mıydı? Oraya FBI ajanları ve polis memurlarından oluşan bir orduyla gitse bile, Kim'i kız kardeşine son bir mesaj göndermekten ne alıkoyabilirdi? KAÇ. Apollo baldızıyla yüzleşmenin ona sağlayacağı kısa vadeli tatmin duygusuyla o adada Emma'yı bulma ihtimalini birbiriyle tartmak zorunda kalmıştı. Ortada gerçek bir yarışma yoktu. Apollo bu yüzden Kim'den uzak durdu. Aldığı tek intikam, bankasını arayıp ona yazdığı çeki iptal ettirmek oldu. Küçük bir teselli ödülü.

Film izlemeye çalıştı ama izleyemedi. Bir şeyler yemeye çalıştı ama kahrolası şeyin tadını bile alamadı. Bir sonraki Kurtulan-

lar toplantısını kontrol etmek için internete girdi – Staten Island Yahudi Halkevi'nde yapılacaktı. Katılacağını işaretledi. Şartlı tahliye memuru sorarsa bir karışıklık yaşandığını ama en azından toplantıya katılma niyetinde olduğunu iddia edecekti. Fakat internette dolanması ve William'la buluşmasına daha saatler kalmış olması, Apollo'yu yine "Brian Bebek'i Anma Sayfası"na yönlendirdi. Sayfaya girer girmez kendine çıkış yapması gerektiğini söyledi. Yorumlarda gezinirken kendine çıkış yapması gerektiğini söyledi. Çıkış yapmadı.

İşte bu sayede, Çocuk Yuvası adını kullanan aktif bir kullanıcı tarafından daha bir gün önce yapılmış bir yoruma rastladı. Belli ki bir başka sahte hesaptı. Aslında artık yalnızca Çocuk Yuvası ve Yeşil Saçlı Harry düzenli olarak gönderi oluşturuyordu. Çocuk Yuvası berbat şeyler yazıyordu. Zalimce. En yeni gönderisi şimdiye kadar olanlar arasında en kötüsü olabilirdi:

"Bu akşam yemek planlarımız var. Brian Bebek'ten ilhamla hazırlanmış bir yemek. HAŞLANMIŞ SEBZE!"

Bu kadardı. Bu kadarı yeterdi.

Apollo çıkış yaptı.

Locust Point Yat Kulübü'nün ismi kulağa hayli gösterişli gelse de üyeleri öyle pek beklediğiniz türden insanlar değildi. Tamirciler ve kamyon şoförleri; apartman kapıcıları ve sağlık teknisyenleri. Kulüp yüksek, paslı bir kapının ardında duruyordu. Çitin hemen iç tarafındaki gri korkulukların yan tarafına kırmızı harflerle Locust Point Yat Kulübü sözcükleri yazılmıştı. Lokal salaş bir deniz restoranını andırıyordu. Karaya terk edilmiş bir teknenin karinasını otlar bürümüştü. Bir dizi eski balıkçı teknesi suda dalgalanıyordu. William Wheeler, *Çocuk Oyuncağı*'nın güvertesinde dikiliyordu. Elindeki telefonu salladı ve parlak ekran karanlıkta bir fener gibi parıldadı. William, Apollo'nun güverteye çıkmasına yardım etti ve sonra motoru çalıştırdı.

"Tekne akvaryumunun üzerinde bir can yeleği var," dedi. Apollo sessizce onu izlerken William teknenin kıç tarafını işaret etti. "Orada, arkada."

Apollo can yeleğini aldıktan sonra teknenin motoru sarsılıp pat pat sesleri çıkarmaya başladı. Görünüşe göre bu iyi bir ses olmalıydı.

William konsola döndü. "Şimdi pruva ve kıç halatlarını çekeceksin. Şuradan ve şuradan. Onları iskeleden çıkar. Akıntı bizi iskeleden öteye itiyor, o yüzden sadece bu kadarı yeterli olacaktır."

William öyle dedi ve öyle de oldu. Motor rölantiye geçerken tekne suda süzülmeye başladı. Tekne iskeleden bir kulaç uzaklaştığında William harekete geçti ve yavaşça kıyı şeridini terk etti.

Apollo, "Sanki bu dünyanın en kolay işiymiş gibi konuştun," dedi.

William arkasını dönüp ona baktı ve hafifçe güldü. "Yalan söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyor musun? Buraya gel."

Apollo konsoldaki William'ın yanına gitti. Göstergelerin yanına bir iPad iliştirilmişti. William gaz pedalını bırakıp tabletin ekranına dokundu. Bir video açıldı. Saçma bir synthesizer müziği başladı ve sonra üzerinde siyah beyaz çizgili gömlek bulunan bir kadın göründü.

Kadın, "Hoş geldiniz, muhteşem teknecilik dünyasına katıldığınız için tebrikler," dedi. Size adım adım iskeleden ayrılmayı anlatacağım. Öncelikle, kontrollerin..."

William ekrana dokundu ve kadın cümlesinin yarısında dondu. "Öğle vaktinden beri buradayım," dedi. "Kendime tekne kullanmayı öğretiyordum."

"Teşekkür ederim," dedi Apollo usulca. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

William yarı mahcup, yarı gururlu bir edayla elini sallayarak bu sözcükleri savuşturdu. Şalopayı Hammond Deresi'ne yönlendirdi. Doğu Nehri'ne girebilmek için önce Bronx burnundaki SUNY Denizcilik Koleji'nin önünden ilerlemeleri, sonra da dolanıp Throgs Neck Köprüsü'nün altından geçmeleri gerekecekti. Bronx'ın ışıkları arkalarında uzaklaşırken, karşıdaki Long Island'ın alçak silueti gecenin içinde uzak bir gölge gibi görü-

nüyordu. Apollo uzakları taradı ve bir an için yeşil bir ışık gördüğünü sandı ama sonra bir yanılsama olduğuna karar vererek başını çevirdi. Onun yerine dosdoğru karşıya odaklandı. Motorlarının sesi karanlık, açık gökyüzüne boşalıyordu.

William, "Hâlâ geri dönebiliriz," dedi. Sanki Apollo'nun evet demesini umuyormuş gibi konuşmuştu.

Apollo, William'la konuşmadı. Ona vereceği tek yanıt buydu. Öne doğru ilerlerken Apollo sol elini havaya kaldırdı. Kırmızı iplik ortaparmağında, alyansı ise onun yanındaki parmakta duruyordu. Alyansını iki kez olduğu yerde döndürdü ve sonra, hızlıca bükerek, onu parmağından çıkardı. Yüzüğü gelişigüzel bir şekilde nehre savurdu. Artık tek yemini, parmağındaki kırmızı iplikti.

52

Bir takımyıldız gibi aydınlanmış Throgs Neck Köprüsü, bir tanrı gibi uzakta göründü. Köprüye yaklaşırken hem Apollo hem de William nefesini tuttu. William motorun devrini düşürdü. Apollo, ilkel bir dürtüyle, kadim insanların neden dağlar ve buzulların karşısında huşuya kapıldığını hissetti. Ensenizi büküp o kadar yükseklere bakmak ve hepsini görmediğinizi, göremediğinizi fark etmek. Tapınma içgüdüsü onu ele geçirdi ve köprünün altından geçip gidene dek başını öne eğdi. Geçtikten sonra William motorun devrini artırdı ve yollarına devam ettiler.

"Sana bir şey sorayım," dedi William. Rüzgâr adamın saçlarını yüzünden çekmişti, bu sayede Apollo onun parlak gözlerini görebiliyordu. "Buraya geldiğimizi kimseye söyledin mi?"

Apollo, "Patrice'e senin bize bir tekne ayarlayacağını söyledim," diye itiraf etti.

"O hâlde bir şey görmen gerekiyor," dedi.

William bir elini dümenden kaldırmadan tekrar iPad'in ekranına dokundu. Sunucudan yavaşça bir şeyler yüklendi. Doğu Nehri'nde sinyal zayıf olduğundan, bu anlaşılır bir durumdu. Sonunda Facebook uygulaması açıldı ve doğruca Brian bebek sayfasına yönlendi.

Demek William bunu biliyordu. Ne zaman öğrenmişti?

William sayfayı aşağıya kaydırdı. "Bak," dedi, yeni bir gönderiyi işaret ederek.

Nehrin açıklarında kendinize dikkat edin! Eve sağ salim dönmenizi umuyoruz.

Gönderi Yeşil Saçlı Harry tarafından oluşturulmuştu.

"Patrice?" diye fısıldadı Apollo.

"Bir de bu var," dedi William.

Gönderide hiçbir yazı yoktu, yalnıza bir resim vardı. Denize batan büyük bir geminin resmi. Titanik. Bu gönderi ise Çocuk Yuvası tarafından oluşturulmuştu.

William, Yeşil Saçlı Harry'nin gönderisini işaret ederek, "Arkadaşınla bir şeyler paylaşıyorsun," dedi. "Sonra onu bir yabancı görüyor ve seni trollüyor. Bay Yeşil'in seni desteklediğini göstermek istediğinden eminim ama sayfaya giren herkes bu gönderiyi görebilir." Çocuk Yuvası'nın gönderdiği batan gemi resmine dokundu. "Ben de seninle buradayım, o yüzden sana bunları göstermek için bencilce bir nedenim var. Dikkatli olmalıyız. Artık sır yok. Sen onları davet etmediğin sürece vampirler evine giremez. İnternette bir şey paylaşmak kapıyı açık bırakıp gecenin yaratıklarına içeri girebileceklerini söylemek gibi bir şey."

Riker Adası güneş battıktan sonra mükemmel görünür. New York City'nin yaklaşık on iki bin tutukluya ev sahipliği yapan 167 hektarlık hapishanesi geceleri neredeyse tamamen karanlığa gömülür. Gece girişleri için yalnızca tek bir bina açık bırakılır ve adanın geri kalanı tamamen kapanır. Apollo akşam saat dokuzda tüm ışıkların kapatıldığını anımsıyordu. Tutuklular yatağa gönderilirdi ama kimse uyumazdı. Apollo yanından geçerlerken adamın siluetini izledi. Eğer açık kalan tek binanın ışıkları olmasaydı onu gözden kaçırabilirdi. Binanın ışıkları adanın geri kalanına zayıf, puslu bir ışık saçıyordu. Onu buradan görmek ve yalnızca iki hafta önce içeride olduğunu bilmek tuhaf bir histi. Adaya yaklaştıkça Apollo tutsakların inilti ve feryatlarını duymaya başladı. Adamlar sözcüklerinin anlaşılamayacağı kadar uzaktaydı, bu yüzden suyun üzerinde yalnızca belli belirsiz bir uluma dolanıyordu.

Artık suyun yüzeyi buzdan bir heykel kadar pürüzsüz görünüyordu. Soğuk rüzgâr nehrin üzerinde sekiyordu ve teknede onları koruyacak hiçbir şey yoktu. Bir süredir suda ilerliyorlardı,

fakat Apollo zaman duygusunu kaybetmişti. Şapkasını aşağıya çekti ve konsolda duran William'ı izleyebileceği şekilde geminin kıç tarafında büzüldü.

Patrice Green, Yeşil Saçlı Harry'ydi. O kahrolası sayfanın hayranı olduğunu itiraf etmişti ama sayfayı kendisinin açtığından hiç bahsetmemişti. Bu sırrı neden ondan sakladığına dair ayrıntılı bir açıklaması vardı kuşkusuz ama Apollo'nun umurunda mıydı? Herkesin bir nedeni olurdu. Herkesin bir kılıfı olurdu.

William motorun sesini bastırmak için bağırarak, "Bir ada var," dedi. Motorun devrini düşürdü. "Biraz araştırma yaptım ama bu adaya rastladığımı hatırlamıyorum."

Otuz, belki de altmış metreden daha uzun olmayan bu yere ada demek tuhaftı. Üzerinde iki üç çalı ve radyo kulesine benzeyen gösterişsiz metal bir yapının bulunduğu bir kaya yığınıydı sadece.

William, iPad'e doğru eğildi. "Burası U Thant Adası olmalı. Yapay bir adaymış. Hah, şu işe bak, adaya Birleşmiş Milletler'in Myanmarlı genel sekreterinin adı verilmiş. Bir bakalım başka neler diyor."

Apollo, William'ın bir Vikipedi sayfasını yüksek sesle okumasını dinlemek istemiyordu. Önemli olan tek şey Emma'nın orada olmadığıydı. Gecenin karanlığında bile bu kadarı anlaşılabiliyordu. Adada şu çarpık çalılardan başka gizlenecek yer yoktu.

"Devam edelim," dedi Apollo.

"Ne dedin?" diye sordu William. "Ha, tamam. Tamam."

Motoru yeniden hızlandırdı ve yollarına devam ettiler.

William, "Buralarda çok ada yok," dedi. "Rikers'ı geçtik zaten. U Thant'ı da öyle. Roosevelt Adası'nda oturanlar var, Randalls ve Wards adaları da eyalet parkları; insanlar oraya sürekli gidip geliyor. Emma oralarda saklanır mı bilemiyorum. Fazla riskli."

"İşte," dedi Apollo. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki William onu duymadı.

"Mil Rock'ı deneyebiliriz," diye devam etti William. "Üzerinde yaşayan kimse yok ama Parklar Müdürlüğü orayı bazen

etkinlikler için kullanıyor; bilemedim. Uzun süredir bu nehirde dolanıyor olmalıyız. Resmen yönümü kaybettim, Apollo."

"Şurada!" dedi Apollo, bu sefer daha yüksek bir sesle, serin rüzgâra rağmen ayağa kalkarak.

Gözlerden gizlenmiş bir adaydı bu. Sis değil, gece göğünden bile daha karanlık bir gölge adanın üzerini örtmüştü. Kayanın üzerinde hiçbir ışık yoktu ve doğrudan ona bakarken bile hayal meyal görülen bir ağaç sırasından daha fazlasını görmek imkânsızdı.

Çoktan motoru yavaşlatmaya girişmiş olan William, "Aman Tanrım," dedi. "Ben olsam doğruca yanından geçip giderdim. Sanki bizden saklanıyor gibi. Ya da gizli bir yer. Onu nasıl gördün, Apollo?"

"Bir iPad ekranına bakmadığım için zor olmadı."

William incinmiş bir sesle, fakat bunu gizlemeye çalışarak, "Tekneyi kıyıya yanaştırayım," dedi.

Tekneyi sahilin üç metre yakınına getirdi, sonra da motoru tamamen durdurdu. Pruva suyun altındaki kumlara yerleşirken yavaşladı. Apollo ile William tekneden düşmemek için güvertede çömeldi. Tekne kıyıya oturup motoru kapandığında Apollo nehir sularının karinaya hafifçe çarptığını işitti.

"Galiba motoru daha açıktayken durdurup kalan son birkaç metre boyunca tekneyi çekmem gerekiyordu," dedi William. Teknenin ucuna yürüyerek aşağıya atladı. Sular uyluklarına kadar geliyordu. Sudan çıkana dek geri geri yürüdü ve küçük sahile vardı.

Arkasındaki Apollo artık adanın bitkilerle dolu olduğunu, üzerindeki çalılar ve ağaçların birbirine dolandığını görebiliyordu. Apollo tekneden atladı ve soğuk sığ suda yavaşça yürümeye başladı.

William, "Hazır mısın?" diye sordu ama sesi fısıltıdan öteye gidemedi.

Apollo ona, "Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi. "Zaten benim için... hiç kimsenin yapmadığını yaptın."

William hafifçe gülerek, "Doğrusunu istersen," dedi, "teknede bir başıma beklemek bana daha korkutucu geliyor."

"Tamam," dedi Apollo. "Peki o zaman." Başını eğip sol eline baktı. Ay ışığı kırmızı ipliği aydınlatıyordu. İplik tenine dokunurken nabız gibi atıyor gibiydi, ya da belki bu yalnızca kendi hızlanan nabzıydı. "Haydi başlayalım."

53

"Ben büyüyünce dedektif olan bir adamla birlikte büyüdüm," dedi William.

Geceydi ve William ile Apollo çalılığın içinde ancak onar adım atmıştı. Apollo şalopanın karinasını döven Doğu Nehri'ni hâlâ işitebiliyordu ama çalılar o kadar uzundu ki onu artık göremiyordu.

William da Apollo kadar yavaş yürüyor, tıpkı onun gibi ayaklarını nereye basacağını, ellerini nereye koyacağını pek bilemiyordu. Ağaçların dibini dolduran çalılar o kadar yükselmişti ki sanki suda yürüyor gibiydiler. Ağaçlar birbirine o kadar yakın duruyordu ki William onların arasından geçebilmek için yan dönmek zorunda kalıyordu.

Sonra, sanki bir çitin ötesine geçmişler gibi ağaçlar aralandı ve William yerden yaklaşık bir metre yükseğe kadar büyümüş bir şeyi işaret etti. Bu şey yıldızların ışığında japonsarmaşığıyla kaplı dev bir mantarı andırıyordu. O şeyin üzerinde nargile içen bir tırtıl görmek bile şu anda onlara imkânsız gelmezdi. William telefonunu çıkardı, gözlüklerini düzeltti ve bir fener uygulaması buldu. Yere çömelerek telefonla mantara dokundu. Belli belirsiz metalik bir tıngırtı yükseldi.

Apollo, William'ın yanında diz çöktü. "Bu bir yangın musluğu," dedi.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedi William. "Burası North Brother Adası olmalı."

William bu sefer cihazına danışmamıştı. Adanın tarihini ezbere biliyordu.

"North Brother Adası 1885 yılına dek boştu ama sonra buraya çiçek hastalarının tedavisi için Riverside Hastanesi kuruldu. Hastane zamanla karantina gerektiren diğer hastalıkları da tedavi etmeye başladı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra adaya savaş gazileri için konutlar yapıldı. Ellili yıllarda ise uyuşturucu bağımlıları için bir tedavi merkezine dönüştürüldü ama sonunda çalışanlar arasındaki yolsuzluklar nedeniyle kapatıldı."

William telefonun fenerini yangın musluğunda gezdirdi.

"O dönemde hastaneye orijinal tedavi merkezi, bir kütüphane, çalışanlar için pansiyon, bir şapel, bir dökümhane, bir depo ve kömürlük, bir doktor kulübesi, bir dinlenme alanı ve bir morg da dahildi. Hatta kaldırımları ve caddeleri bile vardı."

Apollo ile William bunu fark etmemişti ama çoktan aşırı büyümüş otların yalnızca birkaç santim altında bulunan beton tabakada yürümeye başlamışlardı bile. North Brother Adası'nda, zamanla toprak tarafından geri alınmış küçük bir kasaba vardı. Eğer gündüz vakti olsaydı terk edilmiş binaların büyük olanlarını çoktan görmüş olurlardı, fakat şimdi durup sanki bir uzay gemisi keşfetmişler gibi hayret içinde etraflarına bakındılar.

William'ın telefonu iki kez hafifçe bipledi ve fener uygulaması enerji tasarrufu yapabilmek için kapandı.

Apollo karanlığın içinde, "Gerçekten iyi araştırmışsın," diye fısıldadı.

William çömeldiği yerden doğrulmak için çaba harcayarak, "Öğleden beri teknedeyim dedim ya," dedi. "Okumaya çok vaktim oldu."

Bitkilerle kaplanmış yangın musluğunu bir kılavuz olarak kullanarak yeniden yürümeye başladılar. Apollo arkasında sabit bir nokta belirleyerek kaybolmaktan kaçınacaklarını umuyordu.

Apollo'nun adımları artık daha sağlam gibiydi. William'a yanaşıp doğruca ileriye bakarak onunla yan yana yürümeye başladı.

Apollo, "Gerçekten neden buradasın?" diye sordu. "Şu 'Sadece yardım etmek istedim' saçmalığını bırak."

Birkaç dakika daha çalıları tekmeleyerek yürüdüler. Apollo son saatlerde öğrendikleri yüzünden kendini hâlâ sersem gibi hissediyordu. Lillian, Kim ve şimdi de Patrice. Eğer William yalnızca maceralarını bir Youtube kanalına yükleyebilmek, bir milyar izlenme sayısına erişmek ve sayfa görüntülemelerinden para kazanmaya başlamak için onun peşinden geliyorsa, Apollo bunu birkaç hafta sonra başka birinin epostasındaki bir bağlantı aracılığıyla değil, şimdi öğrenmek istiyordu. Bu noktada insanlardan o kadar yorulmuştu ki öyle bir şey olduğunda öfkelenmeye bile mecali kalmamıştı. William en azından buraya kadar gelmesine yardım etmişti.

"Gretta olmaz dedi."

Apollo durdu. "Karın mı?"

William'dan uzun, derinden bir iç çekiş yükseldi. "Belki beş yıl önce olsa büyülenirdi. On yıl önce ya da. Ama ya şimdi? Bana kitap sende kalsın dedi. İstemedi." William sessizliğe büründü. "Eğer seninle buraya, adaya gelmeseydim evin bodrumunda aklımı kaçırmakla meşgul olacaktım. En azından şu anda bir şey yapıyorum. Yaptığımız tam bir delilik ama en azından yalnız başıma değilim."

Apollo birkaç dakika ya da daha uzun bir süre boyunca sessizce William'ın yanında durdu.

"Yani seninle gelebilir miyim?" diye sordu William.

"Ben etrafı dağıtmak için içeri giriyorum. Sen ne istersen yapabilirsin."

Tekrar yürümeye başladılar. Şu anda karşılarındaki en acil tehlike, adaya yerleştirilmiş küçük modern dünya paketleriydi. Örneğin açık kalmış bir kanalizasyon kapağı onları karanlığın içinde yedi metre derine gönderebilirdi. Onları ezene dek binaları sarmış sarmaşıkların arasında gizlenen bir tuğla parçası düşmek için tam da altından geçtikleri anı seçebilirdi.

"Şu taraftaki ışıkları görüyor musun?" diye sordu Apollo.

Elektrik değil, ateş ışığıydı bu. Güney yönündeydi ve havada süzülüyordu.

William da onları izleyerek usulca, "Ilgım olmalı," dedi.

Apollo'nun gözleri görüntüye alıştı ve iki katlı bir binanın ikinci katında yanan küçük bir ateşi gördüğünü fark etti. Apollo'ya dönük olan duvarın tamamı uzun zaman önce yıkılmıştı, bu yüzden sanki bir dioramaya bakıyor gibiydi. Ateşin yanında kimseyi göremiyordu ama onu başka kim yakmış olabilirdi ki? Emma. Onca zamandır bu adada tek başına yaşıyordu. Onu gerçekten bulacağını hiç düşünmemişti. Kafatasının arkasına gergin bir elektrik dalgası yayıldı. Dürüst olması gerekirse, ilk randevularından önce hissettiği yüklenmenin aynısıydı bu. Bir an sonra William ile Apollo artık beraber yürümüyordu. Apollo Kagwa koşmaya başlamıştı.

54

1981 yılında çiçek hastaları North Brother Adası'ndan çoktan ayrılmıştı. Savaş gazileri adayı terk etmişti, uyuşturucu bağımlıları ise artık burada tedavi edilmiyordu. Ada yalnızca siyah-tepeli gece balıkçılları için bir yuvalama alanı olarak bilinir olmuştu. Küçük, gösterişsiz kuşlar olan gece balıkçılları birbirlerine şakıyarak saatlerini geçiriyor, çiftleşme havasına girdiklerinde ise astımlı gibi ciyaklamaya başlıyorlardı. Gece balıkçılları yirmi yılı aşkın bir süre boyunca adaya hâkim olmuş ama yirmi birinci yüzyılın ilk yıllarında orayı terk etmişlerdi. Bunun nedeni hâlâ bilinmiyordu; haber değeri taşımayan bu olay en iyi ihtimalle kuş gözlemcilerini meraklandırmıştı, o kadar.

Bu gece Apollo Kagwa siyah-tepeli gece balıkçıllarının neden adayı terk ettiklerini anlamıştı. Çünkü yerlerinden edilmişlerdi.

Çocuk ve kadınlar North Brother Adası'na geri dönmüştü.

Adadaki en büyük ve yapısal olarak en sağlam kalmış bina olan Tüberküloz Koğuşu'nda değildiler. Bunun yerine, 1904 yılında inşa edildiğinde 125 hemşireye ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olan dört katlı, U-şekilli, Gotik Uyanış mimarisiyle yapılmış Hemşire Konutu'na yerleşmişlerdi. Doğal güçler pencereleri uzun süre önce parçalamıştı ama kadınlarla çocuklar binada tamiratlara başlamıştı. Apollo, pencerelere asılmış şeffaf plastiklerden yansıyan ateş ışığının titreştiğini görebiliyordu. Uzaktan gördüğü binanı ikinci katında hâlâ ateş yanıyordu ama artık meskenden ziyade, insanların bu yere dönmesine yardımcı olacak sabit işaret ışığına benziyordu. Ana kamp burasıydı.

Apollo temizlenmiş iç avlunun kenarında durdu. Avlunun karşısında Hemşire Konutu bulunuyor, onun yanında da bir cephesi yıkılmış olan bina, yani Doktor Kulübesi duruyordu. O yarı aydınlıkta Apollo birkaç insan seçebildi. Kadınlar çiftler hâlinde ya da tek başlarına iki binanın arasında gidip geliyordu. Birkaç çocuk, şeffaf plastikten pencerelerin arkasından gecenin karanlığına bakıyordu. Apollo kendini 1607 yılında yabani ve ıssız Amerikan çayırlarında bir köye rastlamış gibi hissetti.

New York City'nin bu kadar yakınında nasıl böyle bir şey olabilirdi? Apollo'nun eviyle tam bu nokta arasında yedi kilometre bile yoktu. Kısacık bir tekne yolculuğu onu masallardan fırlamış bir adanın kıyılarına getirmişti. Apollo bu kadın ve çocukları dehşetin kıyısındaki bir huşu hissiyle izliyordu.

Apollo bir sonraki hareketi konusunda William'a danışmaya zahmet etmedi. Kendine bile danışmamıştı ki. Gölgelerden çıkıp avluya girdi. Kendini öylece açığa vurdu.

Korkmadığı anlamına gelmiyordu bu. Aslında, daralan boğazında yükselen hıçkırıklı nefesler yüzünden zorlukla nefes alıyordu. Sakinleşmek için kendiyle konuşmaya başladı. Mantrası. Eğer onu yeterince çok söylerse buna inanabilirdi.

"Ben tanrı Apollo'yum," diye fısıldadı.

O kadar alçak sesle konuşmuştu ki kendini zorlukla duydu.

"Ben tanrı Apollo'yum," dedi bu sefer daha yüksek bir sesle.

Sesinin yükselmesini önleyemiyordu. İçinde zapt edilmeyi reddeden bir vahşilik, çılgına dönmüş bir enerji hissediyordu. Bunun için kullanılan bir diğer terim paniktir.

Hemşire Konutu'na ulaştı. Bu binanın ön kapısı yoktu. Titreyen bacaklarının elverdiği kadar hızlı bir şekilde ön basamakları tırmandı.

"Ben tanrı Apollo'yum!" diye bağırdı bu seer. "Ve intikam istiyorum!"

Apollo fazla büyümüş japonsarmaşıklarının ardından çıktığı anda fark edilmişti. Avluda dört kadın belirdi. Her biri, sopa olarak kullandıkları birer sandalye bacağı taşıyordu. Sopaların dibine birer deri kayış sarılmıştı ve kayışların uçları kadınların bilek-

lerine bağlanmıştı. Kadınların üzerinde, başlarını ve gövdelerini birer kara çarşaf gibi örten yeşil pelerinler vardı. Bu giysi North Brother Adası'nın yeşil dünyasında mükemmel bir şekilde gizlenmelerini sağlıyordu. Onun etrafında hareket ettikleri sırada Apollo sanki etrafı orman tarafından sarılıyor gibi hissetti. Yaklaştıklarını duymadı; sopalarının havaya kalktığını fark etmedi.

Bu dört kadın, Apollo Kagwa'yı fena benzetti.

55

Birini bayıltmak inanılmaz ölçüde zordur. Apollo daha kolay olmasını diledi. Ama bunun yerine kendini, ona yirmi yıl kadar uzun gelen iki dakikalık bir süre boyunca dövülür ve bir kez bile bayılmazken buldu. Apollo'ya saldıran kadınlar onu hareketsiz bırakabilmek için kollarıyla bacaklarına vuruyorlardı. Onun vahşice debelenmesini, tekmeler savurmasını ya da sopalardan birini yakalamasını istemiyorlardı. Eğer yanında bir bıçak ya da silah getirmişse, iki kolu da uyuşmuşken onu kullanamazdı. O kadar sertçe vuruyorlardı ki Apollo'nun kolları ve bacakları sanki donmuş, darbe şokları yüzünden buz kesmişti. Daha saldırıya uğradığını bile anlamadan saf dışı bırakıldı. Sanki şok tabancasıyla vurulmuşçasına yere yuvarlandı.

Sırtüstü yatarken hiçbir şey göremiyordu. Gözleri hiçbir işe yaramıyordu. Apollo belki de onu kör edene dek dövmüş olabileceklerini düşündü. Bu düşünce, hissettiği acıdan daha çok kafasını karıştırdı. Aklı başından gidene dek dövülmüştü. Artık işe yaramaz biriydi ve kadınlar bunu biliyordu. Basamaklardan aşağıya yuvarlanarak avluya düştü ve kadınlar onu dürülmüş bir halı gibi olduğu yerde bıraktılar.

Kadınlar sopalarını yere koydu. Sandalye bacaklarını dörtgen şeklinde birleştirdiler. Her bir bacağın ucunu bir diğerinin kayışlarından geçirip eğreti bir sedye yaptılar. Apollo'yu yuvarlayarak yüzüstü bir şekilde sedyeye yatırdılar. Sonra her bir kadın, her bir sandalye bacağının ucunu yakaladı ve ortak bir hırıltıyla onu

kaldırdılar. Sanki bir itfaiyeci kaldırışı yapıyor ama kolları yerine sandalye bacaklarını kullanıyorlardı.

Sedye yalnızca Apollo'nun gövdesini kaldıracak büyüklükteydi. Kolları ve kafası aşağıda sallanıyor, bacakları ise arkada yere sürtünüyordu. Dört kadınlık ekip onu avludan götürdü. Tüm bunlar bir dakika elli saniye sürdü. Koordineli bir ekiptiler. Hemşire Konutu'nun pencereleri çocuk yüzleriyle, Doktor Kulübesi ise onları izleyen kadınlarla dolmuştu. Avluya bakan üçüncü bir bina daha vardı; yalnızca Okul adı verilen iki katlı tuğla bir yapı. Okul'un yalnızca bir odası aydınlıktı ve parıltısı elektrikle desteklenmişti. Pencere eşiğinde duran bir figür, Apollo'nun taşınmakta olduğunu gördü. Onu diğer herkesten daha uzun bir süre boyunca izledi.

Islak toprağın kokusu; ağaçlardaki böceklerin sesi; onu çalıların arasında taşıyan dört kadının ayak sesleri; ağzındaki kan tadı. Apollo'nun görme yetisi geri dönmeden önce, içinde bulunduğu durumu anlamasına diğer duyuları yardımcı oldu.

"...geldim," diye geveledi.

"Bilmez miyiz?" diye yanıtladı kadınlardan biri. Apollo hangisi olduğunu çıkaramadı.

"Geldi," dedi bir diğeri. "Galiba bizden alkış bekliyor."

Avludan, ormanın içindeki o küçük koloniden ne kadar uzaklaşmışlardı? Etraflarını yabanıl bir bitki örtüsü sarmıştı ama kadınlar onu sık kullanılan bir patikadan yürütüyorlardı. Japonsarmaşığı ve rengârenk küçük meyveli çalılar kesilmemiş, ezilmişti.

Apollo yeniden, "Geldim," dedi, "karım için geldim."

Hafiften soluksuz kalmış ama fark edilir ölçüde alaycı konuşan üçüncü bir kadın, "Özür dileyip af dilemek için mi buradasın?" diye sordu.

Dördüncüsü, "Yoksa onu öldürmek mi istemiştin?" dedi. Apollo bu sözcükleri duyar duymaz tüm bedeni gerildi ve kadınlar savaş sırasında uzun zaman önce kalpleri taşa dönmüş insanlar gibi gülüştüler.

İlki, "Ve intikam istiyorum!" diye bağırdı.

"Çocuğumu elimden aldı!" diye ekledi ikincisi.

"Bana acı çektirdi!" diye tısladı üçüncüsü.

"Bana kan borcu var!" dedi dördüncüsü.

Artık gülmüyor, dillerini şaklatıyorlardı. O kadar şaşırmamışlardı ki. Apollo bu dört kadının adaya çıkan bir adamla kaç kez bu yolculuğu yaptıklarını merak etti. Belki de yürüdükleri yol yanlarında erkek bedenleriyle gide gele bu kadar aşınmıştı. Peki yolun ucu nereye çıkıyordu?

Apollo kendini sedyeden aşağıya yuvarlamaya çalıştı. Tahta sopalar göğsüne ve karnına batıyordu. Yeni bir ses duydu; suya giren kadınların ayaklarından gelen şapırtı sesleri. Soğuk su, yüzüne ve ensesine sıçradı.

"Beni nereye götürüyorsunuz!" diye bağırdı.

Bir tanesi duygusuz bir sesle, "Geldik," dedi.

"Sonuncusu kimdi?" diye sordu bir diğeri. "Hep unutuyorum."

"Kauffman?" dedi bir diğeri ama o da tam emin olamamıştı.

"Evet. General Slocum gemisinin altınlarıyla birlikte Doğu Nehri'nin dibinde yatıyor."

Gülüştüler, sanki eski bir dostlarını yâd ediyorlarmış gibi.

Apollo etrafın yabanlıktan su kenarına dönüşmesini tam olarak algılayamadan, bedeninin yere indirildiğini ve suya sokulduğunu hissetti; ensesindeki iki el yüzünü suya bastırıyor, suyun soğukluğu ona ikinci bir saldırı gibi geliyordu. Nehrin suları gece göğünden bile daha karanlıktı. Tahta sopaların altından kayıp gittiğini ve tüm bedeninin suya daldığını hissetti. Onu boğuyorlardı. İstemsizce ağzını açtı, su yuttu ve şaşırtıcı bir şekilde hayatını kurtaran şey bu oldu.

Su yutmaya verdiği tepki öylesine şiddetliydi ki tüm bedeni yeniden canlandı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu yaparken on adamlık bir güç sergiledi. Birini boğmak, onu bayıltmaktan bile daha zordu. Apollo çırpınıp debelendi ve kadınların tüm çabalarına rağmen kendini kurtarmayı başardı. Ensesindeki baskı kayıp gitti. Apollo iç çekti ve iç çekti. Bir şey haykırıyordu

ama bunlar sözcük değildi. İki kez nefes aldı ve kadınlar tekrar üzerine çullandı. Onu tekrar suyun altına ittiler ama Apollo artık yüzü onlara dönük olduğu için kadınlardan ikisini yakalayıp onları da kendiyle birlikte suya çekti. Kadınlar su yüzüne çıktı ama Apollo onları hiç bırakmadı. Kendilerini kurtarırken onu da kurtardılar. Apollo onlarla pek mücadele etmedi, yalnızca onlara şiddetle, sımsıkı sarıldı. Ayaklarını altına çekti, serin havanın kafasına değdiğini hissetti ve hızla karaya koştu.

Kadınlar onu daha üç adım atamadan yakaladılar ama artık bir önemi yoktu. Apollo topraktaki boğumlu ağaç köklerini yakalayabilecek kadar ilerlemişti ve onları bir türlü bırakmıyordu. Kadınların giysileri ormanda kamuflaj görevi görmüştü ama artık ıslanmışlardı ve onları aşağıya çekiyorlardı. Sonunda onun üzerine yığıldılar. Kumun üzerinde soluk soluğa hırıldayan beş insan.

"Onu nasıl korursunuz?" diye sordu Apollo, konuşacak kadar soluklanmayı başardığında. "Emma bebeğimi öldürdü! Siz de kalkmış onu koruyorsunuz!"

Kadınlar birer birer kalkarken bacakları ve sırtındaki baskı yavaşça azaldı. Onu sırtüstü çevirdiler. Apollo onu yeniden suya çekme ihtimallerine karşı bir elini köklerden ayırmadı. Apollo tepesindeki kadınlara baktı. Kadınlar sessizce onu izliyorlardı. Yüzlerini göremiyordu çünkü ay ışığı arkalarında kalıyordu. Yüzü olmayan dört şekil, karanlıkta üzerine çökmüştü.

"Demek Emma'nınkisin," dedi içlerinden biri.

İkincisi başını kaldırıp göğe bakarak sızlandı. "Tabii ya. Karı tam bir baş belası. Kocası neden öyle olmasın ki?"

İlki sertçe, "Ağır ol bakalım," dedi.

Diğerlerinden biri eğilerek Apollo'nun ceplerini karıştırdı. Onun anahtarlarını buldu. Dönüp suya doğru adım attı. Suda hafif bir sıçrama sesi duyuldu ve sonra kadın diğerlerinin yanına döndü.

"Cüzdanı nehre düşmüş. Suda bir sürü kart falan yüzüyor."

İlki, "Göm onları," dedi. "Peki ya cep telefonu?"

"Suda öyle bir şey göremedim."

"Tekrar üstünü ara."

Kadınlardan ikisi onu kaldırdı ve üçüncüsü tüm ceplerini kontrol ederek ellerini onun bacaklarında ve kemerinin içinde gezdirdi. Telefon yoktu. Sonra kadınlar sandalye bacaklarının bileklerinden sallanmasına izin vererek ondan dört adım geriye çekildiler. Apollo yere kapaklanma riskine karşın ayağa kalktı ama kadınlar ona yardımcı olmadı.

Kadınlardan biri, "Cal seni görmek isteyecektir," dedi. Biraz önce geldikleri yolu işaret etti. "Yolu biliyorsun."

Apollo yürürken yalpaladı ama kadınların hiçbiri ona destek olmadı. Ancak geri dönüş yolundayken etrafına bakınıp bu kadınlarla yalnız başına olduğunu fark edecek kadar sakinleşebildi. Onu yakalamışlardı ama William hâlâ serbestti. Apollo sanki masada açılmamış bir kartı daha varmış gibi hissetti. Oynayacak son bir kart. William Wheeler ne yapacaktı?

56

Apollo'yu geri getirdiler ama biraz zaman aldı. O şekilde dövüldükten sonra öyle hemen kendinize gelemezsiniz. Apollo kırbaçlanmışa benziyordu ki doğrusu öyle de olmuştu. İç avluya ulaştıklarında onları derin bir sessizlik karşıladı. Biraz önce yanmakta olan ateş söndürülmüştü; yalnızca Okul'daki elektrik lambaları yanıyordu. Apollo Hemşire Konutu'nun tamamının boşaltılmış olduğuna dair bir hisse kapılmıştı. Aynı şey Doktor Kulübesi için de geçerliydi. Apollo, kadınlar onu nehirde öldürmeye çalışırken adanın tamamen boşaltıldığını hayal ediyordu. Belki de bomba sığınağı protokolleri, kasırga bodrumu prosedürleri, büyük yıkım getirecek bir güç yaklaşırken gittikleri yerler falan vardı. Apollo tüm kadın ve çocukların karanlık, havasız bir sığınağa toplaştığını hayal etti ve onun yüzünden kaçmış oldukları fikri karşısında hayrete kapıldı. Bu durum ona kendini güçlü hissettirmedi. Aksine, biraz önce olanlara farklı bir açıdan bakmasını sağladı. Tuhaf bir adam gecenin bir köründe tanrı olduğunu haykırıp karısından intikam talep ederek çıkagelmişti. Bu kadın ve çocuklar neden dehşete kapılmasındı ki?

Kadınlardan ikisi onun kollarından tutarak onu Okul'a doğru yönlendirdi. İkinci kattaki ışıklı oda, artık etrafta hiçbir yaşam belirtisi yokken daha da parlak görünüyordu. İki kadın, karşılarındaki girişten geçti, ardından diğer ikisi de onları takip etti. Duvarları belirgin bir biçimde sola yatmış uzun bir koridorda ilerlemeye başladılar.

Duvarlar ve tavanda çürüme emareleri vardı; soyulan beyaz

boyanın altından grileşmeye başlamış alçı paneller görünüyordu. Zemin, üzerinde yürürlerken ayak izlerini belli eden bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bu katta yarım düzine oda bulunuyordu. Odaların birçoğu küçük, uzun zaman önce terk edilmiş ofislere benziyordu. Tozun içinde hareket eden ayaklarının sesleri tavanda yankı yapıyordu. Merdivenlerden çıkarken çıkan sesler de aynı şekilde yankılandı.

Cal bana ne yapmam gerektiğini anlattı. Ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Apollo şimdi kulaklarında kilisenin bodrumundaki kadının sesini duyuyordu; hem de o günkü kadar berrak bir şekilde. Belki de bu anıya bir şekilde tepki vermiş, merdivende bir tür ani hareket yapmıştı, çünkü arkasındaki kadınlardan biri sopasıyla Apollo'nun sağ omzuna vurdu. Apollo durup soluklanmak zorunda kaldı. Duyduğu acı onu şimdiye geri getirdi ve muhafızlarının yanında olduğunu hatırlattı. Merdivenlerin tepesinde uzun süre önce terk edilmiş bir diğer odalar silsilesine açılan ikinci bir koridor buldular. Koridorun yarısındaki bir odadan parlak bir ışık yayılıyordu. Kadınlar onu odaya yönlendirdiler. Bu odanın bir kapısı vardı. Üzerine şablonla iki sözcük yazılmıştı.

MÜDÜR ODASI

İçeride sırtı Apollo'ya dönük bir hâlde tek başına duran bir kadın vardı. Kadın, üzerine Apollo'nun tam olarak çıkaramadığı malzemeler, çeşitli bloklar ve şekiller serilmiş bir masanın yanına gitti. Eski eşyaların arasından kurtarılmış olduğu açıkça belli olan ikinci bir masa daha vardı ve üzerinde yüksek kâğıt yığınları ile masanın üçte birini kaplayan kutu şeklinde, gri renkli, çok eski bir işlemci duruyordu. İşlemcinin fişi 3000 vatlık bir Honda Super Quiet Jeneratöre uzanıyordu. Jeneratör, üzerinde büyük bir delik bulunan bir duvara yerleştirilmişti ve dışarıya açılan egzoz borusundan çıkan dumanlar geceye karışıyordu. Apollo jeneratörün sesini koridordayken bile duymamıştı. Buradaki ses ise yalnızca avlunun uzağında çalıştırılan küçük bir çim biçme makinesini andırıyordu.

Kadının hâlâ sırtı dönük bir şekilde önünde durduğu masa-

nın iki yanında ayaklı lambalar vardı. Odanın iki köşesi karanlıkta kalmıştı ama adanın geri kalanına kıyasla yine de gece vakti ışıklandırılmış Eiffel Kulesi kadar aydınlıktı.

Apollo odaya adım attı.

Onu buraya getiren kadınlardan biri ihtiyatlı bir şekilde hızlıca içeri girdi ve Apollo'nun anahtarlarını masaya, yazı işlemcisinin yanına bıraktı. Apollo'nun cep telefonu masada duruyordu. Başka biri tarafından bulunmuştu.

"Nasıl?"

Kadın arkasını dönmeden konuştu. "Onu yakaladığınızda telefonunu avluya düşürdü. Onu çocuklardan biri bulup bana getirdi. Sizi dikkatli olmak üzere eğittiğimi sanıyordum."

"Eğittiniz. Özür dilerim."

Kadın, "Çok dikkatsizceydi," diye yanıtladı.

Muhafız başını salladı, sonra da kapı eşiğinde duran diğerlerinin yanına gitti. Pelerininden damlayan sular yerde belli belirsiz bir iz bırakmıştı. Biraz önce onu boğmaya çalışan kadınların dördü de arkalarını dönüp odadan ayrıldı.

Apollo artık onunla yalnız kalmıştı. Kadın sağa doğru iki adım atarak masadan bir şey aldı. Birçok yaşlı kadının kullandığı zahmetsiz, kısa saç modelinden kullanıyordu ve saçları o kadar griydi ki neredeyse beyaz görünüyordu. Üzerinde ona hafiften bol gelen siyah bir tayt ve zarif bir şekilde uyluklarına dökülen gri renkli geniş bir kazak vardı. Bir Eileen Fisher modelini andırıyordu. Yüzünü döndüğünde bu etki daha da tuhaflaştı. İki elinde de birer çorap kukla duruyordu.

"Hangisi daha korkutucu?" diye sordu.

Şeytanca gülümsedi; Apollo'nun üzerinde yarattığı vahşi etkinin farkındaydı ve bu durum onun aynı anda hem oyunbaz hem de güçlü görünmesine neden oluyordu. Burada Apollo'yla yalnız başınaydı ve bu onu zerre kadar endişelendirmiyor gibiydi. Apollo ona zarar verebilecek bir durumda değildi – kollarını kaldıramıyordu ve bacaklarını ise yalnızca uyluklarındaki dinmeyen zonklamalar sayesinde hissedebiliyordu.

Kadın iki elini biraz daha havaya kaldırarak, "Hey?" dedi.

"Dilini falan kesmediler, değil mi?" Gözlerini kısarak Apollo'ya baktı. "Hayır, öyle olsaydı dilini bana verirlerdi."

Sağ elindeki kukla koyu yeşil bir çorabın üzerine iliştirilmiş iki oynar gözden oluşuyordu. Burun yerine ise gökkuşağı renkli bir boynuz takılmıştı. Eğer boynuz olmasaydı Kurbağa Kermit'e benzerdi. Turuncu renkli diğer çorabın üzerinde birbirine çok uzak yerleştirilmiş üç göz vardı ve bu yüzden şaşı görünüyordu. Burnu ise bir ayçiçeği çıkartmasından oluşuyordu.

Apollo nihayet, "İkisi de korkutucu değil," dedi.

Kadın ellerini çevirdi, böylece kuklalarla birbirlerine bakıyorlarmış gibi göründü. "Ben de bundan korkuyordum," dedi.

"Sen Cal'sın."

Kadın başını salladı ve bir süre daha kuklaları izleyerek iç geçirdi. "Ta kendisiyim. Callisto'nun kısaltılmışı. Biraz daha yaklaş."

Apollo topallayarak odanın yarısına kadar geldi ama yine de biraz hızlı yürümüş olacaktı ki canı acıdı. Gözünün kenarında bir hareketlilik gördü. Odanın iki karanlık köşesi sanki ürperdi, titredi ve sonra karanlığın içinden ona tanıdık gelen koyu yeşil cüppeler giymiş iki kadın göründü. Gölgeler onları şimdiye dek gizlemişti ama kadınlar artık görünmek istemişlerdi. İkisinde de, tıpkı avludaki kadınlar gibi, birer sopa vardı ancak bu sopaların uçları çivilerle donatılmıştı. Eğreti birer gürz. Şaşkına dönen ve tekrar dövülmekten çılgınca korkan Apollo geriye doğru tökezledi. Neredeyse düşecekti ki Cal arkasında belirip onu yakaladı.

"Sorun yok," dedi Cal. Apollo ona mı yoksa muhafızlara mı hitap ettiğini tam olarak anlayamadı. Cal çorap kuklaları çıkarmıştı ve tırnakları Apollo'nun ceketini tırmalıyordu. "Bana karşı çok korumacılar. Fakat sen zaten kötü bir şey yapmayacaksın, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Apollo.

Cal'ın onu ne kadar fazla sıktığını hissetti ve aslında kadının onun kollarını iki yanda tutmakta olduğunu fark etti. Eğer o anda karşı koysa bile, şu iki imparatorluk muhafızı çivilerini

beynine batıracak kadar yakınına gelmeden önce ondan kurtulamazdı.

"Yarın akşam çocuklar için bir gösteri düzenliyorum," dedi Cal. "Neden güzel bir kukla yapmama yardımcı olmuyorsun?"

Cal masaya döndü. Apollo buradan bakınca masaya ne tür malzemelerin serilmiş olduğunu görebiliyordu. Her renkten çorap torbaları, stik yapıştırıcılar ve bir yapıştırıcı tabancası, farklı renklerde yığınlar dolusu keçe, siyah, mavi, kırmızı, sarı ve yeşil renkli iplikler, rengârenk şönil çubuklar, iki yetişkin makası ve bir düzine emniyetli küçük makas, minik saç kurdeleleri ve klipsli fiyonklar, minyatür papyonlar. Masada iki küçük "set" de vardı. Bir kulübe hâline getirilmiş karton bir kutu ve tepesine tek bir pencere açılmış, dik duran bir diğeri.

Cal ayakkabı kutularını işaret ederek, "Hangi hikâyeyi anlatacağımı tahmin edebiliyor musun?" diye sordu.

Apollo, henüz gölgelere geri dönmemiş olan muhafızlara baktı. İkisi de gürzünü sol elinde tutuyordu. Dar yüzleri ve yüksek gözleri onlara bir çift firavun tazısı görüntüsü veriyordu; zarif ama temkinli. Oldukça uzun boyluydular; boyları neredeyse Patrice kadar vardı ve ayrıca oldukça da zayıftılar–pelerinlerinin altından bile belli oluyordu bu. Duruşları aynıydı. İkizdiler. Cal onlara elini sallayıp geri dönmelerini işaret etti. Kadınlar üçer adım geriledi ve Cal tekrar elini sallayarak daha da geriye gitmelerini işaret etti. Kadınlar sonunda gölgelere geri döndü ama Apollo onları artık görmezden gelemiyordu.

"Şimdi nasıl?" diye sordu Cal, tekrar karton setleri işaret ederek. "Tahmin edebilir misin?"

Dik duran kutunun yanına gitti, bir eline yeni bir kukla geçirdi ve onu kule penceresinin altına soktu. Kuklanın kafasından turuncu renkli bir çift pejmürde örgü uzandı; o kadar uzundular ki masaya değiyorlardı.

"Rapunzel," dedi Apollo.

"Aynen öyle," dedi Cal. "Muhtemelen bu masalı bildiğini düşünüyorsundur ama bahse varım ki hepsini hatırlamıyorsundur. Gösteriyi çocuklardan önce senin üzerinde deneyebilir miyim?"

57

"Yaşlı bir adam ve kadın uzun zamandır bir çocukları olsun istiyordu ama şansları yaver gitmemişti. Her gece bir şeyler değişsin diye dualar ediyorlardı. Günün birinde kadın penceresinden evin yakınlarındaki bahçeye baktı. Orada bir rapunzel tarlası gördü ve onlara özlem duydu. Kocasına canının ne çektiğini söyledi; kocası da onun mutlu olduğunu görmek istediği için, bahçe tüm kasabada tanınan ve korkulan bir büyücü kadına ait olmasına rağmen, gidip oradan biraz rapunzel çalmaya karar verdi.

"İşte böylece bahçeye girdi, rapunzelleri çaldı ve karısına bir yemek hazırladı; karısı da yemeği afiyetle yedi. Ama artık hamile olduğu için aşermeleri geçmedi, bu yüzden kocası ikinci kez bahçeye girdi. Bu sefer rapunzeli topraktan çekip çıkarırken büyücü kadın çıkageldi.

" 'Bu ne cüret!' diye bağırdı. 'Hırsız! Bunu sana ödeteceğim!'

"Yaşlı adam hayatının bağışlanması için yalvardı. Yalnızca sevgili karısını beslemek için hırsızlık yaptığını söyledi ve bu cevap büyücü kadını duygulandırdı. Kadın onu lanetlememeye karar vererek, bahçeden dilediği kadar rapunzel alabileceğini söyledi ama bebek doğduğunda onu kendisine vermesi gerekiyordu. Yaşlı adam o kadar korkmuştu ki yaşamını kurtarabilmek için her şeyi kabul ederdi. Ve bebek doğduğu gün, büyücü kadın çıkagelip bebeği aldı ve ona Rapunzel adını verdi.

"Kız sağlıklı ve güçlü bir şekilde büyüdü ama on iki yaşına geldiğinde büyücü kadın kızı alarak hiçbir kapısı olmayan, tek

pencereli bir kuleye gizledi. Kadın onu her sabah ziyaret ediyor ve ona 'Rapunzel, Rapunzel, uzat saçlarını ben geldim,' diye sesleniyordu. Kız uzun örgülerini pencereden sarkıtıyor ve büyücü kadın onlara tırmanarak yukarı çıkıyordu.

"Günün birinde oradan atıyla bir prens geçti. Rapunzel'in kulesinde şarkı söylediğini duydu; sesi şimdiye dek duyduğu en güzel sesti. Kuleyi buldu ama içeri nasıl girebileceğini bulamadı. Oraya birçok kez geldi, ta ki bir gün büyücünün kıza seslendiğini, örgülerin aşağıya sarktığını ve kadının onlara tırmandığını görünceye dek.

"Prens büyücü kadının gece olunca kuleden ayrılmasını bekledi. Sonra gidip 'Rapunzel, Rapunzel, uzat saçlarını ben geldim,' diye seslendi. Saçlar sarktığında onlara tırmandı, ancak Rapunzel onu görünce çok korktu. Prens şarkı söylerken sesini duyup ona âşık olduğunu açıkladı. Zamanla Rapunzel'in korkularını dindirdi. Her gece büyücü kadın kuleden ayrıldığında yukarı çıkıyordu. Rapunzel'e evlenme teklif ettiğinde Rapunzel bir plan yaptı. Prense her gece oraya bir mendil getirmesini söyledi. Yeterli sayıda mendilleri olduğunda onlardan bir halat yapacak ve prensle birlikte aşağıya inecekti, sonra da kaçıp evleneceklerdi.

"Ama günün birinde, büyücü kadın oradayken, genç ve saf Rapunzel ona neden prens saçlarına tutunup bu kadar kolayca yukarı tırmanırken kendisinin tırmanmakta zorlandığını sordu. 'Ah-ha!' diye haykırdı büyücü kadın. 'Seni arkadan iş çevirici seni!' Rapunzel'in örgülerini yakaladı, onları bir elinin etrafına sardı ve bir makasla onları kesti! Rapunzel'i kuleden alıp asla bulunamayacağı bir çöle sürdü.

"O gece prens kuleye varıp seslendiğinde büyücü kadın örgüleri aşağıya sarkıttı. Ama genç adam yukarı tırmandığında karşısında büyücüyü buldu. 'Aradığın hazine gitti! Gel de seni mahvedeyim!' Korkuya kapılan prens hayatını kurtarabilmek için kuleden aşağıya atladı. Prens yerdeki dikenlerin üzerine düştü ve dikenler prensin gözlerini oydu. Kör olan prens kaçarak yıllar boyunca sağda solda dolandı.

"Günün birinde prens uzaktan bir ses işitti. Çok uzun zamandır duymadığı bir şarkı. Şarkıyı takip etti ve sonunda Rapunzel'in iki çocuğuyla birlikte çölde yaşamakta olduğu yere vardı. Rapunzel onu görünce o kadar şaşırdı ki onu kendine doğru çekti. Gözyaşları prensin gözlerine düştü ve onları iyileştirdi. Artık görebiliyordu! Prens Rapunzel ile ikisinin kızı ve oğlunu alıp krallığına döndü ve orada sonsuza dek mutlu yaşadılar."

58

"Bu hikâyeyi küçücük çocuklara mı anlatacaksın?"

Hâlâ müdür odasındaydılar. Apollo hâlâ ayakta, Cal ise elindeki Rapunzel kuklasıyla masanın arkasında duruyordu. Kuklayı hikâye boyunca kullanmamıştı. Bunun yerine hikâyenin kendisinde kaybolmuştu; Apollo da öyle. Köşede duran muhafızlar bile öne çıkmış, ellerini iki yana indirmiş ve hikâyeyi dinlerken başlarını yana eğmişlerdi.

Cal, Apollo'yu işaret etti. "Tam isabet! Masallar çocuklar için değildir. En azından eskiden öyle değillerdi. Bunlar köylülerin uzun bir günün sonunda ateşin başında birbirlerine anlattıkları hikâyelerdi, çocuklarına değil. Yetişkinler birbirleriyle işte böyle konuşurdu. Masallar bin yedi yüzlü yıllardan sonra çocuk hikâyeleri hâline geldi. O dönemlerde Avrupa'nın bazı yerlerinde tuhaf bir grup ortaya çıkmaya başladı. Tüccar sınıfı.

"Tüccarlar para kazanıyor ve aşağı sınıflardan daha iyi yaşamak istiyorlardı. Bu da yeni davranış kurallarının ortaya çıkmasına yol açtı; hem yetişkinler hem de çocuklar için. Masallar da buna uygun bir biçimde değişime uğradı. Artık daha ahlaklı olmaları gerekiyordu; çocukları bu yeni kurallara göre eğitebilmek için. Bununla birlikte de boktanlaşmaya başladılar. Kötü bir masalda basit bir ahlaki kural bulunur. Harika bir masal ise gerçekleri anlatır."

Cal çorap torbasını alarak Apollo'ya uzattı. İçeri girdiğinde ellerinde olan çorap kuklaları işaret etti. "Bunlardan biri büyücü kadın olacaktı ama onu yeterince korkutucu gösteremiyorum. Sen de bir denesene."

Apollo torbadan gri bir çorap çıkardı. "Bana karım hakkında bilgi verecek misin? Emma burada mı?"

Bu soruya hiçbir yanıt gelmedi. Sanki Apollo biraz önce hiç konuşmamış gibiydi.

Apollo çorabı masanın üzerine sererken, "Muhafızların beni öldürmeye çalıştı," dedi.

Cal da Apollo'nun yaptığını yaparak torbadan gri bir çorap aldı. "Yıllar önce birinin kocası bizi buldu," dedi. "Biz bu adaya taşınmadan çok önceydi. Yanında iki silah ve çokça öfke getirmişti. Onunla konuşmaya, görmesini sağlamaya çalışmak gibi bir hataya düştüm ama işe yaramadı. Bize çok zarar verdi. Üç kadın ve yedi çocuğu öldürdü. Beni iki kez vurdu ama bir şekilde iyileştim. O olaydan sonra kendimizi korumamız gerektiğine karar verdim. Dünyayı terk edip bu adaya taşındık. Elimizden geldiğince silahlandık. Ve erkekler çıkageldiğinde daha... etkin davrandık."

Apollo çorabı sağ eline geçirdi ve sonra başparmağıyla diğer parmakları bir araya getirerek çorabı bir yüze benzetti; parmak eklemleriyse çıkıntılı bir kafatası oluşturmuştu.

"Burada tam olarak kaç erkek öldürdünüz?" diye sordu.

"Bizler polis gibiyiz," dedi Cal. "Sayı tutmuyoruz."

Cal, Apollo'nun etrafında dolanarak yapıştırıcı tabancasını odadan geçip jeneratöre bağlanan bir uzatma kablosuna taktı. Apollo makinenin hafif tıkırtısına çoktan alışmıştı. Cal yapıştırıcı tabancasını fişe taktığında, jeneratörün sesi biraz daha yükseldi. Kadın tabancayı Apollo'ya verdi.

Apollo, "Şuradaki pamuk toplarından birazını alabilir miyim?" diye sordu. Cal ile konuşuyor ama muhafızların durduğu karanlık köşelere bakıyordu.

Cal bir yapıştırıcı çubuğu aldı ve onunla nazikçe Apollo'nun burnuna dokundu. "Hah şöyle."

Apollo orada dururken masadaki büyük yazı işlemcisini ve arkasındaki karmakarışık kâğıtları görebiliyordu. Çocukların çizdiği resimlerdi bunlar. En üstteki resimde yüksek ve sarp bir dağ, onun dibinde ise derin, siyah bir mağara vardı. Mağaranın

içinde iki tane sarı göz duruyordu. Apollo gözlerin altında belli belirsiz bir ağız şekli gördüğünü sandı. Resim tarafından büyülenmiş hissediyordu.

Cal, "Pamuk topları," deyip onu girdiği transtan çıkararak, bir avuç pamuğu Apollo'nun avucuna bıraktı. "Büyücü kadının gri saçları mı olacak yoksa?"

Yapıştırıcı tabancasını kaldırdı ve ucunda bir damla yapıştırıcı belirene dek hafifçe tetiğe bastı. Apollo başını eğerek pamuk toplarına baktı. Bir an için sanki elinde bir bulut yığını tutuyormuş gibi hissetti.

Cal sessizce, "Çocuklarımızı nasıl koruruz?" dedi.

Apollo avucundaki yumuşak küçük şekle baktı. "Belli ki bunu bilmiyorum."

"Hayır," dedi Cal. "Rapunzel'in hikâyesi bununla ilgili. Sorduğu soru işte bu."

Cal yapıştırıcı tabancasını elindeki çoraba yaklaştırarak iki noktaya yapıştırıcı sürdü. Sonra da üzerlerine iki oynar göz yerleştirdi. Elini çorabın içinde kocaman açtı ve yapıştırıcıyla birkaç çember çizdi. Onun üzerine kırmızı renkli oval bir keçe parçası koydu ve elini tekrar kapattı, böylece kırmızı keçe bir ağzın içi hâline geldi.

"Yaşlı adam ve kadının bir çocuğu oluyor," dedi Cal. "Ama onu korumak için hiçbir şey yapmıyorlar. Onunla kesinlikle ilgilenmiyorlar ve bebek sonunda kaçırılıyor."

Cal hızlıca, ustalıkla, bir yığının içinde bir parça yeşil iplik aldı ve onu çorabın tepesine yapıştırarak yosunlu saçlara benzeyen bukleler oluşturdu. Önceden kesilmiş siyah renkli küçük keçe parçaları buldu ve onları da oynar gözlerin üzerine sabitledi. Kaşlar. İki küçük kahverengi keçe parçası ise kulak hâline geldi.

"Büyücü kadın kızı bir kuleye saklıyor. Çocuğun dünyada onsuz hiçbir şey yapmasına izin vermiyor. Aşırı korumacı bir ebeveyn oluyor."

Daha uzun iki kahverengi keçe parçası ise kolları oluşturdu.

"Ama prens yine de içeri girmenin bir yolunu buluyor, öyle

değil mi? Ne yaparsak yapalım, dünya içeri girmenin bir yolunu bulur. Peki o hâlde çocuklarımızı nasıl koruyacağız? Yüzlerce yıl önce Alman köylüler de birbirlerine bu soruyu soruyorlardı. Ama bunu bir soru hâline getirmek yerine, endişelerini somutlaştıran bir hikâye hâline getirdiler. Çocuklarımızı nasıl koruyacağız? Yıl 2015 ama hâlâ buna cevap bulmaya çalışıyoruz. Yeni korkular eski korkulardır, eski korkular ise kadim korkular."

Bitirdiği kuklayı havaya kaldırdı.

"Bunun korkutucu olmadığını biliyorum elbette," dedi Cal sırıtarak. "Ama yarın akşam gösteri yaparken çocuklar bu kuklayla sanki benim kadar gerçekmiş gibi konuşacaklar. Hatta bu kuklanın benden bile gerçek olduğunu düşünecekler."

Kuklayı kendisi odak dışı kalıp ortadan kaybolana dek Apollo'nun yüzüne yaklaştırdı. Kuklayı konuştururmuş gibi elini hareket ettirmedi ve kendi sesini kullanmaya devam etti. Kuklayı öylece Apollo'nun karşısında tuttu; Apollo ona ne kadar uzun süre bakarsa kukla o kadar canlanıyordu.

"İskoçlar buna *glamer* der," dedi Cal. "Cazibe. Eski bir büyüdür. Bir şeyin gerçekte olduğundan daha farklı görünmesi için kullanılan bir illüzyon. Bir canavar güzeller güzeli bir genç kız gibi görünebilir. Harap olmuş bir kale altından bir saraya dönüşebilir. Bir bebek..." Cal'ın sesi azalarak kesildi.

Apollo tıpkı Cal'ın yarın akşam çocukların yapacağını söylediği gibi kuklayla konuşurken buldu kendini. "Bir bebek değil," diye fısıldadı.

"Ne kadar da zeki bir çocuksun sen öyle," dedi kukla.

"Ama bu bir masal değil," diye yanıtladı Apollo.

"Emin misin?"

"Şüpheleri gidermenin en iyi yolu her şeyi gözler önüne sermektir!" Bir erkek sesi. Dışarıda. Avluda.

Cal'ın parmakları bir yumruk hâline geldi ve kukla canlılığını yitirdi. Ağzı kapandı ve gözleri ikiye katlandı – ruhu içinden çıkıp giden bir vücudu izlemek gibiydi bu. Cal elini indirdi ve Apollo muhafızların hızlıca iki pencerenin yanına giderek aşağıya bakmalarını izledi.

İçlerinden biri, "Başka bir adam daha," dedi.

Cal ona öylesine büyük bir öfkeyle baktı ki Apollo onun muhafızlara kafatasını oracıkta yarıp içini açmalarını emredeceğini düşündü.

"Yalnız gelmemişsin," diye tısladı. "Neden bana söylemedin?"

Apollo açıklamak istedi. Bu odaya girdiği anda William aklından tamamen uçup gitmişti.

"Duruma bir de onun gözlerinden bakmadan bir insanı tam olarak anlayamazsınız," diye bağırdı avludaki William Wheeler. Uçarı biri gibi konuşuyordu. Ya da kaçık. "Cildinin içine girip onunla etrafta dolanmadan!"

"Tecrit odalarına," diye emretti Cal. "İkisini de."

59

Tecrit odaları Tüberküloz Koğuşu'ndaydı. Burası yapının en büyük, en donanımlı binasıydı; işlediği dönemde üç yüz hastaya yetecek kadar yatak barındıran, kırmızı tuğladan yapılmış, dört katlı bir bina. Cal'ın topluluk üyelerinin erişimine kapalı olduğunu ilan ettiği tek yer burasıydı. Kadınlar çocukları oradan uzak tutmak için eğreti bariyerler bile yapmışlardı; çoğu küçük çocuğun aşmakta zorlanacak, parçalanmış mobilyalar ve molozlardan yapılmış yığınlar. Binanın kullanılan tek bölümü, üstünkörü bir hapishane olan bu tecrit odalarıydı.

Cal ve muhafızları Apollo ile William'ı yürüterek koğuşa getirdiler. İkizlerden biri giriş kapısına çivilenmiş tahtalardan birini yerinden sökerken diğeri gürzünü hazırda bekleterek tutsakların arkasında bekledi. Gürzlü olan kadın William'ın telefonunu havaya kaldırdı.

"Onu bulduklarında ne yapıyordu?" diye sordu Cal.

Tahtaların çatırtısı silah seslerini andırıyordu.

"Telefonun fenerini yakmış, kıyıda duruyordu. Telefonu kafasının üzerinde sallayarak öylece dikiliyordu."

"Telefonu çekiyor muydu?" diye sordu Cal, William'ın telefonunu kendi eline alarak. "Arama yapabiliyor muydu?"

"Hayır," dedi muhafız. "Yalnızca cihazı iki yana sallıyordu."

Apollo, William'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı ama işe yaramadı. William sanki gezinmeye çıkmış gibi gece göğüne bakıyordu. Hafifçe gülümsüyordu. Eğer burada olmasalardı, kendi

arka bahçesinde yıldızları izleyen orta yaşlı bir adam olduğunu sanabilirdiniz.

Cal bir sonraki sorusunu sorarken hırladı. "Bunu ne sikime hâlâ yok etmedin?"

"Telefonda başka neler olduğunu görmek istersiniz diye düşündüm."

Tahtaların sonuncusu da giriş kapısından söküldü ve diğer muhafız kapıyı araladı. Apollo koridorun genişliğini, derinliğini ya da tavanın yüksekliğini pek çıkaramadı. İçerisi o kadar karanlıktı ki eşiğin ilerisinde zemin yerine yalnızca dipsiz bir kuyu bile duruyor olabilirdi.

Cal telefonu karıştırırken sessizce, "Ah, Tanrım," dedi. "Bu Gretta'nın kocası mı?"

Apollo'nun arkasındaki muhafız onu öne, gölgeli koridora doğru itti. Apollo bir adım atmadan önce Cal telefonu William'ın ensesine indirdi. William öne doğru tökezledi ama yere kapaklanmadı, bu nedenle Cal ona bir kez daha vurdu. William gerçek bir hayvan sesi çıkararak havladı ama yine düşmedi. İkizlerden biri William'ın dizlerinin arkasını tekmeledi. William acıyla bağırarak elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Gözlükleri fırladı ve William aceleyle, otomatik bir hareketle onların peşinden emekledi. Cal telefonu beş kez daha William'ın ensesine indirdi. William soluk soluğa toprağa serildi. Cal telefonu yere, William'ın başının hemen yanına fırlattı ve onu tekmeleyen muhafız gürzünü dört kez yere indirdi. Telefon çatlayıp ufalandı. Kapandı.

"Ona kocasının burada olduğunu söylemeliyiz," dedi Cal. "Onu öldürdüğümüz sırada burada olmak isteyecektir."

"Sende onun telefon numarası var mı?" diye sordu William. "Bana da verir misin?"

Muhafızlar onu toprağın üzerinde dümdüz olana dek tekmelediler.

Sonra Apollo'yu tekrar öne itmeye başladılar. Apollo sakıngan bir şekilde karanlık kapıdan geçti. William'ın inildediğini duydu. Ayağa kalkmaya çalışıyor olmalıydı. Tükürüp öksürdü. Sonunda ikizler onu içeri sürüklemek zorunda kaldılar.

Tecrit odaları özünde ağdan yapılmış birer kafesti. Hastaları içeriye kilitlemekte kullanılan sürgülü kilitleri vardı. Tüm bunlar, burası bulaşıcı hastalıkları tedavi eden bir hastaneyken yapılmıştı ve hastane çocuk bağımlılar için bir ıslahevine dönüştürüldükten sonra da yıllar boyunca aynı şekilde bırakılmıştı. Şimdiyse içlerinde Apollo ve William vardı.

Yan yana iki kafes. Birbirlerini görebiliyor, birbirleriyle konuşabiliyorlardı fakat kafesin ağları diğer kafese uzanamayacakları kadar sık dokunmuştu.

"En azından gözlüklerimi geri alabildim," dedi William sırtını kafes kapısına verip otururken.

Her bir odada pencereler vardı fakat camları uzun zaman önce parçalanmıştı. Çerçevelere tel örgüler gerilmişti, bu yüzden kaçmak imkânsızdı ama ay ışığı içeri girebiliyor ve kafesleri mavimsi bir renge boyuyordu.

Apollo, "Kim olduğunu biliyorlardı," dedi. "Cal karının adını söyledi. Benden birkaç şey sakladın." Pencerede duruyor, dışarıya bakıyordu.

"Eh, herhalde," dedi William. Sanki yansımasını görebilecekmiş gibi gözlüklerini elinde çevirdi. Dişlerinde leke var mı diye kontrol edercesine camlara bakıp gülümsedi. Sonra gözlüklerini taktı ve Apollo'ya baktı.

Apollo, "Beni öldüresiye dövdüler!" diye bağırdı. Uylukları hâlâ acıyordu; beli de öyle.

"Bunun için üzgünüm," dedi William. "Gerçekten. Dürüst olursam, bu kadar ilerleyebileceğimizi düşünmemiştim. Aylardır Doğu Nehri'nde aşağı yukarı dolanıyordum. Tüm adalara gidip Cal'ı aradım ama bir şekilde bu yeri gözden kaçırmışım işte. Fakat sen ilk seferinde buldun."

Görmüyorsun ama göreceksin.

Apollo Emma'nın sesini –ona söylediği son sözcükleri– duydu ve ürperdi. Ortaparmağındaki kırmızı ipliği çekiştirdi. Düğüm sağlamdı. Apollo hafiften aklı karışmış, bunalmış, onca şeyden bir anlam çıkarmaya çalışır bir hâlde kafasını kaldırdı.

"Eğer aylardır nehirde dolanıyorsan, tekne kullanmayı bugün öğrenmedin demektir," dedi Apollo.

"Babam bebekliğimden beri beni tekneye bindirir. Biz aslında Norveçliyiz. Suya açılmak kanımızda vardır."

"Ama tüm bunlara ne gerek vardı?" dedi Apollo. "Bunu neden benden sakladın?"

"Güven zaman ister. Ama ismine rastgele denk gelmedim. İtiraf ediyorum, kim olduğunu biliyordum."

"Haberlerden," dedi Apollo; aksine inanacak kadar saf olduğuna hayret ederek.

"Emma'nın yaptıkları hakkındaki haberlerden değil. Seni daha öncesinden tanıyorum. Karının A treninde doğum yaptığını okumuştum."

Apollo, "Bu konuda basına hiçbir şey söylemedik," dedi.

William, "Söylemediniz," diyerek katıldı. "Ama yine de sizi haber yaptılar. Emma, Harlem Hastanesi'ne götürüldü. Bir doğum sertifikası çıkarıldı. Sana Emma'nın videosunu vermeden önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Bilgisayar bağlantısı olan ve gerçekten umursayan herkes neredeyse her şeyi açığa çıkarabilir."

Apollo kendi kafesiyle William'ınki arasındaki ağları tekmeledi. "Ama neden? Tüm bunları neden yaptın? Ben yalnızca hayatımı yaşıyordum, sen de kalkmış, evinde oturup bir yabancının kişisel meselelerini mi araştırıyordun?"

William ona doğru yaklaştı ve kafesin ağlarına hafifçe birkaç kez vurdu. "Gretta beni terk etmişti. Gitmişlerdi ve evim bomboştu. Serbest düşüşteydim. Doğru düzgün düşünemiyordum. A treni hakkındaki haberleri okudum; birdenbire o kadar boş zamanım olmuştu ki. Bilgi edinme konusunda bu kadar iyi olmama rağmen Gretta hakkında tek bir şey bile bulamamıştım. Sanki ortadan kaybolmuştu. Ve gerçekten öyleydi de. Buraya, Cal'ın yanına gelmişti. Gerçi o zaman bunu bilmiyordum. Yani işte, bir sürü zamanım vardı, sizin A treni olayınızı gördüm ve sonra da can sıkıntısı, merak ve resmen çıldırmanın eşiğine gelmiş olmanın bir karışımı beni bu yola itti.

"Emma'nın adını buldum ama aynı zamanda seni de buldum. İşletmeni öğrendim. Facebook profilini buldum. Ve profilinde oğlunun bir sürü fotoğrafı vardı. Bir gönderide on tane resim! On iki. Yarısı tam görünmeyecek kadar bulanıktı ama önemi yoktu. Çok mutluydun. Çok gururluydun. Ve bunu anlayabiliyordum. Dedim ki... bu adam ne kadar muhteşem olabileceğini çok iyi biliyor. Birini bu kadar çok sevmenin, yani. Ben ve bu adam, ikimiz de aynıyız. Ailenin önemli olduğunu o da anlıyor. Ama aslında tüm bunlar Gretta kızımı alıp kaçtığı ve ailemi mahvettiği için olmuştu. Eğer böyle bir şey olmasaydı seninle hiç tanışamazdık."

"Kızların," dedi Apollo. "İki kızın olduğunu söylemiştin. O da mı yalandı?"

"Hayır," dedi William. İlk kez, sesi yumuşamıştı. "İki kızım vardı."

Apollo ay ışığı sayesinde onun yüzünü görebiliyordu. William ağlıyordu.

Apollo olduğu yerde kalakaldı. Beyni kısa devre yapmış gibiydi. Bu adamı teselli etme içgüdüsüne kapıldı ama yine de ona bir sürü yalan söylemişti. Buna rağmen bir şeyin tamamen doğru olduğunu hissediyordu: Bu adam ailesini kaybetmişti ve bu yüzden birazcık aklını sıyırmıştı. Apollo o kadarını fark edebiliyordu.

William ağı tokatladı ve Apollo geriye sıçradı.

"Süvarileri çağırdım," dedi William. "Sana yardıma gelmediğim için üzgünüm ama sen onların elindeyken bununla uğraşıyordum."

"O da ne demek?" diye sordu Apollo. "Polis mi? FBI mı?"

William soruyu duymazdan gelerek, onun yerine konuyla biraz daha ilgili bir şey söyledi. "Şimdi son perdeyi kaldıracağım, Apollo. Elimdeki tüm kartları masaya sereceğim. Emma yaşıyor. Bunu biliyoruz. Onu bulmak istiyorsun. Cal –buradaki kadınların hiçbiri– onu bulmana yardım etmeyecek. Ne derlerse desinler yalnızca kendilerinden olanları korurlar. Ama ben Emma'yı bulmana yardım edebilirim. Seninle dünyanın sonuna kadar gelirim."

"Ama..." dedi Apollo.

"Ama önce bana Gretta ile Grace'i geri kazanmamda yardımcı olman gerekiyor. Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim, ayrıca çoktan öğrendiğin üzere elimde fazlaca kaynak var."

Apollo pencereye yaklaştı ve sanki bir dilek dilemeye hazırlanıyormuş gibi gece göğüne, dolunay hâlini almak üzere olan aya baktı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Yalnızca benim için Gretta'yla konuşmanı," dedi William. "Onu görmeme izin vermeyecekler. Hâlâ konuşabilir durumdayken en azından. Ama seni tanımıyor. Ona ne kadar ilerleme kaydettiğimi açıklayabilirsin. Bunların onun suçu olmadığını bildiğimi söyleyebilirsin. İkimizin de Agnes öldükten sonra biraz aklımızı kaçırdığımızı. Agnes bizim bebeğimizdi. Onun adını neredeyse bir yıldır sesli söylememiştim. Agnes. Tatlı kızım benim.

"Ama artık bunun Gretta'nın suçu olmadığını anlıyorum. Çabucak sinirlenip onu suçladığım onca zaman için ondan af dilemek istiyorum. Onu affettiğimi söylemek istiyorum, eğer isterse tabii. Onun ve Grace'in eve dönmesini istiyorum. Aile, ailemden geri kalanı istiyorum, eğer o da isterse. Ona tüm bunları anlatmanı istiyorum."

"Onu görebileceğimi de nereden çıkardın? Birazdan buraya gelip ikimizi de vurabilirler."

"Onu duydun. Gretta'yı arayacak. Eğer Gretta burada olduğumu öğrenirse gelir. Belki gerçekten de öldüğümü görmek istiyordur ama o kadar basit olduğunu sanmıyorum. İnsan ilişkilerinde hiçbir şey o kadar basit değildir. Eğer seni başka yere götürürlerse ve sen de Gretta'yı görürsen ona dediklerimi söyle. Eğer Gretta beni affederse, belki beni bırakırlar. Bilmiyorum kalan tek seçeneğim bu. Kalan tek seçeneğim sensin. Denemeden ölmek istemiyorum."

Apollo bakışlarını aydan çevirip diğer kafesteki William'a baktı. "Ya hayır dersem?"

William boğulana dek öksürdü. Sonunda kendine geldi. "Sana erkek erkeğe bir sır vereyim, eğer bana yardım etmezsen bu adadaki herkes ölecek. Ben bile."

"Buraya kim geliyor?" diye sordu Apollo.

"İptal etmeyeceğim," dedi William. "Denemeyeceğim bile."

William bunu söyledikten sonra kafesinin karşı köşesine, ay ışığının ulaşamadığı yere gitti. Karanlıkta yere uzandı, montunu yuvarlayıp yastık yaptı ve gece uykusuna yattı.

Apollo hiç uyumadı.

60

Cal tanyeri ağardıktan hemen sonra ikiz muhafızlarıyla geri geldi. İkizler, Apollo'nun kendini hissettiği kadar yorgun görünüyorlardı –gözleri akide şekeri gibiydi– ama duruşları hâlâ bir çift av tüfeği gibi kaskatıydı. Cal, Apollo'nun tecrit odasının kapısını açtı ve William onları izlemek için yerinde doğrulup oturdu. Sanki onlar olmadan yarı-çıplak kalacakmış gibi aceleyle gözlüklerini taktı.

Cal, Apollo'nun kafesine adım attı. Üzerinde bir gece önceki giysilerin aynısı vardı. Gri kazağına bakılırsa sanki onunla uyumuştu. Alt kenarlarında toprak lekeleri ve yapraklar vardı.

"Günaydın, Pearl," dedi William.

Apollo onunla tanıştığından beri ilk kez Cal'ın irkildiğini gördü.

"Pearl Walker," dedi William. "Maine'in sahil kesiminde büyüdü. Mağaza hırsızlığı alışkanlığı yüzünden başı yasalarla belada. Ağır içkici. Bir çocuk annesi. Gittiğin lisenin adını hatırlıyor musun? Yoksa söyleyebilirim."

Cal gri kazağını kendine sıkıca sardı ve gözlerini yere dikerek derin bir nefes aldı. Başını kaldırdığında sakinliği geri dönmüştü.

"Dün gece seni benzine bulayıp ateşe vermek istemiştim." Cal, William'a doğru yürüdü. "Ama sonra bunu Gretta yapmak ister diye düşündüm. Dün gece onu alması için birini tekneyle gönderdim, seni buraya tıktıktan hemen sonra."

William nazikçe ağa tıklattı, sanki Cal içeriye tıkılmış bir hayvanmış da kendisi dışarıdaymış gibi. "Peki ya kızım?"

"Öldürdüğünü mü diyorsun?" diye sordu Cal. "Onu ahirette bile göremeyeceksin."

William'ın yüzüne hakiki bir nefret maskesi indi. "Büyücü. Kara büyücü. Konuştuğun her kelime yalan."

Cal, Apollo'ya kafesten çıkmasını işaret etti ama Apollo gözlerini William'a dikmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Onun kızını öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Sana yalan söylüyor, kuş beyinli. Büyü yapıyor. Cadılar böyle yapar."

Cal, William'a aldırmadan Apollo'ya dönerek, "Sana bir şans daha vermeye karar verdim," dedi.

Cal'ın koltukaltında, kazağın kıvrımları arasına gizlenmiş bir şey sıkıştırılmıştı ama Apollo onun bir kolunu sıkıca yan tarafında tuttuğunu görebiliyordu. Belki bir silahtı. Belki William gerçekleri söylüyordu ve bu yalnızca onu dışarı çıkarıp kafasına birkaç kurşun sıkmak için çevirdikleri bir oyundu. Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapabilirdi?

"Neden?" diye sordu Apollo. "Neden bana bir şans daha vereceksin?"

"Emma bana senden bahsetti, Apollo. Bizimle kaldı ve onunla epeyce konuştuk. Bana buraya geleceğini söylemişti ama ona inanmamıştık. Kendimizi gizleme konusunda oldukça başarılı olduğumuzu sanıyordum. Ona hiçbir erkeğin bu adada bizi bulamayacağını söyledim ama işte buradasın. Tıpkı onun söylediği gibi. Gerçi bu adamın seninle birlikte geleceğinden bahsetmedi, bu yüzden gece boyunca enine boyuna düşündüm. İşte bu yüzden sana ikinci bir şans veriyorum. Eğer bize tekrar ihanet edersen üçüncüsünü asla bulamayacaksın. Şimdi benimle gel."

Cal elini sallayarak onu kafesten çıkardı ve diğer kolunu biraz düzeltti. Orada ne saklıyorsa, el hareketi yaparken neredeyse kayıp düşecekti. Apollo hücrenin kapısına yanaştı. William'a bakmadı.

William, Cal ile muhafızlar Apollo'yu götürürken bağırdı ama sözcükleri –eğer onlara sözcük denebilirse– anlaşılmaz seslerden ibaretti. Ses tonu, sonun yaklaştığını bilen ve ölüme olduğu kadar bu bilgiye de direnen bir hayvanı andırıyordu.

Apollo Kagwa, William Wheeler'ı bir daha asla görmeyecekti.

61

Cal, Tüberküloz Koğuşu'ndan çıkana dek Apollo'yla konuşmadı. İkiz muhafızlar da tıpkı dün gece olduğu gibi hiçbir şey söylemedi. Apollo ikisinden birinin gürzünü kafasına indirmesini ya da Cal'ın kolunun altından bir tabanca çıkarmasını, kaldırmasını ve ateşlemesini bekleyip durdu. Kendisinin de infazını beklerken söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Tekrar dışarı çıktıkları anda Cal kazağının içine uzandı.

"Bu senin için," dedi. Apollo'yu durdurdu ve onu kendine doğru çevirdi.

"Olamaz," dedi Apollo. "Olamaz."

Cal elinde bir çocuk kitabı tutuyordu. *Dışarıda Bir Yerlerde.*

"Bunu nereden buldun?" diye sordu. "Bunu evimde, kitaplığımda bırakmıştım."

Cal güldü. "Dünyada bu kitabın birden fazla kopyası olduğunu biliyorsundur herhalde."

Apollo kitabı ondan alarak temkinli bir şekilde kaldırdı. Neredeyse elinde patlamasını bekliyordu.

"Sana Emma'yla konuştuğumu söylemiştim. Birlikte birçok gece geç saatlere kadar oturduk. Bana babandan, bu kitaptan ve senin için ne kadar önemli olduğundan bahsetti."

"Bunun babamla ne ilgisi var?"

Apollo sanki cevap kitabın ön sayfasında yazıyormuş gibi kapağı açtı.

"Ondan bahsetmiyorum. Bu kitaptan bahsediyorum. Bu hikâyeden. Kendini nerede bulduğunu anlamanı istiyorum."

"Bu adada?"

"İyi bir başlangıç," dedi Cal.

Apollo'nun kolundan tutarak onu avluya yönlendirdi. Arazinin alçalıp yükseldiği yerlerde dengesini sağlamasına yardımcı oldu ve neredeyse bir ağaca toslamak üzereyken onu kenara çekti. Apollo gözlerini kitaptan ayıramıyordu. Şaşkınlık onu bir selin taşkın suları gibi boğmakla tehdit ediyordu.

"Wheeler'ın teknesine bindiğinde New York'taydın ve bir süre boyunca Doğu Nehri'nde yol aldın. Muhtemelen Rikers Adası'nın yanından geçtin, belki de Whitestone ya da Throgs Neck Köprüsü'nden geçtin. Ama bize yaklaştığında, adamıza yanaştığında, yeni sulara girdin ve tekneyi kıyıya oturttuğunda bambaşka bir sahildeydin. Amazonların Themyscira adındaki bir adada yaşadıkları söylenir ve Avustralya'daki Yolngu halkı Ölüler Adası Bralgu'dan söz eder. Dünya yasalarının biraz farklı işlediği büyülü yerler. Sen de böyle bir yere geldin, Apollo."

"Burası North Brother Adası," dedi Apollo. Artık ileride çocukların seslerini, kahkaha ve ciyaklamalarını duyabiliyordu.

"Öyleydi," dedi Cal. "Ama sonra biz geldik ve adayı yeniden yarattık."

Çalıların arasından geçip avluya geldikleri sırada Apollo kadın ve çocukların dışarıda sağa sola koşturduklarını gördü. Küçük çocuklar, Apollo'nun dün gece görmediği bir yola yönlendiriliyor ya da taşınıyorlardı. Avluya bakan bir dizi penceresi bulunan bir binaya götürülüyorlardı. Apollo, çocukların binaya girişini izledi. Binanın içindeki bir kadın onlara oturmalarını işaret ettiğinde çocukların küçük kafaları gözden kayboldu. Bu kadının arkasındaki duvarda bir karatahta asılıydı.

"Bir okul binası mı?" dedi Apollo. Tek sınıflı bir okul binası.

"Orası bir kütüphane," dedi Cal. "Ama aynı zamanda da onları için bir okul görevi görüyor. Aç mısın?"

"Evet," dedi Apollo. Pencereleri izlemekten alamıyordu kendini. Çocukları göremiyordu bile ama orada bağdaş kurmuş bir hâlde oturduklarını ve öğretmenlerine dikkat kesildiklerini gözlerinde canlandırabiliyordu. Brian doğduktan sonra keyfini

süreceğini hayal ettiği bir sürü olağan etkinlik vardı. Ders sırasında dışarıdan çocuğunu gözetlemek. Veli toplantıları. Akşamları ödevlerine yardım etmek. Elindeki şansı yitirene dek böylesi tatsız işlerin nasıl birer lüks olduğunu fark etmemişti.

"Yemeklerimizi burada yeriz," dedi Cal, yıkık dökük bir başka binayı işaret ederek.

İkizlerden biri elini Apollo'nun omzuna koydu ve onu ileri doğru itirdi. Apollo sırf düşmemek için yürümeye devam etti. Kitabı öncekinden daha sıkı bir şekilde karnına bastırdı.

Bir giriş kapısına ulaştılar. İçeriye önce Cal girdi. İçeride küçük gruplar hâlinde yere oturmuş, tabak ya da çanaklarını kucaklarına koymuş kadınlar vardı. Apollo'yu fark ettiler; hem de her biri. Hiç de azımsanmayacak kadarı gerildi ve hatta sanki ona doğru koşacakmış gibi ayaklandı ama Cal ve muhafızları tarafından buraya getirildiğini gördüklerinde onun yerine birbirlerine dikkat kesilmenin zevkine varmayı sürdürmek üzere tekrar yerlerine oturdular. Apollo kendini bile şaşırtacak şekilde kadınların yüzlerini tarayıp William'ın karısını ararken buldu kendini. Kadının nasıl göründüğünü bile bilmiyordu ama yine de onu aradı. William'a yardım etmeyi mi planlıyordu? Bilmiyordu.

Odada ilerlerken Cal belki de bir tür selamlama olarak, "Ben ve sen kız kardeşleriz," dedi. "Biz aynıyız."

Kadınlar hep birlikte cevap verdiler. "Ben ve sen aynı yerden geliyoruz."

Cal onu üzerinde bir dizi servis tabağının bulunduğu masaya yönlendirirken Apollo, "Ne zamandır burada?" diye sordu.

"Üç aydır," dedi Cal. "Ara sıra."

"Ara sıra mı?"

"Haftada en az bir kere New York'a dönüyordu. Kütüphanemizi dolduran oydu. Ne kadar az kitabımız olduğunu gördüğünde şaşkına dönmüştü. Ona kalırsa kitapsız bir yaşam, yaşam sayılmazdı. Emma çocukların buradayken bile kitap okumasını istedi. Kütüphaneci olmaktan vazgeçemedi. Çocukların da hoşuna gitti. Yaşlı kadınlardan bazıları ise kendilerini yargılanmış hissetti."

Apollo'nun içi açlıktan yanıyordu ama hiç iştahı yoktu.

Cal bir çanağa yulaf ezmesi doldurdu. "Bu soğuk sabahlarda iyi gider," dedi.

"Adaya nasıl gelip gitti? Su taksisinin sizin bu büyülü adanıza uğramadığından eminim."

"Kendi donanmamız var," dedi Cal. Yulaf ezmesinin üzerine bir kaşık esmer şeker serpti. "Donanma biraz abartı oldu. Bir trol teknemiz, bir de ufak bir dere sandalımız var. Tek kişilik. Kürekle gidip geliyorsun. Emma kitapları o sandalla getirdi."

"Doğu Nehri'ni bir sandalla nasıl geçeceğini biliyor muydu?"

"Dökülen birkaç şey oldu tabii," dedi Cal, onu baş başa konuşabilecekleri bir köşeye çekerek. "Ama senin karın asla vazgeçmiyor. Bu özelliğini bilmiyor muydun? İradesi öyle kuvvetli ki."

"Öyle," dedi Apollo. "Bilmez miyim."

Cal yere çömeldi ve yere hafifçe birkaç kez vurarak Apollo'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Yulaf ezmesini kucağına yerleştirdi.

Apollo kitabı yere koydu. Yulaf ezmesini yemek yerine hikâyeye göz gezdirdi.

Cal, " 'Baba evden uzakta, denizdeyken,' " diye sesli bir şekilde okudu.

Apollo sayfaları karıştırdı. Anne bahçedeki bankta oturuyor, bebekle birlikte evde duran Ida ise boru çalıyordu. Pencerede mor cüppeli, yüzleri gölgelere gizlenmiş küçük figürler vardı. Goblinler gizlice içeri sızıyordu. Apollo burada durarak ellerini kitaptan çekti.

Cal uzanıp sayfayı onun için çevirdi. Şimdi Ida borusunu çalıp pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Arkasındaki goblinler daha bebek olan kız kardeşini götürüyorlardı. Bağıran çocuğun ağzı açılmış, gözleri ise korku ve yakarışla irileşmişti. Fakat Ida müzik sesi yüzünden kız kardeşini duyamıyordu. Yaratıklar beşiğe bebeğin yerine geçecek bir şey bıraktılar. Ida'nın küçük kardeşiyle birebir aynı görünen, onunla aynı gecelikleri giyen bir bebek. Fakat bu bebek buzdan oyulmuştu.

Sonraki sayfada Ida buzdan bebeği kaldırdı ve göğsüne bastırıp onu sevdi. Ida o şeye fısıldayarak, "Seni seviyorum," dedi. Ama yaratık Ida'nın sevgisine karşılık veremiyordu, çünkü cansızdı.

Cal kitabı yeniden kapadı. "Babanın küçükken neden sana bu kitabı okuduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama sana bunu göstermemin nedeni, doğruyu söylüyor olması. Sen ve Emma kendinizi çirkin bir masalın içinde buldunuz. Bu adadaki tüm kadınlar, senin şu anda yaşadıklarını deneyimledi. Gözlerini kapatmak ya da öyle değilmiş gibi davranman işe yaramaz. Suları geçtin ve artık geri dönemezsin.

William en azından bir şey konusunda haklıydı. Bizler cadıyız. Ama sana başka neyin doğru olduğunu söyleyeyim. O kafesteki adam canavarlarla arkadaşlık ediyor."

Apollo bir an durup tekrar William'ın süvari tehdidini düşündü.

İptal etmeyeceğim. Denemeyeceğim bile.

62

Apollo yulaf ezmesini yedi. Bir süre boyunca ne o ne de Cal konuştu ve bunun yerine odayı diğer kadınların sesleri doldurdu. Bazıları birbirleriyle şakalaşıyor, diğerleri rutinlerini ve adadaki tamiratları konuşuyor, şurada burada yan yana oturmuş çiftler ise birbirleriyle daha samimi şeyler fısıldaşıyorlardı.

"Peki bu kadınlar..." Apollo cümlesini bitiremedi.

"Emma'nın yaptığını yaptık mı?" Cal kaşığını çanağa geri koydu. "Evet. Her birimiz."

Apollo çanağını yere bıraktı. "Peki ya dışarıda gördüğüm çocuklar?" diye sordu.

"Bu kadınlardan bazılarının birden fazla çocuğu vardı. Kaçıp bana geldiklerinde diğer çocuklarını da yanlarında getirdiler."

"Bu çocuklar olanların ne kadarını biliyor?"

"Kütüphanede onlara okuma yazma ve aritmetik öğretiyoruz."

"Ama tarih değil."

"O tarihi değil."

"Neden kalıyorlar? Burada yaşam oldukça çetin gibi görünüyor."

Cal çenesini indirdi ve kararlı bir ifadeye bürünen gözlerini Apollo'dan kaçırmadı. "Hepsi kalmıyor. Burada kalmalarını zorunlu kılmıyorum. Bu kadınlar yaslı ve kafaları karışık bir hâldeyken geldiler bana. Ben de onlara söylediklerine inanılan bir yer sundum. Onlardan şüphe edilmeyen bir yer. Kulak ardı edilmedikleri bir yer. Burada gerçeklikleri başka gerekçelerle öne

sürülerek savuşturulmuyor. Ne kadar az sayıda kadının bu kadar basit bir armağan bulabildiğini biliyor musun? Bu armağan mucizeler yaratıyor. Hepsi burada kalmak istemiyor ama her kadın ilk geldiği zamana göre çok daha güçlü bir hâlde buradan ayrılıyor."

Apollo çanağını alıp kitabı koltukaltına sıkıştırarak ayağa kalktı ve bir an için Cal'ın tepesinde dikildi. Muhafızlardan biri elindeki derme çatma gürzüyle yanına gelene dek sırtını dikleştirmeye bile fırsatı olmadı.

Apollo bu durum karşısında telaşlanarak, "Sadece ayağa kalkıyorum!" diye bağırdı. Bedeni dün gece yediği dayaktan ötürü o kadar ağrıyordu ki onu hâlâ bir tehdit olarak görebiliyor olmaları onu hayrete düşürüyordu. Yalnızca ayağa kalkması bile yeterince zor olmuştu.

Cal dizlerinin üzerine yükseldi ve sonra zorlanarak yavaşça doğruldu. Günışığında yaşını daha çok belli ediyordu. "Sorun değil," dedi, muhafızın omzuna dokunarak.

Apollo hâlâ yerde yemek yiyen kadın kümelerinin arasından yürüdü. Uzun masada ikisi de suyla dolu olan iki leğen vardı. O da kadınların yaptığını yaparak yulaf ezmesinden kalan son parçayı neredeyse ağzına kadar dolmuş olan –gübre hâline gelecek– bir kovaya boşalttı ve sonra çanağını leğenlerde temizledi.

Bunu yaptığı sırada Cal oradaki kadınların arasında dolanarak aralarından birkaçına bir şeyler söyledi. Onun yanına döndüğünde çanakları kurumaları için nereye koyduklarını gösterdi. Apollo bunu yaparken Cal'a William'ın tehdidinden bahsetme seçeneğini kafasında tarttı. Fakat Cal onun yanına geldiğinde Apollo hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Çocukları görebilir miyim?" dedi Apollo. "Onlarla tanışabilir miyim?"

Cal, Apollo'yu bir kez daha baştan ayağa süzdü. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Kahkahalarını duymak hoşuma gitti," dedi Apollo.

Cal kendi çanağındaki yulaf ezmesi parçalarını kovaya attı, çanağı yıkadı ve kurumaya bıraktı. Ondan ziyade kendisiyle konuşurmuş gibi, "Her gün şaşılacak yeni bir şey çıkıyor," dedi.

Cal, Apollo'yu yeniden avluya çıkardığında okulda teneffüs vaktiydi. Daha büyük çocuklardan bazıları kovalamaca oynarken diğerleri büyük plastik bir torbayı tekmeliyor ya da birbirlerine fırlatıyorlardı. Bu tabloyla uyuşmayan en önemli görüntü, avlunun engebeli parke taşlarının üzerinde bir trotinete binen, yaklaşık üç yaşlarındaki kız çocuğuydu. Çocuk makinenin alçak sapını tutmuş ve bir ayağını tahtaya, diğerini ise yere koymuştu. Henüz dengesini sağlayamıyordu. Düştü ve kalktı ve düştü ve kalktı. Bir kadın gelip trotineti kaldırmasında ona yardımcı olmaya çalıştığında, minik kız kadına vurup onu yanından uzaklaştırdı. Bunu tek başına yapacaktı.

Apollo çocukların sesini dinledi. Trotinetin üzerindeki kızın usanmış ciyaklamalarını. Sarı bir top yüzünden güreşen iki oğlanın maymun haykırışları. Alay etmeler, sızlanmalar, cıvıldamalar ve kıkırtılar. Çocuklar. Muhteşem ve yarı-vahşi yaratıklar. Apollo onları güzelliği karşısında neredeyse baygınlık geçirecekti.

Cal onu dengelemek için bir kolunu Apollo'nun sırtına doladı. "Ben anne olduğumda," dedi, "çocukların bu kadar yakınında bulunmak bile kocama kurdeşen geçirtirdi."

"Biraz daha yaklaşalım," dedi Apollo.

O anda Doktor Kulübesi'nden küçük bir kadın grubu göründü. Ellerinde iş ve bahçe aletleri vardı. Her birinin omuzlarına büyük çuvallar asılmıştı.

"Bu adaya yerleşmenin en iyi yanlarından biri," dedi Cal, "kendi gıdamızı üretebilmemiz. Doğu Nehri'nin ortasında bir Kibbutz."

Apollo, avlunun karşı ucunda duran, trotineti yine devrilmiş olan kızı işaret etti. Üç yaşındaki ufaklık devrilen trotinetin başında duruyor ve sanki ıslah edilmesi gereken bir köpekmiş gibi alete tıslıyordu. Sinirlenerek bağırdı ve aleti kendi başına kaldırmaya çalıştı ama onun için fazla ağırdı.

Cal ile Apollo etraflarında oyun oynayan çocukların arasından geçerek onun yanına yaklaştılar. Yanına vardıklarında kız başını kaldırıp onlara baktı, gözlerini kıstı ve sonra onlara vurarak araçla onların arasına geçti.

"Hayır!" dedi.

Sonra da eğilip trotinetin sapını yakaladı ve onu bir parça yukarı kaldırdı ama araç yeniden yana devrildi.

Cal kızın yanına çömeldi. "Yardıma ihtiyacın var," dedi.

Küçük kız geri geri giderek Cal'dan uzaklaştı ve doğruca Apollo'ya çarptı. Döndü, başını kaldırıp ona baktı ve yüzünü ekşitti. Ona, "Hayır!" diye bağırdı.

Cal ona el işareti yaptığında Apollo da kızın karşısında çömelerek onunla göz hizasına geldi. Kızın saçları sıkı ve ince örgüler hâlinde örülmüştü ve her bir örgünün ucuna küçük, şeffaf boncuklar takılmıştı.

"Benim adım Apollo."

Kız onu merak dolu bakışlarla izledi, sonra tekrar Cal'a döndü. Cal ona hafifçe başını salladı. Kız hâlâ şüpheci görünen bakışlarla tekrar Apollo'ya baktı.

"Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu Apollo.

Kız önce hantal trotinete, sonra da ona baktı. Apollo boş ellerini kaldırdı. Biriyle aracın sapını yakalayıp onu kaldırdı. Kız birden Apollo ile Cal'a sırtını dönerek bir ayağını trotinete koydu ve yeri tekmeleyerek oradan uzaklaştı. İkili onun gidişini seyretti. Kız yalpalayarak bir buçuk metre kadar ilerledi.

Üç yaşındaki ufaklık sonunda dengesini kaybetti. Aleti döndürdü ve yana doğru kapaklandı. Kötü düşmüşe benzemiyordu ve çocuk sanki aletle işini bitirmiş de dinlenme vakti gelmiş gibi sırtüstü yatarak sabah göğüne baktı.

"Gdip onu kaldıralım," dedi Cal.

Yanına vardıklarında küçük bir el Apollo'nun iki parmağını yakalayıp onu çekiştirdi. Apollo kızın kalkmasına yardım etti.

"Bu Gayl," dedi Cal.

Küçük kız trotinetten sıkılmıştı. Kütüphaneye doğru bir adım attı. Tutuşunun kuvveti Apollo'ya onunla birlikte gitmesi gerektiğini söyledi.

"Sanırım bir arkadaş edindin."

"Gretta'yla konuşabilir miyim?" diye sordu Apollo.

Cal gözlerini kıstı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Niçin?"

"William'ın kızını öldürdüğünü söylemiştim."

"Öldürdü."

Gayl iki adım daha attı. Apollo sürüklenmek üzereydi.

"Buradaki her kadın benzer bir şey yaptı," dedi Apollo. "O zaman neden William'ı farklı bir kefeye koyuyorsun?"

"Hayır. Benzer değil. Yanlış. Wheeler'ın yaptığı şey şeytancaydı."

"Bunu Gretta'dan duymak istiyorum."

"İstiyorsun öyle mi? Bir erkeğe ufacık bir kahvaltı veriyorsun ve birdenbire sana emirler yağdırmaya başlıyor."

Gayl onu bir kez daha çekiştirirken Apollo, "Bu bir rica," dedi. Üç adım attı. "Lütfen, Cal."

"Gün içinde nehirde yolculuk etmiyoruz," dedi Cal. "Gretta adaya bu gece gelecek. Kukla gösterisini akşam yemeğinden sonra sergileyeceğiz. Eğer seninle konuşmak isterse o zaman konuşursun. Şimdilik Gayl'le ilgilen."

Apollo ile Gayl kütüphaneye yollandı. Cal onları sessizce izlerken, bir kadın acil bir sorunu haber vermek için onun yanına geldi.

63

Apollo adanın ritmine ayak uydurdu. Bir işten diğerine koşturdu –çocuklarla ilgilenmek ya da onların arkalarını toplamak gibi– ve tüm bu süre boyunca Gayl onun yanında kaldı. Apollo mu ona yardım ediyordu yoksa tam aksi miydi? Kadınların birçoğu da şakayla karışık aynı soruyu soruyorlardı ama Apollo kafasına takmıyordu. Gayl'in annesiyle tanıştı. Kadının ayrıca beş yaşında bir de oğlu vardı ve Apollo'nun yardımı karşısında yalnızca rahatlamış gibi görünüyordu. Apollo, Gayl'e öğle yemeğini yedirdi, ona *Dışarıda Bir Yerlerde*'yi okudu ve lazımlığını kullanmak istediğinde ise onu annesine geri getirdi. Apollo eski harala gürelenin geri döndüğünü, çok doğal ve zorunlu gelen bir şeyi yapmadaki özgüvenin, bunu yanlış yapıyor olduğuna ve bu savunmasız canı tehlikeye soktuğuna dair korkularının geri döndüğünü hissetti. Duyduğu gerginlik, onu öldürebilecek kadınlarla dolu olan bu adada daha da yüksekti. Apollo ile Gayl birlikte çamaşır katladılar; daha doğrusu Apollo işini yapıyor, Gayl ise katlanan çamaşırları ciddiyetle bozuyor ve sonra onu yakalaması için yakaran bakışlarla Apollo'yu gözetliyordu. Apollo öfkelenmiş numarası yaptığında Gayl öyle çok kıkırdadı ki sonunda ağladı. Apollo ara sıra başka birinin kahkahasını daha duydu. Kendisinin.

64

Saat akşamın altısı olduğunda akşam yemeği servis edildi. Doldurulacak pipetli bardaklar, temizlenecek bulaşıklar vardı. Çocuklara Doktor Kulübesi'nde hep birlikte yemek yedirildi. Kadınlardan ikisi müzik yaptı –gitar ve küçük bir davulla– ve çocuklar müziğe şarkılarıyla eşlik ettiler. Hepsine diğer birçok şarkının yanında "Diamonds and Rust" ile "Umi Says" şarkıları öğretilmişti. Yaşça küçük çocuklar kukla gösterisinden önce yataklarına yatırıldı ama Gayl'in gitme vakti geldiğinde küçük kız bunu reddetti. Yatmak istemiyor, Apollo'yla kalmak istiyordu. Apollo kızın biraz daha onunla kalmasına izin verilmesi için yalvardı. Gayl'in annesi buna güldü ama Apollo kadının gözlerinde başka bir şey daha gördü; kızıyla vakit geçirmek isteyen tuhaf bir adama karşı duyduğu şüphe refleksi. Apollo bu endişesi için kadını suçlayamadı. Bu temkinli davranış, Gayl'in annesinin iyi bir ebeveyn olduğuna işaretti.

Fakat Cal bu adama güvenebileceklerini belirtmişti ve bu desteğin belirli bir ağırlığı vardı. Ayrıca annenin beş yaşındaki oğlu tam o anda iç avluda bir yaygara koparmaya karar verdi, bu yüzden Gayl'i bir süre daha Apollo'yla bırakmak herkesin işine geldi.

Benim için ona göz kulak ol. Gayl'in annesi oğlunu Hemşire Konutu'na götürmeden önce işte bunları söylemişti. Cal, çocukları gösteri için kütüphaneye çağırdı. Apollo kitabı pantolonunun arkasına sıkıştırdı ve Gayl'i omuzlarına aldı. Küçük kız diğer çocuklara bakarak, "Ben çok uzunum!" diye bağırdı.

Çocuklar bir duvardan diğerine koşturur, raflardaki kitapları ayrım gözetmeksizin karıştırır, birbirlerini ittirip dirsekler ve yerlerine yerleşmeden önce son birkaç taşkınlık daha yaparken Cal ile Apollo kütüphanenin arka tarafında duruyordu. Apollo, Gayl'i de onlara katılması için yere bırakmaya çalıştı ama küçük kız onun kucağında mızırdanmaya başlayınca Apollo vazgeçip onu kucağında tutmaya devam etti.

"Yemekte pek fazla yemedi," dedi Cal. "Aç olduğuna eminim."

Ve o sırada yanındaki muhafızla birlikte Gretta Wheeler çıkageldi.

Odadaki tüm yetişkin kadınlar kaskatı kesildi ve sanki mıknatısa doğru çekilen dikiş iğneleri gibi kadına doğru döndü. Apollo yalnızca kadınların sessizliğe gömüldüğünü fark edince dönüp ona baktı. Çocuklar etrafta gürültü yapıp oyunlar oynamaya devam ediyorlardı. Gretta, Cal'ın yanına geldi. Apollo'ya aldırış etmedi. Gergince gülümsedi, yoksa bu yalnızca Cal'ın ona olan bakışları yüzünden miydi?

Gretta Wheeler'ın saçları sertçe geriye toplanmıştı ve vücudu besin yetersizliği anlamına gelecek kadar cılızdı. Apollo, Holyrood'daki bodrumda karşılaştığı, hemen hemen Gretta'ya aynı görünen kadını anımsadı; hatta Emma da son zamanlarda böyle erimişti. Bu kadınların her biri neredeyse yaşam özü çekilmiş birer ceset hâline, bir vampirin kurbanı hâline gelmişti.

"Seni çağırmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi Cal. Normalde başkalarına dokunmaktan çekinmeyen Cal, kollarını iki yanda bıraktı. Cal bile Freyya'dan korkuyor gibiydi, ya da sadece onun adına korkuyordu. "Grace nerede?"

"Ailemle bıraktım. William burada mı? Buraya mı geldi? Öylece?"

Apollo'nun erken saatlerde pencereden gördüğü genç kadın –çocukların öğretmeni olabilir miydi?– çocuklarını dikkatini çekmek için ellerini çırptı. Oğlanlar ve kızların çember şeklinde bir araya toplanmasını işaret etti.

Apollo, "Benimle birlikte geldi," dedi.

Gretta Wheeler ona döner dönmez Apollo bunları söylediğine pişman oldu. Kadın, parmakları gerilmiş ellerini havaya kaldırdı; sanki onun gözlerini oyacakmış gibiydi.

"Onunla birlikte misin?" diye sordu.

Apollo eğer küçük kızı kucağında tutuyor olmasaydı Gretta'nın onu çiğ çiğ yiyeceğini düşündü.

"Elbette hayır," dedi Cal usulca. "Eğer öyle olsaydı burada bizimle birlikte olmasına izin vermezdik."

"Ben Emma'nınkiyim," dedi Apollo. "Emma Valentine'ın kocası." Kendini bile şaşırtmış, ağzından çıkan sözcükleri duyunca ürpermişti. Dört aydır ilk defa kendini herhangi bir yönden Emma'yla müttefik olarak görüyordu.

Ben Emma'nınkiyim.

Gretta boş gözlerle Apollo'yu izledi; sanki antik Fenike dilinde konuşmuş gibi. Emma'nın ya da Apollo'nun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; kendi korkunç hikâyesinin merkezinde yaşarken başkalarının hikâyeleriyle ilgilenemeyecek kadar meşguldü.

Gretta'nın elleri iki yana düştü. Yumuşak bir şekilde, bir tür özür olarak, Apollo'ya el salladı. Cal kolunu kadına sardı ama onu çok sıkmadı. Gretta dokunuşu kabul etti ama Cal'a sarılmak üzere ona eğilmedi.

"Hep onunla işimin bittiğini düşünüp duruyorum," dedi Gretta. "Ama hep bir şekilde hayatıma girmenin bir yolunu buluyor."

"Biliyorum," dedi Cal.

"Bir türlü vazgeçmiyor. Biz ona aitiz. İşte böyle düşünüyor. Ben ve Grace. Ve de Agnes."

Son sözcüğü, kızın adını fısıldamıştı.

"William gerçekten de–?" Apollo'nun sorusu dudaklarının arasından kaçtı ama cümlesini tamamlamadan onları sıkıca kapatmayı başardı. Önemi yoktu; Gretta onun ne demek istediğini biliyordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Kızımı öldürdü mü?"

Çocuklar sessizliğe gömülüp Gretta'ya döndüler. Koşullar

ne olursa olsun çocuklar her zaman etraflarını dinlerdi. Yetişkinlerin bunu unutması kolaydı. Apollo, çocukların annelerinin onları neden buraya getirdiğini bilmediklerini söyleyen Cal'ın gerçekten de haklı olup olmadığını merak etti. Çocuklar, sırları Ulusal Güvenlik Ajansı'ndan bile daha iyi açığa çıkarırdı. Öğretmen çocukların dikkatini yeniden çekebilmek için hafifçe el çırpmak ve şşşt sesleri çıkarmak zorunda kaldı.

"Ama o dedi ki–" diye söze başladı Apollo.

Gretta onun üzerine atıldı. "Ah evet, lütfen bana onun söylediklerini anlat! Onca yolu sırf sen bana kendi hayatımı açıklayabilesin diye geldim zaten!"

Gayl kollarında kıpırdanırken Apollo bir adım geri çekildi. Gayl şüphe dolu gözlerle Gretta'ya bakıyordu. Bir çocuk için çok az şey kontrolünü kaybetmek üzere olan bir yetişkin kadar korkutucu gelirdi.

Cal, Apollo'yla Gretta'nın arasına girerek, "Gayl acıkmışa benziyor," dedi. "Neden gidip ona bir şeyler yedirmiyorsun?"

İki kadın, ellerinde kukla gösterisi için hazırlanıp tamamlanan iki setle birlikte kütüphaneye girdi. Çocuk sahibi olmak isteyen çiftin evi; Büyücü Kadın'ın bahçesi; Rapunzel'in kulesi ve hatta prensi kör edecek olan dikenli çalılar. Çocuklar setleri ve muhafızlardan birinin bileğinden sallanan kukla torbalarını görür görmez büyülenme vaadiyle sus pus olmuşlardı bile.

Gretta'nın dikkati dağıldı ve dönüp Cal'a baktı. "Yeni adresimi bulmuş. Bana postayla bir kitap gönderdi."

"Bir kitap mı?" diye fısıldadı Apollo ama kadınlar onu duymadı.

"Dikkatli davrandığını sanıyordum," dedi Cal.

"İzini sürekli kaybettirmek kolay değil, Pearl. Adadayken durum başka ama dışarıdaki gerçek dünya. Eğer bir daire kiralamak istiyorsan kim olduğunu kanıtlaman gerekiyor. Bu da bir eylaet kimliği çıkarmak demek ve eğer bir banka hesabı açmak istersen de o kimliği kullanman lazım."

Cal, "Ne demeye banka hesabına ihtiyacın olsun ki?" diye tısladı.

"Ben yeniyetme bir kız çocuğuyla yaşıyorum!" diye bağırdı Gretta. Çocuklar yeniden dönüp ona baktı. "Paramı yatağın altına saklayamam. Grace'in onu ne kadar hızlı bir şekilde bulacağını biliyor musun? Uslu bir kız ama yine de on altı yaşında bir ergen."

Cal bitkince başını salladı. Gerçek dünyanın sorunu, gündelik olaylarla size müdahale edip durmasıydı.

"Kitap mı?" dedi Apollo tekrar, bu sefer daha yüksek bir sesle.

Gretta yere baktı. "Kitabı mahvetmiş. Her sayfasına aynı şeyi yazmış."

Gayl usulca mızırdandı ve ağzını işaret etti. Apollo'nun kollarında kıpırdandı.

Cal, "Sana o kızı beslemeni söylediğimi sanıyordum," diye çıkıştı. "Onu şu sövdüğümün Doktor Kulübesi'ne götür. Gayl nerede olduğunu biliyor. Değil mi Gayl?"

Kız ciddiyetle başını salladı, o kadar ciddiydi ki kafasıyla birlikte omuzları da sallandı.

Gretta, Cal'ın sözünü kesti. "Her şeyimi aldı. Hesabımdaki parayı son kuruşuna kadar boşalttı. Artık banka soymak için silaha bile ihtiyacın olmuyor, yalnızca internet bağlantın olması yeterli. O piç kurusu benden yetmiş bin dolar çaldı."

Apollo'nun biraz midesi bulanmaya başlamıştı.

"Ne yazmış?" diye sordu Apollo. "Kitaba yani."

"Onun adını." Gretta usulca konuşmuştu. "Agnes. Tüm sayfalara."

65

Apollo, Gayl'le birlikte Doktor Kulübesi'ne yürüdü. Daha çok yalpaladı diyelim. Kızı oraya götürdüğünün farkında bile değildi. Yetmiş bin dolar. O kiralık teknede oturur, hayatında yaptığı en büyük kitap satışını kutlarken, Gretta Wheeler'a karşı işlenen bir suça ortak olmuştu. Sonra da adam her sayfayı kendi kızının adıyla mahvetmişti. Agnes. Gerçekten onu öldürmüş müydü? Apollo yönünü o kadar şaşırmıştı ki, şu anda ölüyor bile olabilirdi.

Apollo, Gayl'i Doktor Kulübesi'ndeki yemek odasında yere bıraktı. Kız doğruca, bir duvara sıralanmış olan soğutuculara yönelirken ayakkabıları yeri kaplayan kir ve döküntülere sürtünüp hışırdadı. Apollo içinde yemekten kalan peynirli makarnanın bulunduğu bir Tupperware bulana dek tüm soğutucuları araştırdı. Soğutucunun kapağını kapattı ve ortak bir çatal kaşık çekmecesi olarak kullanılan karton kutuyu karıştırdı. Plastik çatallar, kaşıklar ve bıçaklar, kâğıt tabaklar ve bardaklar. Yemek masalarından birine yöneldi, bir sandalye çekti, peynirli makarnayı bir çatal ve kaşıkla birlikte masaya koydu ve sonra Gayl'i kucağına aldı. Onu dizine oturtup Tupperware'in kapağını açtı. Hâlâ yarı yarıya sersemlemiş hâldeydi ama yine de bu basit rutini tamamlayabilirdi: çocuğu beslemek. Gayl yemeğe göz gezdirdi, sonra da yeniden Apollo'ya baktı. Başını salladı. Apollo kaşığı peynirli makarnaya daldırdı. Onu kızın ağzına götürdü.

Gayl, "Hayır!" diye bağırdı ve Apollo'nun eline vurdu. Peynirli makarna artık yerdeki bir lekeden ibaretti.

Gayl kaşığı çekiştirdi. Apollo kaşığı bıraktığında küçük kız onu iki elinin arasında döndürdü ve sol eliyle sapını yakaladı. Sonra sanki nişan alırmış gibi Tupperware'i incelemeye başladı. Kaşığı kaldırdı ve yemeğe götürdü. Kaşık kabın yan tarafına çarptı, bu yüzden Gayl onu yeniden kaldırıp tekrar denedi. İkinci denemesinde kaşığı makarna yığınının üzerine batırmayı başardı. Kaşığın ucunu bir kürek gibi makarnaya daldırdı. Onu yeniden kaldırdığında yere biraz daha yemek döküldü.

"Hayır!" diye bağırdı; uğradığı hüsran yüzünden okunuyordu.

Apollo ona, "Bana karımı hatırlatıyorsun," dedi. Kız ona baktı ama Emma hakkında bir şeyler dinlemek hiç ilgisini çekmemiş gibiydi. Apollo bu terimi tartarak, "Karım," diye tekrarladı kendi kendine. Emma oğullarını öldürmüş müydü? Yoksa oğulları hâlâ yaşıyor muydu? Cal ona suları geçip cadılar ve canavarların dünyasına ulaştığını söylemişti. Burada umut da var mıydı? Böyle bir şey büyüden bile daha olanaksız görünüyordu. Cal, onun kafasının içinde bir orman yaratmıştı ama Apollo sabahtan beri bir sesin, kendi sesinin ona ara sıra seslendiğini, ona görevini hatırlattığını işitebiliyordu: Emma'yı bul.

Adaya geldiğinde planı açıktı: Onu öldürmek. Ama ya şimdi? Ona zarar vermek için mi, yoksa yardım etmek için mi buradaydı? Emin olamıyordu. Ayrıca, neredeydi o? Neden kendini göstermemişti? Apollo neredeyse paniğe yaklaştığı bir anda sol elini kontrol etti. Bomboş duran yüzük parmağına baktı. Onu gerçekten nehre fırlatmıştı, öyle değil mi? Geriye yalnızca orta-parmağındaki kırmızı iplik kalmıştı.

Gayl plastik kaşığı bıraktı. Kırmızı ipliği çekiştirdi. İplik çözülmeyince, onu çıkarmaya çalışarak Apollo'nun parmağından aşağıya çekti. Apollo plastik kaşığı alıp onu Gayl'in dudaklarına götürmek için diğer elini kullandı. Kız dalgın bir şekilde kaşıktaki makarnadan bir lokma aldı. Apollo, onu kandırıp yemek yedirebildiği için kendisiyle gurur duyarak sırıttı. Sonra Gayl elini abartılı bir şekilde havaya kaldırdı. Kırmızı ipliği Apollo'ya fark ettirmeden onun parmağından çıkarmıştı.

"Bebeğim?" Doktor Kulübesi'nin girişinden bir kadın sesi geldi.

Apollo başını bile çeviremeden Gayl onun kucağından fırlayıp koşmaya başladı. "Anne!" diye haykırdı. Neredeyse yerden havalanarak annesinin kollarına yerleşti.

Apollo ayağa kalkarak, "Yemek yedi," dedi. "Şey, en azından bir lokma yedi."

"Eh, bu da bir şey," dedi Gayl'in annesi ona takılarak. "Umarım çok zorluk çıkarmamıştır."

"Gayl harika bir çocuk," dedi Apollo.

"Evet, öyle," dedi annesi, kızının gözlerinin içine bakarak. "Ayrıca yatma vaktini de çoktan geçirmiş bir çocuk."

"Hayır!" diye bağırdı Gayl ama sonra o kadar genişçe esnedi ki isteseler tüm dişlerini sayabilirlerdi.

Gayl'in annesi, yüzünü Apollo'dan yana döndü. "Burada kaldığı süre boyunca Emma'yı çok iyi tanıma fırsatı bulamadım," dedi. "Ufaklıklar beni fazlasıyla meşgul ediyor, anlarsın ya. Ama oğlum Freddie'yi epey sevmişti. Oğlum çok utangaçtır. Pek konuşmaz ama kitap okumayı sever. Emma'nın da kendinde sorunları vardı ama her gece yatma vaktinden önce ona kitap okurdu. Bu da bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı."

Anne ve kızı, Doktor Kulübesi'nin kapısından çıktılar ama bir an sonra geri döndüler. Gayl'in annesi elini uzattı. Kırmızı iplik avucunda duruyordu.

Apollo başını sallayarak ipliği ondan aldı. Uzun bir süre boyunca gözlerini ilmeğe dikti, sonra da onu yüzük parmağına geçirdi.

66

Apollo sanki gazetesini alıp yürüyüşe çıkan bir adam gibi kitabı koltuğunun altına sıkıştırarak Doktor Kulübesi'nden çıktı. On metre bile uzakta olmayan kütüphaneyi görebiliyordu. Pencerenin ardından Cal'ı seyretmeye koyuldu. Kukla gösterisine başlamıştı. O korkutucu kuklalardan yapmamışlardı ama bunun önemi yoktu. Apollo her biri kuklalara kilitlenmiş olan yaşça büyük çocukların başlarını görebiliyordu. Cal'a değil, gösteriye odaklanmışlardı.

Apollo, "Cazibe," diye fısıldadı.

Görünene göre dışarıdaki tek kişi kendisiydi. Cal, muhafızlar ve çocuklar kütüphanedeydi, diğer kadınlar ile küçük çocukları ise Hemşire Konutu'na yatmaya gitmişti. Apollo orada dikilirken yalpaladı. Avluya, New York City'nin üç yüz yıldır karşılaşmadığı bir sessizlik çökmüştü. Nehrin yakınında değillerdi ama Apollo North Brother Adası'nın kıyı şeridine çarpan suyun şapırtısını duyabiliyordu.

Güçlü bir rüzgâr kadar ani bir şekilde, havada bir akım hissetti. Önce bunu avluyu ansızın dolduran bir sesle, çene çalan insan sesleriyle karıştırdı ama bir an sonra sanki bedenine bir yük dalgası yayılmış gibi, neler olduğunu anladı. Çenesinden bir tür elektrik dalgası geçiyor gibiydi. Dişleri sıkıştı ve ensesi yanmaya başladı. Daha yüksek bir frekansa ayarlandığını hissetti. Neredeyse yayının geldiği yönü bile hissedebiliyordu. Kütüphane ya da Hemşire Konutu değil, Tüberküloz Koğuşu'ndan geliyordu.

William.

Apollo o yöne doğru iki adım attı ama sonra bir topaç gibi ol-

duğu yerde dönerek kütüphaneye yöneldi. Kapıya gelerek içeriye eğildi. Cal, Rapunzel'in hikâyesini anlattığı sırada bakışlarını çocuklardan ayırmıyordu.

Muhafızlar onu fark etti ama Apollo'ya doğru yürümeye başlayan kişi arka tarafta kaskatı ve harekete geçmeye hazır bir şekilde duran Gretta oldu. Onu iterek kütüphaneden çıkardı ve kolunu sıktı. "Cal sana güvenmeye karar vermiş olabilir," diye fısıldadı. "Ama bu benim de güveneceğim anlamına gelmiyor."

"Dinle," dedi Apollo. "Lütfen. Cal'a söylemem gereken bir şey var."

"Bana söyle," dedi Gretta. "Çocuklar bari on dakikalığına mutluluğun keyfini sürsünler."

"Konu William," dedi Apollo. "Bir tehdit savurmuştu."

"O sürekli tehdit savurur."

"Süvarileri çağırdığını söylemişti," dedi Apollo. "Kim olduklarını bilmiyorum ama birileri geliyor."

Gretta, Apollo'nun kolunu bıraktı ve sanki suratına bir tokat yemiş gibi yüz ifadesi donuklaştı. "Birileri geliyor," diye tekrarladı. Bir elini havaya kaldırarak karanlıkta hafifçe havayı yokladı. Kendini toparladı, Apollo'ya sırtını döndü ve hızla içeri daldı.

Apollo onun kalabalığın, masal dinleyen onca çocuğun kenarından seğirtmesini izledi. Gretta Cal'a ulaştı, gösteriyi böldü, ona doğru eğildi ve kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Cal kuklalarını yalnızca birkaç santim indirdi, bir an için gülümsemesi soldu, sonra kendini toparlayarak kuklaları kaldırıp hikâyeye kaldığı yerden devam etti. Fakat bunu yaptığı sırada gözleri odayı taramaya başladı ve sonunda muhafızlarından birinin bakışlarına kilitlendi. Apollo bununla birlikte oradan çıkıp gitti.

Tecrit odaları hafif eğimli bir tepenin dibindeki koruluğa bakıyordu. Tepeye vuran ay ışığı ağaçları karanlıkta bırakıyordu, fakat yine de patika kolaylıkla görülebiliyordu. Orada Apollo dışında hiç kimse yoktu.

Apollo, William'ın kapatıldığı kafesin penceresini bulmaya çalışarak koğuşun yanından dolandı. Onu bulduğunda çömele-

rek toprağın üzerinde tenis topu büyüklüğünde bir taş buldu. Beş adım geri çekilerek taşı fırlattı ve pencere kırıldı. Artık William'ın hücresiyle Apollo arasında yalnızca kafesin ağları vardı.

Kafesin içinden hiçbir ses, hiçbir tepki gelmedi. Apollo kafesten gelecek herhangi bir şeye kulak kesildi. Belki de kendisi Gayl'i beslerken muhafızlar çoktan onu alıp götürmüşlerdi. Belki de cesedi şu anda bir yerlerde için için yanıyordu.

Apollo emekleyerek pencereye biraz daha yanaştı. İçeriyi görmeye çalıştı ama oda çok karanlıktı. "William," diye tısladı. "William! Eğer içerideysen bana derhal cevap ver."

İçeriyi görmek için parmak uçlarında yükseldi. Burnunu kafese dayadı.

"William Wheeler!"

Sonunda kafesin içinden bir homurtu yükseldi. Toprağın üzerinde ayak sürüme ve sürtünme sesleri. "Benim adım o değil, yani o siktiğimin adını kullanmayı bırak."

Bir figür paytak adımlarla pencereye geldi. Bu bir adam değil, bir şekil, bir gölge, homurtularıyla gözdağı saçan bir şeydi.

"Karınla tanıştım," dedi Apollo. "Ona *Bülbülü Öldürmek*'in tüm sayfalarını mahvederek gönderdiğini söyledi."

"Seni niye bağlıyor? Paranı aldın, öyle değil mi?"

"O parayı karından çaldın, William!"

Hücrenin içindeki figür hırıldadı.

"Sana o adı kullanma demiştim. Gerçek adım bu değil. Gerçek adımı ben de bilmiyordum. Gerçekte kim olduğumu bilmiyordum. Sonra ait olduğum yeri buldum. Beni anlayan insanları buldum. Onlarla hayatımda hiç kimseyle konuşamadığın şekilde konuşabiliyordum. Oradayken, William Wheeler'ın yüzünü çıkarıp alttaki gerçek yüzümü buldum. Arkadaşların gerçek yüzümü gördüklerinde bana gerçek adımı verdiler. Hatta, Apollo, onu sen de biliyorsun."

"Ben bunu nereden bileyim?"

Kafesteki adam sesini yükseltti ve sanki bir bildiri okurmuş gibi konuşmaya başladı. "Bu akşam yemek planlarımız var. Brian Bebek'ten ilhamla hazırlanmış bir yemek."

Apollo geriye doğru bir adım attı. Adam, yüzünü ağdan bariyere yaklaştırdı.

"Haşlanmış sebze!" diye bağırdı.

"Sen Çocuk Yuvası'sın," dedi Apollo.

"Biz!" diye tısladı adam. "Biz Çocuk Yuvası'yız. Tek bir adı kullanan on bin adam."

Kafesteki adam parmak uçlarını metal ağlara geçirdi. Ay ışığında tırnakları birer pençe kadar yırtıcı görünüyordu. Apollo bir şok dalgasına uğradı. Kendini alabora olmuş bir tekne gibi hissediyordu.

"Kızını öldürdün," dedi Apollo. "Gretta öyle söyledi."

Çocuk Yuvası bağırarak, "Bir seçim yaptım!" diye cevap verdi. "Ailem için olabilecek en zor seçimi yaptım."

Apollo'nun çenesi sıkıldı. Elektrik akımı yeniden havayı doldurdu. Ama bu William'dan gelmiyordu. Havadaki değişim, Apollo'nun arkasındaki bir yerden geliyordu. Kafasının arkası gitgide daha da ısınıyordu. Apollo arkasına döndü.

Tepenin aşağısında koruluktan başka hiçbir şey yoktu. Gece onları gölgelerle örtüyordu. Yalnızca ağaçların tepeleri capcanlı, gerçekçi bir şekilde görülebiliyordu. Doğu Nehri'nden esen rüzgâr ağaçların savrulup eğilmesine neden oluyordu. Ağaçların boyu on beş metreydi. Apollo ancak onları doğrudan izlediğinde ağaçların rüzgârla değil de onların tersine eğildiğini fark etti. Apollo ürperdi ve karnına dolan bir tiksinti hissetti. Ansızın birinin, bir şeyin, o ağaçların arasında saklanıp onu izlediğine ikna oldu.

"Senden istediğim şeyi yaptın mı?" dedi Çocuk Yuvası. "Gretta'mı geri alabilecek miyim? Grace'imi? Ailem nerede? Onları bana getirmen gerekiyordu."

Apollo kafesteki adamdan uzaklaşarak Tüberküloz Koğuşu boyunca kütüphaneye doğru ilerledi. Hatta koşmaya başladı. Hareket ederken dönüp ağaçlara bakıp duruyordu.

"Sana adil bir teklif sundum, Apollo!" diye bağırdı Çocuk Yuvası. "Tehlikede olan sensin, ben değilim!"

Sonra da patlamalar başladı.

67

Doktor Kulübesi paramparça oldu. Bir an sonra yaşanan iki patlama daha Hemşire Konutu'nu yerle bir etti. Yıkımın sesleri ta Rikers Adası'ndan bile duyulmuş, hapishanenin kuzey tarafına yakın olan tutsakları uyandırmıştı. Bu adamlar sabah olunca –diğer tutsaklara ve gardiyanlara– patlama sesleri duyduklarına yeminler edeceklerdi. Onlara kimse inanmayacaktı.

Apollo bile burada, patikada avluya doğru koştuğuna tam olarak inanamıyordu. William Wheeler –hayır, Apollo kendini o noktada durdurdu– adı bu değildi. Çocuk Yuvası nasıl olmuştu da adaya top ateşi açılmasını sağlamıştı? Bu mümkün değildi. Ama bunu bir de un ufak olan binalara, Apollo'nun ayaklarının altında sarsılan toprağa anlatmayı denesenize.

Apollo gök gürültüsüne benzeyen, top ateşi gibi boğuk bir patlama daha duydu ama bu seferki bir patlamadan ziyade kükremeyi andırıyordu. Bir kez arkasına dönüp hızlıca omzunun üzerinden koruluğa doğru baktı. Gece göğünde başının üzerinden bir şey geçti. Apollo boyutu ve şeklini pek çıkaramadı. Bir füze miydi? Yoksa bomba mı? Bir askeri İHA mıydı? Sonra bir patlama sesi daha geldi. Kütüphaneden.

Bu seferki çatıyı çökertti.

Çığlık yoktu. Bağrışma yoktu. Ağlama yoktu. Feryat yoktu.

Apollo Kagwa, Doktor Kulübesi'nin yanından koşuyordu. Bomba, yirmi dakika önce Gayl'le birlikte peynirli makarna yedikleri yemek masasını imha etmişti. Apollo kütüphaneye doğru hızlandı. Onları duyamadığını fark edinceye dek kadın

ve çocukların çığlıklarını işitmeye çalıştığını bile fark etmedi. Onları duyabilseydi en azından bazılarının hâlâ hayatta olduğunu anlardı.

Kütüphaneye ulaştı. Patlama çatıyı yere indirip ikiye bölmüştü ama yandaki duvarda da arasından sıkışarak geçebileceği bir yarık oluşturmuştu. İçeri girmek istemiyordu. Yalnızca bir an için, yanında bir yetişkin olmasını diledi. Fakat olmadığı için, kendisi bir yetişkin gibi davranmak zorundaydı. Çömelerek kütüphaneye girdi. Kırık camlar yerlere sim gibi saçılmış, tuğlaların kızıl bir sisi andıran tozları havaya dağılmıştı.

Kütüphaneye bir roket çarpmıştı ama kitapların yarısından çoğu hâlâ düzgünce raflarda duruyordu. Sırtları toz ve cam parçalarıyla kirlenmişti ama bunun dışında gayet iyi görünüyorlardı. Diğer kitaplar yere saçılmıştı. Apollo onların arasında ölülerden ilkini buldu.

Bir çift bacak, yıkılmış tavanın altından dışarı sarkıyordu. İnce fakat uzundular, belli ki bir çocuğa değil, yetişkine aittiler.

Fısıltı bile sayılamayacak bir ses, "Kız kardeşimi kim öldürdü?" dedi.

Apollo sanki gökyüzü üstüne çökecekmiş gibi yere çömeldi. Yine. Arkasını dönüp kafasını kaldırdığında, şaşkına dönmüş ve darmadağın bir hâldeki Cal'ı gördü. Kazağı bir omzundan aşağıya düşmüştü ve saçları korkudan diken diken olmuştu.

Kendi kendine, "Kız kardeşimi ben öldürdüm," dedi. Ayaklarının üzerinde yalpaladı. Belki de göründüğünden daha kötü yaralanmıştı.

"Eğer onu buraya çağırmamış olsaydım ölmeyecekti," dedi Cal.

"Gretta'dan bahsediyorsun," dedi Apollo.

O anda dışarıdan, avlunun ilerisinden yeni bir ses yükseldi. Çocuk Yuvası. Tiz bir ciyaklamayla sesleniyordu. Belki sözcüklerdi bunlar ama bu kadar uzaktan anlamak olanaksızdı. Asıl sorun da uzaklıktı gerçi. Çocuk Yuvası çok da uzakta değilmiş gibiydi; sesi Tüberküloz Koğuşu kadar uzaktan gelmiyordu. Çok daha yakındaydı. Sanki serbest bırakılmış gibi.

Cal başını kaldırıp Apollo'ya baktı ve üç parmağını dudaklarına kaldırdı. Sessiz olmasını, sakin kalmasını söylüyordu. Belki de bir panik dalgasına kapılmanın eşiğinde olduğunu fark etmişti.

Apollo o anda odada Gretta'nın dışında başka bir ceset bulunmadığını fark etti. Görebildiği başka hiçbir kurban yoktu. Çocuk cesedi yoktu. Başka bir kadın cesedi yoktu. Cal sertçe Apollo'nun dirseğine vurdu, sonra da duvardaki deliği işaret etti. İçeridekiler delikten geçerek avluya çıkmışlardı. Apollo artık avlunun tamamen dolu olduğunu gördü.

Kadın ve çocuklar, sırtlarında ve ellerinde çantalarla birlikte Hemşire Konutu'ndan dışarı döküldü; yaşça küçük çocuklar dışında herkes bir şeyler taşıyordu. Küçük çocuklar ise başkaları tarafından taşınıyordu. Daha da hayret verici olanı, bebeklerin bile sessiz olmasıydı. Hepsi kurtulmuş muydu? Kurtulmuş olamazlardı. Nüfus biraz azalmış gibiydi ama Apollo tam olarak ne kadar olduğunu çıkaramıyordu. İki sıra hâlinde hareket ediyorlardı. Duruşları bitkinlik ve korku içeriyordu ama her şeyden önce aralarında müthiş bir düzen vardı. Belli bir düzene göre kaçıyorlardı. Bir Özel Kuvvetler ekibi bile bu düzeyde bir disipline hayran kalırdı.

"Ben kötü bir adam değilim!" diye haykırdı Çocuk Yuvası.

Apollo doğal bir tepkiyle ona bağırarak cevap verme, karşı koyma arzusuyla arkasına döndü fakat Cal onun yanağına sert bir tokat indirdi. Apollo ona döndüğünde, yüzünün serinkanlı bir disiplin maskesine büründüğünü gördü. Bir elini kazağının cebine sokmuştu. Bir bıçağı mı vardı? Yoksa silah mı? Apollo eğer o anda konuşursa, yerlerini belli ederse Cal'ın silahını cebinden çıkarıp onu oracıkta öldüreceğine inanıyordu – hayır, bunu biliyordu. Oradaki tüm yaşamları tehlikeye atmaktan daha iyiydi bu. Apollo Çocuk Yuvası'na arkasını döndü ve bir kez daha diğerlerini takip etmeye koyuldu.

"Sadece kendimi açıklamama izin verin!"

Bilgeler ormanda ilerledi. Kömürlüğü geçerek dökümhane ve

şapelin arasına girdiler. Apollo'nun yalnızca zemindeki gür çalıları ve otuz metrelik ağaçları gördüğü yerlerde Bilgeler gölgeler arasındaki patikaları görüyor ve ona gösteriyorlardı. Onu yönlendirdiler, Apollo da onları takip etti. Morgun yanından geçtiler ve eski liman vinciyle feribot rampasına ulaştılar. Bu ada henüz işler durumdayken feribotların yük indirmek ya da hastalar ile çalışanları almak için demir attığı yer burasıydı.

"Yüzmeyeceğiz herhalde," diye fısıldadı Apollo. Kimse ona cevap vermedi.

Kadınlar ve çocuklar bir araya toplandı. Apollo tüm topluluğu ilk kez bu şekilde dışarıda görüyordu. Burada, açıktayken öylesine savunmasız görünüyorlardı ki. Apollo artık onları sayabiliyordu. On dokuz kadın ve on bir çocuk. Bu kadarcık.

Apollo Gayl'i aradı ve onu hızlıca buldu. Annesinin kollarında yarı uykulu ve yüzünü annesinin boynuna gömmüş bir hâlde yatıyordu. Abisi ise ayakta uyuklayarak annesinin kalçasına yaslanmıştı.

Avludan yeni bir yıkım sesi geldi. Birkaç patlama daha duyuldu ve oradaki eski binaların birçoğu moloz yığınlarına dönüştü. Bunlar çatışma sesleri, savaş gümbürtüleriydi. Bir anlamda bu iyi bir şey sayılırdı. Eğer Çocuk Yuvası orada olup bitenlerle meşgul olursa, Bilgelerin burada, feribot rampasında olduklarını fark etmezdi.

Aldıkları eğitime rağmen kalabalıktan hafif bir mırıltı yükselmeye başladı. Çantalarını kontrol etmek ve çocuklarını yatıştırmakla meşgul olan kadınlar anlaşılır bir şekilde soğukkanlılıklarını kaybediyorlardı. Dünya yanıyor olsa bile bir çocuk atıştırmalık isteyerek mızmızlanabilirdi. Ama ne yapabilirlerdi ki? Gidecek hiçbir yerleri yoktu. Burada, iskelede beklemek zorundaydılar.

"Bunu tek başıma düzeltebilirim!"

Wheeler'ın sesi herkesin yeniden sessizliğe gömülmesine neden oldu. Bebekler bile kıpırdanmayı kesti. Çoğunlukla. Artık herkes ağaçların başladığı yeri izliyordu. Birdenbire, bir şeyin

farkına vardılar: Binaların yıkımı sona ermiş, görev tamamlanmıştı. Gerçekten her şey bu kadarcık zamanda mı olup bitmişti?

Şimdi ne olacaktı?

Sonra, arkalarında, suyun üzerinde bir fısıltı dolanmaya başladı.

Pilgrim 40 Pilothouse model bir trol teknesi karanlıktan belirdi. Bilgeler'den biri, pelerinli bir muhafız, teknenin dümeninde duruyordu. Tekne yavaşça iskeleye yanaştı.

68

Güverteye önce çocuklar bindirildi ama sıranın başını muhafızlar tarafından yönlendirilen, yedi sekiz yaşlarındaki büyük çocuklar çekiyordu. Sonra bebekler bindi. İskelede duran anneleri bebeklerini yedi ve sekiz yaşlarındaki diğer çocuklara verdiler, çocuklar ise bebekleri derhal kucaklarına alarak teknenin en güvenli bölümü olan kaptan kamarasına girdiler. Çocukların tümü aşağıya indikten sonra kadınlar çanta ve malzemelerini kum torbaları gibi elden ele geçirip güverteye atmaya başladılar. En son olarak da kadınlar bindi. İki muhafız tüm kadınları tekneye doğru çekti ve olsun olsun sekiz dakika içinde Bilgeler adadan ayrılmaya hazırdı.

Neredeyse.

Apollo, Cal ve ikiz muhafızları iskelede kalmıştı.

Rüzgâr suyun üzerinde hızlandı ve su kenarının yakınındaki ağaçlar savrulup birbirine çarptı. Apollo ağaçların başladığı yere baktı, gözlerini kıstı ve etrafı taramaya başladı. Bir an için bir adamın siluetini gördüğünü sandı ... akıl almaz büyüklükteki bir adamın. Daha ziyade, ay ışığıyla aydınlanan ve Apollo'nun korkuları sayesinde can bulan tuhaf şekilli bir tepe olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Cal çabucak, "İnsanlar bize cadı diyor," dedi. Apollo'nun elini yakaladı. "Ama belki de aslında imkânsız görünen şeyler yapmış kadınlar olduğumuzu ima ediyorlardır. Çocukları ezilirken arabaları bile kaldırabilen annelere ilişkin o eski hikâyeleri hatırlıyor musun? İşte öyle düşün. Sevdiğin birini kurtarmak zorun-

da kaldığında bambaşka birine, başka bir şeye dönüşüyorsun. Dönüşüyorsun. Buradaki tek gerçek büyü sevdiklerimiz için yapabileceğimiz şeyler.

"Bir gece Emma'yı suda, dere sandalında, nehirde kürek çekip oğlunu bulmaya giderken izledim ve sana bir şey söyleyeyim mi, suda giden o kadın var ya? Parıldıyordu."

Cal bunun ardından Apollo'yu geriye, trol teknesine doğru çekti. İkizler de onunla birlikte ilerledi. Gürzlerini öylesine sıkıca tutuyorlardı ki ellerinin arkaları kıpkırmızı kesilmişti. Apollo tekneye çıkarken ona yardımcı olmaları için kollarını havaya kaldırdı ama muhafızlar onu yukarı çekmediler.

"Üzgünüm, Apollo," dedi Cal. "Bu yolculukta sen yoksun. Topluluğum doğuya gidiyor. Sen onlarla gidemezsin." İskelenin elli metre ötesindeki kayalıklı kıyı şeridini işaret etti. Oraya küçük bir şey bağlanmıştı.

"Bu bizim dere sandalımız," dedi Cal. "Ona ulaşmana yardım edeceğim." Bir toprak çıkıntının üzerinden geçmesini işaret etti; bu yolu izlediği takdirde suya doğru eğilmiş kayalıklara varacaktı.

Cal muhafızlarına döndü. "Siz ikiniz hemen tekneye binin," dedi.

İki kadın da kıpırdamadı. Yüzlerinde profesyonel bir sakinlik maskesiyle ona baktılar ama gözleri korkularını açığa vuruyordu. "Sana sadakat yemini ettik, Cal. Sonuna kadar."

Cal nazikçe iki kadının da yüzüne dokundu. Sonra çenelerini öyle bir sıktı ki ikisi de yüzlerini buruşturdu.

"Burası Sparta falan değil ve ben de şan şerefi siklemiyorum. Hayatta kaldığımız her gün düşmanlarımıza galip geldiğimiz bir gündür." Çenelerini bıraktı. "Hayatta sizden daha güçlü, daha zeki kadınlarla karşılaşmadım. Bu güce kimlerin ihtiyacı olacak, benim mi yoksa onların mı?" Diğer muhafızların demir almaya hazırlandığı trol teknesini işaret etti.

İkizler başlarını öne eğdi.

Sonra Cal parmak uçlarında yükselerek her iki kadını da yanağından öptü.

İkili tekneye binerken Cal iskelenin ucuna yürüdü. Yetişkinler ile büyük çocuklardan birkaçı kabinlerin pencerelerinde göründü.

Ay ışığı Cal'ın ve teknedeki tüm Bilgelerin gözyaşlarını aydınlatıyordu. Cal iradesini geri çağırmak için bir eliyle kendi dudaklarına vurdu.

Çalışmaya başlayan trol gemisinin motoru öylesine sessizdi ki, savrulan rüzgârın sesi arasında güçlükle duyulabiliyordu. Tekne geriye doğru süzüldü, usturmaçalar iskeleye çarptı ve bir an sonra trol teknesi suda ilerlemeye başladı. Sonra motor daha yüksek bir sesle çağlamaya başladı ve tekne iskeleden uzaklaştı. Apollo teknenin kıç tarafında yazan ismi okudu.

Merricat.

Apollo onların adadan ayrılmayı başardığını görünce şükran ve iliklerine kadar işleyen bir rahatlama hissiyle ürperdi. Hiç olmazsa, bu Çocuk Yuvası'nın tehditlerinin en azından yarı yarıya boş olduğu anlamına gelirdi.

Cal, Apollo'ya dönerek ellerini çırpıp onu girdiği transtan çıkardı. "Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu. "Sana oraya inmeni söylediğimi sanıyordum."

"Sen neden gitmedin?" diye sordu Apollo. "Umarım benim için kalmamışsındır."

"Ah, yapma," dedi Cal. "Kendine gel." Bunu söylerken sesi oldukça neşeli geliyordu.

"O zaman neden?" diye sordu Apollo.

"Birinin kalıp onları oyalaması gerekiyordu," diye açıkladı Cal. "En azından tekne yeterince uzaklaşana dek." Bir elini Apollo'nun omzuna koyarak, onu harekete geçirmeye çalıştı.

Apollo'nun kafası hâlâ karışık gibiydi. "Ama bir kez suya açıldığınızda bunun ne önemi kalır ki?"

Cal tekrar ağaçlara doğru baktı.

"Büyük olan yüzebiliyor," dedi.

69

Hızlı fakat dikkatlice toprak çıkıntıda yürüdüler ve kayalıklara ulaştıklarında sürünerek aşağıya indiler. İnerlerken *Merricat* gittikçe gözden uzaklaşıyordu. Trol teknesi kıyıdan uzaklaştıkça Cal da o kadar neşeleniyordu. Dere sandalından çok uzakta değildiler ama yine de ağaçları görebilecek kadar yüksekteydiler. İşte tam o anda, akla gelebilecek en rahat tavırlarla, Çocuk Yuvası gölgelerin arasından çıkageldi. Baştan ayağa tuğla tozuyla kaplanmıştı. Saçları ve giysilerinin her yerinde toz vardı. Cildi alacalıydı ve neredeyse kırmızı görünüyordu. Bir şeytana benziyordu. Feribot rampasına yürüdü ve sulara göz gezdirdi.

Cal çömeldi, Apollo da çömeldi, fakat araziye alışık olmadığı için geriye doğru, eğimli kayaların üzerine yuvarlandı ve ancak su kenarında durabildi. Cal da onun arkasından aceleyle ilerledi.

"Apollo?" diye seslendi Çocuk Yuvası. "Sen misin acaba? Sakın o orospuların seni geride bıraktıklarını söyleme bana!"

Artık konuşmak yoktu. Cal, Apollo'yu sandala doğru itti. Araç zeytin yeşiliydi ve bu nedenle karanlık sularda neredeyse görünmezdi. Cal sandalı işaret etti ve siyah alüminyumdan yapılmış bir küreği kaldırdı. Apollo küreğe uzandı ama Cal onun eline bir tokat indirip onu savuşturdu. İyice yere eğildi ve küreğin yarısını kayalık çıkıntıya, yarısını ise sandala dayadı. Apollo'nun kıçına bir şaplak indirdi, sonra da küreğin üzerine oturmasını işaret etti. Apollo bunu yaptıktan sonra Cal elini sallayarak ona yavaşça küçük sandala doğru kaymasını salık verdi.

"Zavallı Apollo!" diye uludu Çocuk Yuvası. "Hep birileri tarafından terk ediliyorsun."

Sesine bakılırsa Çocuk Yuvası onu aramak için aksi yöne gitmişti; yankılı adada Apollo düştüğünde çıkan sesi takip etmek pek de kolay olmasa gerekti.

Apollo kendini sandala bıraktı. Küçük araç suyun on santim üstünde duruyordu ve bu kadarı Apollo'nun alabora olmaktan kaygılanmasına yetiyordu.

Cal elini sandalın kenarına koyarak onu düzeltti. Apollo'ya doğru eğildi. "Bir şey itiraf etmeliyim," diye fısıldadı. "Sen gitmeden önce bunu söylemem lazım."

Apollo kendini yatıştırmaya çalışırken sandalın kenarlarına tutunarak, "Benimle gel," dedi. "Burası çok küçük ama sığışmayı deneyebiliriz."

Çocuk Yuvası eğimli kayalıkların tepesinde belirdi. Kayaların üzerinden suya göz gezdirdi. Parmağını uzatarak, "Oraya!" diye bağırdı. "Oraya!"

Tazısına avını gösteren bir avcıya benziyordu. Cal ile Apollo kafalarını kaldırıp kayalıklardaki adama baktılar. Adamın arkasından gök gürültüsüne benzeyen, devasa bir yıkım sesi yükseldi.

Cal, "Hayır," diye fısıldadı.

Gökyüzü bir şeyle doldu; alçaktan uçan bir uçak kadar büyük görünüyordu. İnsan yapımı bir roket olamayacak kadar büyüktü. Bu bir ağaçtı ve yanlamasına taklalar atarak nehrin sularına doğru uçuyordu.

Sikik bir ağaç.

Cal, "Hayır," diye yalvardı.

Karanlık, darbenin etkisini gizledi ama mahşeri bir su şapırtısı yükseldi. Tekne vurulmuş muydu? Bir teknenin motorunu hayal meyal duyabiliyorlardı.

Çocuk Yuvası hafifçe el çırptı ve tekrar parmağını uzattı. "Tekrar! Oraya!"

Cal dönüp kazağının cebine uzandı. Eli yeniden göründüğünde içinde Ruger LCR-22 model bir tabanca vardı. Onu Ço-

cuk Yuvası'na doğrulttu. Onu vurdu. Dışarıda olmalarına rağmen, tabancanın düşük kalibresine rağmen, o berbat patlama yüzünden Apollo'nun görüşü bulandı. Cal'ı izliyordu ama kadın ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Dere sandalı suya batıp çıkıyor ve Apollo sanki kusacakmış gibi midesinin kasıldığını hissediyordu. Cal dört el ateş etti ve tetiği üçüncü çekişinde kurşun karşısındaki adamı sıyırıp geçti. Çocuk Yuvası çığlık atmadı. Gırtlağından bir lıkırtı yükseldi, geriye doğru yuvarlandı ve gözden kayboldu. Apollo'nun kulağı bir süre daha çınlayıp zonkladı. Başlarının üzerinden bir ağacın daha uçmasını bekledi ama öyle bir şey olmadı. Cal'ın ateş açması planı değiştirmişti. Cal topluluğunu bir kez daha korumuştu.

"Callisto mitini bilir misin?" diye sordu Cal. "Bir su perisiydi. Zeus'tan bir çocuğu oldu ve bu yüzden Zeus'ın karısı Hera tarafından cezalandırıldı. Callisto bir ayıya dönüştürüldü. Zeus'a hiçbir şey olmadı, tabii ki. Bebek büyüdükten sonra müthiş bir avcı hâline geldi; adı Arkas'tı. Günün birinde Callisto, Arkas'ı ormanda gördü ve çocuğunu tanıyarak ona sarılmak, onunla konuşmak istedi. Fakat Arkas'ın tek gördüğü ona saldıran büyük bir ayıydı. Tam da onu bir okla vurmak üzereydi ki Zeus ikisini de kurtardı ve onları Büyük Ayı ve Küçük Ayı adlı takımyıldızlara dönüştürdü. Ben bunu hep bir mutlu son olarak görmüşümdür yani en azından şu Yunan hikâyelerinin olabileceği kadar mutlu. Callisto sonsuza dek göklerde çocuğuyla birlikte yaşama şansına erişti. Çocuğunu hep görebilecekti. Onun güvende olduğunu bilecekti."

Cal nehrin sularına baktı ve sonra Apollo'nun bakışlarını yakaladı.

"Çok yorgunum ve küçük oğlumu yeniden görmek istiyorum."

Küreği Apollo'ya verdi, kıç üstü oturdu ve iki ayağıyla sandalı kayalıklardan uzağa ittirdi.

Cal, "Oğlunun mezarına gitmelisin," dedi. "Hiçbir şüphen kalmaması için bunu kendi gözlerinle görmelisin. Başka türlüsü Emma'nın hiçbir işine yaramaz. Sonra da gidip karını bulmalı-

sın." Sesi azalarak kesildi ve kazağının diğer cebine uzanarak ay ışığında parıldayan birkaç kurşun çıkardı.

"Onun izini nasıl bulacağım?" diye sordu Apollo.

"Emma, Brian'ın hayatta olduğuna yemin ediyordu. Bunu biliyor, hissediyordu. Onu son gördüğümde nihayet seçenekleri iyice daralttığını söylemişti."

Apollo, "Nereye kadar?" diye fısıldadı.

Cal tabancasını yeniden doldurdu. "Brian'ın ormanda olduğunu söyledi. Bunu biraz düşündüm. New York City'nin tamamında yalnızca tek bir orman var."

Apollo küreği kullanarak kendini ittirdi. Suda birkaç metre süzüldükten sonra kürek yardımıyla sandalını çevirdi. Kıyıya baktığında Cal'ın kayalıklardan yukarı tırmandığını gördü.

"Sen ne yapacaksın peki, Cal?" diye seslendi.

Cal ona baktı. Sakin görünüyordu. "Onlara pençelerimi göstereceğim," dedi. Çok geçmeden de çıkıntının ardında gözden kayboldu.

"Silah!" diye bağırdı Çocuk Yuvası. "Silahını alın!"

Apollo ile adanın arası hızlıca açıldı. Sandalına çarpan Doğu Nehri'nin şapırtıları gittikçe yükseldi. Apollo, Bronx'un karşı kıyısına ulaşana dek –gece vakti, soğuk havada– ne kadar kürek çekmek zorunda kalacağını yeni yeni anlamaya başlıyordu. Dönüp adaya bakmadı. Kürek çekerken elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalıştı. Neden? Cal'ın sözcüklerini anımsadı.

Büyük olan yüzebiliyor.

"Ben tanrı Apollo'yum," diye fısıldadı, bu delilik kasırgasının içinde odaklanmaya çalışarak.

Devam etti ve North Brother Adası ardında gözden kaybolduktan sonra uzakta odaklanabileceği tek bir kıyı kaldı. Kendine rehber olarak bir apartman kümesini seçti. Onu karaya yönlendirmeleri için sudaki izdüşümlerini kullandı.

"Ben tanrı Apollo'yum."

On beş dakika sonra o kadar yorulmuştu ki aklında çok az düşünce kaldı; yalnızca yükselip alçalan küreklerin mekanik hareketleri. Herhangi bir yardım olmadan karaya çıkabileceğinden

emin değildi ama burada suyun ortasında nasıl bir yardım bulmayı umabilirdi ki?

Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra ümitsizliğe kapıldı. Bronx eskisinden daha yakın görünmüyordu. Yine de devam etti. "Ben..."

Cümlesini tamamlayamadı.

Kıyı nihayet görüş alanına girmişti; Baretto Point Parkı'nın kenarıydı bu. *Oğlunun mezarına gitmelisin. Hiçbir şüphen kalmaması için bunu kendi gözlerinle görmelisin.* Apollo kendini nihayet Port Washington, New York'taki Nassau Knolls Mezarlığı'nda kimin gömülü olduğunu öğrenmeye hazır hissediyordu.

6
büyük kazı

70

Honda Odyssey'nin ferforje mezarlık kapısını yıkıp geçebilmek için ne kadar hızlı gitmesi gerekiyordu?

Apollo Kagwa hesap yapmaya çalışıyordu. Sandalı Barretto Point Parkı'nın kenarında bırakmış ve yavaş yavaş yürüyerek en yakındaki metro istasyonu olan, 6 numaralı hattaki Doğu 149. Sokak istasyonuna yollanmıştı. Islak kot pantolonu ve çizmeleriyle pestili çıkmış ve uhrevi bilgilerden yarı yarıya aklını kaçırmış bir hâlde merdivenlerden indi; bu sırada istasyonun önünde çömelen evsiz adam bile ona gözlerinde güvensizlik ve endişeyle baktı. Turnikelere vardığında MetroCard'ını almak için cüzdanına uzandı –hâlâ o kadar aklına kazınmış bir alışkanlıktı ki kendine engel olamamıştı– ve işte o anda cüzdanını North Brother Adası'nın sularında neredeyse boğulurken kaybettiğini anımsadı. Hayatta kaldığına göre belki de boğulmaktan ziyade vaftiz olmuş gibiydi. Artık ne olarak yeniden doğmuştu? Apollo turnikenin üzerinden atladı, sonra da şehir merkezi 6 hattında bekleyerek bir arabayla Nassau Knolls Mezarlığı'nın kapısını yıkıp geçmek için ne kadar güç gerekeceğini hesaplamaya çalıştı. Oraya gece vakti gideceğini düşünüyordu. Güneş tepedeyken mezarlardan birini kazmanıza izin vereceklerini hiç sanmıyordu.

Fakat eve vardığında sabahın erken saatleriydi. Bir çarşamba sabahı. Binlerce insan işe gitmeye çalışıyordu. New Yorkluların sıklıkla yaptığı gibi, tüm dikkatlerini ona vermelerine rağmen Apollo'ya bakmaktan itinayla kaçınıyorlardı. Eğer aklını kaçırmış ve tehlikeli biri gibi davranırsa vagonlarını değiştirebilirlerdi

ama yalnızca aklını kaçırmış ve tehlikeli biri gibi görünürse ona göz yumarlardı. Apollo tüm yolculuk boyunca ayaktaydı çünkü oturursa sızacağını hissediyordu. Dairesine ulaşarak içeri girdi. Giysilerini çıkarırken kendini sanki dış iskeletini ya da kalıbını çıkarıyormuş gibi hissetti. Giysileri olmadan vücudu olduğu yerde eridi. Bayılmadan önce kendini yatak odasına zar zor attı. Uyandığında ise akşam olmuştu.

Kendini daha dinlenmiş hissetmiyordu ama en azından artık oturabiliyor, ayağa kalkabiliyordu ve bu sırada kendini bir şeyler yemeye bile zorladı. Giyindi ve bir Zipcar arabası kiralamak için bilgisayarının başına geçti. Honda Odyssey'nin müsait olduğunu görünce –Nazik; Brian'la birlikte Riverdale'de o ilk basımı buldukları gün kiraladığı arabanın aynısı– bunun kader olduğunu hissetti.

Apollo Manhattan'dan Queens'e ve Queens'ten Plainview, Long Island'a yolculuk etti. Nassau Knolls Mezarlığı. Buna odaklan. Matematiği hiç iyi olmamıştı ama iki tonluk bir araçla saatte seksen kilometrelik hız yaparsa bir çift demir kapıyı parçalayabileceğini düşünüyordu.

71

Nassau Knolls Mezarlığı'nın girişi Port Washington Bulvarı'ndaydı ve arazinin kendisi devasa olsa da o araziyi çevreleyen alan hâlâ bir yerleşim yeriydi. Daha da isabetli olanı ise, Port Washington karakolunun tamı tamına mezarlığın bitişiğinde, Port Washington itfaiyesinin ise sokağın karşı tarafında oluşuydu. Buna rağmen Apollo Kagwa Port Washington Bulvarı'nın asfaltını yakıp geçer ve kapıyı kıracağı hıza ulaşırken bunların hiçbirini fark etmedi.

Yalnızca, Port Washington Bulvarı'ndan doğruca kapıya varamayacağını hesaplayınca bir parça yavaşladı. Bu yüzden sağa saparak Revere Caddesi'ne girdi, sonra da Odyssey'yi bir eczanenin otoparkında gerisingeri döndürdü. Revere üzerinde batıya doğru ilerlerken gazı kökledi. Bir perşembe akşamı saat on birdi ve yollar banliyölerin o şaşırtıcı boşluğuna sahipti. Revere Caddesi'nde neredeyse meditatif bir sessizlik içinde hızlandı. Port Washington Bulvarı'nı saatte elli beş kilometreyle geçti.

Sonra Patrice Green o kırk dokuz numara ayaklarından birini frene yapıştırdı ve Odyssey bir yarım daire çizerken lastikler hem canlıları hem de ölüleri uyandırabilecek kadar yüksek bir sesle uludu. Apollo koltuğunda biraz yükseldi. Emniyet kemeri onu hızla yerine oturttu. Başı, arabadan daha uzun bir süre boyunca döndü. Dilini ısırdı ve direksiyonu bıraktı.

"Planın bu muydu?" diye sordu Patrice, öndeki yolcu koltuğundan. "Yolun hemen ilerisinde karakol varken gidip kapıları mı kıracaksın?"

Apollo'nun ayağı gaz pedalından çekildi. Sanki ona ihanet etmiş gibi ayağına baktı. Patrice'in büyük toynağı sabit bir şekilde frende duruyordu. Apollo taş kesilmiş bir ifadeyle Patrice'e baktı. Koca adamın yardımına ihtiyacı olduğu için onu seçmişti – mezar kazmak yorucu bir işti. Fakat Facebook sayfası hakkında tek kelime etmemişti. Patrice, Apollo'nun hâlâ lanet olası sayfayı kimin açtığını bilmediğini düşünüyordu. Fakat Apollo rol yapmakta zorlanıyor, birden gaza gelip eski arkadaşının dişlerini dökmek isteğine kapılıp duruyordu.

Patrice, "Otoparka geri dönüp arabayı kapatmayı öneriyorum," dedi.

Apollo uzun bir süre boyunca Patrice'i izledi.

"Beni duydun mu?" Patrice ona bir yumruk attı, hem de sertçe. "Sana yardım edeceğimi söyledim," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Evime geldin, ben ve Dana'ya bir sürü mantıksız şey anlattın ama önemi yoktu. Biz senin dostlarınız, ya hep ya hiç."

"Dostlar," diye tekrarladı Apollo.

"Ayrıca, Dana şu herifin bizi para konusunda kandırmasına iyice dellendi," dedi. "Bir dairenin peşinatını öderiz sanıyorduk! Ama o göt lalesinin ölen karısından çaldığı parayı harcayacak değiliz." Patrice yavaşça kafasının tepesini ovuşturdu. "Yine de becerdiği şeylerden biraz etkilendiğimi itiraf ediyorum. Teknik becerileri muhteşem. Orası kesin. Azılı bir düşman."

Patrice arabayı park etti, ayağını frenden çekti, kucağında duran iPad kutusunu açtı ve tableti çalıştırdı. "Şu anda sen ve ben Beyaz Kıçlı Long Island'ın göbeğindeki bir caddenin ortasında, bir minivanın içinde oturan iki siyah erkeğiz ve bu çok geçmeden dikkat çekecek bir durum. Sana yardım edeceğim dedim o yüzden yardım etmeme izin ver. Olur mu?"

"Tamam," dedi Apollo. "Dostumsun sonuçta."

Patrice birkaç saniyeliğine Apollo'yu düşünceli bakışlarla izledi. "Evet. Yapmamız gereken ilk şey bir B planı. Arabayı geri vitese al."

Apollo başını salladı. Sesli komutlarla çalışan bir robottan farksızdı. Araba yavaşça geriye doğru kaymaya başladı.

Patrice arabanın arkasına bakarak, "Şu şeyin direksiyonunu döndürmen lazım," dedi. "Çünkü şu anda kaldırıma çıkmak üzeresin."

Apollo önce dikiz aynasına baktı, sonra yolcu aynasına baktı, son olarak da direksiyonu çevirdi. Arabayı köşedeki eczanenin arkasındaki bir noktaya park etti. Patrice arabanın anahtarlarını isteyince Apollo anahtarı ona verdi.

"Biliyor musun, eğer bir keresinde önerdiğin gibi Dana'yla çocuk yapmış olsaydık şu anda dışarıya çıkıp sana yardım edemezdim." Sırıttı. "Şimdi çocuksuz dostuna teşekkür et."

Apollo kaskatı bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Rica ederim."

72

Honda Odyssey'nin içinde karanlıkta oturup hiç gelmeyecek olan polis sirenlerine kulak kabarttılar. Port Washington Bulvarı'ndan geçen tek bir arabanın sesini duymuş olsalar da ona aldırış etmediler; yalnızca evine dönen biriydi işte. Fakat sonra, bir dakikalık sessizliğin ardından aynı araba aksi yönde giderek etrafı kolaçan etti – ya da en azından sesi aynı araba gibi geliyordu. Motorun kasvetli, hırıltılı bir hâli vardı; pek de zapt edilmeyen, çok güçlü bir motordu. Eczane görüşlerini engelliyordu, bu yüzden aracı göremiyorlardı. Sıradan bir araba mıydı yoksa bir polis aracı mıydı? İkisi de kontrol etmek üzere köşeye kadar gitmeye yanaşmıyordu. Açık denizde bir köpekbalığı olabileceği için bir koya sığınan iki küçük balık gibiydiler.

Patrice bir süre önce kapanan iPad'ini tekrar açtı. Kilit ekranında Patrice ile Dana'nın evlendikleri gün çekilmiş bir fotoğrafları vardı. Smokin ve gelinlikli damat ile gelin, iç mekândaki bir basketbol potasının altında duruyordu.

"Siz ikiniz yalnızca nikâh mı yaptınız?"

Patrice resme bakarak, LED ekranın ışığı ve anıları tarafından aydınlanan yüzüyle, "Bir şekilde hallettik işte," dedi. Bir an sonra ekranı sağa kaydırdı ve ana ekran ile o tanıdık uygulama kareleri göründü. Patrice sağa kaydırarak bir ekrandan diğerine geçti.

Apollo ile Patrice, Port Washington Bulvarı'nı kolaçan eden aynı arabanın sesini üçüncü kez duydular. Apollo penceresini indirdi, dışarı eğildi ve bu sefer arabanın farlarının karşı köşedeki dükkânı aydınlatan hafif parıltısını görebildi. Sanki arabanın

sürücüsü sokakta dolanıyormuş gibi, oldukları yerde kalakaldılar. O araç eczanenin diğer tarafında duruyor, motoru gürüldüyor, farları karanlıkta oyunlar oynuyordu. Bu sesler Apollo'nun kulaklarına –neredeyse– o gece adada duyduğu sesleri andırıyordu. Korulukta pusuya yatan şey her neyse onu.

Apollo başı hâlâ pencerenin dışındayken sanki olanaksız ölçüde güçlü bir şey tarafından fırlatılmış büyük bir nesne birazdan arabalarının üzerine düşmek üzere olabilirmiş gibi gökyüzüne baktı. Fakat gece göğünde görebildiği tek şey ay ve her yana dağılan yıldızlardı. Sonra araba –onu kim kullanıyordu?– yeniden hareketlendi. Belki de yalnızca kırmızı ışıkta durmuştu. Apollo, motor gürültüsü geçip gidene dek pencereyi kapatmadı.

Apollo başını içeri soktuğunda Patrice'in Google Haritalar uygulamasını açmış olduğunu gördü.

"Nassau Knolls Mezarlığı neredeyse yüz altmış hektarlık bir alan," dedi Patrice. "Burada üç milyon insan yatıyor. Bu kadar büyükse çitlerin içinden geçmesi kolay olacak bir noktası mutlaka vardır."

Patrice önündeki Google Haritalar'la o kadar meşguldü ki Apollo'nun anahtarlarını ondan geri aldığını ta kontak döndürülene ve motor çalışana dek fark etmedi. Odyssey yalnızca otoparkta duruyor olmasına rağmen gürültüyle kükredi.

Apollo, "Çevresinde dolanabiliriz," dedi. "Her konuda bilgisayarlara bel bağlamana gerek yok."

Patrice uzanıp arabayı durdurdu. Apollo'yla konuşurken sesinde ağır tahrik altındaki bir sabır tınısı vardı. "İkimiz gece yarısı bir banliyö kentinde düşük hızla dolaşmayacağız. Birisi görürse doğrudan polisi arar. Ve ben 'yaşamından endişe eden' bir Suffolk İlçesi polisi tarafından vurulup öldürülmek için sağ dönmedim Irak'tan. Anlaşıldı mı?"

Patrice, Apollo'yu izledi.

Apollo, "İnip yürüyelim," dedi.

Patrice başıyla onayladı. "İki siyah adam gece yarısı beyazların yaşadığı bir banliyöde yürüyüşe çıkıyor. Böyle bir şeyin kötü sonuçlandığını hiç duymadım sahiden."

Apollo buna usanmış bir şekilde güldü.

" 'Kahraman olabiliriz,' " dedi Patrice. "Ama bizim gibi kahramanların hata yapma şansı yoktur."

Patrice uygulamanın arama çubuğuna "Nassau Knolls Mezarlığı" yazdı.

"Sokak görünüşü," dedi, sanki tuzlu bir atıştırmalık yemiş gibi dudaklarını yalayarak.

Bir sürenin sonunda, "İşte bunu diyordum," dedi.

Apollo'nun görebilmesi için ekranı kaldırdı. Görüntü, güneşli bir öğle vaktinde yakalanmıştı. Mezarlığı çevreleyen çitin bir bölümü sanki yarılıp parçalanmışa benziyordu; aradaki boşluk bir kamyonetin bile girebileceği kadar büyüktü.

Apollo usulca, "Bunu büyük bir şey yapmış olmalı," dedi.

Patrice iPad'in ekranını kapatarak, "Belki de bir kamyonet ya da arabadır?" dedi. "Büyük bir kaza oldu belki?"

"Belki."

Apollo devriye arabasına kulak kabartmak için pencereden dışarıya eğildi. Orada ne kadar bekledi? Tam olarak bilemiyordu. Muhtemelen gereğinden fazla bir süre. Ve işte o zaman, Honda'yı gazlamamasının başka bir nedeni daha olabileceğini fark etti.

İnsanların görmemesi gereken bazı şeyler vardı. Adada başından geçen onca şeye rağmen Apollo, o mezarda gömülü hâlde yatan şey her neyse, bu yeni hayaletin haritadaki en uzak sınır noktasının ardında yer aldığını anlayabiliyordu. Kederin en uç noktası. Eğer o tabutu açarsa aklını kaçırır mıydı? Yoksa birden alev mi alırdı? Taşa mı dönüşürdü? Tüm bunlara rağmen, Apollo nihayet anahtarı çevirdi. Honda'yı otoparktan çıkardı ve Revere Caddesi'nde ne yavaş ne de hızlı bir şekilde, bölge sakinleri arasında endişe yaratacak hiçbir şey yapmadan ilerlemeye başladı.

Şu eski hikâyelerde, Cal'ın bahsettiği mitler ve masallarda, kahramanlar bir şeyler yapıyor ama bunun neden yaptıklarını asla bilmiyorlardı. En azından hikâyelerdeki kahramanların birer iç dünyası yoktu. Görevler sadece eyleme geçmekti. Tanrılar ve cadılar onlara karşı müttefik olmasına rağmen kahramanlar yine de mızrak ve kalkanlarını bırakmıyorlardı. Yine de derin,

karanlık ormanlara dalıyorlardı. Ama o kahramanlar kendilerini hiç Apollo'nun şu anda hissettiği gibi hissetmiş miydi? Dönüştükleri karakterler değil, gerçek insanlar olarak. Sonuçta onlar da kanlı canlı birer insandı. Dünyanın en büyük dehşetlerinin gölgesinde ürpermiş olmalılardı. Maceralarını nasıl tamamlayacaklarını ve bunun mümkün olup olmadığını merak etmiş olmalılardı. Ama bir şekilde ilerlemeye devam etmişlerdi. Belki de bu hikâyeleri tekrar tekrar, bir nesilden diğerine anlatmanın ardındaki gerekçe buydu.

Eğer onlar cesur olabildiyse, bizler de olabilirdik.

73

Modern mezarlar yalnızca yüz yirmi santim derinliğinde olur, yüz seksen değil. Geçmişte cesetler, çürümelerinden ve bir süre sonra kendi içine çökecek olan tabuttan dolayı oluşacak girintileri telafi etmek için yüz seksen santim derine gömülürdü. Fakat modern tabutlar çok daha kalın ve sağlam yapılıyor, birçoğunda da çelik destekler bulunuyor, bu nedenle de toprakta bir girinti oluşturmuyorlar. İkincil bir önlem olarak tabutlar artık beton mezar kaplamalarının içine gömülüyor, yani tabutun da kendine ait bir tabutu var gibi düşünün. Bu beton hazne, yüz yirmi santim derine gömülmenin günümüzde hiçbir sorun teşkil etmemesinin bir diğer nedeni. İki adam karanlıkta mezarlığın toprak patikası boyunca yürürken Patrice hızlıca yaptığı bir araştırmadan öğrendiği bu bilgileri arkadaşına açıklıyordu.

Patrice, Brian Kagwa'nın gömülü olduğu parseli araştırmıştı. Nassau Knolls o kadar büyüktü ki aradıkları mezarı bulana kadar yarım gün boyunca içeride dolanabilirlerdi. Fakat mezarlığın internet sitesinde kullanışlı bir pdf dosyası bulunuyordu.

Bir tür kutup yıldızı olarak halk mozolesini, yemek salonuna benzeyen beyaz binayı kullandılar. Brian'ın mezarı binanın arkasında bulunuyordu. Diğer tarafta, izleyebilecekleri bir yol vardı.

Devriye arabasının gürleyen motorunu duyduklarında henüz mezarlıkta otuz metre bile ilerlememişlerdi. İkisi de hareket etmeyi bırakıp çitlere doğru döndüler. Burada ağaç yoktu ama ay ışığı zayıftı. Arabayı duydular; araç mezarlığa yanaştı ve çok geçmeden farlarının ışıkları, bir bisikletin tekerlek tellerinin arasından

geçirilen kartlar gibi çit direklerinin arasında oynaşmaya başladı. Işıklar mezarlığın toprağını tarıyordu. Apollo ile Patrice yere çömelmeye bile cüret edemedi. Araba çitlerdeki büyük yarığa yanaştı ve orada durdu. Apollo arabanın siluetini görebiliyordu ama tepesinde polis ışıkları olup olmadığından emin olamıyordu. Araba rölantiye geçti ve sonra aşağıya indirilen bir pencerenin mekanik tıslamasını duydular. Direksiyondaki kişi Çocuk Yuvası olabilir miydi? Burada olduklarını nereden biliyor olabilirdi?

Bir saniye daha.

Bir saniye daha.

Ve ardından araba acı verici derecede yavaş bir hızda hareket edip oradan uzaklaştı.

Arabanın kırmızı arka ışıkları sokağın ilerisinde gözden kayboldukta sonra Patrice iPad'ini açtı ve hızlıca haritayı taradı. "Bakım binası karşı uçta," dedi, mozoleyi işaret ederek.

Bakım kulübesi bej renginde metal prefabrik bir yapıydı; iki katlıydı ve on beş metre uzunluğundaydı. Mozole kadar büyük sayılırdı ama bir ağaç sırasının arkasına kondurulduğu için gecenin içinde gözden kayboluyordu. Apollo bu yapının sadece ağaçların ardına park edilmiş parlak sarı renkli Caterpillar marka kepçe yüzünden oraya kondurulmuş olduğundan emindi.

Patrice, "Bu kepçeyi kullanabilirim," diye önerdi.

Apollo devasa tekerleklerden birini tekmeledi. "Gece saat on iki buçukta pek fazla gürültü yapmaz herhalde."

Patrice ona boş gözlerle baktı.

"Eski tip aletlere ihtiyacımız var," dedi Apollo.

Binanın etrafından dolandılar. Dikdörtgen şeklindeydi ve uzun kenarlarından birinde üç tane garaj kapısı bulunuyordu. Apollo kapıların her birini tek tek kaldırmayı denedi ama hepsi kilitliydi. Son garaj kapısına geldiğinde on saniye boyunca kafayı sıyırdı ve kapı kolunu sarsmaya başladı; sanki onu sallayarak açabilecekmiş gibi.

Patrice, "Kesin bir alarm sistemi vardır," diyerek onu uyardı.

Apollo kapı kolunu bıraktı ve dönüp arkadaşına baktı. Patrice onu azarlamıyor, yalnızca sesli düşünüyordu. Patrice binanın

yan tarafından yürüdü ama kapılarla ilgilenmiyordu. Bunun yerine, binanın üst köşelerine göz gezdirdi. Freze büyüklüğünde gri bir kutunun duvara sabitlenmiş olduğu bir köşeyi işaret etti.

"Şimdi diyelim ki son birkaç yıl içinde bu yeri yenilediler ve biri onları kablolu alarm sisteminden kablosuz alarm sistemine geçmeye ikna etti."

iPad'ini açtı ve ekranlarca uygulama arasında dolandı. Bir uygulamaya dokundu; sonra iki kez daha dokundu ve bir dizi numaranın ekranın altındaki bir kutuda belirmesini izledi.

"Doksanlar teknolojisi kullanıyorlar. Onlar için biraz üzüldüm. On beş yıl önce etkili olmaktan çıkan beş para etmez bir sistem için herifin tekine olması gerekenden çok daha fazla para ödemiş olmalılar. 'Kablosuz alarm sistemi' diye bir şey duydular ve başlarını sallayıp sözleşmeyi imzaladılar muhtemelen. Paramızda 'Tanrı'ya İnanırız' yazıyor ama teknoloji de Tanrı'ya yaklaşmak üzere hani."

Ne oldum delisi inanışının gururlu bir üyesi olarak buna sessizce güldü.

"Şimdi, yapacağımız şey çok basit. Bu uygulamayı kullanarak merkezi kontrol sistemine biraz radyo gürültüsü göndereceğim. Yani radyomun sesini alarm sisteminin radyosundan çok daha fazla açacağım gibi düşün. Bu kapıyı itip açtığımızda o radyo sinyali kaybolacak ama benim radyom o kadar yüksek sesle çalıyor olacak ki sistem bu radyonun sesinin kesildiğini fark etmeyecek."

Patrice ekranına bir kez dokundu ve sağ üst köşede küçük mavi bir daire yanıp sönmeye başladı. iPad'i ekranı yukarı bakacak şekilde yere bıraktı. Sonra kalçasıyla kapıya vurdu ve acınası bir ciyaklama sesinin ardından bölge ihlal edilmişti. Beklendiği gibi, gecenin sessizliği sürüyordu.

Gerçekten çalışan bir alarm sistemi falan var mıydı? Apollo emin değildi. Ama yine de, yaptığı büyücülük numarasını bozmamaya gayret ederek yerdeki küçük tabletin etrafından dolandı. Patrice'in ardından içeriye girdi. iPad ise nöbet tutmak üzere dışarıda kaldı.

74

Patrice düz kenarlı küreği, levyeyi ve baltayı taşıyordu. Apollo ise bakım binasından yalnızca tek bir alet almıştı; kürek ve baltanın bileşimi kadar ağır olan çift başlı bir çapayı. Bir metrelik tahta bir sap ve ucuna takılmış iki başlı metal bir parça. Metal bölümün bir ucu kazma gibi sivriydi, diğer ucunda ise bir keser bulunuyordu. Keser bir baltayı andırıyordu ama dikey değil, zırh parçalamak üzere tasarlanmış Karanlık Çağ'dan kalma bir silah gibi yataydı. Kışın ortasında burada karşılaşmaları muhtemel olan sert toprağı kazmak için yapılmıştı. Apollo iPad'i boştaki kolunun altına sıkıştırmıştı.

Apollo ilerlerken sıralanmış mezarlara göz gezdirdi. Brian Kagwa'nın mezarında, bir mezar taşı yerine işaret bulunuyordu. On ikinci sıradan dokuzuncu işaret. Oradaydı işte. Apollo onun adını görünce kendini sıkıştırılmış, ciğerleri boşalmış hissetti. Brian.

Brian.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Apollo bu soruyu soranın kendisi olduğunu ancak Patrice cevap verdiğinde fark etti. "Yapmak zorunda değiliz, ahbap. İstersen hemen geri dönebiliriz."

Apollo dalgınca başını salladı. Yapmaları gereken buydu. Tabii. Doğru. Mezara baktı ve neredeyse sinirlerinin gecenin karanlığında çello telleri gibi çalındığını hissetti. "Bana biraz yardım etmen gerek," diye fısıldadı. Patrice'ten tam olarak ne istediğinden emin değildi.

Patrice aletleri bırakarak iPad'i Apollo'nun koltukaltından çekip aldı. Birkaç dokunuştan sonra ekranda yazanları okumaya başladı. "Yönergeler buldum. Tamam, düz kenarlı bir kürek kullanarak çimleri kaldırın." Apollo'ya baktı. "Öyle şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki bir video bulabilirim."

"Bir de asker olacaksın," dedi Apollo.

"İstersen yol kenarındaki bir bombayı imha edebilirim," dedi Patrice.

Apollo çapayı yere atarak Patrice'in küreğini çekip aldı. Küreğin önce ucunu yere koydu ve sonra metal kısmı toprağa girene dek sağ ayağıyla kenarına bastırdı. Küreğin üçte ikisi toprağa gömüldükten sonra sapını geri çekti ve buruşturulan bir kâğıt torbayı andıran bir hışırtı duyuldu. Küreği topraktan çıkardı, sağa doğru bir adım attı ve aynı şeyi tekrarladı. Yirmi dakika içinde mezarın üzerindeki çim katmanının tamamını kazmıştı. Çim topaklarını alıp kenara fırlatmak kolaydı – karanlıkta, kullanılmış poşet çayları andırıyorlardı. İşini bitirdiğinde kolları alev alev yanıyordu. Hava terlenmeyecek kadar soğuktu ama yüzü yapış yapış olmuştu. Nefesleri o kadar gürültülüydü ki soluk soluğa kalmış bir köpeğinkine benziyordu. Bitirdiğinde, Patrice'in ona aval aval baktığını gördü.

"Bu boku yapmayı nereden öğrendin, şehir çocuğu?" diye sordu.

Apollo soluklarının arasında, "Emma'yla birlikte şu tadilat programlarını izlerdik," diye açıkladı.

Patrice başını yukarı aşağı salladı. "Dana'yla biz de onları izliyoruz."

Apollo küreği bir kenara attı. "Şimdi bana şu şeyi uzat."

Patrice çapayı Apollo'ya verdi. Aletin adını ikisi de bilmiyordu. Ev dekorasyon programlarında kullanılmadığı kesindi ama Apollo içgüdüleriyle onun nasıl kullanılacağını çözdü. Aletin keser tarafını, biraz önce toprakta açtığı dikdörtgen şekilli alana doğru çevirdi. Toprak o kadar karanlıktı ki siyah suyla dolu bir havuza benziyordu. Apollo ona doğru bir adım attığında Patrice onun dibe batacağını düşündü.

Apollo çapayı kaldırarak toprağa sapladı.

"Sırayla yapabiliriz," diye önerdi Patrice.

Apollo başıyla onayladı. "Artık kollarımı kaldıramaz hâle geldiğimde yer değiştiririz."

Patrice, "Işık lazım mı?" diye sordu. "Bir uygulamam var. Ben yaptım. Yani kendim yazdım. Adı Günışığı."

Apollo, "Biraz daha derine inene kadar bekleyebilirsin," dedi. Patrice'in sesindeki gururu fark etmemişti. Yapacak işleri vardı. Patrice övgü duymayı bu kadar çok istediği için utanç duyarak hafifçe başını salladı.

Apollo çapayı indirdi. Keser toprakta tatmin edici bir derinliğe gömüldü ama Apollo'nun kollarından yukarıya, ta omuzlarına kadar ulaşan bir elektrik dalgası gönderdi. Sert toprak. Düşündüğünden daha çabuk yorulacaktı. Patrice'e baktı ve arkadaşına minnettar kaldı. Bu hissin ardından, Patrice'e o Facebook sayfasını neden açtığını sorma arzusuna –daha doğrusu ihtiyacına– kapıldı. Ve neden bunu Apollo'ya söylemediğini.

Bir an için olabilecek en kötü düşünceye kapıldı: Patrice de Çocuk Yuvası'nın tarafındaysa ne olacaktı? Şu on bin adamdan biriyse? İmkânsız görünüyordu –Patrice'i tanıyordu, öyle değil mi?– fakat bir yandan da kendi yargılarına güvenemeyeceğini çoktan öğrenmişti. Belki de biraz önceki arabayı süren adam Patrice'le birlikte plan yapmıştı ve Apollo şu anda kendi mezarını kazıyordu. Patrice, ya da başka biri, onu kafasından vurabilir ve cesedini onun kazdığı çukurda bırakabilirdi. Gerçi yapacak bir şey yoktu. Eğer Patrice ona ihanet edecekse, Apollo bununla vakti gelince ilgilenecekti. Şimdilik çapayı kaldırıp tekrar toprağa indirdi. Toprak yüzüne doğru fırlayıp cildini kapladı ve boynunu kaşındırdı.

"Saat sabahın biri," dedi Patrice. "Saat beşe kadar bitirsek iyi olur."

Apollo yüzünü ovdu, boynunu kaşıdı, iki elini de çapanın sapına dayadı ve onu tekrar kaldırdı.

75

Düşününce yüz yirmi santim çok da derin gelmiyor ama bunun yarısını kazmaları bile Apollo ile Patrice'in bir buçuk saatini aldı. İkisi daha şimdiden iki kez yer değiştirmişti. Biri çapayla toprağı kırarken deliğin dışında duran diğeri çözülmüş toprağı kürekle temizleyip dışarı atıyordu. İkisi de sanki kömür madeninde yapılmış bir maratonda koşmuşa benziyordu çünkü giysilerinde, ellerinde, saçlarında, kulaklarının içinde toprak lekeleri vardı. İki adam da önce montu üzerindeyken gömleği terden cildine yapışana dek kazıyor, sonra montu çıkarıyor ve birkaç dakika içinde gömleği kuruyunca da ürpermeye başlıyordu.

Saat sabah üçe geldiğinde bir metre kadar kazmışlardı. Patrice mezarın kenarına oturdu. Apollo ise deliğin içinde kaldı. Çapayı tekrar kaldıramadı, bu yüzden elinden bıraktı. Midesi açlıktan kazınıyor, kaburgaları ise sertçe solumaktan ötürü yanıyordu.

"Biliyorum," dedi Apollo. "Seni ve Brian Bebek sayfasını biliyorum."

Patrice oturduğu yerde kıpırdandı. İliştiği yerden deliğin içine biraz toprak döküldü. "Long Island trenindeyken sana o sayfaya katılmış olduğumu söylemiştim. Bunu senden saklamadım, en azından kasıtlı olarak."

"Ama geri kalanını anlatmadın," dedi Apollo, yere yığılmaktan korktuğu için toprağa yaslanarak. "Sayfayı kendin açtığını söylemedin. Bunu neden yaptın? Eğer dostumsan, neden böyle bir şey yapasın?"

"Açmak mı? Yani şu şeyin yöneticisi falan olmak gibi mi? Sana böyle bir şey yapmam. Asla yapmam."

"Adaya gittiğim gün sayfada bir gönderi oluşturdun. Yeşil Saçlı Harry sensin."

Patrice iPad'ini açtı ve bunu yaparken başını iki yana salladı. Facebook uygulamasını açtı. Patrice anma sayfasına göz atarken Apollo da onu izliyordu.

"Neden oyuna devam ediyorsun?" diye sordu Apollo. "Sikerler, açık açık söyle gitsin."

Patrice'in gözleri ekranda soldan sağa geziniyordu. Apollo onun sayfada yazanları okumasını izledi. Patrice bir saniye sonra okuduklarını daha derinden kavramaya başladığında gözleri irileşti.

"Bu ben değilim," dedi Patrice. "Değilim. Sen bizim evden ayrıldığında Dana'yla ben neredeyse yarım saat boyunca şaşkın bir hâlde öylece kalakaldık. Kim'in seni böyle kandırabildiğine inanamadık. Dostum, sana söylüyorum, bir mağaraya saklanır gibi yatağımıza gittik. Saatlerce de uyuyamadık. Ve sana mesaj yazmak için bilgisayarın başına oturmadığımdan adım gibi eminim."

Patrice hem öfkeli hem de paniklemiş görünüyordu. Tekrar ekrana baktı.

"Gönderi saatine bir baksana. Sen gittikten on dakika sonra falan. Sana annem üzerine yemin ederim ki akşamın geri kalanı boyunca o bilgisayara dokunmadım."

Apollo eğilip çapayı yakaladı. Neredeyse tekrar doğrulacak gücü bile kalmamıştı ama bir şekilde aleti kaldırmayı başardı. "Gideceğimi başka kim biliyor olabilir?"

Gözlerini çapanın bıçağına diken Patrice, "O herif biliyordu," dedi. "William biliyordu."

"O bodrumda sen, ben ve Dana vardı. William ben Bronx'a varana dek kesin olarak geleceğimi bilmiyordu."

Apollo ile Patrice, ikisine de üç yıl gibi gelen otuz saniye boyunca açmazda kaldılar.

Sonra Patrice sanki bıçaklanmış gibi doğruldu, iPad'i ve kılıfını kapattı. "Ya o da bizimle birlikteyse?" dedi usulca.

"Nasıl?"

Patrice, "Titan," diye fısıldadı. "Eğer Titan'a sızdıysa kameramı ve mikrofonumu açabilir ve isterse tüm makineyi uzaktan yönetebilir." iPad'i toprağın üzerine bıraktı ve onu temkinli gözlerle süzdü.

"Ama bunu nasıl yapabilir?" diye sordu Apollo. "Dünyadaki tüm bilgisayarlar arasından seninkini nasıl bulabilir?"

Patrice, Apollo'nun cebini işaret etti. "Sana Emma'nın videosunu gönderdi. Sen de bana gönderdin. Onu bilgisayarımda açtım. Senin telefonundan benim bilgisayarıma zıplaması işte bu kadar kolay. Dana'yı uyarmalıyım," diyerek cep telefonunu çıkardı. Fakat arama yapmadan önce taş kesildi ve telefonu kapadı. Telefonu yeniden açarak SIM kartını çıkardı. Ek güvenlik önlemi olarak, onu baltanın ucuyla parçaladı.

"Telefonumla bilgisayarım birbirine bağlı," dedi Patrice. "Şu anda tam olarak nerede olduğumuzu biliyor."

"Ulusal Güvenlik Ajansı falan değil ya bu herif," dedi Apollo.

"Ama beni kandırmayı başardı," dedi Patrice. Çapayı işaret ederek deliğin içine kaydı. "Karımın yanına dönmek istiyorum. Acele edelim."

Apollo delikten çıktı; bu kadarına bile ancak gücü yetmişti. Çapayı da kendisiyle birlikte çıkardı. Patrice küreği eline aldı. Açık mezarın içine o kadar az ışık vuruyordu ki zemini görünmüyordu. Şu anda yeraltı dünyasına açılan bir delik bile kazıyor olabilirlerdi.

76

Saat dört buçuğa geldiğinde kazma işini tekrar Apollo devraldı. Patrice açık mezara uzandı ve o kadar bitkindi ki uyuyakalmış gibi görünüyordu. Kazmaları gereken yalnızca birkaç santim kalmıştı. Patrice, Apollo'yla yer değiştirmeyi teklif etti, ancak Apollo yanıt vermedi. Bedeni o kadar kötü ağrıyordu ki buz kesmişti. Kolları ve omuzlarındaki, beli ve dizlerindeki ağrılar – hepsinin acısını daha sonra fazlasıyla çekecekti, fakat şu anda bitkinliği onu bir anlamda kurşun geçirmez hâle getirmişti. Artık kazmak için yalnızca saf bir irade gücü kullanıyordu.

Sonra, Apollo'yu inanılmaz ölçüde şaşırtacak bir şekilde, arka taraftan gün doğmaya başladı. Fakat olması gerektiğinden çok hızlı bir şekilde yükseldi, ayrıca yanlış taraftaydı. Batıdan kör edici bir ışık belirmişti; o kadar parlaktı ki Apollo küreğini bırakıp elini gözlerine siper etti.

Patrice, "Biraz ışığa ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi.

Parlak ışık huzmesi Patrice'in iPad'inden geliyordu. Ekran ergimiş altın gibi parıldıyordu. Apollo tabletin arkasında duran Patrice'i bile seçemiyordu, bu yüzden sesi ruhani ve ilahi bir hâl almıştı.

"Sana Günışığı'nı takdim ederim," dedi Patrice.

Apollo başını eğip mezara baktı. Artık her şeyi görebiliyordu. Kürek, zemine açılı bir şekilde düşmüştü; ayakkabıları ve pantolonu öylesine kirlenmişti ki neredeyse sırılsıklam görünüyordu. Ayaklarının dibinde ise açıkça görülen bir şekil, bir ana hat vardı. Tabut muydu bu? Gerçekten ona ulaşmış olabilir miydi?

Kazının sonunun gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Apollo bir dizinin üzerine çömeldi ve toprağı yokladı.

Sonra Patrice'in iPad'i üç kez bipledi ve hemen ardından ışık söndü.

Patrice, "Çok pil harcıyor," dedi. "Dolu şarjla bile yalnızca dört dakika dayanıyor. Hem tabletler hem de telefonlarda çalışabiliyor."

"Yardımı dokundu," dedi Apollo. Küreğin ucuyla toprağa vurdu. Neredeyse varmışlardı.

Kürek toprağa gömüldü ve mezarlığa donuk bir gümbürtü yayıldı. Apollo küreği tekrar toprağa sapladı. Tok bir gümbürtü daha.

Apollo öne eğilerek, düz gri bir yüzeye ulaşıncaya kadar toprağı elleriyle süpürdü.

Yan tarafta, tepesinde dikilen Patrice birden canlandı. Apollo iki dizinin üzerine çökerek elleriyle çılgınca toprağı eşelemeye başladı. Fakat sonra delikten korkunç bir boğulma, telaş dolu bir hıçkırık sesi yükseldi. Apollo bir elini kaldırıp toprağa gömülü olan nesneye vurdu.

"Tabut falan değil bu," dedi. Sesi perişan, hatta neredeyse çıldırmış gibiydi.

"Ne gördüğünü söylesene bana," dedi Patrice.

"Beton!" Apollo kendini iterek tekrar dizlerinin üzerinde doğruldu ve toprağın bir kısmını daha temizledi. Bir kaldırım taşı gibi dümdüz bir beton blok.

Patrice, "Bu mezar kaplaması olmalı," dedi. "İki çeşidi var, biri yekpare betondan, diğeri ise parçalı panellerden yapılıyor. Paneller daha ucuz ve kırılması daha kolay. Sence annen hangisine para vermiştir?"

Nassau Knolls bakım ekipleri ne kadar erken gelirdi? Asıl sorun buydu. Güneşin, komşulardan birinin ikinci kattaki yatak odasının perdelerini açıp güne bakacağı ve açık bir mezarın başındaki iki siyah adamı göreceği kadar yükselmesine daha ne kadar vardı?

Apollo kendini itip ayağa kaldırmak için küreği bir dayanak

olarak kullandı. Betonu kırmaları ne kadar sürecekti? Ve bu ne kadar gürültü yapacaktı?

Apollo, Patrice'e dönerek, "Bana şu şeyi atsana," dedi. "Az önce kullandığım şeyi."

Büyük bir siluet hareketlendi ve bir an sonra çapa mezar deliğinin içine düştü. Kazma şeklindeki keskin kenarı yere çarptığında gürültülü bir ses çıkardı ve tıpkı bir mantar panoya saplanan bir raptiye gibi doğrudan betona saplandı. Apollo çapayı çekiştirdi ama sıkışmıştı. Çömeldi, geriye yaslandı ve aleti büküp çekmeye çalıştı. Çıkarmayı başardığında, delikte kalıptan çıkarılan buz küplerinin sesine benzeyen bir gürültü yankılandı.

Apollo bir ayağıyla beton kaplamayı yokladı ve sallandığını hissetti. Çapayı bir kez daha yere indirdiğinde, çatlayan betonun çıkardığı o berbat koro yeniden etrafta yankılandı.

Çapayla indirdiği dört darbe sonunda bölmeli kaplama toza dönüştü. Ve içinde ise bir çocuk tabutu duruyordu. Beyazdı. Dekoratif donanımları –saplarının kenarları, kilitleri, damgalı metal köşeleri– tamamen antika nikelden yapılmıştı.

Apollo çömeldi ve ellerini tabutun iki yanında gezdirerek kapakla alt bölme arasındaki oluğu aradı. Tabutun kapağını kırma fikrine katlanamamıştı. Bunu yapamazdı. Oluğu buldu ve çapanın kazma ucunu kapakla tabutun arasına soktu. Aleti bükerek kapağı araladığında, kilit sistemi inildedi ve sonunda neredeyse ıslak bir sesle –çene kemiğinden çekilip çıkarılan bir diş gibi– açılıverdi.

Apollo küçük kapağı kaldırdı. Yarısına geldiğinde kapak çözüldü ve Apollo çapayı elinden atarak geri kalanını iki eliyle açmaya devam etti. Öğürdü ve yalvaran biri gibi iki büklüm oldu. Şafağın ışıkları mezarın üst tarafına ulaşmış olsa da deliğin içi hâlâ karanlıktı. Ve sonunda, dört aydır ilk defa, Apollo çocuğunu gördü.

Cenazeci elinden geleni yapmıştı ama Brian Kagwa'nın yüzünde hâlâ yanık izleri vardı. Başının üzerinden, koyu gri kafatası görünüyordu. Minicik bedeni açık mavi bir battaniyeye sarılmıştı. Tabutu açarken oluşan karmaşada toprak ve taş parçaları

çocuğun yastığının üzerine, battaniyesine, vücuduna dökülmüştü. Apollo bir zamanlar kapalı ve tertemiz duran ama şimdi kirlenmiş oğluna baktı.

"Oğluma ne yaptım, baksana," diye fısıldadı.

Cal ve Emma'nın bir çift kaçık olmadığını düşünmekte hata etmişti. İkisi Apollo'yu sağduyusunu terk etmeye ikna etmişti. Belki de kendisi sağduyulu davranmak istememişti. Canavarların varlığına inanmak, çocuğunun öldüğünü kabullenmekten daha iyi bir seçenekti. Tabutun kapağını kapadı ve sonra onu bir kez daha açtı. Bebeğinin yüzünde toprak, saçlarında çakıl taşlarıyla yatması fikrini kaldıramamıştı. En azından –hiç olmazsa– oğlunun yüzünü silip temizleyebilirdi.

Bebeğin alnına dokundu ve bununla birlikte büyü bozuldu.

77

Dikenler.

Parmakları bir diken düğümüne takıldı.

Hissettiği şey buydu. Cildini yaralayacak kadar keskindi. Apollo o kadar şaşırmıştı ki elini geri çekti ve ancak şaşkınlığı geçtikten saniyeler sonra yüzük parmağının kanıyor olduğunu fark etti. Parmağının ucu, ölü çocuğunu okşadığında kesilmişti.

Apollo dengesini sağladı ve cesede bir kez daha dokunduğunda yalnızca içine koyularak gömüldüğü mavi battaniyeye dokunmaya özen gösterdi. Mezarın için hâlâ karanlıktı ama Apollo doğmakta olan güneşin tepedeki göğü aydınlatmaya başladığını görebiliyordu. Cesedi tabuttan çıkardı; hatırladığından daha hafifti, ayrıca çok daha küçüktü. Battaniyenin kumaşının altında, sanki elinde bir bebek değil de eşek arısı kovanı tutuyormuş gibi düğüm düğüm bir kütle olduğunu hissediyordu. Saatlerdir bu deliği kazarken toprağın kokusuna o kadar alışmıştı ki burnuna başka hiçbir koku gelmiyordu.

Tepesinde, yüzeyde duran Patrice öksürerek, "Çok pis kokuyor," dedi.

Apollo omzunun üzerinden baktı. Patrice ondan daha çok korkmuşa benziyordu. O anda nasıl görünüyor olduğunu merak etti. Cildi tamamen kirlenmişti –yüzü, boynu, sırtı, karnı, elleri– her şey tamamen toprağa bulanmıştı. Ve elinde taşıdığı şey– neydi? Dizlerinin üzerinden kalkarak doğruldu ve bebeği biraz daha yükseğe kaldırdı. Ve şafağın ışığında, elinde ne tutmakta olduğunu gördü.

Düğümlenmiş saça benziyordu. Terk edilmiş bir evin küvetindeki giderden çıkardığınız saç tutamlarına benziyordu; doğal elementlerle kaplanmış, matlaşıp düğümlenmiş bir tutam saç. Onu bir canavar gibi gösteren şey ise altı aylık bir bebek kadar olan büyüklüğüydü. Kilolarca saç –yoksa kürk mü?– birbirine o kadar sıkıca sarılıp düğüm olmuştu ki daha çok dikenli telleri andırıyordu.

Apollo bu şeyi nasıl bir çocuğa benzetebilmişti?

Kendi çocuğuna?

Apollo elinde tuttuğu şeyi tekrar toprağa atıp ellerini kutsal suyla yıkama dürtüsüne kapıldı. Öğürdü ve öne doğru eğildi; neredeyse o şeyi elinden düşürecekti. Kundağa baktı ve yeniden öğürdü. Battaniyeye rağmen teni tiksintiyle kaşınıyordu.

"Hasiktir."

Patrice yalpalayarak geriledi. Daha fazla bakmaya dayanamamıştı. İstemsizce, Catherine Linton adlı bir kadına ait olan başka bir mezarın üstüne bastı.

İskoçlar buna glamer *der.*

Cazibe.

Bir şeyin gerçekte olduğundan daha farklı görünmesi için kullanılan bir illüzyon.

Beslediği, altını değiştirdiği, sarıldığı ve kucağına aldığı şey bu muydu? Emma bunu yapmayı bıraktığında geceleri şarkılar söylediği şey bu muydu? Sabahın erken saatlerinde diğer babalarla birlikte parka götürdüğü şey bu muydu? Ida'yı, tamamen buzdan yapılmış olan sahte kardeşini kucaklamasını ve onu sanki canlıymış gibi sevmesini hatırladı.

O şeyi elinden atamadığını ama aynı zamanda da onun kendisinden uzak durmasını istediğini –buna ihtiyaç duyduğunu– fark etti. Battaniye artık cesedin üzerinden kayıp düşmüş, Apollo'nun ellerinden aşağıya sarkmıştı. Baştan ayağa tamamen açığa çıkan ceset artık gerçekten de gri renkli bir eşek arısı kovanına benziyordu; teller o kadar sıkıca birbirine girmişti ki neredeyse örülmüş gibiydi. Saç katmanlarının arasına dolanmış başka şeyler de vardı. Apollo, parmağını bir dikenin kestiğini

düşünmüştü ama yanılıyordu. Artık görebiliyordu. Sağdan soldan çıkan diş, kemik ve tırnak kıymıkları.

Apollo, "Emma," diye fısıldadı. "Sana inanmam gerekirdi."

Sonra battaniyenin altında başka bir şey fark etti. Bir sarsıntı. Hareket.

Apollo göğün ışığında, cesedin derinliklerinde hareket eden bir şey olduğunu gördü. Onun yüzüne, yüzünün olması gerektiği yere baktı. İki tane çukur vardı, tıpkı yumuşak kile oyulmuş gözyuvarlarını andırıyorlardı. Onun altında bir çizgi uzanıyordu; bir ağızdı bu.

Ve Apollo onun da altında, göğsün olması gerektiği yerde, daha da derinde küçük bir kütle, bir yumru gördü. Kalp miydi bu? Hafifçe atıyordu.

Apollo onu sessiz bir dehşetle izledi. Bunu görmemiş olmayı diliyordu. Ürperdi ve dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Ve sonra, durumu daha da kötüleştirircesine, kalp atmaktan daha fazlasını yapmaya başladı – hareket etti. Yumru sağa sola kıvranarak hafifçe yukarı çıktı. Sonra bir kez daha. Bir kurtçuk gibi kıvranarak yukarı tırmanıyordu. İnce ağız çizgisine ulaştı ve sonra dudaklar aralandı. Bunu anlatmanın başka bir yolu yok: Yumru sanki topraktan çıkarıldığı için nihayet nefes alabiliyormuş gibi derin bir iç çekerek dışarı sıçradı.

Fakat Apollo'nun o küçük bedenin içinde gördüğü şey kalp değildi. Bunun yerine, o insandışı şeyin ağzından her biri gümüş para büyüklüğünde olan en az bir düzine kadar hamamböceği saçıldı. Battaniyenin üzerinde kıpırdanarak Apollo'nun kollarına ulaştılar. Kollarından yukarı tırmanarak boynuna ve yüzüne doğru sürünmeye başladılar.

Apollo uludu. Bu ses bir hayvana aitti, bir insana değil. Cesedi fırlattı. Mavi battaniye mezarın karşı ucundaki tabutun üzerine düştü. Apollo kollarındaki böceklere vurmaya başladı. Bir tanesi boynuna ulaşmayı başarmıştı. Yanağına yönelen tüylü bacaklarının tenine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Onu üzerinden atmak için neredeyse kendi tenini koparacaktı.

Bu sırada ceset, yani bebek, yere açılı bir şekilde düşmüştü.

Oturur pozisyondaydı ve Apollo'yu izliyor gibiydi. Apollo tenin-de hâlâ böceği hissedebiliyordu. Yoğun bir tiksinti, içinde bir yok etme arzusu uyandırdı. Apollo çapayı buldu ve onu tabutun üstüne indirdi. Odun kesiliyormuş gibi bir ses çıktı.

Dakikalar içinde tabutu parçaladı ve bölmeli kaplamanın geri kalanını toza dönüştürdü. Sabah saat beşi çeyrek gece güneşin ilk ışıkları berrak gökyüzünü iyice aydınlatmaya başlamıştı. Kuşlar cıvıldıyordu. Gece sıyrılıp gitmişti ve mezarın içindeki Apollo çapasını bir kez daha kaldırarak yaratığa nişan aldı.

Fakat duruşundaki bir şeyler onu fazlasıyla huzursuz ediyordu. Ya da daha açık konuşmak gerekirse, bir şeyler ona fazlasıyla tanıdık geliyordu. Bu açıdan bakınca ceset mama sandalyesine oturtulup mutfak masasının yanına çekilmiş bir bebek bile olabilirdi. Hatta gerçekten de öyleydi; Apollo onu kaşıklar dolusu elma püresi, yoğurt ya da fırında pişirip ezdiği tatlı patateslerle birçok kez beslemişti.

Çapayı tekrar yere bıraktı. Hissettiği tiksintiye rağmen, o şeyi yeniden eline aldı. Battaniye olmaksızın, cesedin pürüzlü yüzeyi onu yeniden kesmekle tehdit ediyordu, bu yüzden onu nazikçe tutmak zorunda kaldı.

Yaratığın yüzüne, gözleri olması gereken çöküntülere, bir daha kapanmamış olan ince ağız çizgisine odaklandı. Bu görüntü uyuyan bir çocuğu andırıyordu ve Apollo onu yatıştırma güdüsüne kapılmaktan kendini alamadı. Bilinçli bir tepki değil, ilkel bir şeydi bu. Figürü bir koluna yatırdı ve sağ eliyle başını nazikçe kavradı. Sol eliyle, kaşların bulunması gerektiği bölgeye dokundu.

Parmağını orada gezdirdi. Bir zamanlar burada oğlunun yüzü vardı. Burnun bulunması gerektiği, hatta daha önce bulunduğu yere parmak ucuyla dokundu. Çok sevdiği o buruna. Onu kaç kez öpmüştü? Haftada binlerce kez. Parmağını ağza götürdü. Brian'ın dudaklarına dokunup dişlerinin ne zaman çıkacağını tahmin etmeye çalışırdı. Parmaklarını ağız çizgisine dayadı.

Ve ceset yeniden hareket etti. Ağzı. Gırtlağı. Açılıp kapandı, tekrar açıldı ve bir kuklanın ağzı gibi kaskatı bir şekilde yeniden kapandı. Ardından sanki sıkılıp bırakılmış bir köpük bardağı

andıran bir gerilme sesi duyuldu; kurumuş çenenin eklemleri gıcırdıyordu. Apollo ağızdan daha fazla böcek çıkacağından korktu ama böyle bir şey olmayınca cesedi tutmaya devam etti. Ağız gerilip kapandı. Ne yaptığını görmek zor değildi. Emmeye çalışıyordu.

Bir kan damlası, o insanolmayan dudaklarda titreşiyordu. Apollo'nun kesilen parmağından damlayan kan.

Cesetteki başka hiçbir şeyde canlılık emaresi yoktu. Yalnızca ağız canlanmıştı. Tam anlamıyla canlanmış değildi ama onu gerçek anlamda ölü bir yaratık olarak düşünmek imkânsızdı. Bir otomat. Kan ve inançla çalışan bir makine.

Yaratık, Apollo'un parmağından damlayan kanı emerken gıcırtı sesleri bir ritim hâlini aldı; sıkılıp gevşiyor, tekrar sıkılıp tekrar gevşiyordu. Apollo parmağını ağızdan çekti ve çene ansızın çalışmayı kesti. Eskisi gibi hareketsizdi artık.

"Bir şey seni yarattı ve sonra da geride bıraktı," diye fısıldadı.

Patrice'in sesi, mezarın dışından Apollo'nun kulaklarına ulaştı. "Gecikmenin de ötesine geçtik, Apollo. Gitmemiz lazım."

Apollo çömelerek mavi battaniyeyi buldu. Cesedi tekrar battaniyeye sardı. Tabuta fazlasıyla zarar vermişti ama –elinden geldiğince düzgün bir şekilde– cesedi istirahatgâhına yerleştirdi. Onu tabutun parçalanmış kalıntılarının arasına koyduktan sonra, ceset mezarın gölgelerine gömüldükten sonra, cazibe geri döndü. Yaratık tekrar bir çocuk gibi görünüyordu. Yine onun çocuğuydu. O şey karanlıkta yine Brian Kagwa olmuştu.

Apollo kırmızı ipliğin dikenler tarafından kesilip kesilmediğini kontrol etti ama düğüm hâlâ yerindeydi.

"Daha iyisine layıktın," dedi Apollo. "Herhangi bir acı çektiysen çok özür dilerim."

Apollo tabutun kapağını olabildiğince düzgün bir şekilde kapattı. Önce çapayı, sonra da düz kenarlı küreği mezarın dışına fırlattı. Patrice'in uzattığı elini yakaladı. Apollo mezardan dışarı tırmandı. Elini cebine atarak Zipcar kartını Patrice'e uzattı. Patrice'e gidip minivanı getirmesini söyledi; birazdan buradan çıkacaktı.

Apollo tabutun üzerine toprak atmak için küreği kullandı. Mezarı dolduramazdı –zamanı yoktu ve bedeninde mecal kalmamıştı– ama cesedi öylece açıkta bırakamazdı.

Apollo işini bitirince çapayı alarak pirinçten yapılma mezar işaretine gitti. Çapanın ucunu toprağa sapladı; alet daha ilk darbeyle toprağın derinlerine gömüldü. Apollo aletin sapını bir kaldıraç gibi kullanarak mezar işaretini yerinden oynattı. On beş santim yana kayarak yine aynını yaptı. Sopayı bastırdığında bu sefer mezar işaretinin üst yarısı topraktan dışarı çıktı.

İşaret granit bir levhaya sabitlenmişti; sıkça kullanılan bir malzemeydi. İşaretin yerini değiştirmek için Apollo'nun levhayı da çıkarması gerekiyordu. Burası bir bebek mezarı olduğundan, levha oldukça küçüktü. Apollo üç dakika içinde onu yerinden çekip çıkardı. Kopan köklerin ve çatırdayan toprağın sesi, zorlanan Apollo'nun hırıltılarına karıştı. Çapayı yere bıraktı. Yere yığılmaya o kadar yaklaşmıştı ki nefes almaktan başka bir şey yapması imkânsız gibiydi. Fakat buna rağmen şöyle bir eğildi ve mezar işaretiyle granit levhayı yerinden kaldırdı. On beş kilo çekiyor olmalıydı. Apollo'nun bedeni bu ağırlığı nasıl kaldıracağını bilemiyordu ama itiraz hakkı yoktu. Burası Brian Kagwa'nın mezarı değildi, bu yüzden neden babası o işareti mezarın yanında bıraksındı?

Apollo mezarlığın çitlerine doğru ilerledi. Mezar işaretini kaldırarak bir kolunun altına aldı, diğeriyle de çapayı arkasından sürüklemeye başladı. Odyssey sokakta rölantide çalışıyor, Patrice ise direksiyonda oturuyordu. Apollo çitin yanına geldiğinde Patrice sanki gündüz ışığında Ölüm'ün kendisini görmüş gibi irkildi. Apollo arabanın yan kapısını açtı ve mezar işaretini bir çuval gübre gibi yere fırlattı. Çapayı da zemine bıraktı. Sonra arabaya bindi. Patrice arkasını dönüp önce işarete, sonra da çapaya baktı.

"Polis bizi kenara çekerse bunları açıklayamayız," dedi. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"O zaman kenara çekilme," dedi Apollo.

Patrice arabayı harekete geçirdi.

Port Washington bir süre sonra Munsey Parkı'na, sonra Manhasset'a, sonra Great Neck'e, yolcuğun ileri safhalarında ise Long Island'a ve New York City'ye dönüştü. Apollo içinde aynı zamanda kesinlik olarak da adlandırılabilecek bir dinginlik hissediyordu. Dünyanın büyüsü açığa çıkmıştı. Tüm yanılsamalar ortadan kalkmıştı. Yalnızca nesnel, mantıklı, gerçekçi olana inanmak da bir tür cazibe büyüsüydü. Fakat Apollo artık bu düzen illüzyonundan hoşlanamaz olmuştu. Canavarlar, ancak onlardan biriyle karşılaşıncaya dek gerçek değildir.

Eh, Apollo da bir canavarla karşılaşmıştı. Kendisi, Emma ve Brian, hepsi karşılaşmıştı. Apollo mezarda yatan şeyi düşünmüyordu. Ya da onu yaratan şeyi. Arkadaşı olduğunu iddia eden adamı, eski William Wheeler'ı kastediyordu. Düşmanıyla tanışmıştı. Gerçek adını biliyordu.

7
çocuk yuvası

78

Brian West dış kapının önündeydi.
Apollo elini havaya kaldırıp üç kilidi de çevirdi.
Bu henüz Brian West değildi.
Adam eğildi ve mavi tenini çekip çıkardı.
Brian West, Lillian Kagwa'ya adıyla seslendi.
Gargamel ve Azman, Şirinler'i yok etmek istiyordu.
Şirinler'in hiçbir şeyden haberi yoktu.
Brian West oğlunu kucağına aldı.
Brian West, Apollo'yu banyoya götürdü.
"Benimle geliyorsun," dedi.
Apollo'nun giysilerini çıkardı.

79

Apollo iki gün ve iki gece boyunca aralıklı olarak uyuyup uyandı. Buna uyku demek abartı olabilir. Daha ziyade küçük bir koma gibiydi. Uykusu boyunca irkilerek uyandı ama yana yuvarlanıp tekrar uykuya dalmaktan daha fazlasını yapacak kadar kafasını toplayamadı. Kendini öylesine sersem hissediyordu ki bir uyuşturucunun etkisinde gibiydi. Geçirdiği son iki gün ham bir uyuşturucu, aşırı dozda bir olasılıksızlıklar silsilesi gibiydi.

Patrice onu eve getirmiş, yukarı çıkmasına yardım etmişti. Apollo eve varınca tökezleyip yatağının üzerine yığılmıştı. Kendisi bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Minivanın arka koltuğunda oturup üzerinde oğlunun adı yazılı olan mezar işaretini kucaklarken birden yatağında uyanmıştı. Dışarıdaki günışığını gördü. Gözlerini yalnızca on dakikalığına kapattığını sanıyordu. Doğrulmaya çalıştığında bedeni hâlâ yaralı gibiydi; öylesine acı çekiyordu ki her yeri morarmış olabilirdi. Yalpalayarak mutfağa gitti. Çeşmenin başında durup camlı mutfak dolaplarına baktı ama yalnızca kendisinin puslu bir yansımasını seçebiliyordu. Bu dolapları Emma'yla birlikte IKEA'dan alıp trenle eve getirmişlerdi. Yolculuk başına iki kutu taşıyabilmişlerdi çünkü Apollo yalnızca o kadarını kaldırabilmişti. Lidi beyazı Akurum dolaplar. Her biri vergisiz 115 dolar tutmuştu. İnsanın aklına bu tür şeylerin gelmesi komikti. Bir zamanlar sanki dünyada daha önemli bir şey yokmuşçasına dolap seçimi konusunda kavga etmiş olmaları kulağa delice geliyordu.

Suya ihtiyacı vardı; yemeğe ihtiyacı vardı. Bir bardağa çeşmeden su doldurdu ve onun üzerine üç bardak daha içti. Arkasına döndüğünde mezar işaretinin bir servis altlığı gibi masanın üzerinde durduğunu gördü. Çapa ise kapının yanına yaslanmıştı. Peki ya kitap? Bedeni o kadar sıkıca gerildi ki neredeyse beli tutulacaktı. Mutfağı ve oturma odasını gözden geçirdi, sonra da dış kapıya giderek açtı. Yatak odasına, yatağına döndü. Kitap yoktu. Kitap yoktu. Onu koltukaltına almıştı, öyle değil mi? Gayl'i kucağına aldığında ise pantolonunu arkasına sıkıştırmıştı.

Kitap. Ona odaklandı. Cal'ın ona verdiği kitabı kaybetmişti ama burada başka bir kopyası daha vardı. Babasının kopyası. Brian'ın odasına gitti ve kitabı raftan aldı.

Dışarıda Bir Yerlerde.

Mutfağa dönerek kendine yer açmak için mezar işaretini kenara çekti. Sonra, oturmadan önce, kileri karıştırarak büyük bir kutu kraker buldu. Bayatlamışlardı ama önemi yoktu. Kendini bir şeyler yemeye zorlayacaktı.

" 'Baba evden uzakta, denizdeyken,' " diye okumaya başladı Apollo.

Sonraki sayfaya gelince, Anne'nin resmini incelemek üzere duraksadı; uzun kahverengi saçlı beyaz bir genç kadındı. Üzerinde beyaz fırfırlı bir yakası olan solgun kırmızı bir elbise vardı. Uzaktaki bir şeylere bakıyordu.

Neye bakıyordu?

Hiçliğe. Bakışları kayıp bir kadına aitti. Yoksun. Çökmüş. Bu hikâyede baba bir gemide olabilirdi ama annenin de orada olduğu pek söylenemezdi. Apollo bir parmağını illüstrasyonun üzerine koydu. Kadının boş gözlerine; kenarları aşağı kıvrılmış dudaklarına. Sonra parmağını çökmüş omuzlarında gezdirdi. Bu mutfak masasının üzerinden Emma'ya bakıp aynı kadını görmemiş miydi?

Sonraki sayfada Ida'nın kız kardeşi için müzik yaparken goblinlerin pencereden içeri sızdığı görülüyordu. Sonra goblinler insan bebeğini alıp kaçıyor, yerine onun ikamesini bırakıyorlardı. Sonra Ida bebeği kucağına alıp ona sarılıyordu. Sonraki

sayfa, buzdan yapılmış bebeğin yarı yarıya erimiş bir hâlde yerde durduğunu gösteriyordu. Sonunda Ida ortada bir sahtekârlığın olduğunu fark etmişti.

Parmağı tek bir sözcüğün üzerinde duruyordu. "Takas. Oradaydı, beşiğin içindeydi, Ida'nın kollarındaydı, yerde eriyordu.

Takas.

Apollo okumaya devam edemedi çünkü sayfadaki sözcükler bulanıklaştı. Bunun neden ellerinin titremeye başlamasıydı. Kitabı masaya koymak zorunda kaldı. Bir kürek ve çapayla kazılan toprağın, gecenin bir yarısı o delikte geçirdiği saatlerin sesini işitti.

Boş daireye, "Bebeğe kimse bakmıyordu," diye fısıldadı.

Ama sonra dönüp sağındaki sandalyeye baktı. Eskiden Emma'nın oturduğu sandalyeye. Neredeyse onun görüntüsünü, hayaletsi siluetini seçebiliyordu. Yıpranmış kırmızı ipliğe başparmağıyla dokundu ve onu yüzük parmağında çevirdi.

"Bir kişi bakıyordu," dedi Apollo.

Brian'ın ormanda olduğunu söyledi.

New York City'nin tamamında yalnızca tek bir orman var.

80

Kendine bir bavul hazırladı çünkü ne zaman geri döneceğini bilmiyordu. Dönebileceğinden emin bile olamıyordu. Emma'nın doğum sancıları başladığında evde doğum yapamazlarsa kullanmayı planladıkları, yatağın altında duran küçük bavulu buldu. Hastane çantaları. Tabii ki Emma içindekilerin çoğunu uzun zaman önce boşaltmıştı; sabahlıklar ve fazladan kişisel hijyen malzemeleri, terlik ve çoraplar, atıştırmalık ve içecekler, bu şeylerin hepsi çekmecelerine geri koyulmuş ya da tüketilmişti. Bavulda yalnızca Emma'nın doğum sırasında bir şeyler yudumlayabilmesi için koydukları bir paket körüklü pipet ve bir şişe masaj yağı vardı. Emma yer kazanmak için ikisini de bavulun yan tarafındaki bir cebe koymuştu. Apollo çantayı çıkardığında bunların cepte olduğunu fark etmedi. Bu yüzden ikisi de onunla birlikte yolculuğa çıkacaktı.

New York City'deki tek orman Queens'te, Forest Hills mahallesinde bulunuyordu.

Apollo, Brian'ın odasındaki dolaba giderek Emma'nın doldurduğu çanta ve kutuları karıştırdı ve karısı için bir çift yedek kıyafet buldu. Diğer eşyalara dikkat bile etmedi, yalnızca bir pantolon, bluz, kazak, külot ve çorap aldı. Brian için de bir pijama buldu. Çoraplı bir tulumdu bu; yılbaşı temalı ve kırmızı-yeşil renkliydi. Bebek bunu giyince bir elf oluyordu. Ama Apollo onu havaya kaldırdığında, eğer Brian gerçekten yaşıyorsa artık bu giysilere sığamayacak kadar büyümüş olacağını fark etti. Artık on aylık olmalıydı. Bu fikir içini buz gibi bir hüzünle kapladı.

O kadar ürperdi ki hızlıca bir yaş için aldıkları bir pijama bulup onu çantanın dibine tıkarak odadan çıkmak zorunda kaldı.

Oturma odasına gelince çapayı çantaya yerleştirdi ve Emma ile Brian'ın giysilerini onun üzerine koydu. Kapağını kapatıp onu kaldırdı. Çapayı da içine koyunca bavul ağırlaşmıştı.

Apollo içgüdüsel olarak montunun cebinde cüzdanını aradı ama onu kaybetmişti. Bankamatik kartı yoktu, kredi kartı yoktu, ehliyeti yoktu. Modern anlamda varlığı sona ermişti. Ya da daha doğrusu, neredeyse tüm modern yaşama erişimini yitirmişti. Geride kalan tek sembol cep telefonuydu.

Mutfakta, bronz mezar işaretinin üzerinde kraker kırıntıları duruyordu. Mezar işaretinin yanında ise babasının kitabı. Apollo çantayı bir kez daha açtı. Kitapla mezar işaretini de içeri tıktı. Bir an için çantanın içindekilere göz gezdirdi: bir çapa, birkaç giysi, bir çocuk kitabı ve bir mezar taşı. Ancak başka bir dünyaya giderken böyle hazırlanılırdı, başka ilçeye değil.

Apollo yola düştü.

81

Queens'te kar yağıyordu. Apollo tren istasyonundan çıktı –Forest Hills-71. Cadde– ve merdivenlerden kaldırıma doğru çıkarken yüzüne düşen kar tanelerini hissetti. Merdiven boşluğu o kadar kalabalıktı ki –iş çıkışı kalabalığı tam kapasite yürürlükteydi– onca itiş kakışın arasında çantasını iki kez düşürecek gibi oldu. Basamakların tepesine ulaştığında duraksadı; çanta yüzünden kolları ağrımıştı ama soluklanacak vakit bulamadı, çünkü hemen arkasında beş yüz kadın ve erkek daha vardı; hepsinin kendilerince yapacak işleri yok muydu? Olduğu yerde durmaya çalışmak, bir tufana sırtını vermek gibi olurdu. Yana itildi ve alabora olmanın eşiğinden döndü. Hızlı adımlarla en yakındaki dükkânın, bir Chase bankası şubesinin girişine yöneldi. Akşam göğünün rengi killi şist taşı kadar koyulaşmıştı ve kar yağıyordu. Kalın kar taneleri şemsiyeler ve şapkalara, arabalar ve otobüslerin tavanlarına tutunuyordu.

Kar yağmaya, 71. Cadde'nin trafiği ise akmaya devam etti. Beyaz bir aile taksi çağırmıştı ve anne gürültücü çocuklarını arka koltuğa bindiriyordu. Baba, bebek arabasını ustalıkla katlayıp taksinin arkasına geçerek bagajı tıklattı. Hem anne hem de baba bezgin ve öfkeli görünüyordu; Apollo ise onlara bakarken gırtlağının gıptayla kasıldığını hissetti.

Ne yediği krakerler onu pek doyurmuştu ne de içtiği dört bardak su. Apollo sokağın ilerisinde bir Starbucks tabelası gördü. Cüzdanını –tüm parasını– kaybetmişti ama yine de midesine bir şeyler gönderebilirdi. Telefonunda Starbucks uygulaması var-

dı. Hesabında ise ormana giderken yanına alabileceği bir yemek almaya yetecek kadar para bulunuyordu. Hatta eğer sandviçleri varsa, Emma ve Brian'la birlikte geri dönüş yolunu bulabilmeleri için ormana ekmek kırıntıları serpebilirdi.

Uzun ve dar bir koridordan oluşan küçük ve sıkışık bir Starbucks şubesiydi burası. Dükkânda basık bir oturma odası havası vardı. İçeri giriyor, sonra da üç basamak iniyordunuz. İçeride her birinde ikişer sandalye bulunan iki küçük masa vardı. Masalar bir araya getirilmişti ve nasıl olduysa dokuz yeniyetme kendilerini dört sandalyeye sıkıştırmıştı. Saat akşamın yedisiydi; birçok insan işten eve dönüyordu ama yine de kasada uzun bir kuyruk vardı.

"Starbucks'a hoş geldiniz. Siparişinizi alabilir miyim?"

Apollo baristayı henüz görememişti; kuyruk işte o kadar uzundu. Sandviç ve salataları, suları, sütleri ve meyve sularını sakladıkları küçük buzdolabına göz gezdirdi. Hepsini satın alabileceğini hesapladı, ya da en azından taşıyabileceği kadarını. Ayrıca siparişi alıp oradan kaçabilirdi de. Acelesi vardı sonuçta anasını satayım. Suç işleme düşüncesi –bu kadar küçük bir şey de olsa– aklında bir anının canlanmasına neden oldu. Şu anda şartlı tahliyedeydi. Telefonunu çıkarıp son aramaları kontrol etti. Birkaç cevapsız arama vardı. Lillian'ın numarasını tanıdı. Şartlı tahliye memuru olabilecek 212'li bir numara ise altı kez aramıştı. Hiçbiri mesaj bırakmamıştı. Ya o sandviçleri yürüttükten sonra yakalanırsa ne olacaktı? Yanında ağır bir bavul taşırken koşmak zordu. Ya bavulun içindekiler? Hasiktir, ya çantasında bir kazı aleti ve mezar işareti taşırken dükkân soyarak şartlı tahliyesini ihlal ettiği ortaya çıkarsa? Bu şeyleri ne demeye yanında getirmişti ki? Aklının mantıklı bölümü, büyüye inanan bölümünü çok kötü azarlıyordu. Sonunda sabırlı bir şekilde sırada beklemeye teslim oldu. Hatta ne olur ne olmaz diye baristaya bayım ya da bayan diye hitap edecekti.

Sonra, kuyrukta Apollo'nun dört beş adım ilerisinde duran, deli görünüşlü yaşlı beyaz bir adam dolaba doğru uzandı ve ka-

lan tüm yiyecekleri topladı. Öylece. O berbat paketli sandviçleri bir koluna, azıcık daha iyi durumdaki paketli salataları ise diğer koluna yerleştirdi. Lanet dolabı tamamen boşaltmıştı. Yaşlı adam kasaya ulaştı ve kucağına topladığı yiyecekleri tezgâha yaydı.

Barista, "Size bir iki torba getirsem iyi olacak," dedi.

"Ya?" dedi yaşlı adam. "Öyle mi, Lousie? Onca şeyi kafamın üzerinde taşıyayım diyordum ama."

Barista bu sözcüklere aldırmadı, yalnızca göz kapakları usanmış bir edayla titredi. Tezgâhın altından iki kâğıt torba çıkardığında, yaşlı adam öne eğilerek onları kadının elinden kaptı. Kadın cevap bile vermeden ürünleri kasadan geçirip adama verdi.

Yaşlı adam geriye doğru eğilerek kısık gözlerle diğer müşterilere baktı. Yerleşik hayata geçmiş ama içinde hâlâ biraz vahşilik barındıran yaşlı bir Viking'e benziyordu. Uzun boylu adam yaşına rağmen hâlâ capcanlıydı, inceydi ve yanaklarındaki cildi gergindi. Sakalı seyrelmişti ve yün kepinin altından görünen saçları beyaz elektrik kıvılcımlarını andırıyordu.

"Ne kadar?" diye sordu. "Ne kadar?"

Kuyrukta onun arkasında bekleyen bir adam kasanın ekranını işaret ederek, "Şurada yazıyor ya!" diye çıkıştı.

Yaşlı adam diğer müşteriye bakarak tezgâha bir şaplak attı. "Bir zamanlar adama ödemesi gerektiği fiyat söylenirdi, bilir misin? Ekran mekran okumana gerek kalmazdı!"

Diğer adam, "Evet, hatta dinozorlar bile vardı, değil mi?" diye sordu.

Yaşlı Viking bir tabanca ya da savaş baltası çekecekmiş gibi çılgınca beline davrandı ve görünüşe göre orada bir silah bulamadığı için şaşkına döndü. Dinozor çıkışını yapan adam bıkkınlıkla elini salladı.

Yaşlı adam yenilgiye uğramış ama yine de boyun eğmez bir edayla Starbucks yiyecekleriyle dolu torbalarını aldı. Başı öne eğilmiş bir hâlde yürürken kendi kendine söyleniyordu. Gençlerin yanından geçerken masalarına vurdu. Gençler Apollo'yu şaşkına uğratarak ona hiç cevap vermediler. Tüm dikkatleri telefonlarındaydı.

Adam dükkânın içinden geçerken, "Baba evden uzakta, denizdeyken," diye homurdandı ve yoluna devam ederken mırıldanmayı sürdürdü.

Apollo tezgâhı süzüyordu. Şimdi yiyecek konusunu ne yapacaktı? Kasanın yanında küçük kuruyemiş ya da kurabiye paketleri duruyordu. Karnını onlarla doyurabilirdi herhalde. Çene kemiğinde, sanki kulağının yanı başında bir sinek uçuşuyormuş gibi belli belirsiz bir vızıltı hisseti. Çenesini kaşıdı ama vızıltı geçmedi.

Apollo hızla arkasına döndü.

Yaşlı adam.

Yaşlı Viking sanki fırtınaya çıkmadan önce kendini topluyormuş gibi kapıda duraksamıştı. Tüm bu süre boyunca ıstırap dolu bir hırıltıyla o çocuk kitabının satırlarını mırıldanıyor, Apollo ise bir çocuk misali onu dinliyordu.

Yaşlı adam kapıdan çıkarak geceye adım attı. Apollo o ağır tekerlekli çantayı sürüklemiyor olsaydı kapıya koşup adamı çevirebilirdi. Ön kapıya ulaştığında, yaşlı adamın çoktan iki bina ileride olduğunu gördü.

Apollo onun peşinden gitti.

82

Gıcırdayan bir bavulu çekiştirirken birini takip etmek zordur. Apollo çantasını sürüklemek yerine taşımayı denedi ama çapa ve mezar taşı nedeniyle bunu yapmayı sürdüremedi. Yaşlı adam 71. Cadde'den güneybatıya doğru ilerliyordu ve Apollo mahallenin Forest Hills Gardens adlı lüks kesimine girerken çıkardığı seslerin işitilmeyeceğini umarak adamla arasında mesafeyi koruyordu.

71. Cadde, Continental Caddesi'ne dönüştü ve kaldırımlar ağaçlarla kaplandı. Tudor tarzı evler trafiğin pek yoğun olmadığı yol boyunca uzanıyordu. Apollo yalnızca üç blok yürüdükten sonra öylece New York City'nin en varsıl mahallelerinden birine girivermişti. Yaşlı Viking döküm demirden yapılmış sokak lambalarının loş ışığında güçlükle seçilebilen iki blok ötede yoluna devam ediyordu. Etrafta yalnızca o ve Apollo vardı ve görkemli Tudor evleri ikisini de ağırbaşlı bir ihtiyatla seyrediyordu.

Slovum Crescent ve Olive Place'ten, sonra da Groton Sokağı ile Harrow Sokağı'ndan geçtiler. Güneş battı ve Apollo adamı gittikçe derinleşen geceye doğru takip etti. Ingram Sokağı, Juno Sokağı, Loubet Sokağı ve Manse. Yaşlı adam asla arkasına bakmamış, karşıdan karşıya geçerken asla başını çevirmemişti ve Apollo'dan neredeyse otuz yaş büyük olmasına rağmen asla yorulmamıştı.

Sonunda Metropolitan Caddesi'ni geçtiler. Hoşça kalın Tudor tuğlaları ve merhaba müstakil sömürge dönemi evleri. Tuğla cepheler sona ermiş, alüminyum kaplamalar yükselişe geçmişti. Bu

görüntü ta Union Ücretli Yolu'na dek devam etti ve yaşlı adam sanki Queens'in alçalan sınıf yapısı hakkındaki bir tura rehberlik ediyormuş gibi durmadan yürümeyi sürdürdü.

Apollo gerçekten de sanki başka bir bölgeye, başka bir dünyaya düşmüşler gibi hissediyordu. Sokaklar boyunca devam eden müstakil evler, eski arabalar ve paslı arazi araçlarıyla bezenmiş kaldırımlar, benzinlikler ve köşe başlarındaki bakkalları geçtiler ve sonunda hemen oracıkta, Queens ilçesinin orta yerinde, iki yüz hektarı aşkın yabanıl doğayla kaplı olan Forest Parkı'nın kuzeydoğu kıyısındaki Kuzey Ormanı'na ulaştılar. Eğer gümüş ve altından yapılmış heybetli bir şehre varmış olsalardı ancak bu kadar tuhaf olurdu. Yaşlı adam sokağın karşısına geçerek parkın çevresinde yürümeye başladı. Apollo belki de yaşlı adamın sonunda takip edildiğini fark ettiğini ve koşup ormanın içine kaçarak Apollo'ya izini kaybettirmeyi planladığını düşündü ama belki de bunun bir önemi yoktu. Apollo'yu tam da olmak istediği yere yönlendiriyordu.

Yaşlı Viking bir köşeye vardı ve diğer tarafa döndü. Apollo hafif bir tempoyla koşturmaya, bavulunu arkasından sürüklemeye başladı; gıcırdayan tekerleklerin canı cehenneme.

Apollo yaşlı adamın oracıkta karşısına çıkıp ona hesap soracağını düşünerek köşeyi döndü ama yaşlı adam epeyce uzaklaşmıştı. Parka çıkan bir merdivenin önünde duruyordu. Basamakların dibinde iki tane sokak lambası vardı, bu yüzden Apollo yaşlı adamın basamakların tepesine tırmandığını ayan beyan gördü. Ama ağaçlar ve çalıların arasında gözden kaybolmak yerine, yaşlı adam başını öne eğerek dizlerinin üstüne çöktü. Starbucks yiyecekleriyle dolu torbaları merdivenlerin tepesine koydu. Ayağa kalktı ve ağaçların başladığı çizgiyi izledi. Apollo sokak lambaları sayesinde adamın profilini görebiliyordu. Dudakları hareket ediyordu ama biriyle mi konuşuyordu yoksa yalnızca kendi kendine mırıldanıyor muydu? Söylemesi zordu.

Sonunda yaşlı adam dönüp merdivenlerden inmeye başladı. Tırabzanlara tutunma şekli yorgun ya da sarhoş görünmesine neden oluyordu. Apollo yaşlı adamın geldiği yönden geri dö-

neceğini düşündü, bu yüzden bavulunu alarak sokağın karşısına geçti ve kendini gölgelerin arasına gizledi. Bavulu tuğladan yapılmış bir garajın arka duvarına yasladı ve derme çatma bir sandalye hâline getirdiği çantanın üstüne oturdu. Yaşlı adam merdivenin yukarısını, ağaç sırasını, üzerine Starbucks logosu basılmış kâğıt torbaları izledi. Sonunda arkasını dönüp yürümeye başladı. Apollo onu takip edecekti ama bunu yapamadı.

Köşe başında bir polis arabası belirmişti.

Araba bir dağ aslanı kadar doğal hareketlerle Park Lane South Sokağı'nda ilerledi. Araba Apollo'ya ulaştığı anda sürücü o kırmızı mavi ışıklarını yaktı ama sirenini açmadı. Apollo merdivenin tepesindeki yiyecek torbalarına öylesine kilitlenmişti ki, ışıklar açıldığında çantasının üzerinde doğruca yere düştü ve kaldırıma serildi.

Öndeki yolcu koltuğunda oturan memur penceresini indirip Apollo'yu izlemek üzere dışarı eğildi. Konuşmadan önce onu yaklaşık yirmi saniye boyunca süzdü.

"Kestirmek için kötü bir yer seçmişsin, ahbap."

Apollo kendini iterek dizlerinin üzerine kaldırdı. Sürücü koltuğundaki polis onu dikkatli gözlerle izliyordu.

"Hızlı oldu," dedi Apollo.

Polis, Apollo'nun arkasındaki evlere göz gezdirdi. "Forest Hills'in bu kesimine hâlâ Küçük Norveç denir. Asla uyum sağlayamazsın."

"Gece bile mi?"

"Özellikle de gece," dedi sürücü.

Apollo kendini ayağa kaldırmak üzere ellerini yere dayadı ama yolcu koltuğundaki polis, "Neden birazcık orada kalmıyorsun?" dedi.

"Soğuk da ondan," dedi Apollo.

"Kış geldi de ondan," dedi polis.

Sürücü kapısını açarak Apollo'nun yanına geldi. Ardından yolcu koltuğundaki polis de aşağıya indi. Apollo'ya yaklaştı, bir elini uzattı ve Apollo'ya kalkmasını işaret etti.

Polis, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu.

Sürücü önce arkadaki parka, sonra da tekrar Apollo'ya baktı. Basamakların tepesindeki yiyecek torbalarını fark etmemiş gibiydi. Ona göre torbalar normal bir çöp yığınına benziyor olmalıydı. Telsiz bipleyip cızırtılı bir şeyler söyledi ama adam ona aldırmadı. Kırmızı mavi ışıklar yanmaya devam ediyor ve ortama baş döndürücü bir hava katıyordu.

"Manhattan'da," dedi Apollo. Elleri iki yanında duruyordu ama yine de ceplerinden iki polisin de telaşlanmasına mahal vermeyecek kadar uzaktalardı. Korkuya kapılırlarsa bu durum Apollo için kötü sonuçlanabilirdi. Daha da önemlisi –Apollo bunu yeni fark etmişti– eğer adını öğrenmek isterlerse şartlı tahliyesini ihlal ettiği ortaya çıkardı. Terapi oturumlarına katılmamış ve daha da kötüsü, şartlı tahliye memurunu görmeye gitmemişti. İçindeki tüm tartışma dürtüleri kendilerini derinlere sakladı. Burada tek önemli olan şey tekrar hapse gönderilmekten kaçınmasıydı. Ve vurularak öldürülmekten. Şu anda öncelikleri bu ikisiydi.

"Manhattan'dan kalkıp ta Forest Hills'e gelmişsin. Hem de yanında bir bavulla. Sırf Küçük Norveç'teki bir kaldırımda uzanmak için mi?"

Sürücü, "Bayağı uzun bir yolculuk," dedi ve sessiz, kuşkulu bir kahkaha attı.

Sonra ikisinin de arkasında, merdivenlerin tepesinde, ormandan bir şey çıktı. Birisi.

Emma Valentine.

Apollo'nun karısı merdivenlerin başında duruyordu.

Ama bu o değildi. Yani tam olarak. Bir cadıydı. Apollo'nun gördüğü buydu.

O sıska figürün, evlendiği kadın olabileceği aklının köşesinden bile geçmezdi. Onu montundan tanımıştı; kaçtığı gece çekilen videoda üzerinde bulunan, dizlerine kadar uzanan kestane rengi şişme mont. Mont yırtık ve kirliydi; aynı şey Emma için de söylenebilirdi. Bir ağacın dalı gibi ince ve sert görünüyordu. Ama ayrıca –gerçekten ve tamamen– parlıyordu.

Ormandan çıkarken bir bulutun, mavi enerjiden oluşan gerçek bir bulutun içinde yürüyor gibiydi. Neredeyse devriye araba-

sının tepesinde yanıp sönen mavi polis ışıkları kadar parlak bir ışık saçıyordu; üzerine elektrik kıvılcımları giymişti sanki.

Emma Valentine ormandan çıktı ve Starbucks yiyecekleriyle dolu torbaları aldı. Sonra döndü ve karanlığın içine girerek gözden kayboldu.

Bu kadar.

"Cidden, şef," dedi Apollo'ya yakın duran memur. "Eğer barınağa ihtiyacın varsa seni yönlendirebiliriz ama insanların evinin etrafında sinsi sinsi dolaşamazsın."

Diğer polis, "İnsanları ürkütüyor da," dedi.

"Hayır, bayım," diye mırıldandı Apollo. "Yani, evet, efendim. Parıldıyordu. O resmen..."

Apollo'nun kendine gelmesi için polislerden birinin omzuna bir şaplak indirmesi gerekti. Emma'ydı bu. Parkta mı yaşıyordu? Ve neden yaşlı adam ona yiyecek getirmişti?

Apollo bu sefer gözlerinde duru bir ifadeyle polislere baktı. "Barınağa falan ihtiyacım yok," dedi. "Yalnızca aklım karıştı. Eve döneceğim. Otobüse yetişirim."

"Paran var mı?" diye sordu, kolu hâlâ Apollo'nun omzunda duran polis memuru. Apollo'nun omzunu sıkıp onu zorla devriye arabasına bindirmesi kolay olurdu.

"Ben–"

Ama bir yalan uyduramadan önce diğer polis devriye arabasının bagajına yöneldi. Ortağına, "Şu MetroCard'lardan kaldı mı hiç?" diye sordu.

Sürücü, "Paketin içine bak," dedi ve ortağı arabanın içine doğru eğilirken kendisi de elini belinde, kılıflı silahının üzerinde tutarak arabanın ön tarafından dolanıp Apollo'nun yanına geldi.

"Buldum." Apollo'ya döndü. "Bunda yirmi dolar yüklü. NYPD'nin bir armağanı."

MetroCard şeffaf plastik bir kılıfın içindeydi. Polis kılıfı yırtarak açtı ve kartı Apollo'ya uzattı.

"Hemen Woodhaven Bulvarı'ndan Q11 ya da Q21'e atlayabilirsin," dedi polis.

"Teşekkür ederim," dedi Apollo. MetroCard'ı kabul etti ama

sonra öylece dikilmeyi sürdürdü. Eğer polisler basıp giderse hâlâ merdivenlerden yukarı koşarak belki Emma'yı bulmayı umabilirdi.

"Ne diyeceğim," dedi sürücü. "Seni otobüs durağına kadar götürelim."

Diğer polis devriye arabasına döndü ve arka kapıyı açtı. "Bize teşekkür etmek zorunda değilsin," dedi. "Ama teklifimizi kabul etmek zorundasın."

Apollo arabaya bindi ve tepedeki ışıklar söndü. Araba Woodhaven Bulvarı'ndaki otobüs durağına yaklaşırken, yolcu koltuğundaki memur başını çevirmeden konuşmaya başladı.

"Park Lane South Sokağı'nda devriye gezmeye bayılırız. En sevdiğimiz sokaklardan biridir. Gecenin geri kalanı boyunca oradan geçip duracağız. Seni tekrar oralarda görmeyeceğimizi umuyoruz."

Otobüs durağına ulaştılar ve polislerden biri Apollo'yu indirdi. Apollo bavulunu sürükleyerek kaldırıma çıktı.

Sürücü penceresini indirdi. "Otobüsün gelmesine daha var," dedi. "Ama ona binmen gerekiyor. Seni tekrar burada görmeyelim. Eğer görürsek senin için kötü bir gece olur."

Apollo cevap vermedi çünkü kendisinden cevap beklenmiyordu. Polisler basıp gitti ve Apollo, araba gözden iyice kaybolana dek otobüs durağında bekledi. Washington Heights'a dönmeyecekti ama o polislerin doğruyu söyledikleri de şüphe götürmezdi. Gece boyunca civarda devriye gezeceklerdi. Sabaha dek kalabileceği bir yer bulmalıydı.

83

Forest Parkı Ziyaretçi Merkezi Apollo'nun yalnızca otuz metre arkasında, hemen parkın içindeydi ve yanında da tuğladan yapılmış daha küçük bir yapı olan umumi tuvaletler bulunuyordu. Apollo on beş dakika boyunca otobüs durağında bekledi. Otobüs yoktu, polisler yoktu, etrafta ondan başka kimsecikler yoktu. Sonunda hızlı adımlarla ön kapıdan geçip parka girdi. Kaldırımdan tuvaletlere giden beton yoldan geçerken polislerin onun üzerine atlamasını bekleyerek gözlerini kapadı ama atlamadılar.

Tuvalete ulaştı. Küçük tuğla yapının iki yanında birer kapı vardı; erkekler ve kadınlar tuvaleti. Ağır metal kapıların boyaları dökülmüştü ve üzerine silik bir şekilde isimler ya da semboller, birçok da meme ve çük resmi kazınmıştı. İki kapı da halkalı kapı kollarından sallanan asma kilitlerle kapatılmıştı, fakat Apollo yanında tam da bunun için gereken aleti getirmişti. Bavulunu yere yatırdı, fermuarını açtı ve çapayı çıkardı. Eğer çapanın düz kenarını kapıyla çerçeve arasından geçirirse kapıyı biraz zorlayıp çabucak açabilirdi. Tek soru, hangi tuvaletin içinde gizlenmek istediğiydi; kadınlar tuvaletinin mi yoksa erkeklerin mi? Hangi tarafın daha temiz olacağını tahmin etmeye gelince, aslında bunu düşünmeye bile gerek yoktu.

Kadınlar tuvaletinin kilidini iki çekişte kırdı. Metal kapı her çekişte gürültüyle ciyakladı. O kadar gürültülüydü ki Apollo polislerin sesi duyup geleceğine ya da Küçük Norveç vatandaşlarının polis çağıracağına neredeyse ikna oldu. "Muhbir vatan-

daşlar" tarafından yapılan polis ihbarları daha önce birçok siyah adamın ölümüne sebep olmuştu. Fakat tuvaletler parkın epeyce gerisindeydi ve iki yanında ağaçlar bulunuyordu.

Apollo kapıyı iterek açtı. İçeride pencere yoktu, bu yüzden içerisi kasvetliydi. İçeriye adım atarak gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. İki tuvalet bölmesi, bir lavabo, bir de bavulunu yatay bir şekilde yere koymasına yetecek kadar geniş bir alan vardı. Burası o kadar soğuktu ki tuvaletler kokmuyordu bile, ya da belki burnu uyuşmuş da olabilirdi. Bir kez daha dışarıya çıktı. Neden gidip Emma'yı şimdi aramıyordu? Ormana doğru dört adım attı ama karanlığın örtüsü altındaki onca arazinin görüntüsü karşısında duraksadı. Emma onu hoş karşılar mıydı? O ormandan çıkan kadın neredeyse insana bile benzemiyordu ve Apollo da bir zamanlar ona inanmayan adamdı. Ormanda gece yarısından epey sonra karşılaşırlarsa Apollo'ya ne yapardı?

Onu günışığında bulma fikri Apollo'ya daha güvenli geldi. Bunu itiraf etmekten utanmıyordu; korkuyordu. Ayrıca, park yüzlerce hektarlık bir alanı kapsıyordu. O kadar araziyi gece geç saatlerde, hem de kışın ortasında dolaşmak bir ağaç labirentinde donarak ölmeyi garantilerdi. Sağ ol, almayayım, Jack. Apollo tuvalete döndü. Kadınlar tuvaletinin loş karanlığı, Apollo kapıyı kapatır kapatmaz zifiri karanlığa dönüşecekti. Bu fikir Apollo'nun hoşuna gitti. Bir kozanın içinde uykuya dalmak gibi olacaktı.

Apollo onu gördüğüne hâlâ tam olarak inanamıyordu. Aylar geçmişti ve Emma işte orada duruyordu. Birbirlerini en son gördüklerinde bir bebeğin bitkin düşmüş ebeveynleri, birbirinden uzaklaşmış bir karı kocaydılar. Peki şimdi birbirleri için neydiler?

Apollo tüm bunları biriyle konuşma ihtiyacı duyuyordu. Yaşlı adamın ne yaptığını açıklamak istiyordu; yiyecekleri birine adak sunarmış gibi merdivenlere koyduğunu. Ve Emma'nın, sanki bunları bekliyormuş gibi ortaya çıkıp torbaları hızlıca alıp götürdüğünü.

Telefonunu çıkarıp bir numarayı çevirdi.

Patrice telefonu açar açmaz, "Eski telefonunu kullanmamalısın," dedi. Ağzı telefondan uzaklaştı. "Apollo arıyor."

Apollo, "Başka seçeneğim yok," dedi. "Her dakika bu herifin bir adım önünden gidemem."

Patrice ahizeye doğru ofladı. "Evet. Sen bir şey planlarken o çoktan başka plana geçmiş olur. Çılgın bir şey duymak ister misin? Eve dönünce bilgisayarımı tamamen sıfırladım. Tüm dosyalarımda onun izlerini buldum. Bu herifin bize ödediği parayı geri aldığını biliyor muydun? Parayla doğru şeyi yapmayı istesek bile yapamayız artık. Hepsini hesabımızdan çekmiş. Bu orospu evladı neredeyse Ruslar kadar yetenekli."

"Yani her şeyi biliyor mu?" diye sordu Apollo.

"Hiç kimse her şeyi bilemez," dedi Patrice. "Ama hoşumuza gitmeyecek kadar çok şey bildiği kesin."

Apollo doğrularak sırtını Forest Hills Parkı'nın içindeki kadınlar tuvaletinin soğuk duvarına yasladı.

Patrice, "Şu anda neredesin?" diye sordu.

Sözcükler –Forest Parkı– içgüdüsel olarak Apollo'nun dilinin ucuna kadar geldi ama kendini son anda durdurdu. Bu aramayı Emma'yı gördüğünü söylemek için yapmıştı ama o da artık gözüne tedbirsiz bir davranış gibi görünüyordu. Modern dünyada sır saklamanın tek yolu neydi? Onu asla bir klavyeyle yazma ve asla telefonda dile getirme.

Apollo cevap vermeyince Patrice sorunun peşini bıraktı.

"Dana ile sen iyi misiniz?"

Patrice usulca, soluksuz ya da yaralı bir sesle konuşmaya başladı. "Dana'nın vardiyalarının başında sisteme giriş yapması gerekiyor," dedi. "Normal prosedür böyle. Ama dün oraya gidince ona kurumda çalıştığına dair hiçbir kayıt bulunmadığını söylemişler. Tabii orada çalıştığını biliyorlar ama şu anda, resmi kayıtlarına göre, Dana Green orada hiç çalışmamış. Yani bu orospu çocuğu onu kayıtlardan tamamen silmiş. Hem de ne için? Benimle evli olduğu için mi? Sana yardım ettiğim için mi? Kurum

bu olaya bilgisayar hatası gözüyle bakıyor ama bu herif bize daha ne kadar zarar verecek? Bilgisayara erişimi olan öfkeli bir adam – artık her şey buna bağlı."

Sesi acı doluydu.

Patrice, "86. Cadde, numara 124," dedi.

Apollo, "Nedir bu," diye sordu.

"Sana sunabileceğim tek yardım bu sayılır. 86. Cadde, numara 124. Forest Hills'te bir yer. Oraya bu gece gidebilir misin?"

Apollo, sanki Patrice –ya da başka birisi– birden onu orada görebilecekmiş gibi öne eğilerek duvara sindi. Haberi yokmuş gibi davranmaya karar verdi. "Neden gideyim ki?" dedi. "Forest Hills'te ne var?"

"O piçin bizi teknesine aldığı günü hatırlıyor musun? O aptal uygulamasına yalnızca bir tane teknenin kaydolduğunu söylemişti. Perde arkasını araştırdım ve teknenin kimin üzerine kayıtlı olduğunu buldum. Jorgen Knudsen. Adresi 86. Cadde, numara 124. Wheeler muhtemelen karısının parasını çaldığı gibi tekneyi de çalmıştır ama en azında Knudsen'le konuşabilirsen William'ı nasıl bulacağına dair birkaç ipucu öğrenebilirsin."

Apollo, "Gördüğüm–" diye söze başladı ama tereddüt etti.

"1-2-4, evin numarası bu." Patrice'in sesi havada tiz ve cılız bir şekilde yankılandı ama bu Apollo'yu kendine getirdi. "86. Cadde. Forest Hills. Jorgen Knudsen. Gidip o herifi bul. Başka hiçbir şeyi düşünme. Şimdi kapatıyorum. Ne olur ne olmaz. Seni seviyoruz. Bol şanslar."

84

Kapalı bir sabahtı. Karlar yere tutunmamıştı, bu yüzden parkın her yeri sanki toprağın üzerine ıslak bir battaniye serilmiş gibi bel vermişti. Çıplak ağaçların dalları yere yaklaşmıştı ve üzerinde hâlâ yaprak bulunanlar daha da alçaktaydı. Kocaman çimenlik alanlar matlaşmıştı. Forest Parkı'nın ortasında kıvrılarak ilerleyen tek beton yol ıslanmaktan o kadar kararmıştı ki neredeyse yeni dökülmüşe benziyordu. Apollo bavuluyla birlikte tuvaletten çıkarak Emma'yı bulmak üzere yola çıktı.

Birinin doğa güçlerinden korunmak için saklanabileceği türden yerler arasında önce Carousel'i, sonra da George Seuffert, Sr.'ı ve Bandshell'i dolaştı. Emma'nın böyle bir korunmaya ihtiyacı var mıydı? Dün gece gördüğü kadın kendi iklim sistemini yaratıyor gibiydi. Apollo öğlene kadar dolaştı ama Emma'ya dair hiçbir şeye rastlamadı. Kimbilir, belki de aralarında birkaç düzine ağaçtan başka bir şey yoktu. Kuzey Ormanı'nın en yoğun yerlerinden birindeyseniz, yirmi birinci yüzyılda gezegenin en yüksek nüfuslu şehirlerinden birinde olduğunuzu unutmanız mümkündür. Yüz yıl geçmişte de olabilirsiniz, bin yıl ya da daha fazlasında da. İşte Apollo da yabanıl doğada öyle dolanıyor, orada kendisinden başka kimlerin olabileceğini merak ediyordu.

Sonunda teslim olup pes etmek zorunda kaldı ve öğle olduğunda ormandan çıkıp parkı çevreleyen kaldırımlara ulaştı. Şimdi bavuluyla birlikte 86. Cadde'ye doğru gidiyorlardı.

Küçük Norveç. Apollo bu bölgeyi yalnızca karanlıkta görmüş ve bu adı yalnızca onu durduran polislerden öğrenmişti. Şimdi

neyle karşılaşmayı bekliyordu? Gördüğü manzara ilçenin neredeyse her yerinde aynıydı. Dış cepheleri alüminyum kaplamalı müstakil evler; sokaklar ve garaj yollarına park edilmiş ortalama fiyatlı sedan ve minivanlar, tel örgülü çitlerin ardındaki küçük ön bahçeler ve tüm odaların pencerelerinde dekoratif saten perdeler. Küçük Norveç görünüş itibarıyla Küçük Ekvador, Küçük Kore ya da Küçük Gana da olabilirdi. Bayraklar farklı olurdu elbette, fakat sahne aynıydı.

Apollo, Patrice'in ona verdiği adreste durdu. Bloktaki en büyük ve en eski yapı olan üç katlı bir ev bulmuştu karşısında. Garaj yolunda araba yoktu. Pencereler sararmış panjurlarla kapatılmıştı. Apollo bavulunu hemen dış kapının önündeki küçük sahanlığa çıkardı. Zil yoktu, o yüzden kapıyı tıklattı. Cevap gelmedi, bu yüzden tıklatmaya devam etti ama sonunda pes etti. Sokağa döndüğünde karşı evdeki komşunun onu izlediğini gördü. Kadın ya da erkek, genç ya da yaşlı olduğu belli değildi. Penceredeki perdeleri ayrıntıları gizliyordu. Polis çağırılması ne kadar sürerdi? Apollo merdivenlerden indi ve bavulunu arkasında sürükleyerek sokak boyunca ilerledi. Parkta dolaşıp Emma'yı arayarak yarım gün geçirmişti; şimdi aynı kovalamacayı burada yaşayan kişi için de yapmak zorundaydı. Madem basamaklara oturamayacaktı, o hâlde sokağı boydan boya dolanırdı. Jorgen Knudsen'in eve dönmesine daha ne kadar vardı?

Cevap saatlerdi. Yaşlı Viking ortaya çıktığında güneş batıyordu. Apollo'nun dizleri acıyordu. Dünden beri hiçbir şey yiyip içmemişti. Sonuç olarak kendini o kadar aç hissediyordu ki o beyaz saçlı tuhaf tip sokağın başında göründüğünde halüsinasyon gördüğünü zannetti. Adamın elinde iki tane büyük plastik torba vardı; ikisi de ağzına kadar doluydu. Adam yavaşça hareket ediyordu. Bir sokak lambasının altından geçtiğinde Apollo adamın yürürken kendi kendine mırıldandığını gördü.

Apollo 86. Cadde'nin ucundaki köşede, sokağın tam ortasında durdu. Bir kadın onu yoldan çekmek için üç kez kornaya basmak zorunda kaldı. Yaşlı adam arabanın kornasını duyunca başını kaldırıp baktı. Apollo Kagwa tam karşısında duruyordu

ama adam onu fark etmedi bile. Onun yerine üç katlı eve ulaşıp basamakları tırmanana dek o aksak adımlarını sürdürdü, sonra da dış kapının kilidini açıp içeri girdi.

Apollo sokakta ilerlemeden önce yüze kadar saydı. Eve ulaştığında ciddi anlamda soluksuz kalmıştı. Yaşlı adam ön kapıyı ve kapının üzerindeki ışığı açık bırakmıştı.

Apollo neredeyse basamaklardan yukarı çıkacaktı. Neredeyse. Ayağını ilk basamağa attı ama ikincisini denemeden önce kendini durdurdu. Açık duran dış kapıyı izledi. Sokaktaki diğer evlerden birçoğunun birinci katında, birkaç tanesinin ise ikinci katında ışık yanıyordu. İnsanlar evlerindeydi ama şu anda kimse onu izlemiyor gibiydi. Fakat yine de yürüyüp doğruca içeri girmekte tereddüt ediyordu. Arkasına bakındı ama perdelerinin ardından onu izleyen kimseyi göremedi.

Apollo evin yan tarafına dolanarak açık garaj yoluna vardı. Bu tür evlerin her zaman birden çok girişi olurdu. Yan tarafta ikinci bir kapı buldu. Bu kapının bodruma indiğini varsayıyordu ama bu kapının ne kolu ne de kilidi vardı. Orada yalnızca bir saniye kadar durduktan sonra başının üstünde bir ışık yandı. Apollo çantayı yere düşürerek geriye doğru sıçradı ve her yöne bakınmaya başladı. Olduğu yerde durdu ve bir an daha geçtikten sonra ışık söndü. Apollo tekrar kapıya doğru adım attı ve hareket sensörlü ışık yeniden yandı. Apollo kapıyı bir kez ittirdi ama içeriden sürgülenmişti. Geriye çekildi ve garaj yolu tekrar karanlığa gömüldü.

Bavulunun sapını tutarak ev boyunca ilerledi. Ta en arkaya kadar gitti ve üçüncü bir kapı daha buldu. Kolu çevirince kapı açılıverdi. Apollo bavulunu dışarıda bıraktı. Eğer işler o noktaya gelirse bavuluyla birlikte koşmak zorunda kalmak istemiyordu. İçeriye girince bir mutfağa açılan kısa bir merdivenle karşılaştı.

Mutfak tezgâhında iki plastik torba duruyordu. Yüksek ateşte yanan ocakta büyük bir tencere vardı ama içindeki su hâlâ soğuk gibiydi. Apollo bu büyük, demode mutfakta sessizce durdu. Mutfakta, birinci katın geri kalanına açılan iki tane kemer vardı. Bir tanesi yemek odasına, diğeri ise bir koridora açılıyordu.

Apollo koridora doğru ilerledi ve kafasını dışarı uzattı. Burası doğruca dış kapıya gidiyordu. Dış kapı hâlâ açıktı. Apollo bir an için orada dikilip yaşlı adamın seslerini dinledi ama hiçbir şey duymadı.

Diğer kemere yönelerek yemek odasına girdi. Üzeri henüz lastikleri bile çözülmemiş posta, gazete ve el ilanı yığınlarıyla dolu büyük bir masa vardı; bunlardan bazıları yere dökülmüştü. Apollo sessiz olmaya çalışarak yumuşak adımlarla masanın diğer ucuna yöneldi.

Masa boyunca ilerlerken yaşlı adamı buldu. Sırtı Apollo'ya dönük bir şekilde ayakta duruyordu. Ön kapının eşiğindeydi; kapının hemen arkasına gizlenmişti. Sol elinde büyük bir sıyırma bıçağı vardı.

Apollo bir tür silah ya da en azından savunma için kullanabileceği herhangi bir şey arayarak masanın üzerini taradı. Eli en yakındaki gazete rulosuna dokundu ve onu eline geçirdiği sırada yaşlı adam arkasını döndü.

Apollo gazeteyi bir sopa gibi havaya kaldırdı.

Yaşlı adam bıçağını Apollo'ya doğrulttu. "Sana küçük bir oğlan hakkında bir hikâye anlatacağım," dedi.

85

Yaşlı adam, yemek odasında Apollo'yla yüz yüze gelirken konuşmuştu. Birinin elinde bir sıyırma bıçağı, diğerinde ise rulo yapılmış bir gazete vardı. Mavi kaba tüylü halının üzerinde bir çıkmaz.

"Bir zamanlar üç oğlu olan bir çiftçi vardı," diye başladı yaşlı adam. "Adamın çiftliği o kadar kötü durumdaydı ki hiçbiri karnını hiçbir zaman yeterince doyuramıyordu. Yakınlarda büyük, güzel bir orman vardı ve günün birinde en büyük kardeş oraya odun kesmeye gitti. Babasının borçlarını ödeyecek ve sonunda kendilerine de biraz para ayırabilecek kadar odun kesebilmeyi planlıyordu. Fakat gideli daha bir saat olmadan geri döndü ve neler olduğundan hiç bahsetmedi. Yanında hiç odun da yoktu.

"Sonra ortanca kardeş ormana gönderildi. Ortanca kardeş abisinden aile baltasını aldı ve ormana yollandı. Fakat bir süre sonra, abisinden bile erken bir vakitte geri döndü. Bu sefer yanında sadece odun değil, ailenin baltası da yoktu! Yaşlı çiftçinin aklı başından gitmişti. Geriye yalnızca en küçük oğlu kalmıştı fakat o da henüz küçücük bir çocuktu.

"Fakat küçük kardeş, Askeladden, ormana gitmek için güneşin doğuşunu bile beklemedi. Ay göğü aydınlatırken genç oğlan babasına ya da abilerine bile söylemeden evden ayrıldı. Ormana olabildiğince sessiz bir şekilde girdi ve çok geçmeden ailesinin baltasını buldu. Tam da ortanca kardeşin bıraktığı yerde, pürüzlü bir köknar ağacına saplanmış duruyordu. Baltanın hemen al-

tında ise büyük kardeşin aynı baltayı salladığı yerde bir kesik vardı. Tuhaf.

"Askeladden bunun ardından ağaçların arasında bir şeyin hareket ettiğini duydu. Devasa bir şey yaklaşırken toprak sarsıldı ve ağaçların tepeleri sallandı. Çocuğun saklanması gerekiyordu ama ormanın zemininde saklanacak hiçbir yer yoktu. Eğer köknar ağacının üst dallarına ulaşabilirse diye düşündü, yaprakların arasına gizlenebilirdi. Fakat dallar çok yüksekteydi. Sonra baltayı hatırladı. Baltayı yerinden çıkarmadan sapına basarak onu bir merdiven gibi kullanabilecek kadar küçüktü hâlâ. Sapın üzerinde çıkınca zıplayıp en alt dallara tutunabilirdi.

"Neredeyse köknarın tepesine kadar tırmandı ve orada saklandı. Abilerinin açtığı kesikler ağaçtan bir özsu akmasına neden olmuştu, fakat Askeladden tırmanmayı bırakana dek bunu fark etmedi. Elleri ve ayakları özsuyla ıslanmıştı ve etrafında güçlü bir ağaç ve reçine kokusu vardı. Özsuyu silmeye çalıştı, fakat çok geçmeden kıpırdamadan durması gerekti.

"Ormandan kocaman bir trol çıkmıştı. Boyu altı katlı bir bina kadar uzun, omuzları ise bir boğa kadar genişti. Son derece çirkindi ve üstü başı bataklık küfü kokuyordu. Hırıldıyor ve öksürüyordu. Köknar ağacına çarptığında zavallı Askeladden neredeyse düşüp ölecekti. Trol havayı kokladı. Eğer özsu çocuğun ellerine ve ayaklarına bulaşmamış olsaydı trol onun kokusunu hemencecik alabilirdi. Tıpkı köpekbalıklarının kan kokusunu takip etmesi gibi troller de insan eti kokusunun izini sürebilirdi. Fakat yine de trol bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Ormana daha önce başka iki çocuk daha gelmemiş miydi? Yüzü öfkeyle çarpıldı.

" 'Benim ormanıma gelmeye kim cüret etti?' diye uludu. 'Kemiklerini yiyeceğim senin!'

"Askeladden'in aklına bir fikir geldi. 'Başım şurada, yerde duruyor. Neden kafamı kırmayı denemiyorsun!'

"Trol yere eğildi ve yerde çocuk büyüklüğünde bir kaya buldu. 'Seni buldum!' diye bağırdı ve taşı sertçe ısırdı ama ardından yüksek sesle uludu. 'Dişlerim! Kalın kafanla dişlerimi kırdın!

Ben en iyisi senin diğer kemiklerini ısırayım.' Trol o kadar kızmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu.

"Bu sefer çocuk, 'Benim kemiklerim yok! Ben tahtadan yapılmayım, seni aptal trol!' diye bağırdı.

" 'Aptal mı dedin bana?' diye bağırdı trol. 'O zaman seni kesip parça parça ederim!'

" 'Peki baltayı nereden bulacaksın, seni şaklaban?' diye sataştı Askeladden.

" 'Şurada bir balta var!' diye kükredi trol. 'Seni bulmak için bütün ormanı keseceğim!

"Trol öfkeden deliye dönmüştü ve pek de akıllı olmadığı için etraftaki tüm ağaçları kesmeye başladı. Sonunda tüm ormanda yalnızca o köknar ağacı kaldı. Geri kalan tüm ağaçlar küçük parçalara ayrılmıştı.

" 'Şimdi seni buldum!' diye seslendi trol. Son ağacı devirmek üzere baltasını kaldırdı ama ormanı kesmesi tüm gece sürdüğü için artık sabah olmuştu. Trol baltayı kaldırdığı sırada güneş nihayet doğdu ve trol günışığından taşa döndü.

"Askeladden aşağıya indi. Taşlaşan trolü itip yuvarlamak istedi, çünkü babasının baltasını geri almak istiyordu. Fakat sonunda pes etti. Trol yerinden kıpırdamayacak kadar büyük ve ağırdı. Ama ne önemi vardı ki. Çocuk, trolün kestiği onca odunla babasının zengin olacağını ve istediği kadar yeni balta alabileceğini fark etti. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Yaşlı adam gırtlağını temizledi. Bıçağı salladı ve keskin tarafı havayı kokluyormuş gibi göründü.

"Sana bu hikâyeyi neden anlattım?" diye sordu yaşlı adam. "Neyi duymanı istedim?" Bir an oradan durup Apollo'yu izledi.

Apollo sonunda, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Bunu bana babam anlatmıştı. Ve ona da kendi babası anlatmış. Böyle böyle gidiyor. Biz aslen Norveçliyiz ve buraya gelirken bu masalı da yanımızda getirdik. Askeladden adlı o çocuk hakkında birçok hikâye var. Hep canavarları yenerek elinde bir tür hazineyle geri dönüyor. Küçükken öyle hikâyeler duymak güzeldir."

Yaşlı adam elini sallayarak eski püskü oturma odasına, yıpranmış halıya, kenarları aşınmış perdelere ve yalnızca tek kişiye yetecek kadar yeri olan darmadağınık yemek masasına baktı.

"Ama şimdi düşünüyorum da, sanırım o masallardan nefret ediyorum." Sanki birisinin onunla tartışmasına alışıkmış gibi, iki elini de ateşkes teklif edercesine havaya kaldırdı. "Masalların kendisinden değil ama bu şekilde sonlanmalarından. Her şeyi mahveden üç sözcük. 'Sonsuza dek mutlu.' " Sanki safra gibi acı bir şeyin tadını almış gibi dilini dışarı çıkardı.

" 'Sonsuza dek mutlu,' " diye tekrarladı. "Hikâyede böyle söylemeseler bile, bu üç sözcük oradadır. Mesela benim masalımı ele alalım. Askeladden'in babası gerçekten zengin olacak ve bir seçim yapabilecek mi? Küçük oğlan trolü yenmiş olabilir ama en büyüğü hâlâ evin abisi ve avantayı hak ediyor, değil mi? Peki ya baba ölünce? Ardında bir vasiyet bırakacak mı? Varlığı adil bir şekilde dağılacak mı? Eğer dağılmayacaksa, tüm kardeşler yasal tedbir işlemleri başlatıp yaşamlarının sonraki yirmi yılını mahkemelerde birbirleriyle çekişerek mi geçirecek?" Yaşlı adam acı bir şekilde güldü. " 'Sonsuza dek mutlu' seni böyle şeylere hazırlamaz işte!

"Şahsen," diye devam etti, "bu deyimin hep çocuğun sesini kesmek için söylendiğini düşünürüm. Yatma vakti gelmiştir, sen de bu inanılmaz hikâyeyi anlatmışsındır ve çocuk, sırf çocuk olduğu için, daha fazlasını duymak istiyordur. Eve döndüğünde Askeladden için bir parti verdiler mi? Kardeşler ve baba trolün taşa döndüğü yeri görmek için ormana geri döndüler mi? Askeladden hiç evlendi mi? Eğer evlendiyse karısı nasıl biriydi? Ve kendi çocukları oldu mu? Adları neydi, hem de hepsinin?

"İşte böyle bir masalın ardından çocuklar bunları sorar, soruyor olmalı yani ama saat çoktan geç olmuştur ve sen tüm gün çalışmış olduğun için sadece gidip yatmak istiyorsundur ve aslında bu çocuk da bir sürü soru sorarak senin tepeni attırmaya başlamıştır. Hep daha fazlasını sorarlar! Sen de eğilir ve dersin ki, 'Sonra ne mi oldu? Mutlu yaşadılar.' 'Peki ne kadar yaşadılar?' diye sorar o güzel çocukların. 'Sonsuza dek,' dersin. 'Şimdi uyku vakti!' "

Yaşlı adam iç geçirdi.

"Ve o sevimli, aptal çocuğun sana inanır. Sonra çocuk büyür ve aynı yalanı kendi kızlarına söyler. Ve onlar da oğullarına. Sonra nihayet, gerçek olmak zorunda kalır, çünkü yoksa neden benim o güzel ve ilgili ailem böyle bir yalanı bunca zamandır aktarıyor olsun ki? 'Sonsuza dek mutlu' deyiminin insanlığa ne kadar zarar verdiğini biliyor musun? Keşke bu hikâyelerin sonunda başka bir şey söyleselerdi. 'Mutlu olmaya çalıştılar.' Ya da 'Sonsuz mutluluk nafile bir arayıştır.' Ne dersin?"

"Kesinlikle Norveçlisin," dedi Apollo.

Adam bıçağını indirdi. "Neden mutfağa gitmiyoruz?" dedi. "Su kaynamıştır, ona yemek hazırlayacağım."

"Artık Starbucks yok mu?" diye sordu Apollo.

Yaşlı adam başını öne eğdi. "Normalde ona kendim yemek pişiriyorum ama dün sabah bana tam olarak ne zaman, nereye gitmem gerektiğini söyledi. Komik değil mi? Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ama sonra öylece bir anda beni oraya gönderiverdi."

"Biliyorum," dedi Apollo. "Seni gördüm."

"Komik olmaz mıydı gerçekten–" diye söze girdi. "Yani, eğer senin orada olacağını önceden bildiyse."

Yaşlı adam, Jorgen Knudsen, boştaki elini asi beyaz saçlarından geçirdi.

"Bağışla, içki içiyorum da," dedi.

"Bugün mü?"

"Her gün." Gözleri bitkinlikle titreşti.

Apollo fokurdayan suyun seslerinin geldiği mutfağa doğru baktı. "Ne hazırlıyorsun?" diye sordu.

"Smalahove," dedi yaşlı adam. "Norveç'ten. Tıpkı masalım gibi. Gel de sana göstereyim." Bıçakla mutfağı işaret etti.

Apollo gazeteyi havada salladı. "Önden buyur."

86

Su gerçekten de kaynamaya başlamıştı. Yaşlı adam bıçağını tezgâha bıraktı ve küçük mutfak masasındaki plastik poşetlere döndü. Poşetlerden birine uzandı ama gözlerini Apollo'dan ayırmadı. Poşetten büyük bir şey çıkardı. Bu şey yağlı kâğıda sarılıydı. Onu tezgâha koydu. Bir bowling topu kadar büyüktü fakat oval şekilliydi. Yaşlı adam boş plastik poşeti düzgünce katladı ve musluğun altındaki dolabı açtı. Dolapta tam olarak birbirinin aynısı olan katlanmış poşetlerden bir yığın duruyordu. Yaşlı adam yeni poşeti de yığının üzerine ekleyerek dolabın kapağını kapattı ve mutfak masasına döndü. Açtığı yağlı kâğıt yere serilirken bir çıtırtı duyuldu.

Masada bir kuzu kellesi duruyordu.

Apollo işitilir şekilde öğürdü.

Yaşlı adam sessizce güldü ve bir parmağını Apollo'ya salladı. "İğrenemezsin," dedi. "Bu benim memleketimin geleneklerinden biridir ve başkasının geleneklerini asla yargılamamalıyız! Siyaseten doğru davran yoksa seni protesto ederim. Yargılamak yok. Yalnızca kabul var. İşte, al. Kabullen bakalım."

Sonra yaşlı adam bir eliyle kuzu kellesinin yanağına bir şaplak indirdi. Islak bir *şlap* sesi çıkaran kelle, masanın üzerinde birkaç derece döndü; artık ağzı doğrudan Apollo'ya dönüktü. Küçük, rengi bozulmuş bir sıra çıkıntıdan oluşan altı dişleri hafifçe açılmış ağızdan dışarı çıkmıyordu. Kellenin derisi ve postu yüzülmüştü, bu nedenle mutfak ışıklarının altında kırmızımsı-pembe bir tonda parıldıyordu. Gözleri hâlâ üzerinde duruyordu.

İkisi de, macun hâline getirilmiş kırmızı etin içine yerleştirilen siyah jöle toplarına benziyordu.

Yaşlı adam kelleyi burnundan yakaladı ve tek bir hareketle onu kaldırdı, kaynayan suyun yanına götürdü ve tencereye bıraktı. Tencereden az miktarda kaynar su sıçradı ve birkaç damlası yaşlı adamın koluna geldi, canı yandıysa da yaşlı adam hiç belli etmedi. Sadece Apollo'ya doğru dönüp gururlu bir şef gibi el çırptı. Tezgâhı gözden geçirdi ve kabarık tüylü beyaz bir koyun şekli verilmiş acayip mutfak zamanlayıcısını aldı.

"Eğer zamanlayıcı kullanmazsam kellenin kaynadığını unutuyorum," dedi yaşlı adam. Aletin, koyunun karnına yerleştirilmiş olan ekranını havaya kaldırdı. "Etin çok sert ya da çok yumuşak olmaması için kelleyi üç buçuk saat kaynatıyorum."

Apollo sadece başıyla onayladı, çünkü olanları pek takip edemiyordu. Açık duran dış kapı, adamın elinde bir bıçakla saklanıp beklemesi, Askeladden ile trolün hikâyesi ve şimdi de tencerede kaynayan bir kuzu kellesi. Bir de adada olanların karşılaşabileceği en çılgın şey olduğunu mu düşünmüştü?

"Karım," dedi Apollo, bu sözcüğe bir cankurtaran halatı gibi tutunarak. Boştaki elini kaldırıp parmağındaki kırmızı ipliği gösterdi. "Başka hiçbir şey umurunda değil. Yalnızca Emma'yı bulmak istiyorum."

"Ona temkinli bir şekilde yaklaşman gerekiyor," dedi yaşlı adam, zamanlayıcıyı tezgâha bırakırken. "Böyle şeylerin bir usulü vardır." Tencereyi işaret etti. "Adak sunman lazım."

Yaşlı adam buzdolabına gitti, onu açtı ve içine uzandı. Bir poşet patates çıkardı. Tekrar tezgâha yönelerek patatesleri bir güm sesiyle yüzeye bıraktı. Bir kez daha buzdolabına giderek üzerinde hiçbir etiket olmayan yeşil bir şişe çıkardı.

"Tuhaf bir alyansmış," dedi, Apollo'nun sol elini işaret ederek. "Onunki de dikenli telden mi yapılma?"

Lavabonun içinden bir kahve kupası aldı, yeşil şişeyi açtı ve içindeki şeffaf sıvıyı kupaya boşalttı. Şişeyi masaya koydu.

"Nihayet ortaya çıkman aylarını aldı," dedi. "Daha erken gelirsin sanıyordum."

Bu, Apollo'yu öylesine derinden etkiledi ki elindeki gazete rulosunu masaya düşürdü. "Karım ve oğlumdan haberin var, değil mi?"

"Var."

Yaşlı adam musluğun yanındaki bir dolaptan Ensure marka besin takviyeli içecek şişesi çıkardı. Tebeşir rengindeki içeceği şeffaf alkolün bulunduğu kupaya boşalttı. İkisini karıştırmak için kupayı salladı. Bir yudum aldı. Üst dudağında hafif bir süt bıyığı oluştu.

"O zaman bana yardım edebilirsin."

Yaşlı adam kahve kupasından ikinci bir yudum aldı ve sonra sırtını Apollo'ya döndü. Bir patates alarak mutfak lavabosunun içinde kabuklarını soydu. "Sana yardım etmek istiyor muyum?" diye sordu.

"Karıma yardım ediyorsun," dedi Apollo.

Yaşlı adam ilk patatesi bitirdi ve ikincisini soymaya başladı. Musluğun üzerindeki pencereden dışarıya, evinin arkasındaki taş döşeli, mütevazı avluya baktı. Eğimli sokağın yukarısında Forest Parkı'nı görebiliyordu.

"Karın ortaya çıktığından beri geceleri gözüme uyku girmiyor," dedi. "Ömrüm boyunca deliksiz uyumuşumdur. Hatta annemin dediğine göre bebekken bile. Ama şimdi deliksiz bir uyku çekmeyeli yüz yirmi gün oluyor." Soymayı bitirdiği ikinci patatesi bir *tak* sesi eşliğinde tezgâha koydu. "Ve hepsi senin karın yüzünden."

Omzunun üzerinden Apollo'ya baktı. "Lahanayı hazırlar mısın?"

Apollo afallamış bir hâlde onu izlemeye devam etti.

"Önce göbeğini çıkarmalısın." Bir öğle vakti torununa göz kulak olan bir dede sabırsızlığıyla ikinci market poşetini işaret etti.

Apollo hâlâ yerinden kıpırdamayınca yaşlı adam lahanayı alarak bir kesme tahtasıyla birlikte masaya getirdi. Apollo onunla biraz daha tartışabilirdi ama yaşlı adam kesme tahtasının üzerine bir de kenarı tırtıklı büyük bir bıçak bırakmıştı. Silah konusunda rulo yapılmış gazeteden daha iyi bir seçenekti.

Yaşlı adam sakince Apollo'yu izliyordu. Apollo tahtayı kendisine çekerek bıçağı aldı. Yaşlı adam bunun üzerine sırtını Apollo'ya döndü ve patatesleri kaynatacağı daha ufak bir tencere almak için tezgâhın altına eğildi. İçinde kuzu kellesi bulunan devasa tencere fokurdayıp kaynamaya devam ediyordu.

"Jorgen Knudsen," dedi Apollo, bıçağı eline alarak.

Yaşlı adam ilk defa kaskatı kesildi. Dolaptan Apollo'ya dönerek gözlerini ona dikti. Ama bir an sonra o tuhaf bezginliğine tekrar kavuştu. Belki de içki etkisini göstermeye başlamış olabilirdi.

"Joe," dedi. "Burada, Birleşik Devletler'de herkes bana Joe diyor. Amerika'da adının ya elverişli olması ya da değiştirilmesi gerekir."

Jorgen yavaşça doğruldu ve tencereyi suyla doldurdu.

"O hâlde William Wheeler'ı tanıyorsundur?" dedi Apollo.

Jorgen kahve kupasından bir fırt daha çekti, sonra da onu yeniden içki ve Ensure ile doldurdu. "Kendine o adı mı vermiş?" Başka bir şey demedi. Onun yerine içkisini yudumladı.

Apollo lahanayı dörde böldü ve sonra göbeğini kesip çıkarmak için bıçağı kullandı. Jorgen küçük tencereyi başka bir ocağa koydu, pilot alevi gazı tutuşturana dek ocaktan bir *çıt çıt çıt* sesi duyuldu ve sonunda mavi alev çemberi göründü. Jorgen, Apollo'ya baktığında yüzünde hoşnut bir ifade vardı.

"Şimdi lahanayı incecik kıy." Lahana göbeğinin parçalarını almak için ellerini uzattı ve Apollo parçaları yaşlı adama verdi. Jorgen çöp kovasına gitmektense musluğun altından bir kova çıkardı. Parçaları kovaya attı. Apollo'nun ona aval aval baktığını fark etti. "Gübre yapıyorsun, değil mi?"

Apollo bıçağı lahananın ilk bölümüne dayadı ve onu ince şeritler hâlinde doğradı. Brian ilk doğduğunda Emma tabii ki hiçbir şey pişiremez hâldeydi ve kabul edileceği üzere sınırlı repertuvarıyla yemek hazırlama işi Apollo'ya düşmüştü. Apollo şimdi kendini o hazırlık ve sorumluluk hissine geri dönmüş gibi hissediyordu. Emma için yemek yapıyordu.

Apollo kendini işe kaptırdığı için Jorgen'in mırıldanarak ken-

di kendine konuşmaya başladığını fark edene kadar birkaç dakika geçti. Jorgen dolapların birinden üçüncü bir tencere çıkardı. Mutfak masasına geldi, Apollo'nun doğradığı lahanaları eliyle süpürüp tencereye doldurdu ve tekrar tezgâha döndü. Bir paket un buldu ve birazını tencereye boşaltıp; ölçüsünü deneyimleri sayesinde kolaylıkla tahmin etmişti. Kupasından bir yudum daha alarak işini bitirdi.

Lahananın üzerine tuz ve Frenk kimyonu tohumu eklerken *Dışarıda Bir Yerlerde*'yi ezberden okumaya başladı.

Apollo da ona katıldı. Kelimesi kelimesine.

Bu Jorgen'in mırıltısını durdurdu. "Neden söyledin bunu?" diye çıkıştı.

"Birlikte okuyabiliriz diye düşünmüştüm."

"Bunu biliyor musun?" diye sordu Jorgen. "Nedir bu? Bir şarkı mı?"

"Kitap," dedi Apollo. "Bir masal kitabı."

Jorgen burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Tabii ya."

"Bebekken babam bana bu masalı okurdu."

"Tam olarak bu kitabı mı? Nedenini hiç merak ettin mi?"

Apollo bıçağın ucunu masaya dokundurdu. "Ettim ama bilmiyorum."

Jorgen fırını açtı. Kupasındaki karışımın geri kalanını da yuvarladı ve sonra boş kupayı alnına dokundurdu. "Onu burada duyuyorum, gece gündüz. Şu anda seninle konuşurken bile. Karın. O kitabın cümlelerini sürekli tekrar ediyor ve ben ne yaparsam yapayım onu bastıramıyorum. Onun yüzünden uyuyamıyorum zaten. Karın bana işkence ediyor." Kupayı yüzünden çekerek içine baktı. "Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"O bir cadı," dedi Apollo. Sesi neredeyse gururlu çıkmıştı. Lahana kesmeyi bitirdi.

Jorgen kesme tahtasını almak için masaya uzandı, fakat Apollo bıçağı elinden bırakmadı. "Emma'dan korkuyorsun," dedi.

"Evet," dedi Jorgen. "Korkuyorum."

Elindeki kesme tahtasına biraz şaşkınca baktı. Sanki yapıl-

ması gereken işler henüz bitmemiş gibi onu tekrar Apollo'nun önüne koydu. Dönüp zamanlayıcıya baktı. Kuzu kellesinin hazır olmasına daha üç saat vardı.

"Onun sesini duyuyorum," dedi Jorgen. "Geceleri yatak odamdan; onu dışarıda görüyorum. Ormanda yürüyor. Mavi ışığını görüyorum. Bir cadı. Evet. Evlendiğin kişinin böyle biri olduğunu biliyor muydun?"

Jorgen cevap fırsatı bırakmadı. Bir elini gömleğinin yakasına kaldırdı. Üstteki iki düğmeyi açarak kumaşı geriye çekti. Gırtlağının dibinde parlak kırmızı renkli, neredeyse hiç iyileşmemiş bir yara izi belirdi.

"Bunu iki ay önce yaptım. Bir damara isabet ettirdim ama atardamara denk getiremedim. Çok kan kaybettim ama elime tek geçen şey çok feci bir boğaz ağrısı oldu. Doktorlar bana Ensure reçete ettiler çünkü katı gıda yiyemiyorum. Onu yutabilmek için içine biraz alkol katıyorum. Bu aileme ait bir reçetedir. Adı Brennivín. Yoğun bakıma girdim ama dört gün olmadan çıktım. Jamaica Hastanesi'ndeyken bile uyuyamadım.

"Onca yatıştırıcıya rağmen. Sesini orada bile sürekli duydum. Beni asla affetmeyeceğini biliyorum."

Jorgen bunları söyledikten sonra Apollo'nun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Oğlumuzu sen çaldın." Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki neredeyse duyulmadı bile.

"Hayır," dedi Jorgen. "Ben değildim. Fazlasıyla yaşlıyım." Başını kaldırıp tavana baktı. "Ama evet, gençken hizmet ettim."

"Hizmet," diye tekrarladı Apollo. Bu sözcük dilini titretmişti.

Jorgen iki elini de dümdüz bir şekilde masaya koydu. Adam yemeği hazırlarken son derece buyurgan davranmıştı. Fakat bu şekilde, muşamba döşemeli ve ucuz sunta dolaplı mutfakta, masanın karşısında otururken yaşına, sarhoşluğuna ve ıstıraplı duygularına iyice gömülmüştü. Apollo'nun gözlerinin önünde çöküyor gibiydi.

"Oturma odasını görmeni istiyorum," dedi. "Artık bundan kaçınmaya çalışmanın bir anlamı yok." Ocaktaki tencerelere

baktı ve hafifçe başını salladı. "Bir adak olmadan ortaya çıkmayacaktır, o yüzden acele etmenin anlamı yok."

Masadan destek alarak kalktı.

Apollo sandalyesinden kalkarak kaynayan tencereye baktı. Kuzu kellesi yerinden oynamıştı ve artık doğrudan Apollo'ya sırıtıyordu. Apollo, Jorgen'in peşinden giderek mutfaktan çıktı. Bıçak hâlâ elindeydi.

87

Jorgen, Apollo'yu mutfaktan çıkarıp koridora soktu. Yaşlı adam bir sığınağa açılan bir kapıyı açarak içeri girdi. Apollo'nun da peşinden gelmesi için elini salladı. Jorgen'in sığınağı dikdörtgen şeklindeydi; mutfak ve oturma odasının birleşimi kadar uzundu. Burada da o çirkin mavi halıdan vardı ve duvarlar çok açık bir sarıya boyanmıştı. Renk bileşimi neredeyse mide bulandırıcıydı. Buna bir de odanın sıcaklığını ekleyin. Yemek odası serin, mutfak ise ocak sayesinde ılıktı ama bu oda resmen kaynıyordu. O kadar ki Apollo montunu açıp örgü beresini çıkarmak zorunda kaldı. Kendini o kuzu kellesi gibi, kaynar suyla dolu bir tencereye atılmış gibi hissediyordu.

Yerde, duvarların birinin dibine sıralanmış üç tane ısıtıcı vardı ve üçü de en yüksek ayarda çalışıyordu. Patrice ile Dana'nın bodrum dairelerinde kullandıkları ve Apollo'nun küçüklüğünden hatırladığı ısıtıcılardandı. Devasa mini fırınlara benziyorlardı. Her birinin önünde teller bulunuyordu ve bu tellerin arkasındaki rezistanslar parlak turuncu bir renk saçıyordu. Saatlerce açık bırakılırlarsa tangırdayıp bir statik cızırtı çıkarmalarıyla bilinirlerdi. Sığınaktaki üç ısıtıcı da şu anda tam olarak bunu yapıyordu – tangırdayıp cızırdıyordu. Jorgen bunları çok uzun zamandır çalıştırıyordu belli ki.

Sığınak iki tane Japon usulü katlanır duvar paneliyle –boydan boya– ikiye bölünmüştü. Paneller boktan, siyah cilalı olanlardandı; yalnızca en sevimsiz mahallelerde satılan türden. Toplamda sekiz tane olan panellerin üzerinde fazla uzatılmış kiraz çiçeği

resimleri bulunuyordu. İki tarafı da ardına kadar açılmış olduğu için Apollo sığınağın diğer yarısında neyin saklandığını göremedi. Bu tarafta, yerde duran üç tane ısıtıcı, Jorgen ve ısıtıcıların yukarısına asılmış az sayıda çerçeveli resim bulunuyordu. Apollo kapı eşiğinde dururken resimlerde ne olduğunu seçemiyordu.

Jorgen çerçevelere doğru gitti ama Apollo olduğu yerde kaldı. Bir serin hava esintisi hissederek sağına döndü. Uzun koridorun sununda, Jorgen'in evinin dış kapısını gördü. Hâlâ ardına kadar açıktı. Kış havası içeriye serbestçe girebiliyordu. Apollo koridordan geçip kapıyı kapatma dürtüsüne kapıldı ama tam o anda Jorgen konuşmaya başladı.

"Queens'te bir etki yaratabilen ilk göçmen, yirmi bin yıl önceki Laurentide buz tabakasıydı," dedi. "Kuzey yarıküre buzul çağından geçiyordu ve Labrador'daki bir buzul –oraya artık Kanada diyoruz– henüz çizilmemiş bir sınırın iki tarafına da yayılmıştı."

Jorgen bir el işaretiyle Apollo'yu yanına çağırdı, fakat Apollo yine de durduğu yerden ayrılmadı. Odayı ve o Japon paravanlarını tekrar tarayarak, diğer tarafta birileri ya da bir şeylerin saklanıyor olup olmadığını merak etti. Bu sırada yaşlı adam ise buzullardan konuşmak istiyordu.

"Buz tabakası Wisconsin'e, sonra da Michigan'a ulaştı," diye devam etti Jorgen. "Orta Indiana, Illinois. Onu hiçbir şey durduramıyordu. Kayaları yerinden oynatıyor ve toprağı ikiye yarıyordu. Buzul New York'a ulaştığında, buz tabakası artık üç yüz metre kalınlığa ulaşmıştı; yani neredeyse Empire State Binası kadar yüksekti. Nihayet hareket etmeyi bıraktığında, sonradan New York City adını vereceğimiz yerde iki bin beş yüz yıl boyunca öylece durdu. Sonuç olarak dünya yeniden ısındı ve o buzul eriyip gitti.

"Fakat erimeden önce mucizevi bir şey yapmıştı. Yanında, toprak ve denizin arasında bir bariyer oluşturmaya yetecek kadar fazla toprak ve taş sürüklemişti. Atlas Okyanusu'nu geriye itmişti. Eğer o buzul olmasaydı, Queens ve Brooklyn'in tamamı hâlâ sular altında olurdu. Şu anda sualtında olurduk. Tüm bunların hepsi bir Kanadalı sayesinde."

Jorgen, Apollo'ya genişçe sırıttı ve ona bir kez daha elini salladı. Duvarda asılı duran fotoğrafları işaret etti.

Apollo nihayet ona yaklaştı. Fakat aptal biri olmadığı için, Japon paravanlarının arkasına da bir göz atmayı ihmal etmedi. Arkada kimse yoktu. Yalnızca yerdeki mavi renkli kabarık halının aynısı vardı. O tarafta ısıtıcı bulunmuyordu. Uzun duvara daha birçok çerçeveli fotoğraf asılmıştı. Yüz fotoğraf, belki de daha fazlası. Bu görüntü Apollo'nun aklına bir aile albümünü getirdi. Onları bir kitabın içinde saklamak yerine bu duvara asmışlardı. Apollo resimlerde insanlar olduğunu görebiliyordu ama birine odaklanamadan önce Jorgen onun yanına geldi.

"Lütfen, Apollo." Jorgen onun koluna dokundu. Apollo ona döndü. Yaşlı adam nasıl bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar yakına gelebilmişti? Sesleri boğan şu lanet olası kabarık halı yüzünden olmalıydı.

Apollo Japon paravanının öte yanına geçti. İşte ancak o zaman sığınakta tuhaf bir şey olduğunu fark etti. Odada hiç pencere yoktu. Bağımsız bir arazide bulunan bir müstakil evde bu nasıl mümkün olabilirdi? Yemek odasında sokağa bakan pencereler vardı. Mutfak da küçük arka bahçeye bakıyordu. Fakat bu sığınağın cepheleri yalnızca iç tarafa bakıyordu.

Jorgen, Apollo'yu ısıtıcıların bulunduğu duvardaki çerçeveli fotoğrafların yanına getirdi. Makineler Apollo'nun bacaklarına bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Sana ilk göçmenin hikâyesini anlattım," dedi Jorgen. "Şimdi yakın tarihli diğer birkaç tanesinden söz edeyim." Bir elini kaldırıp duvardaki en büyük resme dokundu; denizdeki bir gemiyi tasvir eden çerçeveli bir resim.

"5 Temmuz 1825'te elli iki Norveçli, *Yenilenme* adını verdikleri bir şalopayla Stavanger adlı şehirden denize açıldı. Gemideki birçok kişi dini özgürlük arayışı için Amerika'ya giden Quaker mezhebi üyelerinden oluşuyordu. *Yenilenme* Viking döneminden beri bu kıyılara gelen ilk Norveçli organize göçmen grubuydu. O gemi, bir anlamda Norveç'in *Mayflower*'ıydı.

"Bu grubun bindiği şalopa, böylesi bir yolculuk için çok kü-

çüktü. Yalnızca on altı buçuk metre uzunluğunda ve beş metre genişliğindeydi. Suları geçmek tam on dört haftalarını aldı. 9 Ekim 1825'te New York limanına vardılar. Tek bir yolcu bile ölmemişti. Hatta gazeteler gemide bir doğum gerçekleştiğini yazmıştı. Yolda doğan bir kız çocuğu. Herhangi bir hastane ya da ağrı kesici falan olmadan. Eski usulde."

Isıtıcıların üçü de artık iyiden iyiye vızıldıyor ve penceresiz sığınağa büyük, metalik bir böcek girmiş gibi bir ses çıkarıyordu. Apollo boynu ve çenesinde ter damlalarının oluştuğunu hissedebiliyordu.

"Yolculukları ulusal çapta haber oldu. Okyanusu bir şalopayla geçtikleri için, gazeteler Norveçlilere Şalopacılar demeye başladı. Halkın en çok ilgisini çeken soru, bu insanların bu minicik tekneyle Atlas Okyanusu'nu geçmeyi nasıl başardıklarıydı. Olanaksız görünüyordu. Olasılıksız. Teknedeki insanların çoğu bile gerçeği bilmiyordu.

"Liderleri, Lars Larsen, yalnızca dini özgürlük arzusundan bahsediyordu. Birleşik Devletler'in özgürlüğünden ve bütünlüğünden bahsediyordu. Olabilecek en doğru şeylerden bahsediyordu. Şalopacılar'ın ülkeye girişine izin verildi. Amerikalı oldular. Çok geçmeden, bu grupla ilgili en önemli soru sorulmaz oldu: Bu olanaksız yolculuğu nasıl başarmışlardı? Atlas Okyanusu'nu nasıl geçmişlerdi? Ben bunun cevabını biliyorum. Yardım aldılar."

Bir an için Apollo kendini yeniden North Brother Adası'nda, Cal'la birlikte trol teknesinin sulara açılmasını izliyormuş gibi hissetti.

"Büyük olan yüzebiliyor," diye mırıldandı.

"Evet, yüzebiliyor," dedi Jorgen, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle Apollo'yu izleyerek.

Jorgen bir başka eskizi işaret etti. Bu seferkinde insanlar vardı. Sayıları elli üçten çok daha azdı. Aslında yalnızca üç kişiydiler. İki kadın ve bir adam.

"Şalopacılar da bu civara yerleşti ama bu pek uzun sürmedi. Birçok kişi kısa süre içinde Lars Larsen ve ailesinin peşinden

gitti. Şehir dışına, Orleans İlçesi'ne taşındılar. Orası, Leiv Eriksson bin yılında bu kıyılara ulaştığından beri Amerika'daki ilk Norveçli kolonisi hâline geldi."

Apollo ilkokuldan öğrendiği bilgilerden aklında kalanlarla, "Leif Eriksson mu?" diye düzeltti.

"Galiba," dedi Jorgen.

Jorgen tekrar eskize döndü. "Bu üçü onlarla birlikte gitmedi," dedi. "Burada, Queens'te kaldılar. O dönemde buralar hep tarlaydı. Bu mahalleye Küçük Norveç denmeye başlandı. İşte bu üçü başlattılar. Bu eskiz, Amerika'ya gelmelerinden yaklaşık sekiz ay sonra çizildi."

Jorgen çerçevenin camına, adamın sakalsız ve ince yüzüne dokundu. Mürekkeple çizilen resme eskiz bile denmezdi ama adamın gözleri capcanlı ve fazlasıyla iriydi, bu nedenle de zamanın ötesinden Apollo ile Jorgen'e bakıyor, onları şimdi bile görebiliyor gibiydi.

"Bu benim dedem, Nils. Büyük-büyük-büyük-dedem."

Sonra da iki kadından ilkine dokundu. O da inceydi ve Nils'ten bile uzun boyluydu. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Saçları bir eşarbın altına gizlenmişti.

"Bu da büyük-büyük-büyük-ninem, Petra."

Son olarak da üçüncü kadına dokundu. Ufak tefekti ve elbisesinin üzerine bir şal geçirmişti. Ağzı o kadar inceydi ki dudakları yokmuş gibi görünüyordu. Gözleri de küçücük ve silikti. Omuzları gevşek ve çökük tü. Sanki kadın bir hayalete dönüşüyor, solup gidiyormuş gibiydi.

"Bu da Anna Sofie. Nil'in ilk karısı."

"İkisiyle birden mi evlenmiş?"

"Eh." Jorgen gülümsedi. "Aynı anda değil."

"Üçü de şalopada mıymış?" diye sordu Apollo.

"Ah, evet," dedi Jorgen. "Nils ile Anna Sofie, *Yenilenme*'ye bindiklerinde dört yıldır evliydi. Quaker mezhebinden değillerdi ama şanslarını yeni topraklarda denemeye hazırlardı. Nils'in ülkeden kaçmış olması da muhtemel, bundan emin değilim. Geminin kaptanı gemide tayfalık yapmayı kabul edenlere iş ver-

meyi önermiş. Nils de Anna Sofie'nin bileti için onunla pazarlık etmiş. Gemiye bindiği sırada zaten hamileymiş. Anna Sofie yolculuk sırasında doğum yapan kadın."

"Bir kız çocuğu, demiştin. Adı neydi?"

Jorgen'in çerçevedeki eli aşağıya indi. "Agnes Knudsdatter."

"Agnes mi?" diye fısıldadı Apollo. Soğukkanlılığını kaybetmemek için kendini toparladı. "Eğer gemide doğduysa, neden resimde yer almıyor?"

Jorgen dudaklarını büzdü. "Agnes o zamana kadar çoktan ölmüş. Anna Sofie bu kayıptan sonra pek toparlanamamış. Dedem de sonunda Petra ile evlenmiş."

Apollo, Anna Sofie'nin solmuş yüzüne bir kez daha baktı. Şimdi kederden sararıp solmuş görünüyordu. "Peki ya Anna Sofie?" diye sordu. "Boşandıktan sonra onlarla yaşamaya devam mı etmiş?" Oda artık tahammül edilemeyecek kadar ısınmıştı. Apollo ısıtıcıların önünde kan ter içinde kalmıştı.

"Ormana gitmiş."

"Ormana mı? Ne için?"

"Kızını bulmak istemiş. Agnes'in oralarda bir yerlerde olduğunu biliyormuş."

"Peki ya Nils?" diye sordu Apollo, kendini çizimden alıp Jorgen'e bakarak. "Nils onu aramasına yardım etmiş mi? Şansını denemiş mi?"

Jorgen ellerini kaldırdı. "Eh, tabii ki hayır."

"Ama onun babasıymış," dedi Apollo.

"Agnes'i ormana götüren de kendisiymiş zaten," dedi Jorgen. "Ve onu orada bırakan da oymuş. Mağarada."

88

Jorgen bir şeyler daha söyledikten sonra Japon paravanlarını işaret etti, Fakat Apollo onu duyamadı. Kulakları tıkanmıştı ve Jorgen'in sözcükleri yalnızca kafatasının içindeki bir titreşimden ibaretti. Onu dinlemek yerine kendini sol elindeki bıçağa bakarken buldu. Onu rahatsız eden şey sözcüklerin tasasız tınısıydı. *Onu orada bırakan da oymuş. Mağarada.* Elindeki bıçak, bir helyum balonu kadar yavaşça havaya kalkmaya başladı.

Jorgen elini Apollo'nun bıçak tutan eline koydu. Eli bastırarak aşağıya indirdi. Bıçak artık Apollo'nun yan tarafında duruyordu.

"Amerika'ya gelen ilk sömürgecilerin anlattıkları hikâyelerin hep Şeytan'ın ormanda yaşadığına dair inanışları hakkında olduğunu hiç fark ettin mi?"

Jorgen bıçağa hızlıca anlık bir bakış attı ve bıçak yeniden yukarı kalkmayınca Apollo'nın bileğini tutmayı bıraktı.

"Püritenlerden bahsediyorum, sanırım. Kuzey Amerika'ya geldikten sonra bu vahşi topraklarda onları canavarların beklediğine yeminler etmişlerdi. Ama belki de durum tam tersiydi. Belki de o Püritenler canavarları yanlarında getirmişlerdi. Onları yükleriyle birlikte gemilerinden indirmişlerdi. Benim halkım böyle yaptı. Büyük-büyük-büyük-dedem. Yanında bir canavar getirdi. O canavar da tıpkı dedem gibi Amerika'ya göç etti."

"Gemideki diğer insanlar bunu biliyor muydu peki? Şalopacılar?"

Jorgen karnını ovaladı. "Hayır. Sanmıyorum. Tayfalarına ve

Tanrı'larına inanıyorlardı, fakat Nils'in inanışı çok daha eskiydi. O dini bütünlük taslayan tipler bunu asla yapmazlar ama güvenli bir şekilde Amerika'ya ulaştıkları için dedeme bir teşekkür borçlular. İnsanlar cehaleti tercih edebilir, değil mi? At gözlükleriyle yaşamak daha kolaydır. Fakat benim bu geçkin yaşımda bunları merak edecek bir sürü vaktim oluyor. Gerçeklere aldırış etmemeyi seçsen bile, gerçekler seni bir şekilde değiştiriyor."

Jorgen tekrar Japon paravanlarını işaret etti ve etraflarından dolanarak diğer tarafta gözden kayboldu. Apollo önce bıçağa, sonra da o üç kişinin çizimine baktı: Nils, Petra ve Anna Sofie. Isıtıcılar çatırdayıp gümbürdedi; içerisi artık o kadar sıcaktı ki sanki Apollo'yu oradan kovmaya çalışıyorlardı.

Sonra, paravanın diğer tarafındaki Jorgen elini kaldırarak havaalanında bir akrabanızı karşılarken sizi görebilmesi için yaptığınız büyük, sersemce bir hareketle Apollo'ya doğru salladı. Apollo Japon paravanının yanından dolanarak Jorgen'e katıldı.

Yaşlı Viking, yüzü aşkın çerçeveli fotoğrafın asılı olduğu uzun duvarın önünde duruyordu. Sığınağın bu tarafı kayda değer ölçüde daha serindi. Yerde ısıtıcı yoktu. Apollo yanına geldiğinde Jorgen bir çerçeveye dokundu. Resim neredeyse bir taslaktan ibaretti. Bir çocuk resmi. Gözleri kapalı ve ağzı sanki ıslık çalıyormuş gibi sımsıkıydı; saç tutamları iki kulağının üzerine dağılmıştı.

"Agnes," dedi. "Dedem bunu aklında kaldığı kadarıyla çok sonraları çizmiş."

Jorgen elini eskizden çekerek, çerçevenin kenarlarına sürdü.

Bu bebek kendi babası tarafından ormana –bir mağarayamı terk edilmişti? Üzerinde düşünülemeyecek kadar ağırdı bu. Apollo gözlerini eskizden duvarlara, penceresiz sığınağın gizemine çevirdi. Şimdi, odada bir zamanlar pencereler olduğunu ama sonrasında duvarlarda tadilat yapıldığını görebiliyordu. Pencereler kapatılmamıştı. Tamamen kaldırılmıştı. Duvar yeniden sıvanmıştı ama izler hâlâ görülebiliyordu. Yeni sıvanın yapıldığı yerler duvarın geri kalanına göre hafifçe kabarık duruyordu, bu nedenle piyanoların siyah ve beyaz tuşlarının arasındaki fark

gibi, belli belirsiz inişli çıkışlı bir etki yaratıyordu. Duvardaki bu değişkenlik çerçeveli fotoğraflara engebeli bir görünüm veriyor, bazıları önde bazılarıysa geride duran resimlere bakmak denizin dalgalarını izlemek gibi bir etkiye neden oluyordu. Apollo buradan bakınca resimdekileri daha kolay bir şekilde görebiliyordu. Çocuklar. Tüm çerçevelerde çocuk portreleri vardı. Küçük yüzlerden oluşan bir deniz.

"Nils canavarı neden buraya getirdi?"

"Norveç'ten ayrılması gerekiyordu ve karısını da yanına almak zorundaydı. Onu seviyordu herhalde ve yeni yaşamına onsuz başlamak istemiyordu. Ama o saf Quakerların denize açılmayı planladıkları gemiyi görünce derin bir şüpheye kapıldı. Şalopa çok küçüktü. Ailesini düşünmek zorundaydı. Bu yüzden de bir tür sigorta poliçesi satın aldı. Ama bunun da bir bedeli vardı. Şalopacılar New York'a vardıktan sonra tırsıp şehir dışına kaçtılar. Ama Nils, Anna Sofie ve Petra Mikkelsdatter burada, Queens'te kaldı. Burada park yoktu. Her yer tarlaydı. Binlerce hektarlık orman ve yeşillik. Memleketimizde bu şeyler doğa yaratıklarına aittir. Ormanlar ve dağlar onların inleridir. Queens yerleşmek için mükemmel bir yerdi. Yıl 1898 olduğunda şu anda gördüğün park alanı satın alındı ve tasarlanmaya başladı. Golf sahaları, yürüyüş yolları falan. Ama burası engebeli bir arazi ve birçok girinti var. Bir sürü mağara. Kocaman bir şeyin saklanacağı birçok yer. Jotunn. Trolde. Norveççede böyle deriz."

Apollo'nun gözleri Jorgen'inkilerle buluştu.

"Nils onun bakıcısı olacaktı. Norveç'te yaptığı anlaşmanın bir parçası da buydu. Onu yatıştırmaktan sorumlu olmak. Canavar yalnızca tek bir şey talep ediyordu. Bir çocuk. Pazarlık böyleydi. Bu yüzden bir gece, artık daha fazla erteleyemeyecek hâle geldiğinde, Nils Knudsen kızı Agnes'i ormana götürdü ve onu canavarın mağarasına teslim etti."

89

Resim çerçeveleri bu uzun duvarın en solundan başlayıp sağa doğru akan bir zaman çizgisi gibi soldan sağa yerleştirilmişti. Duvarın sınırına geldiğinde bir alt sırada yeniden başlıyordu. Eskizler ve karakalem resimlerin ardından gelen dagerreyotipi fotoğraflar neredeyse şok edici bir sıçrayışla canlanıyor, ardından siyah-beyaz fotoğraflar erken dönemin alacalı renklerine bürünüyordu. Hepsi bebeklere aitti. Hiçbiri bir yaşından daha büyük değildi. Dehşetli derlemenin büyüklüğü Apollo'ya yüzünün derisi soyulmuş gibi hissettirdi.

Apollo, "Bunların tümü çocuk," dedi nihayet. "Onları canavara mı yedirdiniz?"

"Hayır," dedi Jorgen sertçe. "Bu doğru bir tabir değil. Yaratık onları büyütmeye çalışıyor. Anlıyor musun? Yapmaya çalıştığı şey iyi bir–"

"Baba olmak," dedi Apollo ama bu sözcük ağzında bozuk bir tat bıraktı.

Jorgen kollarını kaldırıp hafifçe omuz silkti. "Deniyor ama başaramıyor. Başaramayınca da onlarla besleniyor. Sonra biz de tekrar denemek zorunda kalıyoruz. Anlaşmamız böyle."

"Anlaşmamız..." diye tekrarladı Apollo.

"Knudsen soyunun erkekleri," dedi Jorgen.

"Peki ya kendi bebekleri? Kendi bebeklerini büyütemez miydi?"

"O şeyler mi?" Jorgen sanki tükürmek üzereymiş gibi gırtlağını temizledi. "Sevilemeyecek kadar çirkinler."

Apollo bu sahne, bu dehşetengiz tarih karşısında neredeyse felce uğrayarak geriye doğru yuvarlanacaktı. Bu neydi böyle? Bir tür eğitim. Jorgen Knudsen, Apollo Kagwa'yı okula getirmişti.

"Nils, bir anneden çocuğunu istemenin ne kadar zor olduğunu öğrenmişti, anlarsın ya. Anna Sofie paramparça olmuştu. Kızını aramak için ormana gidip ortadan kayboldu ve bir daha asla dönmedi."

"O hâlde belki de Agnes'i bulmuştur," dedi Apollo. "Agnes'i bulmuş ve kocası güvenilmezin teki olduğu için arkasına bile bakmadan kaçıp gitmiştir."

Jorgen, Apollo'ya hafifçe gülümsedi. "Öyle düşünmek çok hoş oluyor, değil mi?"

Apollo bu sözcükleri duyunca neredeyse yıkılıyordu.

"Nils çabucak Petra'yla evlendi ve onunla yedi çocuk yaptı. Ama onları asla ormana götürmedi. Dersini almıştı. Bir daha böylesi bir fedakârlık yapmanın ona çok zor geldiğini düşünmek istiyorum. Kötü bir adam değildi, ne düşünürsen düşün. Çocuklarının yedisi de onun sevecenliği hakkında hikâyeler anlatırdı."

Apollo, Jorgen'e doğru hareket ederek bıçağı sol elinden sağ eline aldı. Elleri bıçağı yeniden kullanmak istiyordu. Ama sonra durup kurbanların fotoğraflarına bir kez daha baktı. Bu kız ve erkek çocukları –siyah, kahverengi, sarı, beyaz ve kızıl– bir Birleşmiş Milletler görev listesi kadar çeşitlilik arz ediyordu.

"Eğer kendi çocuklarını kurban etmediyse," dedi Apollo, "kimin çocuklarını kullandı?"

"Queens'te birçok göçmen var," dedi Jorgen. "Çok sayıda çocuk yapan göçmenler. Farklı bir çağdaydılar. Onu bugünün standartlarına göre yargılayamazsın. Onun gibi adamlar, yani zor seçimler yapıp bunların bedelini ödeyecek mizaçtaki adamlar, bu ülkenin kalkınmasını sağladı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Apollo.

Jorgen sertçe, "Kimse kendi tarihini öğrenmek istemiyor," dedi. "En azından tamamını. Ebeveynlerimizin bize bakmasını isteriz ama bunun için neleri feda ettiklerini bilmek istemeyiz. Hiçbir ulus nezaketle kurulmamıştır."

Japon paravanlarının ardındaki üç ısıtıcı cızırdayıp tangırdadı. Bu sesler o anda Apollo'ya tenekemsi birer kahkaha gibi geldi.

"Onları nasıl buluyorsunuz?" diye sordu Apollo. "Neye göre seçiyorsunuz?"

Jorgen bir elini önce burnuna koydu, sonra da çenesine götürdü.

"Ben hizmetteyken saatlerce arama yapardım. Günlerce. Seksenlerde beyaz kamyonetimle her yere giderdim. Gerçekten çok yorucuydu. Ama sonunda bir aday bulurdum. Korumasız bir kız ya da erkek çocuğu. Kimsenin göz kulak olmadığı bir bebek. İstenmeyen. Belli bir görünüşleri vardır. Bunu gördüğüm yerde tanımayı çok önceleri öğrendim."

Sanki Apollo ona anlayışlı bir şeyler söyleyecekmiş gibi, Apollo'ya başını salladı.

"Ama artık evden neredeyse çıkman bile gerekmiyor," dedi Jorgen. "Bugünlerde bir adamın tek ihtiyacı internet bağlantısı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Halk hikâyelerinde bir vampir, onu içeri davet etmediğin sürece senin evine giremez. Rızan olmadan bir canavar kapının eşiğinden adımını atamaz. Eh, sence bu durumda bilgisayarın ne oluyor? Ya da telefonun? O cihazların içinde yaşıyorsun, bu yüzden onlar da artık senin evlerin sayılır. Hiç olmazsa evlerde, yani fiziksel yapılarda, kapatabileceğin kapılar, kilitleyebileceğin pencereler var. Oysa teknolojinin kilitli kapıları yoktur.

"İnsanlar artık her şeylerini paylaşıyor," dedi Jorgen, hayret dolu kısık bir sesle. "Çocuklarıyla hangi parklara ne zaman gittiklerini paylaşıyorlar. Ne zaman bebek bakıcısı çağırdıklarını paylaşıyorlar. Çocuklarının gittikleri okulların fotoğraflarını paylaşıyorlar. Çocuklarıyla öyle gurur duyuyorlar ki. Kendilerine engel olamıyorlar. Her şeyi paylaşmak istiyorlar. Ama bunları kimlerle paylaşıyorlar? Gerçekten evlerine neyi davet ettiklerini biliyorlar mı? İnan bana, bilmiyorlar."

Bir parmağını uzatıp Apollo'ya doğru salladı.

"Ve sen, seni de biliyorum. Şu özel yeni babalardan birisin. Çocuğunun yaşamının her ânını, her nefesini paylaşanlardan.

Çocukları uyurken videolarını çekip, daha bebek uyanmadan onları bilgisayara aktaranlardan. Çok sevgi dolu davrandığını düşünüyorsun. Seni büyütenden daha iyi bir baba olmak istiyorsun! Ya da sen büyürken yanında bile olmayandan. Sana benim burada ne gördüğümü söyleyeyim. Derin bir muhtaçlık hâli. Alkış dilenmek. Sanki bin yabancının övgüsü, senin çocukken sevilmediğini hissetmiş olmanı telafi edebilecekmiş gibi. Ah, seni zavallı şey. Çiğ çiğ yenmeyi arzuluyorsun. Belki de çocuğunun aslında sana karşı korunması gerekiyordur. Arkanda herhangi bir kurdun takip edebileceği ekmek kırıntıları bırakıyorsun, sonra da kurt kapına dayanınca şaşırmış gibi davranıyorsun. Mükemmel baba olmaya o kadar kaptırmışsın ki, çocuğunun senden çalındığını fark etmiyorsun bile! Gecenin bir yarısında bir trol yavrusunun, güzelliği yalnızca senin kibrinin yansıması olan bir çocukla takas edildiğini fark etmiyorsun."

Jorgen ellerini çırptı.

"Şimdi gidip kuzu kellesine bakalım mı?"

90

Apollo odadan çıkarken resmen Jorgen'in peşinden koştu. Sığınaktan koridora kısa bir depar. Yaşlı adam mutfağa girdi ve Apollo da onu takip etti.

"Neden hayır demiyorsunuz?" diye sordu Apollo. "O bebek Nils'in kendi kızıydı be! Neden reddetmiyorsunuz!"

Jorgen kuzu kellesini kontrol etmeden önce kendine biraz daha içki doldurdu. Brennivín şişesini bitirmişti ama sorun değildi, yedeği vardı. Dolaptan yeni bir şişe içkiyle yeni bir Ensure çıkardı. Karışımını hazırlayıp kafaya diktikten sonra zamanlayıcıya baktı. Neredeyse olmak üzereydi.

"Onu da denedi," dedi Jorgen, musluğa yaslanarak. "Yaptığı ilk şey buydu hatta."

Apollo, bıçağın ucunu Jorgen'e çevirdi. "Ee?"

Jorgen kupayı kaldırıp bir yandan diğerine doğru salladı. "Canavar her şeyi yok etti. Sana Şalopacıların buraya çok kısa süreliğine yerleştiğini anlatmıştım ya? Hah, işte o yüzden herkes pılını pırtını toplayıp Orleans İlçesi'ne taşındı."

"Yani demek ki biliyorlardı," dedi Apollo. "Eğer evlerini yıktıysa."

Jorgen, "O insanların ne dediğini biliyor musun?" diye sordu. "O insanlar, ölene kadar, Küçük Norveç'teki evlerinin başına neler geldiğini söylediler biliyor musun?" Gözlerini kapadı ve kupayı yukarı kaldırdı. "Takdir-i ilahi." Acı acı güldü.

Yavaşça içkisini içti, fakat Apollo yaşlı adamın gözlerinin kendisinin omzunun üzerinden koridora, o açık duran kapıya

doğru kaydığını yakaladı. Apollo saldırı altında kalacağını düşünerek hızla arkasına döndü. Fakat orada kimse yoktu. Tekrar Jorgen'e doğru döndü. Yaşlı adam içkisini bitirmişti ve kupasını sıkıca iki elinde tutuyordu. Bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Sıkıca kapattığı dudakları bitkinlikten titriyordu.

Apollo nihayet, "Bana bunları neden anlattın?" diye sordu. "Ne gereği vardı? Günah çıkarmak mı istedin?"

Tencerelerin üzerindeki kapaklar dans ediyordu. Jorgen patatesin ve lahananın altını kapattı. Şimdi yalnızca içinde kuzu kellesi olan tencere fokurdamaya devam ediyordu.

Jorgen, "Sence neden anlattım?" diye sordu. Buzdolabının üzerindeki başka bir dolabı açtı ve gümüş bir tepsi çıkardı.

"Kendini suçlu hissediyorsun," dedi Apollo. "Yaptıkların yüzünden. Ailendeki erkeklerin yaptıkları yüzünden. Ve hissetmelisin de."

Jorgen servis tepsisinin kubbeli kapağını almak için dolaba geri döndü. "Suçluluk konusunda haklısın. Bunu inkâr edemem." Kapağı masaya koydu ve önceki intihar girişiminin bir kanıtı olan yaralı gırtlağına dokundu. "Yoksa bunu yapmazdım. Peki sana bir şey sorayım ama cevap vermeden önce iyice düşün; sen olsan kendi çocuğun için ne yapardın?"

"Her şeyi yapardım," dedi Apollo. "Yapabileceklerimin sınırı yok."

Jorgen parmağını salladı. "Aynen öyle. Aynen öyle. İyi bir baba böyle demeli. İyi bir baba böyle yapmalı. Bu senin için olduğu kadar benim için de geçerli."

Jorgen yeniden Brennivín şişesine baktı ama elini bile kaldıracak hâli yoktu. Yaşlı adam göründüğünden daha sarhoş olmalıydı. Şişeye uzanmak yerine sadece ona doğru sallandı, sonra da çabalamaktan vazgeçti.

"Oğlum, Knudsen soyundan geriye kalanları gördü. Yalnızca ben, bu ev ve onun getirdiği tüm borçlar. Fakat kendisinin de bir karısı ve iki kızı vardı. Güzel de bir işi vardı, bilgisayarlarla çalışıyordu ama yeterince kazanamıyordu. Bu ülkede onun gibi bir adamın, çocuklarının kendisinden daha başarılı olacağından

emin olabildiği zamanlar vardı. Bu bir zamanlar Amerika'daki tüm beyaz erkeklerin doğuştan gelen hakkıydı. Fakat artık öyle değil. Birdenbire oğlum gibi adamlar 'adalet' ve 'denge' gibi şeyler adına bir kenara itiliyor. Adalet bunun neresinde?"

Apollo, Jorgen Knudsen'e yaklaştı. "O senin oğlun," diye fısıldadı.

"Oğlum trolün bizim için bir yük değil, bir nimet olduğuna inanıyordu. Geleneklerimizden vazgeçmeden önceki eski yaşam şeklimize dönmemiz gerektiğine inanıyordu. Muhteşem olduğumuz dönemlere. Nils'in, Petra'nın çocuklarından birini kurban etmeyi reddettiği andan itibaren bir şeylerin yanlış gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Trol bizi bu kıyılara getirmişti ve ailemizi yeniden kurtarabilirdi. İşte buna inanıyordu. O canavarın gücünü kendi kurtuluşumuza aktarabilirdik. Bu bizim hakkımız, mirasımızdı. Biz bu yüzden Amerika'ya gelmiştik! Bu yüzden bu kadar çok çalışmıştık. Ama bunu yapabilmemiz için tüm kalplerimizle köklerimize dönmemiz gerekiyordu. Bu yüzden anlaşmayı olması gerektiği şekilde onurlandırma görevini kendisi üstlendi. Nils'in yüz doksan yıl önce yaptıklarının aynısını yaptı. Yürekliliğine hayran kalmıştım."

"Agnes'i ormanda bıraktı. Bir mağarada."

Jorgen tezgâha bir tokat indirdi. "Ama karısı onun vizyonunu anlayamadı. Onun cesaretine değer vermiyor, aksine hor görüyordu. Onu terk etti. Ve Grace'i de yanında götürdü. Oğlum onları o kadar çok seviyordu ki kendi çocuğunu bile feda etmişti– ama Gretta onu terk etti! Bu oğlumu mahvetti. Gördüm. Oğlum aklını kaçırdı. O zamandan beri ona ben bakıyorum."

Jorgen yaslanmakta olduğu musluktan kaydı. Doğruca kıç üstü düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmak yerine, kendini yere koyuverdi.

Gözleri Apollo'dan ziyade bıçağa odaklanan Jorgen, "Dış kapıyı gerçekten senin için açık bıraktığımı mı sandın?" diye sordu. "Sana tüm bu tarihi yalnızca üstümdeki yükleri atmak için anlattığımı mı sandın?

"Eğer ön kapı ve üzerindeki ışık açıksa, oğlum kaçması ge-

rektiğini anlar," dedi. "Senin günah çıkarma olarak algıladığın şey aslında benim ona kaçması için zaman tanımamdı." Başını kaldırıp Apollo'ya baktı. "İyi bir baba böyle yapar. Elimden geleni yaptım. Şimdi o bıçağı bana ver."

Apollo bir dizinin üzerine çöktü. "Alabilirsin."

Apollo bıçağı Jorgen'in gırtlağına kaldırdı ve bastırdı. İçgüdüsel olarak, gözleri titreyerek kapandı. Yaşlı adamın boğulan, afallamış öksürüğünü duydu. Gözlerini yeniden açtığında, adamın gırtlağından kan damlaları fışkırıyordu. Apollo öfkeyle gözlerini kırpıştırdı fakat kör olmuştu. Yüzü yanıyor gibiydi. Jorgen'in kanı Apollo'nun burnunu tıkamış ve sol kulağına yapışmıştı. Apollo katıksız bir tiksintinin tüm cildine çamur tabakası gibi yayıldığını hissetti. Bu tiksinti onu boğmakla tehdit ediyordu.

Tezgâhtaki mutfak zamanlayıcısı bipledi. Bir kasırga alarmı kadar yüksek sesliydi. Yaşlı adamın bacakları Apollo'nun altında kıpırdanıyordu ve onu neredeyse alaşağı edecekti. Dik durmasının tek yolu bıçağa doğru yaslanmak, böylece onu Jorgen Knudsen'in gırtlağına biraz daha batırmaktı. Apollo bıçağın ya tahta çekmece ya da yaşlı adamın omurgası gibi sert bir şeye saplandığını hissetti. Kuzu kellesinin kaynadığı tencere sıçrayıp sarsıldı. Görünüşe göre tüm ev yaşlı adamın can çekişme hırıltısına katılıyor gibiydi.

Apollo cesedin üzerinden geriye doğru düştü. Gömleğinin yenlerini sadece gözlerindeki kanı temizleyebilmek için yüzüne sürttü. Jorgen Knudsen orada, sırtını mutfak dolaplarına vermiş bir hâlde yatıyordu ve göz bebekleri gitmiş, sadece göz akları kalmıştı. Işıkları yanmayan bir ev; işte Jorgen'in bedeni buna benziyordu.

Alarm çalmaya devam ediyordu ve feryatları Apollo'yu kendine getirdi. Önce alarma, sonra da altında en yüksek ayarda yanan alevlere baktı. Ocağı kapattı.

"Kuzu hazır," dedi Apollo.

91

Apollo Kagwa 86. Cadde 124 numaradan gecenin örtüsü altında ayrıldı. İki eliyle üzerinde kubbeli bir kapak olan büyük bir servis tepsisi taşıyordu. Patatesler ve lahanalar kuzu kellesi kadar uzun süre, yani üç saat boyunca pişmiş ve bu nedenle mahvolmuşlardı. İki tenceredeki su da kaynayıp buharlaşmış ve geride kalan her şey yanmıştı. Yalnızca kuzu kellesi bütün hâlde çıkabilmişti. Eti sarımsı kırmızı bir renkten koyu bir griye dönmüş, gözleri sertleşip misket görüntüsüne bürünmüştü. Apollo kuzu kellesini kaynayan sudan çıplak elleriyle almış ve onu tepsiye koymuştu. Ellerinin rengi parlak kırmızı, hatta neredeyse mora dönmüştü ama herhangi bir acı hissettiyse bile zihni bunu algılayamamıştı. Bedeni hâlâ yeni işlediği cinayetin etkisiyle zonkluyordu. Büyük tenceredeki su, parmaklarındaki kan yüzünden bulanık bir kestane rengine dönmüştü.

Kelleyi servis tepsisine koyup üzerini kapattı Jorgen, Emma'ya bir tür adak olarak Starbucks'tan olsun, ev yapımı olsun düzenli olarak yemek götürdüğünü söylemişti. Apollo'nun da aynısını mı yapması gerekiyordu? Bu kuzu kellesi yeterli gelir miydi? Apollo'nun hâlâ bilmediği bir sürü şey vardı. Tüm adımları öğrenmeden yaşlı adamı öldürmemeliydi ama Jorgen, Apollo'yla nasıl ve neden oynadığını açıkladığında kendine engel olamamıştı. İyi bir baba böyle yapardı. Çocuk Yuvası bu evde yaşıyordu; hatta belki de kapıya kadar gelmiş, babasının sinyalini görmüş ve kaçmıştı. Ve tüm bunlar olurken Apollo o penceresiz sığınakta, bugünün pahasına dünün hikâyelerini dinlemişti.

Apollo yüzünü ve ellerini lavaboda yıkadı. Bu temizlenmesine pek de yardımcı olmadı. İkinci katta büyük, ayaklı bir küvet buldu. Duş alarak kendini temizledi. Üst kata çıkıp Jorgen'in yatak odasını buldu. Yoksa burası Çocuk Yuvası'nın odası mıydı? Bir şifonyerin çekmecesinden kumaş pantolon, gömlek, çorap ve tişört aldı. Giyindi ve tekrar mutfağa indi. Jorgen Knudsen'i öldürdüğünde montu ve beresi üzerinde değildi, bu yüzden hâlâ temizdiler.

Kuzu kellesinin kapağını kapadı. Brennivín şişesini alıp kafasına dikti. Üç yudumdan sonra kendini daha sağlam hissetti. Şişeyi montunun cebine koyarak yanına aldı, servis tepsisini ise iki eliyle birden taşımaya başladı. Arka kapıdan çıktığında bavulunu buldu. Orada olduğunu bile unutmuştu. Tepsiyi çantanın üzerine yerleştirdi ve onu sapından tutarak tekerleklerinin üzerinde sürüklemeye başladı.

Apollo, Jorgen'in bir gece önce yiyecek torbalarını bıraktığı, parkın yanındaki merdivenlere geri döndü. Tepeye kadar tırmandı ve servis tepsisini kapağıyla birlikte oraya bıraktı. Sokağın karşısına geçip oradaki gölgelerin arasında saklanmaması gerektiğini çoktan öğrenmişti. O gün polisi arayan kişi bunu tekrar yapabilirdi. Bu sefer parkta yürümenin daha iyi olacağını düşünüyordu.

Bavulu kaldırdı ve onu çalılıkları itmek için kullanarak içeri daldı. Ağaçlı bölgede henüz bir metre kadar ilerlemişti ki Queens sokakları gözden yitip gitti. Ani dinginlik onu azgın bir dalga gibi yuttu. Sessizlik değil, dinginlikti bu. Güçlü rüzgârda eğilen ağaçların hışırtıları, ayaklarının altında çiğnenen krakerler gibi ses çıkarak kuru yapraklar, genişleyip burun deliklerinin için boşaltan o kış havasının kokusu. Bir Katolik'in tespihine dokunması gibi, parmağındaki kırmızı ipliğe dokundu. Onu yüzük parmağının etrafında çevirdi.

Sonra diğer tüm seslerden daha alçak bir perdeden gelen son bir ses işitti. O kadar düzenliydi ki Apollo onu bir akarsuyla, şırıldayan bir dereyle karıştırdı. Fakat duyduğu şey sözcüklerdi. Ormanın ta kendisi fısıldıyor gibiydi. Ona değil. Onun için değil, etrafında, kendi aralarında. Bir cadının ormanına girmiş ve ona bir adakta bulunmuştu.

Ve cadı ortaya çıkmıştı.

92

Apollo bir boranın ortasında duruyor gibiydi. Elini gözlerine siper etti. Kış ağaçlarından oluşan sıranın arasında mavi kozmosun görüntüsüyle karşılaşmıştı. Karısını gördü – dalgalanan ışıkların, kobalt rengi sis bulutlarının tam merkezinde ortaya çıkmıştı ama Apollo ile onun arasındaki mesafe aşılamaz görünüyordu. Dondurucu rüzgâr Apollo'nun montunu çekiştiriyordu. Kulakları, Cal'ın silahıyla ateş ettiği zamandan bile daha kötü çınlıyordu. Havanın kendisinde yanık bir koku vardı ve yıldırımların yakıcılığı Apollo'nun gözlerini kamaştırıyordu. Emma Valentine bu berbat havayı bir pelerin gibi üzerine giymişti âdeta.

Sonra Emma merdivenin sahanlığına doğru ilerlemeye başladı ve ağaçlar onun önünde ikiye ayrıldı. Kollarını kaldırıp dallarını hareket ettirmiyordu; dallar onun için kendiliğinden ayrılıyorlardı. Apollo buna tanık oldu. Emma sahanlığa adım attı ve görünüşe göre yere eğilmedi bile. Kapağı hâlâ üzerinde duran servis tepsisi kendiliğinden havaya kalktı ve Emma'nın uzattığı eline kondu.

Apollo, çocuk kitabının dizelerini duydu. Sözcükler Emma'nın dudaklarında oynuyordu ama ses ondan gelmiyor gibiydi. Apollo dizelerin yankılandığını, sesin topraktan ağaçların dallarından ve hatta beton merdivenlerden sekip gece göğüne karıştığını işitti.

Emma ağaçların arasına doğru geri çekildi ve sırtını Apollo'ya dönerek geldiği yönden geri gitmeye başladı. Metal kapak hareket nedeniyle sarsılırken hafifçe tepsiye sürtündü. Emma,

Apollo'dan uzaklaşıyordu. Gidiyordu. Onu fark etmemişti bile.

"Em," dedi Apollo. Boğazı acıyordu, kurumuştu. Hava ağzının içini yakıyordu. "Emma," diyerek tekrar seslenmeyi denedi. "Benim."

Emma çekip gitti. Bir an bile tereddüt etmedi. Bir patika Kuzey Ormanı'nın derinliklerine gidiyordu ve Emma onun üzerinde kayar gibi ilerliyordu. Apollo, başka ne diyebileceğini düşünmeye çalışarak onun peşinden gitti. Bavulunu bırakmamasının tek nedeni –onu arkasından, toprağın üzerinde sürüklemeye devam ediyordu– sağ elinin kaskatı kesilmiş olması ve bu yüzden bavulun sapını bırakamamasıydı.

Patika önce kızılmeşe, lale ağacı ve birkaç da karacevizle kaplı hafif bir yokuşa doğru kıvrıldı. Yokuş dikleştikçe ve tepeler yükseldikçe, uzun karameşe, karahuş ve acı ceviz ağaçları ortaya çıktı. Karahuş ağaçları etrafa kekliküzümü kokusu yayıyordu. Cadı, onu ormanın daha derinlerine çekiyordu. Apollo da onun mavi ışığını takip ediyordu. Patika gittikçe daha az belirgin hâle geliyordu. Patikanın çiğnenmiş toprağı yavaşça yerini çim, yosun ve mantarlara bıraktı. Ormanın zemininde yersolucanları, kırkayaklar ve tespih böcekleri yaşıyordu. Apollo neredeyse onların topraktaki varlığını sezebiliyor, derinlerdeki hareketlerini hissedebiliyordu. Kuzey Ormanı köstebekler ve sivrifarelere, boz sincaplar ve pamuk kuyruklu tavşanlara, çizgili sincap ve rakunlara ev sahipliği yapıyordu. Köstebek ve sivrifareler kış aylarını park boyunca uzanan yeraltı tünellerinde geçiriyordu. Burada dünya üstüne dünya üstüne dünya gizleniyordu.

Emma keskin bir yokuşun tepesine ulaştığında Apollo ona tekrar seslendi. "Başından beri haklıydın, Emma." Cevap yoktu. Tepki yoktu. "O bir bebek değildi."

Bunu duyunca Emma ilk defa hızlıca ona dönüp yokuşun aşağısına baktı. Gözleri o kadar siyahtı ki Emma aslında kör olmuş gibi görünüyordu. Ağzını açmadı ama etraflarındaki tüm Kuzey Ormanı bir çığlıkla kabardı.

"Goblinler gerçekti!" diye bağırdı Apollo. "Ben onları göremedim."

O anda, Emma'yı çevreleyen enerji, elektrik bulutu ikiye ayrıldı ve Emma üzerine yırtık pırtık kestane rengi bir şişme mont giymiş, elinde kalaylı bir servis tepsisi tutan cılız bir kadına dönüştü. Apollo ay ışığında onun çatlamış dudaklarını ve şişmiş, sararmış gözlerini görebiliyordu. Emma bir ıstırap portresi hâline gelmişti.

Orman kesif bir sessizliğe gömüldü.

"Emma," dedi Apollo.

Emma bakışlarını ellerine doğru indirdi ve taşımakta olduğu servis tepsisine hayretle baktı; sanki tepsinin orada olduğunu ilk kez fark ediyordu. Yere çömelerek tepsiyi ormanın zemininde-ki ince kar örtüsünün üzerine bıraktı. Elleri toprağı, üzerindeki yaprakları eşelemeye başladı.

"Benim, Apollo."

Emma Valentine doğruldu. Sağ elinde bir şey tutuyordu. Kolunu geriye doğru büktü, bir kez hırladı ve tenis topu büyüklüğündeki bir taşı ona doğru fırlattı. Taş, Apollo'nun dizinin hemen yukarısına isabet etti. Soğuk, keskin bir sızı Apollo'nun uyluğuna yayıldı. Apollo kesilmiş bir ağaç gibi yere devrildi.

Emma tepsiyi kaldırdı.

Emma sırtını döndü.

Emma tepenin diğer yanına doğru yürüdü.

Apollo üzerini örten dallara bakarak toprakta yatıyordu. Bacağı öyle kötü zonkluyordu ki sanki pantolonunun içinde şişip patlayacakmış gibi hissediyordu. Öylece uzanıp soluklanmaya çalıştı, sonra da kendini iterek karnının üzerine yuvarlandı. Henüz ayağa kalkacak durumda değildi ama emekleyebilir, kendini ağaçların dibindeki çalılar ve karların arasında sürükleyebilirdi. Bavulunu düştüğü yerde bıraktı ve tepeye tırmanmaya başladı.

Tepe diğer tarafta keskin bir şekilde alçalıyor ve aşağısındaki orman daha da gürleşiyordu. Apollo yürüyebilecek hâle gelene dek emekledi. Yürüyebilecek hâle gelince de tekrar doğruldu. Kuzey Ormanı'nda iki farklı ağaç katmanı vardı; en yüksek ve yaşlı ağaçların altında daha genç ağaçlardan oluşan ikinci bir dal

örtüsü bulunuyordu. Dalları çıplak olsa da bir araya gelince ay ışığının aşağıya süzülmesini engelliyorlardı. Apollo her ne kadar belirsiz de olsa hâlâ patikanın üzerinde olduğunu görebiliyordu ama karanlıkta yoldan sapmayacağından emin olamıyordu. Çözüm, montunun cebindeydi. Cep telefonu. Şarjı tamdı. Küçük ekran parladı. Sinyal yoktu ama ne önemi vardı ki? Ulaşması gereken tek kişi zaten buradaydı. Telefonu bir meşale gibi önüne kaldırdı. Karın üzerinde Emma'nın ayak izlerini buldu.

Apollo patikayı takip etti.

93

Toprak yeniden düzleşti, ağaçlar hafifçe seyreldi ve diplerindeki çalılar biraz daha yatıştı. Apollo bir açıklığa ulaşmıştı; burada o kadar çok yürünmüştü ki ormanın zemini düzleşmişti. Açıklığı çevreleyen ağaçlar sanki bir kamyon ya da tank gibi büyük bir şey tarafından kenara itilmişçesine açılı bir şekilde eğilmişti.

"Jotunn." Apollo, Jorgen'in sesini anımsadı. "Trolde. Norveççede böyle deriz."

Apollo açıklıkta, ay ışığının altında durdu. Etrafı açıkça görebiliyordu, bu yüzden telefonunun ışığını kapadı. Emma'nın ayak izleri ormana doğru devam ediyordu, bu yüzden Apollo da o yöne doğru ilerledi.

Soğuk hava ve dizindeki sızı nedeniyle ona iki saat gibi gelen bir on beş dakika daha bu şekilde yürüdü. Emma ona sert bir darbe indirmiş ve bunu yaparken tereddüt bile etmemişti. Ne bekliyordu ki, sarılmalar ve candan öpücükler mi? Belki de. Belki de. Fakat barışmalar asla kolay olmazdı; özellikle de gerçekten önemli konulardı.

Buradaki ağaç örtüsü seyrelmişti ve ay ışığı yerdeki kar örtüsünün parıldamasına neden oluyordu. Patika genişleyip ikiye ayrıldı. İki yol, devasa bir koç boynuzu gibi kıvrılarak aksi yönlerde ilerliyordu. Emma'nın hangisinden gittiğini görmek kolay oldu. Kalaylı tepsi kapağı yana yatmış bir hâlde soldaki patikanın ilerisinde duruyordu. Karanlıkta, ay ışığında, cilalanmış gümüşten yapılmış gibi görünüyordu. Apollo kapağa ulaştı-

gında onu yerden kaldırdı. İçgüdüsel olarak onu sınırlı koruma sağlayan küçük bir kalkan gibi önünde tuttu. Sonra da yolun ilerisindeki kıvrıma doğru yürümeye devam etti.

Açıklık biraz daha genişledi; Apollo sanki bir çanağa doğru ilerliyor gibiydi. Alan o kadar devasa ya da derin olmamasına rağmen, burayı görür görmez Apollo'nun aklına gelen tek sözcük taşocağı oldu. Yine de taşlarla dolu bu çukur gür bitki örtüsüyle kaplı Kuzey Ormanı'nın geri kalanına kıyasla Büyük Kanyon kadar geniş görünüyordu. Çukurun dibine doğru ilerleyen gri taşlar ve molozlardan oluşmuş halkalar vardı. Apollo çukurun en dibinde kocaman siyah bir mağara ağzı gördü. Emma Valentine çukurun kenarında oturuyor, sırtı Apollo'ya dönük bir şekilde mağaranın içine bakıyordu.

Apollo da hareket etmeyi keserek mağarayı izlemeye koyuldu. Bir süredir üşüyordu zaten ama yepyeni bir hissizlik ta içini dondurdu. Jorgen'in anlattığı hikâyeyi dinlemek başka, mağarayı kendi gözleriyle görmek ve hikâyenin gerçeğe dönüştüğüne tanık olmak bambaşkaydı.

"Agnes," diye fısıldadı Apollo.

"Gözünü sona saklaman gerek," dedi Emma.

Dönüp Apollo'ya bakmamıştı ama sesi Apollo'nun dikkatini tekrar oraya çekmeyi başardı. Apollo tepsinin kapağını önünde tutarak orada beklemeye devam etti. Emma'nın etrafındaki binlerce taştan birini alıp onu bombardımana tutmasını ne engelleyebilirdi ki? Mükemmel bir şekilde nişan alıyordu. Belki de bu sefer onu kafasından vururdu. Apollo, artık etrafında mavi bir büyü fırtınası dönmüyor olmasına rağmen yine de Emma'ya temkinli bir şekilde yöneldi. Ona yaklaştı.

Emma mağarayı izliyordu. Orada, taşların üzerinde öne doğru eğilmişti. Hafifçe ileri geri sallanıyordu. Apollo, onun yemek yediğini fark etti. İçinde kuzu kellesi olan servis tepsisi Emma'nın kucağında duruyordu. Apollo onun yanına ulaştı. Ayakta dikildi, Emma ise yerde bağdaş kurmaya devam etti.

"Yaşlı adam bir keresinde gözün tatlı gibi olduğunu söylemişti," diye fısıldadı Emma. "Ya da belki de ben aklından böyle ge-

çirdiğini işittim. Her neyse, bana gözü sona saklamamı söyledi. Ama ben ondan emir falan almıyorum."

Emma başparmağıyla işaretparmağını dümdüz uzattı ve ustalıkla onları kuzunun göz yuvasına geçirdi. Göz bir ses çıkararak yuvasından dışarı fırladı. Apollo onu durdurmak üzere Emma'nın eline uzandı ama hareket ettiği sırada tepsi kapağını elinden düşürdü ve kapak sertçe yere çarptı, sonra da karanlıkta yankılanan tangırtılar eşliğinde çukurun eğimiyle ileri doğru yuvarlandı. Apollo kapağı yakalamak için yokuşta iki adım öne atıldı, fakat taşlar gevşek olduğu için ayağı kaydı ve yana doğru devrildi. Montunun cebindeki Brennivín şişesi boğuk bir gümbürtü çıkardı, şekli yassılaştı ve Apollo şişenin kırılmış olduğunu anladı. Çıkan kokuyla etrafı sarılan Apollo baharatlı bir alkol bulutu içinde yüzmeye başladı. Kokudan kaçınmak için ayağa kalktı ama montu ve pantolonu sırılsıklam olduğu için koku da onunla birlikte geldi.

Bu sırada Emma kuzunun gözlerinden birini gelişigüzel bir şekilde ağzına attı. Sanki devasa bir pastil emiyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarını kapatıp sıktı. Apollo'nun sebep olduğu onca karmaşada bile gözlerini mağaranın girişinden ayırmamıştı. Apollo, Emma'nın gözü yemesini izlerken öğürdü. Emma sonunda dudaklarını büzerek gözün zeytin çekirdeğine benzeyen küçük sert bir parçasını yere tükürdü ve üzerinde oturmakta olduğu taşa çarpan parça hafif bir tıkırtı çıkardı. Apollo doğrulmaya çabalarken gözün son parçası yokuştan aşağıya yuvarlandı.

Emma iki parmağını artık boş kalan göz yuvasının etrafındaki ete geçirip bir parça et kopardı. Eti ağzına attı. Neredeyse hiç çiğnemeden yuttu. Gözlerini mağaradan ayırmamaya devam ediyordu.

Apollo çukurun içine baktı. Tepsi kapağı, mağaranın ağzına neredeyse beş metre kala durmuştu. Apollo, emekleyerek Emma'nın yanında oturmaya geldi. Emma, Brennivín kokusundan hiç rahatsız olmamış gibiydi. Belki de umursamanın ötesine geçmişti.

"Seni arıyordum," dedi Apollo.

Emma, etten bir parça daha aldı ve onu ifadesiz bir şekilde yuttu. "Eh, buradaydım işte."

"Sadece burada değildin," dedi Apollo. "Adaya gittim. Cal'la tanıştım."

Apollo, karısını inceledi. Gözleri bitkinlikten donuklaşmıştı. Saçları uzamış ve birbirine karışmıştı.

"En son ne zaman dinlendin?" diye sordu. "Nerede uyuyorsun?"

Emma göz yuvasının etrafında kalan son et parçasına uzandı, fakat Apollo'nun onun eline uzanmasıyla birlikte eti bırakarak elini kucağına çekti. Başını kaldırıp kocasına baktı.

"Hiç uyumuyorum," dedi. "Uyku ölümün kuzenidir." Mağaranın ağzını işaret etti. "Brian güvende kalabilsin diye gece boyunca nöbet tutuyorum."

Apollo uzanıp onun elini tutmak istedi. Daha ziyadesi, onu kucağına alıp avutmak istedi. Ağırlaşan başını dinlendirmesine olanak tanımak.

"Sekiz aylık hamileyken," dedi Emma, "bir kadın sokakta yanıma geldi. Beni görür görmez yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti ama onu tanımıyordum. Beni durdurdu ve bebeğim doğduktan sonra bir daha asla stressiz bir hayat süremeyeceğimi söyledi. Anne olduktan sonra bir kez bile güzel bir uyku çekemeyeceğimi söyledi. Bunu bana söylemekten çok mutlu olmuş gibiydi. Kaygının bir onur nişanesi olduğunu düşünüyordu sanki. Onun gözlerini oymak istedim."

Apollo ellerini bacaklarına dümdüz bir şekilde dayamış oturuyordu. Hızlı hareketler yapmıyor, sesini sakin tutuyordu. "Seni ormanda ilk gördüğümde parlıyordun," dedi ona. "Etrafında mavi bir ışık vardı. Ama seninle konuştuğumda ışık birden kayboldu."

"Hâlâ duruyor mu?" diye sordu Emma.

"Hayır," dedi Apollo. "Artık onu göremiyorum."

" 'Ailemizde ters giden şey sensin,' " dedi Emma. "Sorun. Sensin. Gidip bir hap daha al.' Bana söylediğin son sözlerdi bunlar."

Apollo başını eğdi. "Ben–"

Emma onun sözünü kesti. "Işığımı benden ilk kez o zaman aldın."

"Bu gece dinlenebilirsin," dedi Apollo. "Ben nöbet tutarım."

Emma mağaraya, sonra da kocasına baktı. İki parmağını kuzu kellesine götürdü ama ona dokunmadı. Apollo, onun parmağının titrediğini fark etti. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Apollo.

"Aşağıya inip taşlara bak," dedi Emma. "Hazır olduğunda oraya git ve taşlara iyice bir bak."

Emma bunu söyledikten sonra şişme montu sanki içi boş kalmış gibi söndü. Emma o kadar zayıflamıştı işte. Montun kollarını birleştirip karnına sardı ve kapüşonu yüzünü örtene dek başını öne eğdi. Bir tespih böceğinin kendi içine kıvrılmasını izlemek gibiydi bu.

"Apollo," dedi montun ardında boğuklaşan sesiyle.

"Evet."

"Eğer bu bir numara çıkarsa... Eğer o adamlarla birlikteysen ve bana ihanet etmeye çalışıyorsan–"

"Çalışmıyorum," dedi Apollo. "Sana ihanet etmeyeceğim."

Fakat Emma'nın ondan güvence falan istediği yoktu. Neredeyse aldırmaz bir sesle konuşmuştu.

"Eğer bu bir numara çıkarsa, seni yanımda cehenneme götürürüm," dedi Emma.

94

Apollo, Emma'nın hırıltıları düzenli ve derin hâle gelince nihayet onun uykuya daldığına inandı. Emma uyurken uzun bir astım atağı geçiren birisi gibi sesler çıkarıyordu. Görünüşüne bitkin denecekse, çıkardığı sesler düpedüz sağlıksızdı. Şu anda hayatta olması yalnızca akıl almaz bir irade gücüne bağlı gibi görünüyordu.

Bir süre sonra horultularının ritmi Apollo üzerinde bir ninni etkisi yaptı. Eğer orada onun yanında kalmaya ve seslerini dinlemeye devam ederse kendisi de aynı derin uykunun içine çekilecekti. Bu yüzden Apollo nihayet ayağa kalkarak gevşek taşlarla dolu yokuştan aşağıya indi. Üç metre kadar indiğinde dönüp Emma'ya baktı. Onun yüzünü göremiyor, yalnızca şeklini çıkarabiliyordu ama onun orada olduğunu bilmek Apollo'ya kendini güvende hissettiriyordu. Bunu yalnız başına yapmadığı için daha şimdiden kendini biraz daha mutlu hissediyordu.

Apollo çukura doğru döndüğünde, taşlar yerine kubbeli tepsi kapağına odaklandı. Altı metre ilerisinde mağaranın girişi duruyordu. Burası gerçekten Jorgen'in hikâyesindeki mağaranın aynısı mıydı? Agnes adındaki bir bebeğin kendi babası tarafından terk edildiği yer miydi? İki kez. Peki ya duvarda resimleri asılı olan diğer tüm çocuklar? Bu düşünce başını döndürdü ve ruhunun derinliklerinde bir bulantı hissetti. Queens'in tam ortasında böyle bir yer bulmak. Ya da dünyanın herhangi bir yerinde.

Apollo mağaradan ve taşlardan kaçınmak için kapağa doğru yöneldi. Taşları tekrar yuvarlama riskine girmeden öne doğru

ilerleyebilmek için poposunu neredeyse yere değecek kadar alçaltı. Kapağa ulaştığında kendini bir şey başarmış gibi hissetti. O kadar ki kapağı eline aldıktan sonra ebeveynlerini etkilemeye çalışan bir çocuk gibi dönüp onu Emma'ya doğru kaldırdı. Fakat bunu yaparak gözlerini mağaradan ayırmış oldu ve ani bir dehşet duygusu ensesine sıcak günışığı gibi çarptı. Mağaranın ağzına baktı ve bir an sonra sıcaklık duymasının tek sebebinin korku değil, gerçek bir sıcak hava dalgası olduğunu fark etti. Sanki mağaranın kendisi ona doğru nefesini vermiş gibiydi. Ya da mağaranın derinliklerindeki başka bir şey.

Kıpırdamak imkânsızdı. Kaçmak imkânsızdı. Sıcak hava dalgası etrafındaki karları pürüzlü bir yarım daire şeklinde eritmişti. Küçük vadinin yukarısında hâlâ kış vardı ama burada daha sıcak bir mevsim başlamıştı. Biraz önce kar örtüsü altında duran taşlar artık açığa çıkmıştı. Apollo kapağı tekrar bir kalkan gibi kaldırdı ve yerde eğimli bir şekilde toprağa saplanmış hâlde duran bir sopa buldu. Tepsi kapağının takıldığı şey işte buydu. Belki de bir ağaç dalıydı; etrafta görebildiği tek silaha benzer şey buydu. Sopayı taşların arasından çekerek, eğreti kalkanının yanına kaldırdı.

"Apollo."

Arkasından gelen bu ses Emma'ya aitti. En azından Apollo öyle zannediyordu. Onun yüzünü, dudaklarının kıpırdadığını göremediği için ses kafasının içinde konuşuyormuş gibiydi.

"Elindekinin ne olduğuna bak," dedi Emma.

Apollo sopayı ay ışığında inceleyebilmek için onu havaya kaldırdı. Sopa sertti, rengi ise kirli beyaz, hatta neredeyse griydi. Yukarıdaki ucunda iki tane yumru vardı, alt ucunda ise tek bir tane, daha belirgin bir yumru duruyordu. Bir sopa ya da kırık bir dal parçası değildi.

Bir kemikti.

Apollo elinde bir kemik tutuyordu. Ama küçüktü. Bir çocuğun bacak kemiği. Bir çocuğun uyluk kemiği. Apollo bunun farkına vardığında irkilerek onu yere attı ve kemik yerdeki taşlara çarparak tıkırdadı.

Taşlar.

Apollo bunun ardından bir dizinin üzerine çömeldi. Kulakları bir tür tıslamayla, bir radyatörden çıkan buhara benzeyen bir sesle doldu, fakat bu yalnızca kendi şaşkınlığı ve tiksintisinin sesiydi. Kapağı düşürdü ama yere çarparken çıkardığı sesi duymadı bile. Kaskatı kesilmiş eliyle yerden büyük yuvarlak bir taş aldı. Onun arkasını çevirdi.

Bir çocuğun kafatasıydı bu.

Kafatasında, sağ kulağın hemen üzerinde gümüş para büyüklüğünde bir delik vardı. Apollo'nun eli acı verici bir spazmla kasıldı ama kafatasını elinden bırakamadı ve gözlerini delikten ayıramadı. Boğazında safra gibi fokurdayan bir öfke hissetti. Döndü ve mağaraya doğru bir adım attı.

"Şu anda içeri girersen hayatta kalamazsın," dedi Emma.

Emma artık kozasından çıkmış, tünediği yerden doğrulmuştu. Kemik vadisinin tepesinde duruyor ve bir kâhinin özgüveniyle konuşuyordu.

Apollo geriledi ve çizmelerinin altındaki kemikler etrafa saçılıp tıkırdadı. Kafatası hâlâ elindeydi. Onu tekrar yere fırlatmak zalimce geliyordu. Apollo bunun Agnes'in kafatası olduğuna karar verdi. İlk Agnes'in. Queens'teki ilk terk edilen çocuk olan Agnes Knudsdatter'in.

Apollo soğuk havada Emma'nın yanına oturdu. Tepsi kapağını tekrar tepsinin üzerine yerleştirerek kuzu kellesinin üzerini örttü. Agnes'in kafatası hâlâ kucağında duruyordu, fakat artık başını eğip ona baktığında yalnızca büyük, gri bir kayayı andırıyordu. Apollo neredeyse kahkaha atacaktı ama kendini fazlasıyla zayıf hissediyordu. Dünya cazibeyle doluydu, özellikle de zayıfların ıstırabını gizlerken.

Apollo, "Yani sabaha kadar burada kalacağız," dedi.

"Güneş doğduğunda uyuyor."

"Peki, Brian'ın hâlâ orada olduğundan emin misin?" diye sordu Apollo. İkinci soruyu sormaya dili varmamıştı: Ve hâlâ hayatta olduğundan?

Fakat Emma onu anlamıştı. Bir elini karnına götürdü. "Anneler bilir," diye fısıldadı.

Apollo, "Gündüzleri, yaratık uyurken sen ne yapıyorsun?" diye sordu Apollo.

"Yürüyorum," dedi Emma.

Apollo buraya geldiğinden beri ilk kez elini Emma'ya yaklaştırma riskine girdi. Elini hafifçe onun beline bastırdı.

"Sabah olduğunda benimle birlikte gelmeni istiyorum," dedi Apollo. "Yakınlarda dinlenebileceğimiz bir ev biliyorum. Artık orada bizi kimse rahatsız edemez."

Emma ona cevap vermedi. Onun eline doğru yaslanmadı ya da başka şekilde rahatlamış bir ifadeye bürünmedi ama aynı zamanda onun elini kendinden uzaklaştırmadı da. Apollo elini oradan çekmedi ve şafak sökene dek birlikte öylece oturdular.

95

Emma ile Apollo, Jorgen Knudsen'in cesedinin başında duruyordu.

Aslında bu eve dönüp yaşlı Viking'i hâlâ gırtlağına saplanmış bıçakla mutfağın zemininde ölü bir şekilde yatarken bulmak Apollo'yu epey şaşırtmıştı. Bilinçsiz bir şekilde, eve döndüklerinde Jorgen'i ayakta kendine o Ensure kokteyllerinden birini hazırlarken bulmayı beklemişti. Yaşlı adam öldürülmeyi her ne kadar hak ediyor olsa da böyle bir şeyin bir bedeli vardı. Yerde yatan cesedi ve giysilerde, zeminde, hatta tavanda ve Apollo'nun lahana kestiği masada kurumuş kan damlalarını görmek Apollo'nun sanki yüzündeki kanı hiç yıkamamış gibi, çılgınca gözlerini kırpıştırmasına neden olmuştu. Muhtemelen bunun lekesini her zaman, öldüğü güne dek hissetmeye devam edecekti.

Yine de gerçekliğin bu kadarı hâlâ tutarlıydı. Ölüler ölüydü. Jorgen Knudsen artık yaşamıyordu.

Buradaki tek sürpriz Emma'ydı. Emma cesede bakarak kendi gırtlağına dokundu. "Bunu ona ben yaptırdım," dedi.

Apollo belki de şaşırmayı beklememişti –Emma'nın şimdiye dek yaşadıklarını düşününce bunu gerçekten de pek beklemiyordu– fakat Jorgen'in yarasından, ölümünden, sanki ev tadilatından bahsedermiş gibi kayıtsızca söz etmişti. Mutfak tezgâhının üzerindeki duvar için zevkli bir seçim.

Emma cansız bir sesle, "Onun uyumasına izin vermiyordum," dedi. "Ona huzur vermedim. Her gece aklına girip beni dinlemesini sağladım."

Jorgen'in evine dönerken yolda kalan bavulu geri almışlardı. Bir gece önce Emma'nın Apollo'yu yönlendirdiği patikadan ters yönde yürümüşler ve bir bagaj teslim bandındaki son bavul gibi çalıların arasında duran bavula rastlamışlardı. Apollo onu yerden alıp sürüklemeye başlamıştı ama bu yorgunlukla bavul ona fazlasıyla ağır gelmişti. Apollo her ne kadar bunu Emma'nın gözü önünde yapmaya isteksiz olsa da bavulu açıp içindeki mezar işaretini çıkarmıştı. Emma onu izlemiş ama tek kelime etmemişti. Apollo mezar işaretini ormanda bir yere yerleştirdi ve bu ona daha uygun bir yer gibi geldi. Takas edilen buranın yakınında doğmuştu – ölümünü anmak için daha iyi bir yer olabilir miydi? Bugün bile Forest Parkı'nda üzerinde "Brian Kagwa" yazılı bir mezar işareti gizlidir.

Bu sırada Emma ile Apollo, Jorgen'in mutfağına dönmüşlerdi.

"Her akşam elinde yemekle çıkagelirdi," dedi Emma. "Beni yatıştırabileceğini düşünüyordu. Kaç tane kuzu kellesi yedim, biliyor musun? Dün gece burama kadar geldi. Bana Starbucks'tan bir şeyler almasını sağladım."

"Sebebi bu muydu?" diye sordu Apollo. "Yalnızca farklı bir şey yemek istediğin için mi onu oraya göndermiştin?"

Emma bir an için dudaklarını büzerek yüzünde oyunbaz denebilecek bir ifadeyle onu sessizce izledi. "Başka neden göndereyim ki?" diye sordu. Jorgen'in gevşek bacaklarından birini tekmeledi. "Bu adamın yaşamı boyunca yaptığı şeyleri bilmiyorsun," dedi.

"Birazını anlattı."

Emma kendi şakağına dokundu. "Ben gördüm. Hepsini."

"Haydi yukarı çıkalım," dedi Apollo.

Emma önce tavana, sonra da ona baktı. Temkinli ama hazırdı. "Yukarıda ne var?"

"Bir banyo. Bir küvet."

Apollo suyu açtı. Emma'nın montunun boğazına kadar çekili duran fermuarını açmaya çalıştı ama fermuar uzun zaman önce ya donmuş ya da paslanmıştı. Apollo onu banyoda bırakarak mutfağa indi ve çekmecelerin birinde bir makas buldu. Ayağının

kan birikintisinde kaymamasına dikkat ederek Jorgen'in üzerinden geçti. Yukarı çıkınca eski montu kesip Emma'nın üzerinden çıkardı. Şişkin kumaş bir böceğin kabuğu gibi kaskatı bir şekilde yere düştü.

Emma her zaman ufak tefek bir kadın olmuştu ama montu çıkınca bir çam iğnesine dönmüş olduğu açığa çıktı. Tuhaf bir şekilde, bu incelik onu hiç de zayıf göstermiyordu. Mont yere düşünce altından tek bir plütonyum çubuğunun çıktığını hayal edin.

Öte yandan giysileri neredeyse cildine kaynamıştı. Apollo onun yün kazağının kollarını çekmeye çalıştı ama kumaş parmaklarının arasında parçalandı. Kot pantolonu, çekildiğinde solmuş mavi iplikler hâlinde dökülen kot şeritlerinden başka bir şey değildi. Çorapları ayaklarından çıkmıyordu. Ancak küvete girdiğinde çıkacaklardı; o kadar çürümüşlerdi ki suda çözüneceklerdi.

Apollo musluğu kapattı. Ancak ona doğru eğilip tenine değdiğinde vücudunun kokusu Brennivín'i bastırdı. Kurumuş ter ve uzun zamandır tenine sabun değmemesi yüzünden o kadar ekşi kokuyordu ki eğilip onu kucağına aldığında Apollo'nun gözleri yandı.

"Suya girmeye hazır mısın?" diye sordu, fakat Emma yanıt vermedi. Gözlerini banyodaki aynaya dikti ve belki de dört aydır ilk defa kendi yansımasını gördü. Bakışlarını aynadan çeviremiyordu.

"Kim bu?" diye fısıldadı.

Apollo küvetin üzerine eğilerek onu suya indirdi. Emma küvete girdikten saniyeler sonra su bulanık, neredeyse yeşilimsi bir çamura dönüştü. Ayların kiri Emma'nın vücudundan suya aktı. Apollo tıkacı kaldırarak suyun akıp gitmesine izin verdi ve küveti yeniden doldurdu. Su artık kirlenmeyene dek küveti üç kez doldurması gerekti. Sonra Apollo bir keseyle bir kalıp sabun buldu ve Emma'nın bedenini yıkadı.

İki saat boyunca banyoda kaldılar.

İşleri bittiğinde Emma pek ayağa kalkamaz hâldeydi. Sanki

banyo onun aylardır inşa ettiği zırhın, dış iskeletin bir kısmını da alıp götürmüştü. Apollo onu en büyük odaya, Jorgen'in yatak odası olduğunu düşündüğü yere taşıdı; gerçi yatakta pek yatılmamış gibiydi. Çarşaf ya da yastıklarda hiçbir girinti yoktu. Emma yaşlı adamı çok uzun bir süredir uyanık tutuyordu. Belki de Jorgen bir noktada odasına gelmekten bile vazgeçmişti. Burası Apollo'nun temiz giysileri bulduğu oda değildi. Demek ki üzerindekiler Çocuk Yuvası'nın giysileriydi.

Apollo yorganı kenara çekerek Emma'yı yatağa yatırdı. Bu odada iki tane ısıtıcı vardı ama ikisi de açık olmadığı için içerisi serindi. Apollo iki ısıtıcının siyah düğmelerini çevirdi. Kuşluk ışığı yatağın başındaki iki pencereden içeri süzülüyor ve Emma'nın teninin ne kadar gri, ne kadar kansız bir görünüm aldığını açığa çıkarıyordu. Emma buzun içinden çıkarılmış bir cesede benziyordu. Onu temizlemek daha kötü görünmesine neden olmuştu. Bir cadı olarak oldukça buyurgan bir havası vardı; mavi bir güç bulutunun içine yürüyen, ağaçlarının önünde ikiye ayrıldığı ve ormanın fısıldadığı bir varlıktı. Ancak şu anda döşeğin üzerinde yatan kadın neredeyse yorganın içinde kaybolmuştu. Bir seruma bağlanıp altı hafta boyunca yatak istirahati verilmesi gerekirdi. Emma, Apollo küveti doldurduğundan beri tek kelime etmemişti. Ormanda olduğundan çok daha kayıp görünüyordu. Apollo onu geri getirerek iyilik etmekten çok ona zarar mı vermişti?

Apollo yorganı onun üzerine çekti ve alt kata indi. Bavulunda giysiler vardı –Emma ile Brian için yedek giysiler getirmişti– ve belki de kendi giysilerini görürse odak noktası tekrar bu dünyaya dönebilirdi. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Mutfakta yine Jorgen'in cesediyle karşılaştı ama şimdi onunla yalnız başına olduğundan Apollo'nun tezgâha dayanıp dengesini sağlaması gerekti. Evdeki o kesif soğuğu işte o anda fark etti. Koridora çıktı. O kahrolası ön kapı tüm gece boyunca açık kalmıştı. Koridorda ilerledi. Birinci katın tamamı buz kesmiş gibiydi; ev bir mezar sessizliğine gömülmüştü. Ön kapıyı kapattı ve verandanın ışığını söndürdü.

Bavulu üst kata sürükledi ve neredeyse içindeki her şeyi çıkardı; çapayı bile. Onun için seçtiği giysileri Emma'ya gösterdi ama Emma'nın odaksız ve sersemlemiş bir ifadeyle tavana diktiği gözleri kıpırdamadı bile.

Apollo bavulun küçük fermuarlı yan ceplerini yokladı; ceplerde gözden kaçırmış olabileceği bir şeylerin varlığını işaret eden hafif bir kabarıklık vardı. Körüklü pipet paketiyle masaj yağı şişesini buldu. Doğum kitinin son parçaları. Apollo açık sarı renkli sıvıyı kaldırıp salladı, kapağını açtı ve içini kokladı. Saf badem yağı. Emma bu bavulu bir yılı aşkın bir süre önce hazırlamıştı; sanki bu küçük şişeyi gelecekteki kendisine bir hediye olarak bırakmış gibi.

Apollo, Emma'nın üzerindeki yorganı çekti ve bir eline azıcık badem yağı damlattı. Yatağın ayak ucuna gelerek iki elini de Emma'nın sağ ayağına koydu. Onun ayağını sıkarak badem yağını cildine yedirdi. Emma'nın cildi daha hoş, yumuşak, ya da daha az gri falan görünmüyordu. Apollo eline biraz daha yağ damlattı ve başparmaklarını topuğuna bastırıp ayak boyunca gezdirerek aynı ayağa yedirdi. İlk ayağı bitirdiğinde diğerine geçti ve yanlardan bacaklarına doğru ilerlemeye devam etti.

Apollo bitirdiğinde Emma ona bakacak şekilde yana döndü ama yine de tek kelime etmedi. Apollo yorganı onun burun kemiğine kadar çekti. Emma'nın saçları kururken bukleleri belirmişti. İkisi birlikte on dakika ya da on yıl boyunca karamsar bir sessizlik içinde öylece durdular.

"Sana inanmam gerekirdi," dedi Apollo sonunda.

Yorganın üzerinde iki parmak belirdi ve kumaşı Emma'nın çenesinin altına çekti. "Ben de inanmazdım," dedi. "Eğer tam tersi olsaydı."

Apollo nazikçe onun parmaklarına dokundu. "Artık beraberiz," dedi.

Emma usulca başını salladı, sonra da onu görebilmesi için yorganı üzerinden çekerken bakışlarını Apollo'nun gözlerine kilitledi. Artık teni parlatılmış pirince benziyordu. Apollo'nun da yanına gelebilmesi için yorganı açık tuttu.

Apollo on beş yaşından beri bu kadar gergin hissetmemişti kendini. Giysilerini çıkardığında Brennivín'in kokusu tüm odayı sardı; sanki giysilerindeki koku tenine işlemiş gibiydi. Fakat şu anda bunun hiç önemi yoktu. Apollo, Emma'nın yanına uzandı ve yorganı ikisinin üzerine çekti.

Birbirlerini öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Apollo onun dudaklarının güzelliğini unutmuştu. Uzun, dar boğazının hafif eğimini. Apollo onun üzerine çıktığında Emma hoş bir sürpriz olarak, üste çıkmak üzere ona karşı koydu. Alnı Apollo'nun çenesine çarptığında onunla birlikte güldü. Kasıklarını onun uyluğuna dayayarak Apollo'nun üstüne tırmandı. Sikişene kadar seviştiler. Tükenene kadar sikiştiler.

Bitirdiklerinde, güneş ışığı ikisinin de yüzlerini yıkayacak şekilde, başlarını pencerenin yanına koyarak dinlendiler. Aralarına huzurlu bir sessizlik çöktü ve bu geçici huzurun içinde oyalandılar.

Emma bir elini Apollo'nun göğsüne koydu ve ona hafifçe iki kez vurdu. Bir dirseğinin üzerinde yükselerek onun omzunu öptü. Apollo sol kolunu kaldırıp elini Emma'nın göğüs kafesine götürdü ama henüz kemiklerine dokunamadan Emma onun bileğini yakaladı. Apollo'nun elini çevirerek yüzük parmağına baktı.

"Bununla bir dilek diledin mi?" diye sordu.

"Diledim. Ama artık bundan utanıyorum."

"Neden onu gerçek yüzüğünü takana dek taşımıyorsun?"

Apollo elini indirdi. "Yüzüğü Doğu Nehri'ne fırlattım."

Emma bir elini Apollo'nun çenesine götürdü ve biraz fazlaca sıktı. "Onu nehirde ararken fena hâlde zorlanacaksın."

Apollo güldü. "Orada olsaydın kesin aratırdın bana."

Emma burnunu Apollo'nun göğüs kafesine götürüp abartılı bir hareketle onu kokladı. "Çoktan nehre dalmış gibi kokuyorsun."

"Jorgen'in en sevdiği parfümüm kokusu," dedi Apollo.

"Gidip banyo yap," dedi Emma. "Geceden önce birazcık uykuya ihtiyacım var."

Apollo yataktan çıkarak yorganı Emma'nın üzerine örttü. Gerçekten de banyo yapması gerekiyordu ama şu anda yapılması

gereken daha önemli işleri vardı. Giysilerini karıştırıp montunun cebimdeki telefonu buldu. Emma çoktan uykuya dalmıştı.

Telefonu alarak alt kata indi. Emma uyandığında, ormana geri gidecek ve bu sefer o mağaranın içine gireceklerdi. Belki de Emma'ya Jorgen'i öldürürken kullandığı bıçağı verebilir, kendisi ise çapayı sırtlanabilirdi. Peki ya oradan asla çıkamazlarsa? Anna Sofie çıkamamıştı; onca çocuk da öyle. Kimbilir orada başka kaç ceset kaybolmuştu? Apollo, annesine veda etmeden ortadan kaybolmak istemiyordu. Telefonu açtı ve Lillian'ın numarasını tuşladı.

96

Lillian telefonu açtığında, "Anne," dedi Apollo.

"Apollo? Apollo?" Lillian konuşurken fısıldıyordu, çünkü ya fısıldayacak ya da boğazı düğümlendiği için hiç konuşamayacaktı.

"Nasılsın?"

"Sesini duyduğum için mutluyum," dedi Lillian.

Emma üst katta uyuyordu. Apollo ön kapıya doğru yürüdü ve neredeyse sanki burası onların eviymiş de hâl hatır sormak için annesini aramış gibi gelişigüzel bir şekilde onu açacak oldu.

"İşler çok karıştı," dedi Apollo. Söyledikleri yetersiz kalan ifadeler dalında gerçek bir başarıydı.

"Seni yalnız bıraktım," dedi Lillian hızlıca. "Seni yalnız bıraktım, o yüzden her şey kötüye gitti."

Apollo kapıya yaslandı. Yalnızca ona veda etmek istemişti ama şimdi sanki Lillian ona yatmadan önce bir hikâye anlatacakmış gibi gözlerini yummuştu.

"Son konuştuğumuzda bana o kadar kızgındın ki. Nedenini anlıyorum ama söylediğin, söylediğim her şeyi düşünüp duruyorum. Sana açıklamadığım çok şey var. Bunu hiçbir zaman yapmak zorunda kalmamayı umuyordum sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok küçüktün," dedi Lillian usulca. "Olanları unutman için dualar ettim."

"Ama sonra kâbuslar görmeye başladım."

Lillian hattın diğer ucunda iç geçirdi. "Evet. Ve ben o zaman bile bunlar yalnızca birer rüyaymış gibi davrandım."

"Ama neden? Seni hiçbir şey için suçlamıyorum, yalnızca soruyorum. Babam beni görmeye gelmemiş gibi davranmanın ne gereği vardı?"

Şimdi daha uzun bir sessizlik oldu; o kadar uzundu ki Apollo annesinin telefonu kapattığını zannetti. Telefonu kulağından çekti ama hâlâ şarjı vardı ve hat kesilmemişti.

"İşimde birkaç yıl geçirdikten sonra o avukatı, Bay Blackwood'u daha yakından tanıdım. Arkadaş olmadık ama birisiyle yeterince uzun bir süre beraber çalışırsan mutlaka aranda birkaç sohbet geçer. Bir noktada bana en başlarda neden üzerime bu kadar geldiğini, neden beni cumartesi günleri de çalışmaya zorladığını anlattı.

"Bana yardım etmeye çalıştığıyla ilgili bir sürü martaval anlattığını biliyor musun? Firma personel azaltacakmış ve işe en son alınan kişi olarak, işten ilk çıkarılan da ben olacakmışım. Ama eğer firmanın nasıl çalıştığını yeterince öğrenebilirsem, hafta sonları da işe giderek çalışkanlığımı kanıtlarsam, muhtemelen beni işten çıkarmayacak kadar değerli göreceklermiş. Öyle dedi bana. Belki de doğruydu ama adamın beni cumartesi günleri firmaya gitmeye zorlamasının tek nedeni kesinlikle bu değildi. Bunu biliyordum ve onun da bildiğini düşünüyordum.

"Ama bana bu hikâyeyi üçüncü ya da dördüncü anlatışında, kendisinin buna tamamen inanmış olduğunu fark ettim. Eğer ona beni randevuya çıkarmak için bana baskı yapıp yapmadığını soran olursa asla böyle bir şeyin olmadığını iddia ederdi. Olayın o kısmı aklından uçup gitmişti. Bana bir iyilik yapmıştı ve işte bak, beş yıl sonra hâlâ firmada çalışıyordum ve hatta iki kez de terfi almıştım. Ona nasıl da minnettar olmam gerektiğini söylüyordu aslında! Yalan söylüyordu demiyorum. Tam olarak öyle değildi. Fakat hikâyesi daha çok kendini övmek içindi, bu yüzden araya biraz zaman ve mesafe girince, inanmayı seçtiği hikâye bu olmuştu. Sana baban hakkında hiçbir şey anlatmayarak benim de aynı şeyi yapıyor olabileceğimi şimdi fark ediyorum. Yalnızca onun için değil, kendim için de."

"Sadece neler olduğunu anlat bana," dedi Apollo. Şimdi sır-

tını dikleştirmiş ve içeride volta atmaya başlamıştı, fakat Jorgen Knudsen'in mutfağı doğruca karşısında duruyordu ve o mutfakta da öldürdüğü adam yatıyordu. Bu hikâyeyi ölü bir adama bakarken dinlemek istemiyordu. Hareket etmeyi bıraktı ve sığınağa açılan kapıya yaslandı.

"Saat birde işten eve döndüm," diye başladı Lillian. "İkimize birer McDonald's menüsü almıştım. Kendimi suçlu hissediyordum, sen de patates kızartmasına bayılıyordun. Ama eve geldiğimde dış kapı kilitli değildi. Daha bu bile oldukça tuhaftı zaten. Banyoda suyun aktığını duydum. Panikledim. Her şeyimi yere fırlattım. Banyoya kendin girdin sandım, ya boğulmuş olsaydın? Banyoya koştum, kapıyı açtım ve hayatta olabilecek en çirkin şeyi gördüm."

Lillian konuşmayı kesti. Sese bakılırsa nefes almayı bile kesmiş gibiydi.

"Brian senin... Söyleyemeyeceğim, Apollo."

Apollo, "Duymak istiyorum," dedi ama bundan pek de emin değildi.

"Giysilerini çıkarıp seni küvete sokmuştu."

"Suyun sıcak olduğunu söylemiştin sanki? Buhar çıkardığını?"

"Öyleydi," dedi. "Ellerini senin göğsüne dayamıştı, seni suyun altına sokmuştu. Tekmeler atıp ağlıyordun, çünkü su tenini yakıyordu."

Apollo'nun kapıdaki eli kaydı ve kendisi de yaslandığı yerden aşağıya kayarak yere oturdu. "Ne?"

"Baban seni öldürmeye çalışıyordu," dedi Lillian. "Ve eve döndüğümde beni de öldürmeyi planlıyordu. Sonra da kendini."

"Neden?" diye fısıldadı Apollo.

"Sana ondan boşanmak istediğimi söylemiştim. Ondan ayrılıyor ve seni de beraberimde götürüyordum. Baban berbat bir çocukluk geçirmişti. Annesiyle babası korkunç insanlardı. Bir aileye sahip olmayı çok istiyordu. Kaçırdığı her şeyin acısını çıkarmak istiyordu. Kendine on iki yaşından beri nasıl bir ailesi olacağına dair hikâyeler anlatıyordu. Ama on iki yaşındaki ço-

cuklar yetişkinliğin ne demek olduğunu anlayamaz. Büyüyüp koca adam olduğunda bile hâlâ bir çocuk gibi düşünüyordu. Değişemedi, uyum sağlayamadı. Boşanma kâğıtlarını önüne koydum ama onun başka planları vardı."

Apollo sırtını kapıya dayamış bir hâlde oturmayı sürdürdü. "Ama ben hep–" dedi. "Kutudaki şeyler. Kitap."

"Baban seni kaybetme korkusuyla yaşıyordu. Tüm kitap bununla ilgili. Baban küçükken gelip onu kurtaracak bir Ida'sı olmamıştı. Hep goblinler tarafından kaçırılıp büyütüldüğünü ve kimsenin onu kurtarmaya gelmediğini hissetmişti. İşte bu yüzden o kitabı seviyordu, bu yüzden sana okuyordu. Ne olursa olsun seni kurtarmaya gelirdi. Seni tüm kalbiyle seviyordu ve senin canını almaya kalkıştı. Çok üzgünüm, Apollo ama bunların ikisi de doğru."

Lillian gırtlağını temizledi. Sesi tüm arama boyunca en istikrarlı hâlini almıştı.

"Onun hakkında benim hakkımda ne istersen düşünme hakkına sahipsin ama en azından artık her şeyi biliyorsun. Herhangi bir şeyi anlamanın tek yolu budur."

Apollo boştaki elini gözlerinin üzerine bastırdı. "Herhangi birinin çocukluktan sağ salim çıkabilmesi beni hayrete düşürüyor," dedi.

"Apollo, beni duyuyor musun? Baban nasıl birine dönüşmüş olursa olsun, senin o olmadığını bilmeni istiyorum. Böyle bir adam olduğun için seninle gurur duyuyorum."

Apollo başını sığınağın kapısına dayayarak tavana baktı. "Tüm yaşamımı onu kovalayarak geçirdim," dedi. "Ama hep yanımda olan kişi sendin."

"Olmak istediğim yerdeydim," diye fısıldadı Lillian.

"Ona ne oldu?" diye sordu Apollo. "Yani sen bizi bulduktan sonra. Öylece özür dileyip gitmediğinden eminim."

"Sence bir adam benim çocuğuma zarar verecek, ben de onu kapıya kadar uğurlayacağım, öyle mi?"

Apollo, "Polisi mi aradın?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lillian. "Gerek kalmadı. O banyoya girdim, öğ-

lumun tehlikede olduğunu gördüm ve... başka bir şeye dönüştüm." Sessizliğe gömüldü.

"Nerede şimdi? Hiçbir fikrin var mı?"

"Brian West'in tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi Lillian. "Onu bıraktığım yerde."

Apollo onun daha fazlasını anlatmasını bekleyerek telefonu kulağında tutmaya devam etti ama Lillian bunun yerine, "Sesin yorgun geliyor," dedi. "Yemek yedin mi? Gelip sana akşam yemeği hazırlayayım mı?"

Apollo boğuk bir sesle güldü. "Birazdan bir şeyler atıştıracağım," dedi. "Ama sana gelmek istiyorum, çok yakında."

Sözcükler Apollo'nun dilinin ucuna geldi –Emma burada, benimle birlikte– ama onları söyleyemeden, giriş katın burada, sığınağın girişinde bile ne kadar soğumuş olduğunu fark etti. Annesine kapatması gerektiğini söyledi, telefonu kapadı ve kapıyı açtı. Oda aynen bir gün önceki gibi görünüyordu ama bu değişmediği anlamına gelmiyordu. Apollo soğuktan ürpererek içeri girdi.

Isıtıcılar yanmıyordu.

Sıcaklık yoktu. Kıvılcımlar saçan, cızırdayan, tıngırdayan bir gürültü yoktu.

Apollo ısıtıcıların önünde durdu. Üçü de tamamen soğumuştu. Belki de sigortalar atmıştı. Ama düğmelerini çevirdiğinde üçü de aydınlanıp vızıldamaya başladı. Sigortalara bir şey olmamıştı. Demek ki dün gece birisi bu eve girip ısıtıcıları kapatmıştı.

97

Apollo ısıtıcıların önünde çömeldi, Emma da hemen arkasında duruyordu. Emma onun peşinden alt kata inerken yorganı da yanına almıştı. Yorganın bir ucunu omzuna sardı, diğer ucunu ise diğer omzuna attı; bu hâldeyken kırık beyaz renkli bir sari giymiş gibi görünüyordu.

"Eğer bunları kapattılarsa Jorgen'i de görmüş olmalılar, değil mi?"

İnsanın, gırtlağına bir bıçak saplanmış yetmiş yaşındaki bir adamı gözden kaçırması imkânsız görünüyordu.

"Jorgen mutfakta," dedi Emma. "Ve yerde yatıyor. Belki de görmemişlerdir."

"Ama kan," dedi Apollo.

Emma bir elini Apollo'nun ensesine koydu ve dokunuşu Apollo'yu yatıştırdı. "Eğer arka kapıdan girmedilerse, onun mutfakta olduğunu bile bilmiyor olabilirler."

"Ama o zaman Çocuk Yuvası yalnızca ısıtıcıları kapatmak için buraya geldi demektir," dedi Apollo. "Bunu neden yapsın ki?"

"Ne?"

Apollo bir kolunu salladı. "William Wheeler, yani."

Emma, "Peki William Wheeler kim oluyor?" diye sordu.

Emma bunu söylediğinde Apollo enikonu bir kahkaha attı; sanki onunla dalga geçiyor olabilirmiş gibi. Ama tabii, Emma nereden bilecekti ki? Yüce Tanrım, tüm bu çilelerinin merkezindeki adam, Emma'ya kalırsa bir hayalet bile olabilirdi. Bir ekrandaki avatar; fazlası değil.

"Telefonuna o mesajları gönderen ve kaybolmalarını sağlayan adam," dedi Apollo.

"Ah," dedi Emma. "Demek hayal görmemişim."

Apollo hemen oracıkta, sığınakta, elinden geldiğince etraflı ve hızlı bir şekilde ona her şeyi açıkladı. Çocuk Yuvası'nın nasıl da Patrice'in makinesine bile sızdığından, onun sabit belleğine gizlenip her şeyi izlediğinden bahsetti.

"O da bir trol," dedi Emma. Yüzü öfkeyle kasılmıştı. Bir kolunu havaya kaldırdı. O anda bir şeye vurmaya ihtiyacı vardı ve tek elverişli hedef odanın ortasındaki Japon panelleriydi. Emma panellerden birine vurdu ve panel yere devrildiğinde diğerini de beraberinde götürdü. Kabarık halı sayesinde boğuk bir tangırtı çıkararak yere düştüler ama karşı duvara sürtündükleri için orada asılı duran çocuk portrelerinin yirmi ya da otuz tanesini de yere indirdiler.

Emma onları işaret etti. "Bunlar da ne böyle?" diye sordu. Jorgen'in zihnine musallat olmasına rağmen, daha önce hiç onun evinde bulunmamıştı.

Apollo nereden başlayacağını bilemedi, bu yüzden odanın karşı tarafına geçerek küçük mürekkep çizimini işaret etti. "Bu Agnes Knudsdatter," diye söze başladı. "İlki oydu. Şu diğer çocuklardan birçoğunun adını bilmiyorum ama Çocuk Yuvası'nın kızı da buralarda bir yerlerde olmalı. Onun adı da Agnes'ti."

Emma duvara yaklaştı. Bir elini ağzına götürerek hepsinin yüzlerini inceledi. Sonra yere baktı ve düşmüş olan çerçeveleri gördü. Eğilip iki tanesini yerden aldı, onları duvara astı ve sonra ellerini indirdi.

"Tüm o anneler," diye fısıldadı. "Burası şeytani bir ev."

Emma ısıtıcıların yanına giderek üçünü de çalıştırdı. Rezistansları turuncuya döndüğünde her birini yüzüstü şekilde tüylü halının üzerine yatırdı.

"Yangın çıkacak," dedi Apollo.

"Umarım," dedi Emma.

Jorgen'in evi arazideki tek yapıydı ve iki yanındaki evlerle arasında birer araba yolu vardı. Apollo itfaiye buraya varamadan

önce evlere alev sıçramasını önleyecek kadar mesafe olduğunu umuyordu. Hızlıca birinci katın geri kalanını dolaşarak pencereleri kapattılar. Masanın üzerindeki aylardır –yıllardır– biriken gazete ve ilanları çıra olarak kullanarak kâğıtları ısıtıcıların etrafına yığdılar, sonra da yangının yayılabilmesi için diğer iki odaya da aynını yaptılar. Sonra sığınağa döndüler.

Emma bavulu işaret etti. "Bana getirdiğin giysileri göster," dedi.

Emma üzerindeki yorganı çözerken Apollo giysileri halının üzerine serdi. Emma giyindikten sonra koridordaki bir dolabı karıştırarak kapüşonu kürkle kaplı olan ağır bir parka buldu. Üzerine olması için iki kolu da iki kez kıvırmak zorunda kaldı; parkanın alt kenarı ise dizlerinin altına kadar iniyordu. Şimdi Emma'nın üzerinde Jorgen'in, Apollo'nun üzerinde ise William'ın giysileri vardı. Knudsenlerin yerini almışlardı ve atalarının evini yakıyorlardı.

Ayaklarının altındaki halı daha şimdiden tutuşup kokmaya başlamıştı. Sığınakta ilk birkaç duman huzmesi görülebiliyordu. Bavul artık neredeyse boşalmıştı. İçinde kalan tek şey çapa ile Brian'ın giysileriydi. Apollo bunlardan ilkini, Emma ise ikincisini aldı. Sığınaktan ayrılarak mutfağı geçtiler. Jorgen'in cesedi sergilenen bir kelebek misali mutfak dolabına çivilenmiş hâlde yatmaya devam ediyordu.

Apollo, "Bu ev alevler içinde kaldığında Jorgen gerçek bir Viking cenazesine kavuşmuş olacak," dedi.

"Hak ettiğinden bile fazla," dedi Emma.

Apollo çapayı yere koyarak son bir kez cesede doğru eğildi ama aklında duygusal bir veda falan yoktu. Bıçağın sapında parmak izleri duruyordu. Ev yanabilirdi ama neyin sağlam kalacağını kim bilebilirdi? Hiç olmazsa cinayet silahını almalıydı. Bıçağı yakalayıp çekiştirdi ama ucu çok derine saplanmıştı. Apollo bıçağı çekebilmek için bir ayağını ölü adamın göğsüne dayamak zorunda kaldı. Jorgen'in cesedi yan tarafa devrilerek boğuk bir ses çıkardı. Emma çoktan arka kapıdan çıkmıştı bile.

Apollo ile Emma evin yanından yürümeye başladı. Sokaktan

bakınca kimse içerideki kundaklamayı tahmin edemezdi. En azından henüz. Bu sırada Jorgen Knudsen'in evinin içi çoktan dumanla kaplanmıştı bile. Pencereleri kapatmaları ve ilanlardan bazılarını dış kapının altına sıkıştırmaları tüm evin bir tütsü kutusuna dönmesine yardımcı olmuştu. Sığınakta hiç pencere olmaması ise meraklı bir komşunun, tüm evi sarana dek alevleri görmesini önleyecekti. O zaman da evi kurtarmak için çok geç olacaktı.

Parlak bir fikir kadar parlak bir ışıkla yıkandıklarında araba yolunu yarılamışlardı. Hareket sensörü yine yapacağını yapmış, onları yakalamıştı. Ama bu sefer Apollo kaçmadı ya da donakalmadı. Bu ışık gün ortasında sokağın karşısından, hatta yan binadan bile görünmezdi. Apollo ile Emma o ilginç kapının önüne gelince duraksadı. Tokmak yoktu. Kilit yoktu.

"Şuna bak," dedi Emma.

Kalça hizasında hafif bir el izi görülüyordu.

"Kan bu," dedi Apollo.

Emma kapıyı ittirdi ama kapı kıpırdamadı. "Aşağıda ne var?" diye sordu.

Apollo, "Oraya hiç girmedim," dedi.

"Eğer yaşlı adam resimleri sığınakta saklıyorsa, bodrumda ne saklıyor olabilir sence?"

Emma tekrar konuşmadı ama Apollo'nun sol elindeki çapayı işaret etti. Apollo çapayı kaldırıp keser tarafını kapı ile çerçeve arasına sıkıştırdı. Sokağın karşı tarafına ve arkasına bakındı. Onları izleyen hiçbir komşu yoktu. Kapıyı kendine doğru çekti ve tahtalar gürültüyle gıcırdadı. Apollo tereddüt etmeden keseri biraz aşağı indirdi ve kapıyı bir kez daha çekti. Daha aşağıdan üçüncü kez çektiğinde kapı menteşelerinden ayrılarak geriye düştü. Apollo, içeri girebilmeleri için onu iterek iyice araladı.

Karşılarında bodruma inen uzun bir merdiven vardı. Kapı eşiğinde sessizce beklediler ve çok hafif bir tıkırtı duydular. Bir an geçtikten sonra yine aynı sesi işittiler.

"On iki numaralı deneği aktive edeceğim. Siz çocuklar buna bayılacaksınız."

Bir erkek sesiydi.

Apollo bu sesi tanıyordu.

Çapayla aşağıyı işaret etti. Birlikte merdivenden inerlerken, başlarının üzerindeki döşeme tahtalarının arasından gelen sıcaklığı hissettiler.

98

Bir kazan, birer çamaşır ve kurutma makinesi; kapakları paslanacak kadar eskimiş altı boya kutusu; üzerinde bir yorgan yığınının durduğu şişme bir yatak; incecik bir yastık ve tıknaz, orta yaşlı bir adama uyacak karmakarışık giysilerle dolu iki çöp poşeti; siyah ergonomik bir ofis sandalyesi, bir bilgisayar masası ve Patrice'in bodrum dairesinde topladığı bilgisayar sisteminin tamı tamına, tıpatıp aynısı; ve monitörlerden birinin yanına yaslanmış bir iPad. iPad'in ekranında ise bir adamın ellerinde yatan, yeni doğmuş bir bebeğin fotoğrafı.

Bir de Çocuk Yuvası.

Ofis sandalyesinde oturmuş, üç monitörden ortadakine bakıyordu ve kulaklarında devasa bir kulaklık vardı. Sandalyesinin altındaki zemin kan damlalarıyla lekelenmişti.

William sanki birinin sorusuna cevap verircesine, "Charleston'daki yer burası," dedi. Hafifçe güldü. "Hayır, sana adresi vermiyorum. Yalnızca ücretli aboneler platinum erişim hakkına sahip."

Apollo ile Emma dilleri tutulmuş bir hâlde bu adamı izliyordu.

Çocuk Yuvası, Güney Carolina'daki Charleston'da yaşayan bir ailenin evine kamera yerleştirmişti. Beş kişi –bir baba, birer dede ile nine ve iki ergen kız çocuğu– geniş bir mutfağın etrafına dağılmış kahvaltı hazırlıyorlardı. Adam ise buradan, Queens'ten onları izliyordu.

Çocuk Yuvası yalnızca evlerine girmenin bir yolunu bulmak-

la kalmamıştı; kamera pek de iyi gizlenmişe benzemiyordu. Görüş açısı hemen tezgâhın üzerinde duran bir şeyden baktıklarını hissettiriyordu. Mutfaktaki insanlardan en azından birinin görüyor olması gereken bir şeydi ama beş kişi de izlendiğinden habersiz gibiydi. Daha da kötüsü, dedenin doğrudan kameraya gelip ekrana doğru eğilmesi ve belirgin bir şekilde kaygılanmadan lense bakmasıydı. Bir parmağını kaldırıp ekrana yavaşça bir şeyler yazmaya başladı ve ara sıra da kameraya baktı.

Apollo ile Emma işte o anda neler olduğunun farkına vardılar. "Bu bir dizüstü bilgisayar," dedi Apollo. "Ailenin bilgisayarını bir gizli kameraya dönüştürmüş."

İkisi de Çocuk Yuvası'nın onları duymasını bekleyerek gerildi ama adam kafasındaki o kulaklıklarla orada olduklarını fark etmedi bile. Bilgisayar istasyonunu bir tür duyusal yoksunluk tankına dönüştürmüştü.

Apollo acı bir hisle, Çocuk Yuvası'nın Patrice'in bilgisayarına da aynı şeyi yapmış olması gerektiğini fark etti. Apollo, Dana ve Patrice orada Emma'nın kaçış videosunu izlerken Çocuk Yuvası dilediğince sessiz bir şekilde onları izlemişti. Apollo bitkinliğin göz kapaklarını aşağıya çektiğini hissetti. Asla bu adamlardan bir adım önde olamazdınız.

Sonra Apollo diğer ekranları da fark etti; orta tabakadan bir ailenin mutfağını gözetlemeyen ekranları. Bunların her birinde daha küçük dört kutucuk vardı ve her bir kutucukta masa başında oturan bir adam görülüyordu. Her bir yüz, bilgisayar ekranından yansıyan yeşilimsi bir ışıkla aydınlanmıştı. Her bir adamın kafasında tıpkı Çocuk Yuvası'nınkine benzeyen bir kulaklık vardı. Her birinin sağ kulaklığından küçük bir mikrofon uzanıyordu. Bir video oyunu oynayan internet arkadaşlarına benziyorlardı ama bir zindanı yağmalamak ya da sanal bir savaşta mücadele etmek yerine, küçük zararsız bir eğlence olarak, hep birlikte bir ailenin evini istila ediyorlardı.

"O kadar uzun kalabileceğimi sanmıyorum," dedi Çocuk Yuvası. "Haydi ama, ahbap, sekiz saattir falan uğraşıyoruz! Sızmak üzereyim."

Apollo ile Emma felce uğramış gibi kalakalmıştı.

"Hayır," dedi Çocuk Yuvası. "Anne Chicago'da. Renaissance Blackstone Oteli'nde kalıyor. İki gece daha."

Bir an sessiz kalan Çocuk Yuvası, küçük kutucukların içindeki bir adam konuşurken öne doğru eğildi. Apollo, adamın dudaklarının kıpırdamasını izledi.

"Aynen," dedi Çocuk Yuvası. "Baba tam bir gavat. Anne de gudubetin teki ama kız şimdilik fena sayılmaz. Ama bilginiz olsun, eğer anne öyle görünüyorsa kızlar da büyüyünce onun kadar şişko olurlar."

Emma, çapayı Apollo'nun elinden aldı. "Bu kadarı yeter," dedi.

Çapayı yan taraftan Çocuk Yuvası'na doğru savurdu. Sapın keskin ucu etine saplanmasın diye onu daha çok bir beysbol sopası gibi kullanmıştı. Nazik davranmıyordu; yalnızca çapa beklediğinden daha ağır çıkmıştı. Sopa omzuna inen Çocuk Yuvası sandalyesinden fırladı. Yana doğru düştü ve sandalyesi de onunla birlikte yuvarlandı.

Adam yere düştüğünde bodrumun zemininde bir birikinti oluştu. Dökülen kanı sandalyede birikmişti. Sanki ahududu reçeliyle dolu bir kavanoz kırılmış gibiydi. Adam açıkça bir köpek yavrusu gibi ciyakladı. Orada duran Emma'ya ve onun hemen arkasındaki Apollo'ya baktı.

"Siktir," dedi ama hareket etmedi. Edemiyordu. Uzun kollu tişörtünün sağ tarafı kurumuş kanla kaplıydı.

İlk darbede yaptığı hatayı fark eden Emma çapanın keser tarafını Çocuk Yuvası'na doğru çevirdi. Geriye doğru eğilerek silahı kaldırdı.

Adam, "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı. "Yardım edebilirim."

Emma çapayı indirdi. Aletin kazma tarafı Çocuk Yuvası'nın yakasından içeri saplandı ve adam yarasa çığlığı gibi ince ve tiz bir feryat kopardı. Kazmanın ucu köprücük kemiğinin hemen üzerine girmişti. Bacakları havada çırpınıyordu. Apollo, Jorgen'in üst kattaki mutfakta geçirdiği son anları hatırlayarak

irkildi. Emma bir ayağını Çocuk Yuvası'nın göğsüne dayadı ve çapayı çekip çıkardı.

Çocuk Yuvası'nın gözleri havada yüzerek Apollo'yu buldu. "Lütfen," diye yalvardı. "Karına hâkim ol."

Emma çapayı tekrar kaldırıp kazmayı savurdu. Bu seferki darbe Çocuk Yuvası'nın göğsüne isabet etti; keskin uç yaklaşık üç santim içeri girerek pektoralis majör kasını deldi. Emma, "Ona yalvarmayacaksın," dedi. "Bana yalvaracaksın."

Çocuk Yuvası başını salladı. Kollarını kaldırıp ellerini yalvarırcasına bir araya getirmeye çalıştı ama bunu yapamayacak kadar çok titriyorlardı. Ayrıca, hâlâ göğsünde saplı duran çapa gibi bir ayrıntı da vardı.

"Lütfen," dedi Çocuk Yuvası. "Sana yanlış yaptım, biliyorum ama lütfen beni öldürme." Tekrar konuşamadan önce zorlukla soluklandı. "Benim de bir kızım var. Kısa süre önce annesini kaybetti."

Emma bir ayağını adamın köprücük kemiğine dayayarak sertçe bastırdı. Çapayı tekrar çekip çıkarırken Çocuk Yuvası tükürükler saçtı, tıkandı ve uludu. Yarasından dışarıya kan süzüldü.

Apollo, Emma'nın koluna dokundu. "Böyle yapacağını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," dedi Emma.

Apollo çapaya uzandı ama Emma onu bırakmadı. Apollo onu almaya uğraşmadı ve yalnızca Çocuk Yuvası'na yaklaştı. "Baban öldü," dedi. Niyeti onun canını yakmaktı.

"Biliyorum," dedi Çocuk Yuvası. "Onu gördüm."

Apollo, "Ve onu öylece bıraktın mı?" diye sordu.

Çocuk Yuvası bir elini uzun kollu tişörtünün üzerine koyarak daha büyük olan ikinci yaraya bastırdı.

"Aylardır intihara meyilliydi. Yiyecek bir şeyler almak için yukarı çıktım ve onu mutfakta yatarken gördüm. Nihayet başardığını düşündüm." Bir nefes verdi. "Aslında rahatladım sayılır."

Apollo neredeyse yere devrilecekti.

Emma bile şaşkına dönmüş gibiydi. "Hay senin," dedi.

"Yani, sonunda polisleri arayacaktım ama burada bir işin tam ortasındaydım. Bu yüzden geri döndüm. Herhangi bir yere gideceği yoktu sonuçta, değil mi?"

Emma, "Peki neden ön kapıyı açık bıraktın?" diye sordu.

Çocuk Yuvası kendini kaldırmaya çalışarak kıpırdandı. "Arka kapıdan girip çıktım. Ön kapı açık mıydı? Ama babam yalnızca... beni burada olduğunuz konusunda uyarmaya çalışıyorsa bunu yapardı," dedi usulca. "Babamı siz ikiniz mi öldürdünüz?"

Apollo önce Emma'ya, sonra da Çocuk Yuvası'na baktı. "Evet," dedi.

Çocuk Yuvası başını salladı. "Şey... sağ olun."

Apollo kendini bile şaşırtarak bir parmağını doğrudan Çocuk Yuvası'nın göğsündeki deliğe soktu. Adam bunun üzerine dimdik doğruldu. Eğer Emma ayak bileğine basmasaydı bu acıyla ayağa bile fırlayabilirdi.

"Seni korumaya çalışıyordu," dedi Apollo.

Çocuk Yuvası iç geçirdi. "Terk edilmekten daha kötüsü ne, biliyor musun? Onun gibi bir adam tarafından büyütülmek."

"İyi bir babanın yapması gerekenleri yaptı."

Çocuk Yuvası, "Aynen onun gibi konuşuyorsun!" diye haykırdı. "İyi bir baba çocuklarını korur. Eğer o moron kenara biraz para koysaydı, eğer servetini çantada keklik görmek yerine gelecek planları yapsaydı, gerekenleri yapmak zorunda kalmazdım." Bir an için soluksuz kaldı. "Böylesine büyük bir fedakârlık yapmak zorunda kalmazdım."

Arkalarında, bilgisayar masasında duran iPad'in ekranında, aynı küçük çocuğun ilk altı aylık yaşamına ait çeşitli fotoğraflar dönüyordu.

"Neden hiçbiriniz onu öldürmediniz?" dedi Emma. "Anlamadığım şey bu."

"Onu öldüremezsin," dedi Çocuk Yuvası. "Yapma şimdi."

"Neden?" diye çıkıştı Emma.

Çocuk Yuvası başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Sizi suçlamıyorum. Yani... bizim gibi büyütülmediniz sonuçta. Tari-

hi değiştiremezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey aldığınız mirası en iyi şekilde değerlendirmek. Ben de aynen öyle yaptım."

"Oğlumu benden alarak mı?" diye sordu Emma. Tüm ağırlığını adamın bileğine verdi.

Çocuk Yuvası yalvarırcasına elini havaya kaldırdı. "O yaşıyor," dedi. "Yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

Apollo, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Adam çenesiyle masayı işaret etti. "Beni bilgisayara götürürseniz size gösteririm."

Emma ayağını adamın bileğinden kaldırdı ve Apollo Çocuk Yuvası'nın kolunu yakalayarak onu kaldırdı. Bu kadar hızlı bir şekilde kaldırılmak canını yakıyor olsa da ne Apollo bunu umursuyordu ne de Emma.

Çocuk Yuvası yukarıya bakarak, "Neden bu kadar sıcak oldu?" dedi. Kafasının üzerindeki kirişlerden duman sızmaya başlamıştı.

Emma, "Evini ateşe verdik," dedi.

Çocuk Yuvası sandalyesini düzeltti, ancak biraz zorlandı. Sağ kolu hareket kabiliyetini kaybediyor gibiydi. Kolu omzunda gevşekçe sallanıyordu. Göğsündeki yaradan biraz daha kan aktı. Adam kaburgalarına dokundu – büyük kurumuş kan lekesinin altında eski bir yara daha vardı.

Çocuk Yuvası bilgisayarın başına dönerken, orta ekrandaki aile kahvaltı için masaya oturmuştu; Charleston'da sıradan bir aile sabahı. Odadaki akbabadan tamamen bihaberlerdi.

Çocuk Yuvası, Güney Carolina'daki ailenin evinden gelen kamera görüntülerini kapattı. Bu sırada küçük kutucuklarda, kendi bulundukları yerlerden kamera görüntülerini izleyen adamlar, düpedüz beş karış açık kalmış ağızlarıyla, Jorgen Knudsen'in bodrumunda olan biteni izlemeye başlamışlardı. Hepsinin ağzı açık duran sekiz adam da öne eğilmişti. Çocuk Yuvası'nın yanında birilerinin olduğunu ve yaralanmış olduğunu görebiliyorlardı. Arkadaşları için endişelenmişler miydi, yoksa bunun çok daha iyi bir gösteri olduğuna mı kanaat getirmişlerdi?

Çocuk Yuvası sanki bodrumdaki çift yerine ekrandaki adamlara hitap edermiş gibi, "Sıfır numaralı deneği aktive ediyorum," dedi. Çocuğu adıyla değil de ona atadığı numarayla düşünmek tüm bunları yapmasını kolaylaştırıyordu belki de.

"Brian," dedi Apollo.

Çocuk Yuvası hafifçe başını salladı. Ortadaki ekran karardı ama sağ alt köşesinde küçük bir sayaç belirdi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Emma.

"Kamerayı oynatalım," dedi Çocuk Yuvası.

Klavyesinde iki tuşa dokundu ve ekrandaki görüntü yana doğru döndü. Apollo o anda sıkışmış toprak ve taşlardan oluşan bir yeraltı görüntüsüne baktıklarını anladı.

"Burası bir mağara," dedi Apollo. "O mağaraya bir kamera yerleştirmişsin."

"Size söyledim," dedi Çocuk Yuvası. "Yapabileceğiniz tek şey aldığınız mirası en iyi şekilde değerlendirmek."

Öne eğilip gözlerini kısarak bulanık ekrana bakan Emma, "Peki sen ne yaptın?" diye sordu.

Çocuk Yuvası açıkça gurur dolu bir sesle, "Onu paraya çevirdim," dedi. "Baban hizmetini ücretsiz olarak yaptı ama aslında başından beri öyle olmaması gerekiyordu. Anlaşma biz Knudsen erkeklerinin olabilecek en büyük fedakârlığı yapması üzerineydi. Ama karşılığında da refah içinde yaşayacaktık. Babam doğru düzgün kurban vermeyi başaramadı ve bu yüzden asla berekete kavuşamadı. Trolün etrafı yakıp yıkmasını önledi ama size bir şey diyeyim, bu durum ev taksitimi falan ödemedi.

"Ben de bazı özelleştirilmiş forumlara haber saldım. Aylık bir abonelik ücreti karşılığında istediğiniz an kameralara bağlanıp ilerleyişi izleyebiliyorsunuz. Bu adamlar hepinizi sürekli izliyor. Onlar için hiçbir eylem bilinmez değil. Eğer insanlar bilgisayarlarının üzerindeki kameralara elektrik bandı yapıştırırsa hiçbir şey göremeyiz. Gereken tek şey bu ama çoğunuz o kadar ilerisini bile düşünemiyorsunuz. Apple'a güveniriz. Böyle adamlara özel bir teklifte bulunmanız gerekir; bir gizem, daha önce görmedikleri bir şey. Bu daha değerlidir. Herhangi bir değeri olan tek şey

budur. Henüz büyük bir havuzum yok ama bence söylentiler giderek yayılacak. Sıfır numaralı denek bizim beta testimizdi. Ödemeleri Bitcoin ile alabilmek için gerekli düzenlemeleri yapmayı umuyorum. Onun izini sürmek daha zor."

Çocuk Yuvası sandalyesine yaslandı.

"Aslında işler daha iyi gidebilirdi. Orada yalnızca bir kameram var. Bir taneden fazla kamera yerleştirecek kadar uzun süre orada kalmayı göze alamadım. Asıl yerleştirmek istediğim şey HD video çekebilecek 35 milimetrelik tam çerçeve bir CMOS sensörlü kamera. O zaman her şeyi görebileceğiz. Tabii insanların asıl istediği şey final. Daha doğrusu ben öyle reklam yaptım."

Başını kaldırıp yüzünde bir sırıtışla önce Apollo'ya, sonra da Emma'ya baktı. gelecek vadeden yeni bir işletmenin heyecanı, üzerinde ağrı kesici etkisi yapıyordu...

Apollo, "Trolün bizim çocuğumuzu yemesini izleyecekleri sözünü verdin," dedi.

Bunu duyunca Çocuk Yuvası'nın yüzü düştü. "Özür dilerim," dedi. "Ama geçmişte bu kadar uzun sürmüyordu. Trol çocukları büyütmeye çalışıyor ama bu konuda çok yeteneksiz. Onları beslemek istediği şeyleri bebekler her zaman yiyemiyor. Ya da kendi gücünün büyüklüğünü unutuyor. Fakat Brian'da farklı bir şey oldu. Tam olarak nedenini bilmiyorum."

Apollo, Emma'ya bakarak, "Sanki korunuyor gibi," dedi. Emma gözlerini ekrandan ayırmamıştı.

Çocuk Yuvası tavana baktı. Artık döşeme tahtalarının arasından sızan dumanı görmezden gelmek imkânsız hâle gelmişti. Başlarının üzerinde siyah bir bulut oluşmuştu.

Sonra Çocuk Yuvası sağlam kolunu kaldırdı. "Ama durun size göstereyim!" dedi. "İyi olduğuna dair kanıtlarım var. Onun resimlerini çektim." iPad'e uzandı, kilit şifresini girdi ve bir şeyler yapmaya devam etti.

"Göreceksiniz," diye mırıldandı.

Fotoğraf galerisini açarak dosyalar arasında gezindi.

"Göreceksiniz."

Ama resmi bulamadan önce Emma geri çekilerek çapayı ha-

vaya kaldırdı. Bu sefer daha iyi nişan alarak aleti yana doğru savurdu. Kazma, Çocuk Yuvası'nın başının yan tarafına, sol kulağının hemen üzerine saplandı.

Saldırının kuvveti Çocuk Yuvası'nı tıpkı bir önceki darbe gibi yere yuvarladı ama bu sefer düşüşün etkisi kafasındaki çapayı saplandığı yerden çıkardı. Çapa serbest kaldığında, adamın kafatasının bir bölümünü de beraberinde götürdü. Çocuk Yuvası yerde çırpınıyor, kafasının yan tarafı ise deli gibi kanıyordu.

Apollo ile Emma onu uzaktan izliyorlardı. Beynini görebiliyorlardı. Pişmemiş bir av etine benziyordu. Nabzıyla aynı anda atıyordu. Adam şoka girmiş gibiydi ama sonra gözleri Apollo'ya doğru çevrildi.

Çocuk Yuvası kanıyor, boğuluyor ve haykırıyordu ve üstlerindeki ev alevlere gömülmüş olsa da, uzaklardan bir itfaiye aracının sirenleri duyulabiliyor olsa da, merdivenlerden çıkıp kaçmaları gerekiyor olsa da, henüz gidemezlerdi.

Çocuk Yuvası'nın kanı yerde birikirken hareket edemezlerdi. Kan, ekranı yukarı bakacak şekilde kılıfında duran iPad'e ulaştı. İkisinin ayakkabılarına ulaşıp tabanlarını kirletti. Adamın gözleri, geriye yalnızca beyazları kalana dek geriye yuvarlandı.

Eli üç kez daha yeri tıklattı ve sonra tamamen hareketsiz kaldı.

99

Apollo gözlerini cesetten ayırmadan iPad'i eline aldı. Cesedin gözleri tavana dikilmişti. iPad'in koruyucu kılıfı tamamen kana bulanmıştı ama Apollo cihazı kılıftan çıkardığında sapasağlam olduğu gördü. Diğer monitörlere baktığında, sekiz adamdan beşinin hâlâ koltuklarında oturup neredeyse taş kesilmiş bir hâlde donuk gözlerle onları izlediğini gördü. Bu gösterinin bir sonraki evresinde ne olacaktı? Apollo monitörleri masadan aşağıya itti ve cihazlar geriye doğru yuvarlanarak yere çarpıp çatladılar.

Apollo merakına yenildi. Görmesi gereken bir şey, cevap bulması gereken bir soru vardı. Çocuk Yuvası'nın üstündeki tişörtü çekiştirerek sağ tarafını kaldırdılar.

Apollo, "Sanırım Cal onu en azından bir kez vurmuş," dedi.

Ama tişörtü yeterince yukarı kaldırdığında, yaranın bir kurşun tarafından açılmadığı anlaşıldı. Aksine, derisi yerinden kopmuş bir hâlde sallanıyordu ve cildinde üç paralel kesik vardı.

"Aferin, Cal," dedi Emma.

Yukarıdan gelen sıcaklık ikisinin de terlemesine yetecek kadar artmıştı. Döşeme tahtalarının arasından bodruma daha fazla duman sızmaya başlamıştı. Çok geçmeden her yer dumana boğulacaktı. Çatırdayan, kütürdeyen tahtaların sesi bodrumda yankılanıyordu.

Sıcaklık dayanılmaz bir hâl almış ve içeri dolan duman artık tavandaki kirişleri tamamen sarmıştı. Apollo ile Emma ağızlarını kapattılar. Dışarıda siren sesleri duyuyorlardı. Komşuların tama-

mının evin etrafına toplandığı su götürmezdi. Apollo ile Emma artık araba yolundan kaçamayacaklardı.

Bodruma göz gezdirdiler. Mavi renkli eski bir çamaşır ve kurutma makinesi yan yana duruyordu. Onların yanında ise içinde lime lime olmuş bir çalı süpürge, neredeyse dişsiz kalmış iki tırmık, sapı parçalanmaya başlamış bir kürek ve yıpranmış iş eldivenlerinin bulunduğu bir malzeme dolabı vardı.

Burası yapımı henüz tamamlanmamış bir bodrum olduğu için tavandan üst katın tahtaları ve döşemeleri görülebiliyordu; hatta mutfak bağlantılarından ve banyondan bodrumun karşı köşesine yerleştirilmiş bir kazana giden borular bile görülebiliyordu. Dik şekilde duran büyük silindir bir rokete benziyordu. Üst tarafından çıkan borular tavana yükseliyordu.

Apollo makineye bakarak, "Eğer bodrumda bir kazanları varsa evde neden o kadar ısıtıcı vardı?" diye sordu.

Emma tavanı işaret ederek, "Borular kesilmiş," dedi. "Hem de hepsi."

Çocuk Yuvası'nın kanı görüş alanlarına girdi. Birikinti yerdeki en hafif açıları bile bulmuş ve aşağıya doğru süzülmeye başlamıştı. Sızıntılar birleşim yerini arayan birer akarsu koluna dönüşmüştü. Apollo ile Emma'ya doğru ilerliyorlardı ve Apollo bir an için adamın kanının onları aradığını hayal etti. Fakat süzülen kan bunun yerine kazana doğru giderek onun altına girdi. Apollo ile Emma kazana doğru yaklaşırken cihazın altından hafif bir damlama sesi duydular.

Apollo iPad'i bir kenara bıraktı. Emma'yla birlikte kazanın bir tarafına geçerek onu elleriyle itmeye başladılar. Birlikte kazana yüklendiler ve cihaz hafifçe yalpaladı. Sanki bir buzdolabını ya da dolaplı saati dik konuma getirmeye çalışır gibiydiler. Tekrar ittiklerinde kazan devrildi. Yere düştüğünde gümbürdeyerek çatladı.

Ve kazanın altında, betona oyulmuş büyük bir delik gördüler. Çocuk Yuvası'nın kanı o karanlığın içine akıyordu. Düzgün ya da pürüzsüz olmayan bu delik sanki birileri birçok gecesini orayı delip kazarak geçirmiş gibi görünüyordu. Yakın tarihte açılmışa benzemiyordu.

Portala baktılar. Ne kadar derine düşeceklerini söylemek bile zordu. İtfaiyeciler sokakta bağırışıyorlardı. Apollo ile Emma'nın başlarının üzerindeki döşeme tahtaları çoktan yanıp simsiyah bir renk almıştı.

Emma yere oturup deliğe yanaştı ama içeri atlamadan önce Apollo onu durdurdu.

"Bekle," dedi. "Bir şey daha lazım." Telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı.

"Telefon mu edeceksin yani?" dedi Emma.

Apollo iPad'e uzanıp onu tekrar açtı. Ekranı kaydırdı ve bir dizi uygulama göründü.

Hattın diğer ucundaki Patrick aramaya yanıt verdi. "Demek hâlâ hayattasın," dedi rahatlamış bir sesle. "Bu sabah annen uğradı, seni arıyordu. Cidden çok endişeliydi. Onu aradın mı? Sesinin tuhaf geldiğini söyledi."

"Patrice, çeneni kapatman lazım çünkü seni bir daha arayamayacağım."

"Anlat."

"Günışığı uygulamasını App Store'a ekledin mi?"

"Kendin gördün ya," dedi Patrice. "En büyük sıkıntısı onu yalnızca bir kez kullanabiliyor olman. Çok fazla pil harcıyor."

Emma deliğin kenarında oturuyor, ayaklarını iskeleden uzatmış bir kadına benziyordu.

"Ona ihtiyacım var," dedi Apollo.

Patrice telefonda iç geçirdi. "Eh, ekledim oraya," dedi. "Ücreti 3,99. Ücretsiz yapayım, sen de doğrudan indirirsin."

Patrice bunu söyledikten sonra Apollo'nun aklına yeni bir fikir geldi. O kadar iyi bir fikirdi ki Apollo'nun bunca şeyin arasında sesli bir şekilde gülmesine neden oldu. "Fiyatı değiştirmeni istiyorum. Koyabileceğin azami bir ücret var mı?"

"999,99 olması gerekiyor ama bunu aşmanın kolay bir yolu var."

"Şu anda yapabilir misin?"

"Benden bahsediyoruz burada," dedi Patrice, "Elbette yapabilirim. Ne kadar?"

"Yetmiş bin dolar," dedi Apollo.

Hattın diğer ucundaki kahkaha o kadar gürültülüydü ki, Apollo telefonu kapatmadan önce sesleri Emma bile işitti.

Apollo App Store'da uygulamayı bulduğunda fiyat çoktan değişmişti. Apollo satın alma düğmesine tıkladı. Emma'nın yanında çömeldi ve ikisi birlikte indirme çubuğunun ilerlemesini izlediler.

Emma, "Ama yalnızca bir kez kullanabileceksek indirmenin ne gereği var?" diye sordu. "Park buradan sekiz yüz metre kuzeyde."

"Yaşlı adam bana bir hikâye anlattı," dedi Apollo. "Trolleri ne öldürür biliyor musun?"

"Günışığı," dedi Emma.

Üstlerindeki ev kulakları sağır eden bir sesle gümbürdedi; o kadar gürültülüydü ki bir duvar bile yıkılmış olabilirdi. Çok geçmeden ikinci kat, zemin katın üzerine çökebilirdi; sonrasında zemin kat da bodruma çökecekti.

Emma merdivenlerin olduğu yere baktı. Hâlâ orada olup olmadıkları meçhuldü, çünkü siyah dumanlar her yeri kaplamıştı.

Emma, Apollo'nun elini yakaladı, Apollo da onu yavaşla deliğe indirdi. Delik korktukları kadar derin değildi. Ardından iPad'i de indirip Emma'ya uzattı. Knudsen soyu ve yüzyıllardır yerine getirdikleri hizmet artık sonuna gelmişti. Akşam olduğunda, onlardan geriye yanmış tahtalar ve kemiklerden başka hiçbir şey kalmamış olacaktı.

8
vahşet

100

Apollo, Emma'nın büyü yapmasını beklemişti. Onun ardından karanlığın içine girdi. Sıkışmış topraktan oluşan duvarlar, iki kişinin geçmesine yetmeyecek kadar dar bir tünel oluşturuyordu, karşılarında uzun karanlık bir boğaz vardı ve üstlerindeki ev alevler içindeydi.

Göğüs göğse duruyor olmalarına rağmen etraf o kadar karanlıktı ki Apollo, Emma'nın yüzünü göremiyordu. Gözleri henüz karanlığa alışmamıştı. Karşısındakinin gerçekten o olduğundan emin olabilmek için uzanıp onun yanaklarına ya da burnuna dokunmak istedi.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Emma.

"Seni bekliyorum," dedi Apollo. "Senin ışığını."

"Bunu yalnızca bir kez kullanabileceğimizi söylemiştin," dedi Emma, iPad'i ona dokundurarak.

"Onu değil. Şeyi diyorum, hani, ormanda gördüğüm ışığı. Etrafını kaplamıştı. Bulut gibiydi."

Emma sessiz kaldı. Apollo karanlıkta onun yüzünün aldığı şekli göremiyordu.

Apollo hem usanmış hem de çaresiz bir sesle, "Jorgen'in rüyalarını kontrol ettin," dedi. "Ağaçlar önünde ikiye ayrıldı. Neden bahsettiğimi bilmediğini söyleme bana!"

Emma sonunda konuştu. "Öyle söylemiyorum. Kendi başımaydım, Brian ile kendimi hayatta tutuyordum, gece gündüz Jorgen üzerinde çalışıyordum ve bu beni öldürüyordu, Apollo. Beni gördün, değil mi? Bunu yapabilmemin nedeni çok güçlü ol-

mam değil, başka bir seçeneğimin kalmamış olmasıydı. Tek başıma yapmak zorundaydım ve yaptım da. Ama artık tek başıma yapmak zorunda değilim. En azından olmadığımı umuyorum. Birlikte daha güçlü olabiliriz ama bunun için bana yardım etmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin? Yapacak mısın?"

Apollo başını yukarı aşağı salladı. Birlikte ilerlemeye başladılar.

Geçit daha da daraldı ve tavan açılı bir şekilde ilerlediği için başlarını eğmek zorunda kaldılar. İçerisi mezbahalarda inekler ya da domuzları yürütmek için kullandıkları boru, bir kanal gibi gelmeye başlamıştı.

"Ablama kızma," diye fısıldadı Emma. "Lütfen."

"Şu anda düşündüğün şey bu mu?"

İkisi de alçak sesle konuşuyor olmasına rağmen tünelde sesleri çok daha gürültülü çıkıyordu.

"Lütfen, Apollo. Sana saçma gelebilir ama benim için çok önemli."

"Kim bana yalan söyledi," dedi. "Ona bir çek verdim ve alırken gözünü bile kırpmadı."

Apollo bu noktada hareket etmeyi kesmişti. Gözleri, arkasında duran Emma'nın siluetini seçecek kadar karanlığa alışmıştı.

Apollo, "Sana neden inandı?" diye sordu. "Onu ne söyleyerek ikna ettin?"

"Bana inanmadı," dedi Emma. "Ama o benim ablam. Sana ihanet etmiyordu, Apollo. Beni koruyordu."

Karanlıkta ileriye doğru süründüler.

Geçit sonunda yerini büyük bir açıklığa bıraktı. Düz bir zemine açılan bir dizi halkalı çıkıntı, topraktan yapılmış bir amfi tiyatro oluşturuyordu. Çocuk Yuvası onlara kamerayı göstermişti. Diğer adamlar şu anda Apollo ile Emma'yı mı izliyordu?

Merdiven basamakları kadar sığ olan halkalardan birer birer indiler. Amfi tiyatronun zeminine yaklaştıkça Apollo, Emma'nın bakışlarını neredeyse bir dokunuş kadar kesin bir şekilde hissetmeye başladı. Ona Brian West hakkında öğrendiklerini anlatmak

için duyduğu arzuyla ürperdi. Bir rüya değil, bir anı olan o rüyayı anlatmak. Çocuk Yuvası ailesine baktığı, böylesine korkunç bir şeyi sevgiden ötürü yaptığı fikrine tutunmuştu. Brian West de tek çocuğunu kaynar suya sokarken, onu suyun altında tutarken aynı şeyleri mi hissetmişti? Öyle olmalıydı; sahip olabileceği tüm sağduyuya rağmen. Apollo, Emma'ya olan sabrı tükendiğinde, ona zalimce davranmaya başladığında bunu kendi kendine nasıl haklı çıkarmıştı? Brian'a odaklanmaya çalışıyor, kendisinin hiç sahip olamadığı türden bir baba olmaya çalışıyordu. İnsanlar hâlâ iyi olduklarına inanmak için kaç yola başvururdu?

Apollo arenanın üst basamaklarına göz gezdirdi. Karanlık altmış santimden uzaktaki her şeyi gizliyordu ve bu etki böyle açık bir alanda daha da kaygı vericiydi. Zamanla gözleri karanlığa alışacaktı ama şimdi kendilerini tamamen kör hissediyorlardı. Tünelde bir araya sıkışmışlardı ama burada kol mesafesinde bir tank duruyor olsa bile, ateşlenene dek ana silahının onlara doğrultulduğunu fark edemezlerdi. Ellerini öne uzatıp sanki bir darbe almayı bekliyorlarmış gibi bacaklarını bükerek yavaşça artan bir hızla ilerlediler. Arenanın taştan oluşan karşı duvarına ulaşana dek yürüdüler ve sonra alanı geçmek için duvarı el yordamıyla yoklayarak ilerlemeye devam ettiler. Gölgeler yüzünden, ayaklarının gevşek toprakta çıkardığı neredeyse hipnotize edici ritim yüzünden, hareket ederken başları döndü.

Sonra Apollo bir şeye çarptı. Ayağıyla o şeye vurduğunda alçak, içi boş bir gümbürtü duyuldu. Emma bir dizinin üzerine çömeldi.

Polietilenden yapılmış büyük gri bir saklama kutusu.

Kapağı hâlâ üzerindeydi.

Apollo ile Emma sessiz olmaya çalışarak kapağı çıkardı; ikisi de o kadar sertçe soluyordu ki sesleri nefesi kesilmiş köpekleri andırıyordu.

İçinde yan yatmış küçük bir beden duruyordu. Çıplaktı.

Çömelerek beklediler, dinlediler ve sonra hafif fakat düzenli o sesi duymayı başardılar: çocuğun nefesi. Üzerinde kapak olmadığı için nefes sesleri odada yankılanıyordu.

Emma şaşkınlıktan boğuldu – öğürüyor gibi sesler çıkarıyordu. iPad'i düşürdü ve saklama kutusuna uzandı. Kutunun dibinde kuru yapraklar ve topraktan yapılmış eğreti bir döşek vardı. Emma küçük bedeni kaldırdı ve işte. Oradaydı. Uyuyan güzel.

Brian.

Altı aylık bir bebeğe göre biraz büyük görünüyordu ama bunun nedeni artık on aylık olmasıydı.

Yerinden kaldırılması, kucağa alınması çocuğun soluklarının değişmesine neden oldu; o dudaklardan dışarıya uzun alçak bir agulama sesi kaçtı. Teni soğuktu. Göz kapakları titreyerek açıldı. Emma onları görmek için eğildi. Bebek esnedi ve gözlerini kıstı.

Ama çocuk uyandığında bile, odada yankılanan sabit nefes sesleri değişmedi.

Önceki gibi ritmik ve derin bir şekilde yankılanmaya devam etti. Fakat Apollo bunun bir yankı olmadığını, başka bir şeyin daha bebekle eşzamanlı olarak soluk alıp verdiğini fark etti.

Sonra o ses de durdu ve etraflarından tahtada yuvarlanan bir bovling topunu andıran alçak bir gümbürtü sesi yükseldi.

Saklama kutusunun amfi tiyatronun duvarının yanında durduğunu düşünmüşlerdi ama şimdi duvar hareket etmeye başlamıştı. Duvar suda avını döndüren bir timsah gibi yuvarlandı. Apollo ile Emma hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Orada, karanlığın içinde, bir rögar kapağı kadar büyük bir göz açıldı.

Jotunn.

Trolde.

Trol.

101

Duvardaki delikten sıcak ve nemli bir rüzgâr, daha doğrusu toprak kokan bir gaz esti. Mağaranın serinliğinde yaratığın verdiği nefes zemini kaplayan bir sis bulutuna dönüştü. Apollo ile Emma popo üstü yere düştüler. Emma düştüğü sırada Brian'ı sıkıca tutmaya devam ediyordu. Brian onun kollarında kıvranmaya çalıştı fakat sıkıca tutulduğu için pek kıpırdayamadı. Emma onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Delikten bir şekil çıktı, fakat karanlık ve sis bulutunun örtüsü altında ayrıntılarını görmek zordu. Ancak boyutları yine de açıkça belli oluyordu. Bir ağaç gövdesi kadar kalın bir kol, başlarının üzerine doğru uzandı. Emma hantalca kaçmaya çalışırken tökezledi. Apollo başını kaldırdığında sanki büyük, esneyen bir kapının önüne kapana kısılmış ve bu şeyi içeri almak zorunda kalmış gibi hissetti.

Bir nefes daha geldi ve karanlık amfi tiyatro ikinci bir sis bulutuyla doldu. Kol bir an için havada asılı kaldı, ardından ucu titreyip gerindi ve devasa bir yumruk açıldı. Uzantılarına parmak demek güçtü – sayıları ya çok fazla ya da çok azdı. Apollo sisin içinde yönünü tayin edemiyordu. Fakat bir an sonra yaratığın bozuk süte benzeyen kokusunu aldı ve neredeyse oracıkta kusacak gibi oldu. Soluna bakınca Emma ile Brian'ın orada olmadıklarını gördü. Hiç olmazsa bunu bilmek onu birazcık rahatlattı.

Biçimsiz elin parmaklarının uçlarında kocaman tırnaklar görülüyordu. Trol parmaklarını toprağa vurdu. Başparmağı kapağı açık duran saklama kutusunun tam ortasına isabet etti. Eğer

Brian hâlâ kutunun içinde duruyor olsaydı şimdi delik deşik olmuştu. Emma yakınlardaki bir yerden acıyla bağırdı. Onu duyan Brian uzanıp annesinin çenesini buldu.

Tırnakları toprağa saplanan trol bedenini uyumakta olduğu delikten çıkardı. Dimdik doğrulurken bedeni bir şalopanın direği kadar uzayana dek yavaşça açıldı. Ağzı genişçe aralandı ve diğerlerinden daha derin olan üçüncü bir nefes verdi. Apollo bir kez daha kendini o pusun içinde yüzerken buldu. Trol burun deliklerinden iki kez soludu. Apollo nemin alnında ve kafa derisinde çiy gibi damlacıklar oluşturduğunu hissetti. Hareket edemiyordu ve daha da kötüsü, nostaljiye benzeyen mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı. Kendisini dehşete düşürecek bir şekilde, neredeyse Brian West'in adını haykıracak gibi oldu.

Trol kalın tırnaklarını topraktan çekip çıkardı. Saklama kutusuna bir tokat attı; kutu yalnızca hızlı bir dokunuşla yanlamasına taklalar atarak yarım metre öteye savruldu. Hava kuru yapraklar ve toprakla doldu. Apollo bir kolunu hızla kaldırarak gözlerine siper etti. Kutu toprağa düşünce çıkardığı gümbürtü etrafta yankılandı ve trol kısa, kalın bacaklarıyla öne doğru koşar adımlarla ilerleyen devasa bir kütle hâlinde hızla harekete geçti; görünüşünde maymunsu bir şeyler vardı, hatta yere eğilip etrafı koklayarak kutuya yaklaşırken maymuna benzerliği daha da arttı.

Apollo, Emma'nın nerede olduğunu görebilmek için topuklarının üzerinde döndü, fakat ayakkabıları düşündüğünden daha yüksek bir sürtünme sesi çıkardı. Ya da belki etrafta onu bastıracak başka bir ses olmadığı için Apollo'ya öyle geldi.

Apollo hareket etmeye bile fırsat bulamadan yaratığın gözleri onun üzerine sabitlendi. Yapacak hiçbir şey yoktu. Kaçacak zaman, gizlenecek bir yer yoktu. Trol iki adımda onun yanına ulaştı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki Apollo istese elini uzatıp ona dokunabilirdi. Buradan bakınca üzerinde birikmiş yapraklar ve çamur topakları olan yeşilimsi cildi görülebiliyordu; minik kemikler –sincaplar ya da kuşlara aitlerdi– bir iğne yastığına batırılmış iğneler gibi yaratığın tenine saplanmıştı. Trol tekrar

burnundan soluyarak nefes verdi ve bu sefer Apollo'nun yüzü nemden tamamen ıslandı, fakat yine de Apollo öğürme dürtüsünü bastırmayı başardı. Trolün dümdüz, kırık-beyaz disklerden oluşan devasa gözleri Apollo'ya bakıyordu. Trol onu göremiyordu çünkü neredeyse körtü. Yön bulmak için burnunu kullanmasına şaşmamalıydı. Burun delikleri bir yarasanın burnu gibi içeri gömülmüştü.

Yaratık, Apollo'nun etrafındaki havayı kokladı. Tekrar kokladı ve sonunda yüzünde, burnun altında bir yerlerde derin bir yarık açığa çıktı. Dişleri de tırnakları kadar büyük ve sivriydi. Fakat yaratık, Apollo'ya saldırmadı; bunun yerine esnedi ve o kokuşmuş nefesinden yeni bir dalga gönderdi. İkisi de sis bulutunun içinde kayboldular. Apollo gözlerini kırpıştırdığında, neredeyse yakınlarda bir yerlerde akan suyun sesini duyabildiğini fark etti. Trol onu bir kez daha kokladı ve sonra arkasına döndü.

Beni kurtaran şey de ne? diye sordu Apollo kendi kendine.

Trol hareket edince Apollo onun biraz önce nerede uyumakta olduğunu gördü; bir girinti değil, bir tünelin ağzıydı bu. Bu geçidin sonu farklı türden bir karanlığa gömülmüştü. Ay ışığı. Apollo orada ay ışığını görebiliyordu. Ve de bir yokuşu kaplayan küçük taşları. Park, dış dünya–kaçış güzergâhları yalnızca 15 metre ötede duruyordu.

Trol bir elini sıkıca kutunun etrafına sararak onu ezdi. Amfi tiyatroya göz gezdirdi ve ağzı açıldı. Havayla dolan karnı şişti. Sonra uzak bir çağdan kalma kâbusları andıran bir uluma duyuldu. Yakında bir yerlerdeki Emma geldikleri yere ulaşmaya çalışıyordu. Jorgen'in evi yanıyor olabilirdi ama yine de ev av peşindeki kör olasıca bir canavar değildi. Emma doğru düzgün düşünemiyordu ama düşünebildiği en iyi fikir buydu. Ama buna rağmen o ulumayı duyduğu anda –kulağınızı bir sis düdüğüne dayamak gibi bir histi bu– tıpkı Apollo'nun yaptığı gibi birden yere yığılarak dizlerinin üzerine çöktü. iPad'in çömeldiği yerden otuz santim ötede durduğunu gördü.

Kükreme nedeniyle sarsılmayan tek kişi bebekti. Emma'nın kolları onu tutamıyordu çünkü iPad'e doğru uzanmıştı. İçle-

rinden biri serbest kalmak için kıpırdanırken ikisini birden tutması imkânsızdı. Brian kendini toprağın üzerine yuvarladı ve Apollo ile Emma'nın şimdiye dek gördükleri en şok edici şeyi yaptı.

Yürüdü.

Perki nereye yürüyordu?

Trole doğru.

Kollarını karanlığın içine uzatarak yalnızca üç adım atmıştı ama bu kadarı Emma'nın kendini neredeyse ölümcül derecede yaralanmış hissetmesine yetti. Brian'ın peşinden koşmalı mıydı, yoksa daha iyi bir strateji var mıydı? iPad'i açtı ve ekran parladığında yüzü ana ekranın ışığıyla yıkandı.

Trol içerinin kasvetinde yaşanan değişikliği hissetti. Emma'nın bulunduğu yöne doğru döndü. Brian da ona doğru döndü ve sonra da parlaklığa alışık olmadığı için bir kolunu gözlerinin üzerine örttü. Huzursuz bir feryatla ciyakladı. Hem Emma hem de Apollo bu feryadın trolün kükremesine ne kadar da benzediğini fark etmemek için uğraştı. Emma başını kaldırıp ona bakmadı. Çalışması gerekiyordu. Uygulamayı buldu ve ekranı diğerlerine doğru çevirdi. Ayağa kalkıp oğlunun gözlerini korumayı umarak cihazı başının üzerine kaldırdı. İkona bir kez dokundu ve oda birden aydınlandı.

Brian minik bir primat gibi acı bir çığlık kopardı ve yüzüstü yere düşerek acıya benzer bir şaşkınlıkla debelenmeye başladı. Trol de tökezledi ve geriye doğru yığılarak yine o sis düdüğü sesini çıkardı.

Ama taşa dönüşmedi.

O sikik uygulama başarılı olamadı. O şey bir an içinde dengesini sağlayıp onların üzerine atılacaktı. Yeni bir plana ihtiyaçları vardı.

Emma doğrularak odanın ortasına doğru koştu. "Güneş doğuyor!" diye haykırdı.

Apollo onun aklındaki fikri içgüdüsel olarak hemen anladı. Eğer trol güneşten korkuyorsa, ışıktan kaçabilirdi. Eğer onu dışarı çıkarabilirse, Emma'yla Brian da gizlice oradan çıkabilirdi.

Tünele doğru koştu. Omzunun üzerinden bakarak, "Güneş doğuyor!" diye bağırdı.

Kafası karışan trol şaşkınlıkla ürperdi. Başını önce Apollo'nun sesine doğru döndürdü ama sonra yukarıya çevirdi ve sanki yaklaşan tehdidi savuşturmak istercesine bir kolunu öne doğru savurdu.

Apollo yeniden, "Güneş doğuyor!" diye bağırdığında sesi tünelin uzun boğazından geliyordu.

Trol güvensiz, aklı karışmış bir hâlde aniden sola doğru döndü. iPad'in pil ömrü neredeyse tükenmişti, fakat şu an için Emma'nın elinde parlayan bir yıldız vardı. Apollo geçitten koşarak geceye çıktı.

Trol onu izlemeye kararlı bir şekilde döndü ama sonra havayı bir kez daha kokladı ve devasa ellerinden birini geriye doğru uzattı. Parmakları çocuğu buldu, onu yerden aldı ve trol tek bir lokmada Brian Kagwa'yı yuttu.

102

Apollo çıprınarak kemiklerden oluşan tepeye tırmanmaya başladı. Artık mağaradan çıktığı, oradaki kapalı havadan uzaklaştığı için kendi kokusunu alabiliyordu. Üzerinde baharatlı alkolün kokusunu taşıyordu. Yaşlı adamın Brennivín'iyle yaptığı banyo tüm etkisini hâlâ sürdürüyordu. Belki de aşağıdaki karanlığın içinde onu kurtaran şey bu olmuştu. Trol onun vücudunun kokusunu alamamıştı. Ama bu yalnızca anlık bir lütuftu – trol saniyeler içinde tepeye tırmanacaktı, peki ya sonra?

Sana bu hikâyeyi neden anlattım? Neyi duymanı istedim?

Jorgen'in sesi kafasının içinde öyle güçlü bir şekilde çınladı ki Apollo sesin ormanda yankılanmasını bekledi. Sözcükler öylesine şaşırtıcı, öylesine beklenmedikti ki Apollo ne anlama geldiklerini bile güçlükle fark edebildi. Şimdi duyduklarının anlamını incelemenin vakti değildi çünkü tünelden kalın, gürleyen bir ses yankılandı ve bir an sonra mağaranın ağzından, ucunda o sivri tırnaklar olan parmaklarıyla devasa bir el uzandı. Tırnaklar taşlara –çocuk kemiklerine– çarptı ve onları darmadağın etti. Canavar kendini tünelden açık havaya çıkardı. Boyu üç katlı bir binadan daha uzundu.

Apollo tepenin zirvesinde kaskatı kesildi. Böyle bir şeyi nasıl yenilgiye uğratabilirdi?

Sana bu hikâyeyi neden anlattım? Neyi duymanı istedim?

Trol hantal adımlarla tepeye tırmandı. Zarafetten öylesine yoksundu ki Apollo onun yaralanmış olabileceğini düşündü. Buraya çıkmadan önce Emma onu yaralamış mıydı? Tepede ona

doğru tırmanırken sanki boğazına bir şey takılmış gibi hafif öksürme sesleri çıkarıyor, tükürükler püskürtüyordu.

Apollo üç adım geriledi ama nereye gidecekti ki? Etrafı Kuzey Ormanı'yla kaplıydı. Modern dünyaya bir kilometreden daha yakın olsalar da, burası bin yıl önceki Almanya ormanlarından farksızdı.

Ay ışığında parıldayan gümüşi bir şey Apollo'nun dikkatini çekti. Servis tepsisi hâlâ orada, tam da Apollo ile Emma'nın bıraktığı yerde duruyordu. Ve eğer kapak oradaysa, kuzu kellesi de orada olmalıydı.

Sana bu hikâyeyi neden anlattım? Neyi duymanı istedim?

Apollo ayağa kalktı ve servis tepsisinin kapağını yerden aldı. Kuzu kellesinin hâlâ yerinde duran gözü ona bakıyordu. Apollo kelleyi alarak bir avucunda dengeledi ve onu öne doğru uzattı. Diğer elinde ise kapağı tutuyordu. Trol Brennivín yüzünden onun kokusunu alamayabilirdi ama bu haşlanmış et onu cezbedebilirdi.

Trolün kafası bir tazınınki gibi hızla öne doğru uzandı. Bir anlık bir durgunluk yaşandı ve sonra yaratık hırıldayarak havayı kokladı. Bir kez daha böğürdü ama öğürmeleri çok geçmeden kesildi. Apollo kuzu kellesini uzatmaya devam ederek trolün ikinci kez etrafı koklamasını izledi. Canavar o devasa gözlerini kısarak başını kaldırıp etraftaki sesleri dinledi.

"Tam karşındayım, seni lanet trol!" diye bağırdı Apollo. "Ama sen beni yakalayamayacak kadar aptalsın!"

Apollo bunu söyledikten sonra dönüp koşmaya başladı. Bir eliyle kuzu kellesini havaya kaldırıyor, diğeriyle de tepsinin kapağını tutuyordu. Tıpkı Askeladden gibi, Apollo da Kuzey Ormanı'nın derinliklerine doğru koştu, trol ise ağaçları yararak onun peşinden ilerledi.

Apollo bir yaban tavşanı gibi koşturuyor ve en sık ağaçların arasında, trolün bile giremeyeceği yerlerde zikzaklar çiziyordu. Bir süre sonra saklanıyor, yaratık ise daireler çizerek kükrüyor, dalları kırıyor, ara sıra öne eğilerek gırtlağındaki tahriş edici şeyi eşeliyor ve sonra tekrar doğruluyordu.

Apollo böyle anları tekrar yerinden fırlamak için kullanıyordu. Bir sonraki koruluğa doğru koşuyor, yine peşindeki yırtıcı tarafından kovalanıyor ve sonra adrenalin ve korkudan titreyerek koruluğun içine gizleniyordu. Gece boyunca bu şekilde koştururlarken Apollo soğuğu güçlükle duyuyor, yorgunluğunu güçlükle fark ediyordu. Koşmadığı zamanlarda rüzgârın içinde Emma'nın onu çağıran sesini duyduğuna yemin edebileceği bazı anlar oluyordu. Ama trol burada onunla birlikteyken Emma ile Brian'ın kaçmış olduğunu biliyordu. Bu düşünce ona can verdi ve cesaretini ateşledi.

Apollo acı ceviz ağaçlarından oluşan bir dairenin içinde duruyordu. Trol de çok geçmeden göründü. Artık yüksek sesle öğürüyordu ve ağzından tıpkı cildi kadar yeşil bir jel akıyordu. Trol bu sıvıyı tükürdü ve bir türlü çalışmayan bir araba motoru gibi gürültüyle öksürdü. Ağaçları kokladı, kafasının yan tarafını bir ağaca vurarak onun sağlamlığını test etti. Artık neredeyse şafak sökecekti. Güneş doğduğunda yaratık taşa dönüşecekti ve böylece sonu gelecekti.

Buradan yirmi metre bile uzakta olmayan bir noktada Apollo bir gün önce Emma'nın peşinden gelirken rastladığı büyük açıklığı gördü. Ayağa kalkarak yerinden fırladı. Açık alana ulaştığında kuzu kellesiyle tepsi kapağını yere bıraktı. Açıkta kalması ve etrafa kolayca duyulabilecek bir koku salması için kelleyi yüzü yukarı bakacak şekilde kapağın içine yerleştirdi. Apollo buradan doğruca karşıya koşarak, açıklığın karşısındaki ağaçların arasına girdi. Tırmanabileceği kadar alçak dalları olan bir kızılmeşe ağacı buldu. Ağaç tüm yapraklarını dökmemişti ve bu sayede Apollo onun üzerine tırmandığında kendini gizleyebildi.

"Başım şurada, yerde duruyor!" diye bağırdı. "Neden kafamı kırmayı denemiyorsun!"

Açıklığın karşı yakasındaki ağaçlar ikiye ayrılmadı – parçalandı. Trol onları yenilenmiş bir öfkeyle kenara savurdu. Açıklığa o kadar hızlı bir şekilde girdi ki uçuyor gibi görünüyordu. Hareket ederken başını eğdi, çenesi açıldı, dişleri karla kaplı toprağı sürüp yerinden kaldırdı ve sırf kuzu kellesini yiyebil-

mek için hepsini birden yuttu. Dişleri sıkıca kapandı ve bir an sonra Apollo'nun çenesinin bile kasılmasına neden olan metalik bir tangırtı yükseldi. Trol kafasını geriye doğru atarak şaşkınlık içinde bir elini ağzına götürdü ve yutamadığı şeyi geri tükürdü. Çatlamış ve yamulmuş olan kapak bir ağaç gövdesine çarptı ve çıkan tangırtı etrafta yankılandı.

Sonrasında trol açıklıkta sağa sola saldırmaya başladı. Cinnet geçiriyordu. Kollarını savuruyor, tırnaklarını ağaç gövdelerine geçiriyor ve onları topraktan sökerek altlarından damarlar gibi sarkan kökleriyle onları havaya kaldırıyordu. Sonra bu ağaçları havaya fırlatıyor ve başka ağaçları söküyordu. Trol akılsızca, düşüncesizce, kendini bu vahşetin içinde kaybetti. Apollo ağaçta tünediği yerden tüm bu olanları izliyordu. Bağırıp ona sataşamıyor, onunla şakalaşıp alay edemiyordu, çünkü kendini küçücük ve dehşete kapılmış hissediyordu. Trol öyle bir kaos yaratmıştı ki bir ağacı havaya atıyor ve ağaç dönerek doğruca onun kendi kafasına düşüyordu. Canavar büyük bir acı ceviz ağacının altına mıhlanarak sırtüstü yere düştü. Sırtüstü yerde yatarken tükenmiş ve perişan olmuş bir hâlde öğürdü. Gökyüzü siyahtan mora dönmüştü. Trol kaçmaya çalıştı ama neredeyse hiç gücü kalmamıştı.

"Apollo! Apollo!"

Apollo saklandığı yerden fırladı. Emma'nın sesiydi bu. Epey de yakındı.

Emma, trolün ağaçlarda oluşturduğu aralıktan çıkarak açıklığa geldi. Ellerini havada ileri geri sallıyordu.

"Brian nerede?" diye bağırdı Apollo.

Emma tereddüt bile etmedi – trolün karnına tırmandı. "Onu yedi! Onca zamandır size yetişmeye çalışıyordum. Brian'ı yedi."

Emma yaratığın öğürtülerle sarsılan karnında tepindi. Yaratık ağzını açtı ama yalnızca kafasını geriye atabildi. Yenik mi düşmüştü yoksa sinsice seviniyor muydu? Günışığı ufuk çizgisinin yakınlarından onu tehdit ediyordu.

Apollo, Emma'nın yanına koştu. Montunun cebinde Jorgen'in gırtlağından çekip aldığı bıçak duruyordu. Bıçağı çıkardı ve tro-

lün karnının üzerine sapladı. Bıçağın sapı bile kaybolana dek onu yaratığın etine gömdü. Yaratık debelenmeye başladı ve göğsünün üzerindeki ağaç büküldü. Apollo bıçağı aşağıya doğru çekerek yaratığın teninde bir yarık oluşturdu.

Omuzları acıdan yanana dek bıçağı çekmeye devam etti. Kesti ve karşılarındaki koca göbek açıldı. Çamur kıvamındaki koyu yeşil bir sıvı dışarı aktı. Burun deliklerini lağım suyuna benzer bir koku doldurdu ama ikisi bunu ne fark etti ne de önemsedi.

Trolün bacakları artık daha da çılgınca debeleniyordu. Sis düdüğüne benzeyen böğürtünün perdesi yükseldi ve trolün kolları ağaç gövdesini dövmeye başladı, ta ki acı ceviz bir tahterevalli gibi açılı şekilde yere dokunup ters dönene dek.

Apollo yaratığın karnındaki keseyi buldu ama oğluna isabet ettirmekten korkarak bıçağı oraya sokmaya cesaret edemedi. Bunun yerine keseyi elleriyle deldi ve Emma da aynını yaptı. Bir sıcak su torbasının dokusuna sahip olan keseyi elleriyle yırttılar.

Mide yırtılıp açıldı ve içinden yeşil jele göre daha akışkan olan sarımsı bir sıvı püskürerek Emma ile Apollo'nun yüzleriyle giysilerini sırılsıklam etti. Ama onlar için hiçbir önemi yoktu. Böyle olduğunu fark etmediler bile.

Ve kesenin içinde, bir top hâlinde hâlâ kıpırdanmakta olan oğullarını buldular. Bütün olarak yutulmuştu ve bu sayede hâlâ yaşıyordu. Onu kesenin içinden çekip dünyaya getirdiler.

Brian Kagwa, iki kez doğan tek çocuk.

Trolün üzerinden aşağıya yuvarlandılar ve bitkin bedenlerinin elverdiği ölçüde hızlıca emekleyerek oradan uzaklaştılar. Güneş doğdu ve günışığı –gerçek günışığı– hepsini buldu. Trol titredi, bedeni kaskatı kesildi ve pis yeşil rengi soldu. Neredeyse rahatlamaya benzeyen son bir ses inilti çıkardı ve taşa dönüşürken kararardı. Bir an sonra büyük şekil paramparça oldu. Şimdi büyük kayalardan oluşan bir yığına benziyordu, fazlasına değil. Buradan geçen herhangi birisi bunu Kuzey Ormanı'ndaki küçük bir tepe olarak görecekti.

Emma beklemedi. Sarsak bacaklarının üzerinde doğruldu,

Brian'ı sıkıca göğsüne bastırdı ve ormanın içine, bir gece önce geldikleri patikaya doğru koşmaya başladı.

Apollo biraz daha oyalandı. Kayalara yaklaştı ve eskiden trolün kafası olan en büyük taşı bulana dek etraflarında dolandı. O büyük kör gözlerin hafif çökük şeklini hâlâ seçebiliyordu. Bir parmağıyla her iki göze de dokundu. Taşa doğru eğilerek alnını ona bastırdı. Sanki çocukluğundan beri ona musallat olan şeyi nihayet toprağa gömüyormuş gibi hissediyordu. Babası için değil, babasızlığı için bir cenaze. Canavar artık dinlenebilirdi.

103

Apollo patikada bir çift ayak izi buldu. Bunlar Emma'nın izleriydi ama kucağında taşıdığı çocuğun ağırlığı nedeniyle daha önce Apollo onun peşinden gelirken bıraktığı izlerden daha derindi. Apollo, izleri takip ederek onları buldu; Emma öne doğru eğilmişti ve yavaşça hareket ediyordu. Montunun fermuarını açmış ve oğlanı içeri sokarak bedenini kendi bedenine yapıştırmıştı. Bu, Jorgen'in evinden aldıkları parkaydı ve o kadar büyüktü ki içinde ikisine de yetecek kadar yer vardı. Emma elinden geldiğince oğlunun yüzünü temizlemişti ama çocuğun saçları hâlâ mat ve bulanık yeşildi. Apollo ile Emma ondan daha da kötü görünüyorlardı.

On aylık olan Brian Kagwa gözlerini kısarak gökyüzüne, çıplak ağaç dallarının örtüsüne baktı. Korkmuş ya da yaralı görünmüyordu, şaşkın bile görünmüyordu hatta. Aksine, günışığında buzları çözülüyormuş gibiydi. Apollo ile Emma ne onunla ne de birbirleriyle konuştular. Brian kafasını fazla hareket ettirmiyordu ama gözleri bir ağaçtan diğerine, sağdan sola dönüp duruyordu. Ağaçlardaki bir kuş gakladığında ya da cıvıldadığında Brian ona bakıyor ve sanki ona karşılık verecekmiş gibi dudaklarını büzüyordu.

Sonunda ormandan çıktılar ve parkın taş döşemeli bölümüne ulaştılar. Carousel'in, George Seuffert, Sr.'ın ve Bandshell'in yanından geçtiler. Bu yerleri yeniden görmek tuhaftı. Apollo bu yoldan geri dönmeyi beklememişti; aslında buradan canlı çıkabileceğine bile pek inanmamıştı.

Çok geçmeden Apollo'nun geceyi geçirdiği tuvalete ulaştılar. Kadınlar tuvaletinin kapısı onarılmamış, yalnızca çekilerek kapatılmıştı; önüne çekilen birkaç emniyet şeridini kolayca çekip kopardılar. Lavabolar çalışıyordu ve bu sayede Brian'ın saçlarını yıkayıp yüzünü temizlediler. İkisi de kendilerine çeki düzen verdiler, yani en azından kulaklarını ve kaşlarını temizleyip ağızlarını çalkaladılar. Apollo kırmızı ipliğin parmağından çıkmış olduğunu fark etti. Ne zamandı kimbilir? Belki de elleri trolün karnındayken, Brian'ı dışarı çıkarmaya çalışırken. Belki Kuzey Ormanı'ndaki bir kayanın ortasında duruyordu. Bu gerçek olabilecek kadar olanaksız göründü ona.

Apollo tuvaletten çıktıkları sırada nihayet, "Brian'ı bir hastaneye götürmeliyiz," dedi. Hâlâ perişan görünüyorlardı; yabani bir aile gibilerdi ama en azından dişlerinin arasına trol bağırsağı parçaları sıkışmamıştı.

Emma cevap vermedi. Henüz gözlerini Brian'dan ayırmamıştı. Çekinerek, "Kim'i çağırmak istiyordum," dedi. "Hâlâ onun doktoru sayılır. Ayrıca bir hastaneye gidersek epey dikkat çekeriz. Kim'in ağzı sıkıdır."

Apollo birkaç adım boyunca onu izledi ama sonunda sessizce güldü. "Eh, nasıl sır tutabileceğini çok iyi biliyorum." Apollo'nun henüz bunun farkında olması imkânsızdı ama Kim ondan aldığı çeki hiç bozdurmamıştı. Onun yerine çekin ön tarafına iki sözcük yazarak iki gün önce Apollo'nun kapısının altından içeri atmıştı: Özür dilerim.

Emma ilerideki Woodhaven Bulvarı'nı işaret ederek, "Belki birisi bizi arabasına alır," dedi. Şaşırtıcı değildi ama bu saate etraftaki tek yaya kendileriydi. Erken sabah trafiği saatte seksen kilometre hızla ilerliyordu. Bu sürücüleri durdurabilecek tek şey bir kırmızı ışıktı, hatta o bile hızlarını yalnızca elliye düşürecek gibiydi. Kimse yolda rastladığı otostop çeken bir aileyi arabasına alacak değildi. Özellikle de böyle görünürlerken. Apollo 911'i arayamazdı. Cep telefonunun şarjı bitmişti ve sokakta çalışır durumdaki bir ankesörlü telefon yoktu. Etrafta sarı ya da yeşil taksi de yoktu; kiralık taksiler bile seyrek görülü-

yordu. Sokağın ortasına atlayıp geçen bir arabayı durdurmaları da önerilebilirdi tabii ama Queens'teki sürücüleri tanıyan birisi asla bu tür bir öneride bulunmazdı. Biraz önce bir trol katletmişken yolda size çarpıp kaçan bir sürücü tarafından öldürüldüğünüzü bir düşünsenize.

"Q11'i beklemek zorundayız," dedi Apollo. Otobüs durağında bir bank vardı. Emma başını sallayıp oturdu ve Brian'ı karnına dayadı. Boştaki elini kaldırıp bir parmağını Brian'ın yüzüne yaklaştırdı. Hareketi o kadar çekimser görünüyordu ki. Brian Kagwa, Emma Valentine'ı titretebilen tek canlı varlıktı. Emma sonunda parmağını çocuğun çenesine götürdü. Oraya nazikçe dokundu ve cildini okşadı. Sonra parmağını onun dudaklarına koydu.

Emma aralanmış dudakların gerisini işaret etti. Usulca, "Dişleri çıkmış," dedi.

İkisi de o dişleri görmenin zevkiyle ürperdiler. Ardından da göğüs kafeslerinde sancıyan bir üzüntü hissettiler. Brian onlar yanında yokken diş çıkarmıştı. Dişleri kaşınırken ağlamış mıydı? Yanında onu yatıştıracak kimse olmuş muydu?

Apollo bir elini parkanın içine sokarak Brian'ın ayaklarından birini tuttu. Ayağı sıktı ve parmaklar kıpırdandı. Apollo gözlerini kapatıp gülümsedi.

Önlerindeki günler, aylar ve yılların göz kapaklarının gerisinde canlandığını gördü. Apollo ile Emma'nın ona lazımlık kullanmayı öğretebilmek için Brian'la giriştikleri mücadele; artık bebek bezi olmadan uyumaya terfi edeceği vakit geldiğinde birçok gece boyunca sıklıkla uyanmaları; ona çaktırmadan sebze yedirmeleri ve çocuk yuvasına alışabilmesi için ona diller dökmeleri; onunla birlikte ev ödevlerini yaparken usanmaları; ev ödevleri onların bile anlayamayacağı kadar karmaşık hâle geldiğinde paniklemeleri; ilk gerçek kavgasının ardından onun elini yüzünü temizlemeleri; Brian'ın onlardan ilk defa para çalışı; onların bunu ilk fark edişi; oğlanın ikisinde de bulacağı kusurlar; babasının işe yaramaz olduğunu düşünmeyi öğrendiği yaşa geli-

şi; babasına bunları söyleyeceği yaşa gelişi; tüm bunlar –ve daha kötüsü– gelecek yıllarda yaşanacaktı Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür.

Apollo duyduğu minnetle başının döndüğünü hissetti. Brian'ın diğer ayağını da sıkarken Emma'ya doğru eğildi. İkisi de otobüs durağında hıçkırıklara boğuldular.

Brian havada bir uçak gördü ve onun gökyüzünde süzülmesini izledi.

Apollo br süre sonra, "Sana hep sormak istediğim bir şey vardı," dedi. "Üçüncü dileğin neydi?"

Mağaradan ayrıldıklarından beri Emma ilk defa Brian yerine Apollo'ya baktı. "İlk dileğim iyi bir adamla tanışmaktı. İkinci dileğim sağlıklı bir çocuğum olmasıydı."

"Evet."

"Üçüncü dileğim ise maceralarla dolu bir yaşam sürmekti."

Bir süre geçti, fakat ikisi de ne kadar uzun olduğunu saymadı. Hâlâ sabahın erken saatleriydi. Sonra Emma hafifçe öne eğildi ve çenesiyle bir şeyi işaret etti. Uzayıp giden Woodhaven Bulvarı'nın ucunda, hâlâ birkaç dakika uzakta olan bir otobüs görünüyordu.

Apollo, yol parasını ödeyemezlerse sürücünün onlara sıkıntı çıkarabileceğini akıl etti. Kulağa imkânsız geliyordu ama kim bilebilirdi? Eve ulaşmaya çalışan bir aileydiler ama sürücünün onlara bakınca ne göreceğini kim bilebilirdi? Belki de onlar gibi görünen bir üçlüye iyilik yapmak istemezdi.

Brian ile Emma aylardır doğa güçlerine maruz kalmıştı – o otobüse binip bir sağlık görevlisine ulaşmaları gerekiyordu. Gelen o Q11 numaralı otobüs onlar için bir filikaydı. Apollo kendini yol ücretini neden ödeyemediği konusunda bin bir senaryo uydururken buldu ama sonra bir gece önce bu otobüs durağına ne şekilde geldiğini hatırladı. MetroCard hâlâ cebinde duruyordu. Onu çıkarıp Emma'ya gösterdi.

"NYPD'nin bir armağanı," dedi.

İçindeki ışıkların tümü yanan Q11 durağa yaklaştı. Bu saat-

te otobüsün ışıkları dünyanın en parlak şeyi gibi görünüyordu. Gökyüzünde güneşi taşıyan bir savaş arabasıydı sanki. Emma, Brian ve Apollo'ya da daha azı yaramazdı zaten. Otobüs yavaşlarken ayağa kalktılar.

Apollo, "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar," diye fısıldadı.

Emma ona yaslandı. "Bugün," dedi. "Ve bugün mutlu yaşadılar."

Apollo bir ona, bir Brian'a bakarak, "Ama bu yeterli mi?" diye sordu.

"Her şey bu zaten, aşkım."

Apollo Kagwa, babası ortadan kaybolduktan sonra kâbuslar görmeye başladı. Babası ona, içinde bir kitabın da bulunduğu tuhaf eşyalarla dolu bir kutuyu miras bırakmıştı. Yıllar geçmişti ve artık Apollo da bir babaydı ama eşi Emma yeni doğan bebeklerine pek de sıcak yaklaşmıyordu. Önceleri bu durum Apollo'ya doğum sonrası depresyonu gibi görünüyordu ama Emma korkunç bir şey yapıp kayıplara karıştıktan sonra dehşetin kapıları yavaş yavaş aralanacak, Apollo'nun kâbusları anlam kazanacaktı.

Emma'nın akıbeti hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden bir yabancıyla tanışmasının ardından başlayan macerası, Apollo'yu bir adaya, sırların gömüldüğü bir mezarlığa, efsanelerle dolu bir ormana götürecekti.

LaValle, klasik bir peri masalını yeniden anlattığı bu tüyler ürpertici romanında, sevdiğimiz insanları yabancıya dönüştüren sırları keşfetmeye çağırıyor bizi.

"Sağlam bir Coen Kardeşler filmi gibi." —Paul Beatty

"İlgi uyandıran, dehşet dolu bir kitap." —Kelly Link

"Büyüleyici, heybetli bir eser." —Marlon James

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 475753
/ithakiyayinlari